

ஜேம்ஸ் ஹாட்லி சேஸ்

ஆறாம்
அந்வு

LIKE A HOLE IN THE HEAD

கண்ணகாசன்
பதிப்பகம்



அத்தியாயம் ஒன்று



கருத்தோட்டமாக பார்த்தால் நல்ல பிரகாசமான பணம் தருகிற யோசனையாகத்தான் தெரிந்தது. ஆனால், ஜே பென்சன் துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சி பள்ளி ஒரு மிகப்பெரிய தோல்வி என்பதை புரிந்து கொள்ள நான்கு மாதங்களாயிற்று.

எனக்கு இது தெரிந்திருக்க வேண்டும். இதற்கு முன் இருந்த முதலாளி நிக் லூயிஸ் மிகவும் நல்ல ஆசாமி. இந்த பள்ளியில் துப்பாக்கி ரவை தீர்ந்து போய் வெகு நாளாயிற்று என்று ஏற்கெனவே உடையாடையாக சொல்லியிருந்தான். இடமே இடிந்து போகிற நிலையிலிருந்து அதற்கு கொஞ்சமாவது வர்ணம் பூச வேண்டியிருந்தது. இதையெல்லாம் மீறி லூயிஸ் நன்றாக சுட்டு பல காலம் ஆகியிருந்தது. நான் எனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டேன். அந்த பள்ளியில் ஆறு மாணவர்களே இருந்தார்கள், அதுவும் அவரைப் போலவே வயதான, கை நடுங்கிய ஆசாமிகளாக இருந்தார்கள். அவர் இந்த பள்ளியை கடந்த இருபது வருடங்களாக நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். கடந்த காலங்களில் அவருடைய கணக்கு கணிசமான லாபத்தைத்தான் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. கடந்த ஐந்து வருடங்களாகத்தான் துப்பாக்கி சுடுவது குறைந்துவிட்டதால் வரவும் சரிந்திருக்கிறது. என்னுடைய சுடும் திறமையினால் அந்த பள்ளியை தூக்கி நிறுத்திவிட முடியுமென்கிற நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. ஆனால், இரண்டு முக்கியமான விஷயங்களை நான் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. பள்ளியிருக்கிற இடமும் இல்லாது அன்றாடம் செலவுக்கு தேவையான முதலீடு.

இந்தக் கட்டடத்தையும், மூன்று ஏக்கர் கடற்கரை இடத்தையும் நான் ஒத்திக்கு எடுத்தபோது, என்னுடைய சேமிப்பும், ராணுவத்திலிருந்து எனக்கு கிடைத்த ஓய்வு ஊதியமும் கரைந்து போயிற்று. பாரடைஸ்

நகரத்திலும் மியாமியிலும் விளம்பரம் செய்வது என்பது ரொம்ப அதிக செலவு. நான் ஏதாவது லாபம் சம்பாதித்தாலொழிய விளம்பரம் என்பது ஒரு பகல் கனவுதான். வேறு வழிக்கு நகர்ந்து நான் பணம் புரட்டினால் தவிர அந்த உணவு விடுதி, பார், சுடுகிற தளத்திற்கு, அந்த பங்களாவிற்கு நான் புதுப்பொலிவு கொடுக்க முடியாது. ஆனால், உண்மையில், இது ஒரு சிக்கலான சுழல்தான். துப்பாக்கி சுடுவதில் திறமை பெற விரும்புகிறவர்கள் ஒரு மரியாதையான உணவு விடுதியும், ஒரு வசதியான பாரையும் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அப்படியே வந்தாலும் இந்த இடத்தைப் பார்த்தவுடன் அவர்களுக்கு ஆர்வம்போய் விடுகிறது. அவர்கள் மிகவும் நளினமாக இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். கட்டடத்திலிருந்து காரை பெயர்ந்து விழுவதையும், பாரில் ஒரு பாட்டில் விஸ்கியும், ஜின்னும் தான் இருக்கிறது என்பதை கண்டவுடன் முகம் சுளிக்கிறார்கள்.

குறைந்த பட்சமாக நிக் லூயிஸின் ஆறு மாணவர்கள் எங்களுக்கு பூர்விக சொத்தாக கிடைத்தார்கள், அவர்களும் ஓய்ந்துபோய், வயதாகி பயனற்று இருந்தாலும், அவர்கள் எங்களுக்கு சோற்றுக்கான பணத்தை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாங்கள் திறந்து நான்கு மாதங்களுக்கு பிறகு நிலைமையை கவனிக்கத் துவங்கினேன். எங்கள் வங்கி இருப்பைப் பார்த்தேன் (1050\$) எங்களுடைய வார வரவுசெலவு (103\$). பிறகு நான் லூஸியைப் பார்த்தேன்.

"வசதியாக, வெட்டித்தனமாக இருப்பவர்களுக்கு ஏற்ற மாதிரி இந்த இடத்தை நாம் மாற்றாவிட்டால் நாம் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது" நான் அவளிடம் சொன்னேன்.

அவள் பரபரப்பாக தன் கைகளை ஆட்டினாள். அவள் பதட்டமாகிறாள் என்பதற்கு உறுதியான அறிகுறி அது.

"கவலைப்படாதே" நான் சொன்னேன், "பதட்டமடையாதே. நம்மாலே நிறைய பண்ண முடியும். கொஞ்சம் பெயிண்ட், இரண்டு மூணு பிரஷ், கொஞ்சம் கடின உழைப்பு, இருந்தா இந்த இடத்தை சரி பண்ணிட முடியும். நீ என்ன நினைக்கிறே?" அவள் தலையசைத்தாள்.

"நீங்க சொன்னா சரிதான் ஜே."

நான் அவளை மதித்தேன். ஒவ்வொரு சமயமும் என் மனதின் மூலையில் நான் ஏதாவது தவறு செய்துவிட்டேனோ என்று கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தேன். எனக்குத் தெரியும், சரியாக நடத்தினால் இந்தப் பள்ளி பணம் கொடுக்கும். ஆனால், நான் தனியாக செய்ய முடியாது. என்னை மாதிரியே கடின உழைப்பை செய்கிற ஒரு முன்னுதாரண பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டிருந்தால், பிரச்னைகள் குறைவாக இருந்திருக்கும். ஆனால், நான் அந்த மாதிரி ஒரு முன்னுதாரண பெண்ணை திருமணம் செய்ய விரும்பவில்லை. எனக்கு லூஸியைத்தான் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பம்.

நான் லூஸியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்குள் ஒரு முழுகி இருக்கிறது ஏற்படும். நான் அவளைப் பார்த்த அந்த தருணத்திலேயே அவள் எனக்குத்தான் என்று முடிவு செய்தேன். நாங்கள் ஒரு வினோதமான முறையில் மோதிக்கொண்டபோதே இந்த ஆணையும் பெண்ணையும் ஜோடியாக்க விதி எப்போதோ தீர்மானித்துவிட்டது.

ராணுவத்தில் பத்து வருடங்கள் சுடுவதற்கான போதகனாகவும், மூன்று வருடங்கள் வியட்நாமில் துப்பாக்கி சுடுபவனாகவும் இருந்துவிட்டு அப்போதுதான் வெளியே வந்திருந்தேன். மியாமியில், ஃப்ளோரிடா பவுல்யார்ட்டில் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தேன். உண்மையில் சூரிய வெளிச்சத்தை வாங்கியபடியே எதிர்கால வருமானத்திற்கு என்ன வழி என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மார்பகத்தை ரசிக்கும் ஆண்கள், கால்களால் கவரப்பட்ட ஆண்கள், பின்னழகால் பிணையப்பட்ட ஆண்கள், இது தவிர ஒரு பெண்ணின் முழு உடலையும் நேசிப்பவர்கள் என்று பலவகை உண்டு. நான் இதை ஒத்துக்கொண்டே ஆகவேண்டும். தன் பின்னழகை வெட்டி முறித்தபடி நடந்துபோகும் அதன் எஜமானிகளே எப்போதும் என் கவனத்தை கவருவார்கள்.

நான் பார்த்தவரையில் லூஸிக்கு அப்படி ஒரு அழகான பின்னழகு. அது என்னை கவர்ந்திழுத்ததால் அவளுக்கு தெரியாமலேயே பவுல்யார்ட்டில் பின்தொடர்ந்தேன். அவள் 6' 2" அழகு நிலையத்தை கடந்தபோது ஒரு தடியான குடிகாரன் அவள் மீது மோதினான். அவள் அப்படியே தடுமாறி பக்கவாட்டில் உருண்டாள். வேறு வழியில்லாமல் அந்த நெரிசலான போக்குவரத்தில் விழுந்தாள். நான் அவளுக்கு பத்தடி

பின்னே இருந்தேன். நான் அவளை அடைந்து, அவள் கையை பிடித்து என் பக்கமாக இழுத்துக்கொண்டேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்தாள். நானும் அவளைப் பார்த்தேன். அந்த தெளிவான நீலக்கண்கள், சப்பையான மூக்கு, முகத்தில் பளிச்சிடும் சிறு புள்ளிகள், அகண்ட பயமுறுத்தும் வாய், நீண்ட கருங்கூந்தல், அவளுடைய வெள்ளை உடையில் மோதிக்கொண்டிருக்கும் வீர்யமான மார்பு எல்லாமே என்னுள் ஒரு பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. அவள் எனக்கான பெண் என்று அப்போதே தீர்மானித்தேன்.

நான் ராணுவத்தில் இருந்தபோது பல பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். பல தரப்பட்ட பெண்களை எப்படி சமாளிப்பது என்பதை அனுபவத்தால் தெரிந்துகொண்டேன். பார்த்த மாத்திரத்திலேயே லூஸி அடக்கமான, பரபரப்பான பெண்ணாக இருந்ததால், அவளுடைய அந்த அன்பான அணுகுமுறை என்னைக் கவர்ந்தது. "நான் சுய தொழிலில் இருக்கிறேன், எனக்கு நண்பர்கள் யாரும் கிடையாது, எந்த வித தயக்கமும்மில்லாமல் உன் உயிரை காப்பாற்றியிருக்கிறேன், என்னுடன் சாப்பிட வரமுடியுமா?"

அவள் வெகுநேரம் என்னையே முறைத்துக் கொண்டிருந்தாள், நான் தனித்து இருந்தேன். பிறகு அவள் ஒப்புக்கொண்டாள்.

அடுத்த மூன்று வாரங்களுக்கு நாங்கள் தினமும் இரவில் சந்தித்தோம். நான் அவளிடம் ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. சாய்ந்து கொள்ள ஒரு ஆணின் தோள் தேவை என்று எதிர்பார்க்கிற பெண்ணாக அவள் இருந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் அவள் பிஸ்கேயின் பவுல்யார்ட்டில் உள்ள பீட்ஸ் கடையில் கணக்கெழுதிக் கொண்டிருந்தாள், அதனால் மாலை வேளைகளில் அவளுக்கு ஓய்வு கிடைத்தது. ஒரு துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சி பள்ளியை நான் வாங்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது, அதை நல்ல பணம் கொட்டும் இடமாக மாற்ற முடியும் என்று சொல்லி அவளை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கினேன்.

அமெரிக்க ராணுவத்தில் துப்பாக்கி சுடுவதில் இரண்டாவது இடத்தில் இருந்தவன் என்கிற பெருமை எனக்குண்டு. என்னுடைய சின்ன அறையை நிரப்ப போதுமான அளவிற்கு என்னிடம் மெடல்கள், கோப்பைகள், கேடயங்கள் உள்ளது. துப்பாக்கி சுடுபவனாக

மூன்றாண்டுகள் வியட்நாம் காடுகளில் சுற்றிய அனுபவமும் உண்டு. நான் சுடுபவன் என்பதை லூஸியிடம் சொல்லவில்லை. அதை சொன்னால் அவளிடம் எடுபடாது என்று நினைத்தேன். சுடுவது என்பது நேரடியான ஒரு கொடூர கொலை. அது எனக்கு தேவையான வேலை, அதனால் நான் அதற்கு பழகிப்போய்விட்டேன். ஆனால், நான் அதைப் பற்றி பேச விரும்பவில்லை. நான் அதிலிருந்து விலக்கப்பட்டவுடன், நான் இப்போது ஒரு தொழிலை பார்க்க வேண்டிய கட்டாயம். சுடுவது என்பது என் தொழில். எனக்கு வேறு எந்த திறமையும் கிடையாது.. நான் இந்த துப்பாக்கிச்சூடும் பயிற்சி அளிக்கும் பள்ளி சந்தையில் விற்பனைக்கு உள்ளது என்கிற விளம்பரத்தை பார்த்தவுடனேயே, அது எனக்குத்தான் என்று நினைக்கத் துவங்கிவிட்டேன்.

“நாம கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம், லூஸி” நான் அவளிடம் சொன்னேன். இந்த பள்ளியை நாம் ரெண்டு பேருமே சேர்ந்து நடத்தலாம். என்னுடைய சூடும் திறமை உன்னுடைய வியாபார அனுபவம், சேர்ந்தால் நாம தோக்க முடியாது. என்ன சொல்றே?”

அவளுடைய நீல கண்களில் ஒரு தயக்கத்தைப் பார்த்தேன். அவள் எளிதில் உணர்ச்சி வசப்படக்கூடியவள். ஆனால், என்ன முடிவெடுப்பது என்பதில் அவள் உறுதியாக இல்லை. அவள் என்னைக் காதலிக்கிறாள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அவளைப் பொறுத்தவரையில் திருமணம் என்பது ஒரு பெரிய முடிவு. அதற்கு அவளை கொஞ்சம் வற்புறுத்த வேண்டும். அவளை சம்மதிக்க வைக்கக்கூடிய அளவில் என்னிடமிருந்த கவர்ச்சியை எல்லாம் கொட்டி, அவளுக்கு நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தினேன்., நிறைய குழப்பங்களுக்குப் பிறகு இறுதியாக அவள் சம்மதித்தாள்.

அதனால் நாங்கள் திருமணம் செய்துகொண்டோம். இந்தப் பள்ளியை வாங்கினோம். முதல் ஒரு மாதத்தில் அது கனவில் மட்டுமே வருகிற ஏறக்குறைய சொர்க்கமாகவே இருந்தது. முதலாளி- கணவனாக இருப்பது எனக்குப் பிடித்திருந்தது. அவளுக்கு அவ்வளவாக சமைக்கத் தெரியாது, வீட்டை சுத்தப்படுத்துவதை விட சரித்திர காதல் கதைகளை படிப்பதில் அவளுக்கு ஆர்வம் அதிகம். படுக்கையில் அற்புதமாக இருந்தாள், அவளை அதட்டி ஆளுவது அவளுக்கு பிடித்திருந்தது. பிறகு பணம் வரவில்லை. இருக்கிற ஆறு பேர் மூலமாக எங்களுக்கு வாரத்திற்கு 103\$ மட்டுமே வந்தது. என்னுடைய துப்பாக்கி குண்டுகள் விரயம் ஆவதைக்கண்டு நான் கவலைப்பட ஆரம்பித்தேன்.

"நேரம் எடுக்கும், நான் பொறுமையாக இருக்க வேண்டும்" நான் எனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டேன்.

நான்காவது மாத இறுதியில், நிலமை இன்னும் மோசமானது. லூஸி இதில் ஏதாவது ஒரு பொறுப்பை எடுத்துக்கொண்டுதானாக வேண்டுமென்று நான் முடிவுசெய்து இந்த வியாபாரக் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தேன்.

"இதற்கு இன்னும் நல்ல தரத்தை உருவாக்கணும் கண்ணா" நான் சொன்னேன். பிறகு "எப்படியோ நாம விளம்பரம் செய்யணும். பிரச்சினை என்னன்னா நாம பாரடைஸ் நகரத்திலிருந்து பதினைந்து மைல் தள்ளியிருக்கோம். நாம் இங்கிருக்கோம்னு தெரியலைன்னா, ஜனங்க இங்க எப்படி வருவாங்க?"

அவள் ஒப்புக்கொண்டாள்.

"ஆமாம்."

"அதனால் நான் பெயிண்ட் வாங்கிக்கிட்டு வரேன். இந்த இடத்தை இன்னும் கொஞ்சம் அழகுபடுத்துவோம். நீ என்ன சொல்றே?"

அவள் புன்னகைத்தாள்.

"நாம இத செய்யணும்; தமாஷா இருக்கும்."

அதனால் அந்த பிரகாசமான, பிற்கால கோடை மதியத்தில், அருமையான காற்று மணல் மீது வீச, கடல் கரையை தொட்டுப் போக, சூடான சூரியனின், நிழல்கள் நீள, நாங்கள் இருவரும் பெயிண்ட் அடித்துக் கொண்டிருந்தோம். கொஞ்சம் பின்னோக்கி யோசித்தால், அந்தக் குட்டை மனிதர் அழகுப் பார்வையுடன் அச்சுறுத்துவது மாதிரி இருந்தது. ஒரு நல்ல வாடிக்கையாளர் கிடைத்துவிட்டார் என்கிற எண்ணத்தில்தான் நான் அணுகினேன். இல்லையென்றால் அவர் ஏன் இங்கிருக்க வேண்டும். நான் எனக்குள் கேட்டுக் கொண்டேன்.

பின்னால் இரண்டு ஆட்கள், டிரைவர் இருப்பதை நான் பார்த்தேன். எல்லாருமே கறுப்பு உடை. அதே போல் கவிழ்ந்த கறுப்பு தொப்பி. அவர்கள் மூன்று காக்கைகளை போல் இருந்தார்கள். அப்படியே சாய்ந்தபடி, கார் எங்கள் பங்களாவிற்கு பத்தடி முன்பு வரை வந்து நிற்கும்வரையில் அசையாமல் இருந்தார்கள்.

நான் மெதுவாக மணலில் சில அடிகள் எடுத்து வைத்தபோது, ஒரு குட்டையான மனிதர் காரை விட்டு இறங்கினார். அப்படியே நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். மற்றொரு மனிதனும், டிரைவரும் காரிலேயே இருந்தார்கள்.

நான் பயிற்சி பள்ளியிலும், லூஸி பங்களாவிலும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தோம். காலை 5 மணியிலிருந்து வேலை செய்து, காலை உணவுக்கும், காபிக்கும் மட்டும் இடைவெளி கொடுத்தோம். நான் பிரஷ்ஷை பெயிண்ட் டப்பாவில் சொருகின போதுதான் அந்த கறுப்பு நிற காடிலாக் கார், சுடும்களத்திற்கு வரும் அழுக்கு சாலையில் துள்ளியபடி வந்தது.

நான் பிரஷ்ஷை போட்டு விட்டு, அவசரமாக கையை துடைத்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றேன். லூஸியும் அதேபோல் நகர்ந்தாள். அவளும் மணலையும், கூழாங் கற்களையும் சிதறியபடி வந்து கொண்டிருந்த காரை ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த குட்டை மனிதர் லூஸியைப் பார்த்தார். அவருடைய அலைபாயும் கண்கள் அவளை வெட்கப்பட வைத்தது. பிறகு அவர் என்னைப் பார்த்தார். அவருடைய தடியான, கறுத்த முகத்தில் ஒ' பிரகாசம் தோன்றி அவர் சிரித்தபோது, அவரிடமிருந்த தங்கப் பல வெளிப்பட்டது. அவர் என்னை நோக்கி நகர்ந்து அவருடைய தடியான சின்ன கைகளை என்னை நோக்கி நீட்டினார்.

"திரு பென்சன்?"

"அது நான் தான்." நான் அவர் கைகளை குலுக்கினேன். ஒரு பல்லியின் முதுகைப்போல அவர் கைகள் காய்ந்துபோய் இருந்தது. அவர் விரல்களில் ஒரு பலம் இருந்தது. ஆனால், அந்தப் பிடி சவால்விடுகிற மாதிரி இல்லாமல் சினேகமாக இருந்தது.

"அகஸ்டோ சவண்டோ."

"உங்களை சந்திச்சதில் ரொம்ப சந்தோஷம் சவண்டோ" யோசித்துப் பார்த்தால், மிக அடக்கமான வார்த்தை இது.

அகஸ்டோ சவண்டோவிற்கு சுமார் அறுபது வயதுக்கு பக்கம் இருக்கும். அவர் ஒரு லத்தீன் அமெரிக்கர் என்று யூகித்தேன். அவருடைய முழு முகத்திலும் அம்மை தழும்புகள். அவருடைய பெரிய மீசை

அவருடைய மேலுதட்டை மறைத்திருந்தது. அவருக்கு தட்டையான, உற்சாகமான, பாய்கிற, சந்தேகப்படும், ஏறக்குறைய கொடூரமான பாம்பு கண்கள்.

“நான் உங்களைப் பத்தி கேள்விப்பட்டிருக்கேன் திரு பென்சன். நீங்க சுடுவதில் கில்லாடி என்று சொல்கிறார்கள்.”

அவருடைய காடிலாக் காரையும் தாண்டி அவரைப் பார்த்தேன். அந்த டிரைவர் ஒரு சிம்பன்ஸியைப் போல இருந்தான். அவன் சின்னதாக, அவனுடைய முழுமையான தட்டை முகம் நல்ல கறுப்பு, ஆழமாக பதிந்த சின்ன கண்கள், ரோமம் படர்ந்த அவனது கைகள் கார் ஸ்டியரிங்கை பிடித்தபடி இருந்தது. பயணிகள் இருக்கையில் இருந்த ஆளைப் பார்த்தேன்.

அவன் ஒரு பெரிய கறுப்பு கண்ணாடி அணிந்து இளமையாக, ஒல்லியாக, கறுப்பாக இருந்தான். ஒரு கறுப்பு சூட்டுக்குள், வெள்ளை சட்டை அணிந்தபடி இருந்தான். அவன் அசைவற்று, என்னைப் பார்க்காமல், நேராக பார்த்தபடி இருந்தான்.

“அப்படித்தான். நான் சுடுவேன்னு நினைக்கிறேன்.” நான் சொன்னேன். “நான் உங்களுக்கு என்ன பண்ணணும் மிஸ்டர் சவண்டோ?”

“சுட கத்துக்கொடுக்கிறீங்களா?”

“அதுக்குத்தான் நான் இங்க இருக்கேன்.”

“நல்ல சுட கத்துக்கொடுக்கிறது கஷ்டமா?”

இந்த மாதிரி கேள்விகள் இதற்கு முன்பும் என்னிடம் கேட்கப் பட்டிருக்கிறது. தயாராக இருந்த எச்சரிக்கையான பதிலை அவரிடம் சொன்னேன்.

“நீங்க எதை நல்லதுன்னு சொல்றீங்கறதையும், படிக்கிற மாணவனையும் பொறுத்தது.”

சவண்டோதன் தொப்பியை கழட்டி அவருடைய மெல்லிய படிந்த முடியையும் தலையின் உச்சியில் இருந்த வழக்கையான பகுதியையும் காட்டினார். தொப்பிக்குள் ஒளிந்திருக்கும் எதையோ தேடுவது மாதிரி தொப்பியை பார்த்தார். அதை காற்றில் ஆட்டிவிட்டு மீண்டும் தலையில் போட்டுக்கொண்டார்.

"நீங்க எவ்வளவு நல்லா சுடுவீங்க, திரு பென்சன்?"

இந்த மாதிரி கேள்விக்கு நான் செய்கை மூலமாகத்தான் பதில் சொல்ல முடியும்.

"என்னுடைய சுடுதளத்திற்கு வாங்க, நான் உங்களுக்கு காட்டறேன்."

தன்னுடைய தங்க மூலாம் பூசிய பல்லை இன்னும் அதிகமாக வெளிப்படுத்தினார்.

"எனக்கு அது பிடிச்சிருக்கு திரு பென்சன். செயல்தான் பேச்சில்லை." அவர் தன்னுடைய கையை என் மணிக்கட்டில் வைத்தார். "சரியான புள்ளியில் அடிக்கிறதல நீங்க பிரமாதம்ங்கிறதும் உறுதியா நம்பறேன். ஆனால், ஒரு நகருகிற பொருளை உங்களால அடிக்க முடியுமா? எனக்கு நகருகிற இலக்கிலதான் ஆர்வம்."

"உங்களுக்கு களிமண் புறாவை சுடறதை பார்க்க விருப்பமா?"

அவர் என்னைப் பார்த்தார். அவருடைய கறுப்பு கண்களில் கேள்வி இருந்தது.

"நான் அதை சுடுவதாக நினைக்கலே திரு பென்சன். சின்ன துப்பாக்கியிலிருந்து ஒரு வெடி. அது என்ன? ஒரு துப்பாக்கியிலிருந்து ஒரே தோட்டா - அதுதான் சுடுதல்."

அவர் சொன்னது உண்மைதான். நான் லூஸியைப் பார்த்து கை அசைத்ததும் அவள் பிரஷ்ஷை போட்டுவிட்டு வந்தாள்.

"திரு சவண்டோ, இவ என் மனைவி லூஸி. இது திரு சவண்டோ. அவருக்கு நான் சுடுவதைப் பாக்கணுமாம். கொஞ்சம் பீர் டப்பாக்களையும் என்னுடைய துப்பாக்கியையும் எடுத்துக்கிட்டு வரீயா?"

லூஸி சவண்டோவைப் பார்த்து புன்னகைத்தபடி அவள் கையை நீட்டினாள். அவரும் கைகுலுக்கினார். அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்த படி.

"திரு பென்சன் ரொம்பவும் அதிர்ஷ்டசாலின்னு நினைக்கிறேன், திருமதி பென்சன்" அவர் சொன்னார்.

அவள் வெட்கப்பட்டாள்.

"ரொம்ப நன்றி" அவள் இதை விரும்பினாள் என்பதைப் பார்க்க முடிந்தது. "அவருக்கு இது தெரியும்னு நினைக்கிறேன். நானும் அதிர்ஷ்டசாலிதான்."

சுடும் பயிற்சிச்சிக்காக நாங்கள் வைத்திருக்கும் காலி பீர்ட்ப்பாக்களை எடுத்து வர அவள் ஓடினாள். அவள் போவதை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் சவண்டோ. நானும்தான். எப்போது லூஸி நகர்ந்தாலும், நான் அவளை பின்னால் பார்ப்பேன். அவளுடைய சின்ன பின்னழகு எப்போதுமே என்னை ஈர்க்க தவறாது.

“அழகான பெண், திரு பென்சன்” சவண்டோ சொன்னார்.

இதை அவர் அமைதியாக சொன்னார். அதில் ஒரு நட்பான ரசிப்பைத் தவிர அந்த சின்ன கண்களில் வேறேதுவுமில்லை.. நான் இந்த மனிதனிடம் சகஜமாகத் துவங்கினேன்.

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்.”

“உங்களுக்கு இங்க நல்ல வியாபாரம் நடக்குதா?” அவர் கட்டடத்தையும் பிய்ந்து போன பூச்சையும் பார்த்தபடி இருந்தார்.

நாங்க இப்பதான் ஆரம்பிச்சிருக்கோம். இந்த மாதிரி பள்ளிகளை வளர்க்கணும். இதுக்கு முன்னாடி இருந்தவர் வயதானவர். அப்படியிருந்தா எப்படியிருக்கும்னு உங்களுக்கே தெரியும்.”

“ஆமாம், திரு பென்சன். இதைத்தான் நான் ஆடம்பர வர்த்தகம்னு சொல்வேன். நீ இந்த பெயிண்ட் அடிக்கிறதை பார்த்தேன்.”

“ஆமாம்.”

சவண்டோ தன் தொப்பியை எடுத்து அதனுள் பார்த்தார். அது அவருக்கு ஒரு பழக்கமாக தெரிந்தது. மறுபடியும் அதை காற்றில் அலையவிட்டு, மீண்டும் தலையில் போட்டுக் கொண்டார். “இந்த மாதிரி இடத்தில் பணம் பண்ண முடியும்னு நினைக்கிறீங்களா ?” அவர் கேட்டார்.

“அது இல்லைன்னா நான் இங்க இருக்க மாட்டேன்.” ஒரு பை நிறைய காலி பீடி டப்பாக்களையும், என் துப்பாக்கியையும் லூஸி கொண்டு வந்ததால் நான் இந்த தர்மசங்கடத்திலிருந்து விடுவிக்கப் பட்டேன்.

நான் துப்பாக்கியை எடுத்தேன். அவள் அந்தப் பையை எடுத்துக்கொண்டு மணலில் நடந்தாள். இந்த மாதிரி நாங்கள் அடிக்கடி செய்திருக்கிறோம். இப்போது இது வித்தை மாதிரி. அவள் என்னிடமிருந்து முந்நூறு அடி தொலைவில் இருந்தபோது, அவள் அந்த

டப்பாக்களை மணலில் போட்டாள். நான் துப்பாக்கியில் குண்டுகளை போட்டுக்கொண்டேன். பிறகு அவளைப் பார்த்து கையசைத்தேன். அவள் அந்த டப்பாக்களை எடுத்து காற்றில் வீசினாள். இப்போது அவளுக்கு சரியான உயரம் தெரியும். அதே போல் எவ்வளவு வேகமாக எறிய வேண்டுமென்பதும் தெரியும். நான் அந்த டப்பாவை சுட்டேன். சரியாக அதன் முகத்தில். அது நல்ல சுடுதல்தான். நான் பத்து டப்பாக்களை ஒட்டையாக்கியபின், என் துப்பாக்கியை கீழிறக்கினேன்.

"ஆமாம், திரு பென்சன், நீங்க சுடுவதில் கில்லாடிதான்." அந்த சின்ன பாம்பின் கண்கள் என் முகத்தை பார்த்தது, "ஆனால், உங்களால் கத்து கொடுக்க முடியுமா?"

நான் துப்பாக்கியின் பின்புறத்தை அந்தச் சூடான மணலில் பதித்தேன். லூஸி அந்த டப்பாக்களை எடுக்கப் போனாள். நாங்கள் இப்போது பீர் குடிப்பதில்லை. ஆனால், இந்த டப்பாக்களுக்கு தலைக்கு மேல் வேலை இருக்கிறது.

"சுடுவது என்பது ஒரு விசேஷ திறமை, திரு சவண்டோ, உங்களுக்கு அந்தத் திறமை இருக்கலாம் அல்லது இல்லாமலும் போகலாம்." நான் சொன்னேன், "நான் இதில் பதினைந்து வருஷமா இருக்கேன். நான் சுடறமாதிரி நீங்க சுடணுமா?"

"நானா? நிச்சயமா இல்ல. நான் வயசானவன். நீங்க என் பையனுக்கு சுட சொல்லிக்கொடுக்கணும்." அவர் அந்த காடிலாக் காரை நோக்கி கையை ஆட்டினார், "ஏய் டிமோட்டோ."

காடிலாக்கின் பின்புறத்தில் அசைவற்றிருந்த அந்த கறுப்பு மனிதன் இப்போது இறுகினான். அவன் சவண்டோவைப் பார்த்தான். பிறகு காரை கதவைத் திறந்தபடி, வெளியே சூடான வெளிச்சத்திற்கு வந்தான்.

தொங்க விட்ட பின்ஸ் கொடியைப் போல அவனுக்கு பெரிய கால்கள் கைகள். அருவருப்பான, நொய்ந்துபோன மாதிரி ராட்சஸனாக அவனுடைய கறுப்பு கண்ணாடிக்குப் பின்னால் அவன் கண்கள் பதுங்கிக்கிடந்தது. முழு வாய், தீர்மானிக்கப்பட்ட நாடி, சின்னதாய் கிள்ளப்பட்ட மூக்கு. அவன் அந்த மணலில் அலைபாய்ந்தபடி நடந்துவந்து எதையோ எதிர்பார்த்தபடி அவன் தந்தைக்கு பக்கத்தில் வந்து நின்றான். அவரை தன்னுடைய ஒல்லியான உயரத்தை வைத்து குனிந்து பார்த்தான். அவன் ஆறடி. ஏழு அங்குலம் இருப்பான். நான்

உயரமானவன். ஆனாலும், அவனை அண்ணாந்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

"இவன் தான் என் பிள்ளை" சவண்டோ சொன்னார். அந்தக் குரலில் ஒரு பெருமிதமில்லாததை கவனித்தேன். "இவன் டிமோட்டோ சவண்டோ. டிமோட்டோ, இது திரு பென்சன்."

நான் என் கையை நீட்டினேன். அவனுடைய பிடி சூடாக, வியர்வையாக, மெலிதாக இருந்தது.

'உங்களை தெரிஞ்சதில் சந்தோஷம்.' நான் சொன்னேன். நான் வேறென்ன சொல்ல முடியும்? அவன் ஒரு சாத்தியமான மாணவன்.

லூஸி இப்போது பீர் டப்பாக்களை எடுத்தபடி எங்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

"டிமோட்டோ, இது திருமதி பென்சன்" சவண்டோ சொன்னார்.

அந்த பின்ஸ் குச்சி ராட்சஸன் தன் தலையை திருப்பினான், பிறகு தன் தொப்பியை எடுத்தான். அதிலிலிருந்து மொறமொறப்பான கறுப்பு சுருள்கள் வெளிப்பட்டது. அவன் தன் தலையை குனிந்தான். அவன் முகத்தில் எந்த பாவமுமில்லை. அவனுடைய கறுப்பு கிளாஸிலிருந்த கறுப்புக் கண்ணாடி எதிரே இருந்த பனைகள், வானம், கடலை பிரதிபலித்தது.

"ஹலோ" லூஸி சொல்லிவிட்டு அவனைப் பார்த்து புன்னகைத் தாள்.

ஒன்றுமேயில்லாமல், ஒரு நீண்ட பொழுது கழிந்தது. பிறகு சவண்டோ சொன்னார்,

"டிமோட்டோவிற்கு நன்றாக கடவேண்டுமென்று ஒரு தீராத ஆசை. அவனை நன்றாகச் சுடுபவனாக உங்களால ஆக்க முடியுமா, திரு பென்சன்?"

"இப்ப எனக்குத் தெரியல. ஆனால், என்னால சொல்ல முடியும்." நான் என் துப்பாக்கியை அந்த பின்ஸ் குச்சியிடம் கொடுத்தேன். அவன் தயங்கினான். பிறகு வாங்கிக்கொண்டான். ஏதோ பெரிய கருநாகத்தைப் பிடிப்பது மாதிரி பிடித்தான்.

"நாம் சுடுகிற தளத்திற்கு போவோம். அவன் சுடுவதைப் பார்த்த பிறகு நான் சொல்றேன்."

சவண்டோ, டிமோட்டோ, நான் அந்த மணல் வழியாக சுடுகிற பகுதியை நோக்கி போனோம். லூஸி பீர் டப்பாக்களை மறுபடியும் பங்களாவிற்கு எடுத்துப்போனாள்.

முப்பது நிமிடங்களுக்கு பின்னால், நாங்கள் மூவருமே மீண்டும் அந்த சூடான வெட்டவெளிக்கு வந்தோம். என்னுடைய விலையுயர்ந்த குண்டுகளை வைத்து டிமோட்டோ நாற்பது சுற்றுகள் சுட்டான். ஒரே ஒரு முறை மட்டும் லேசாக இலக்கின் நுனியைத் தொட்டான். மற்றவையெல்லாம் கடலில் போய் கரைந்தது.

'சரி, டிமோட்டோ,' சவண்டோ, ஒரு குளிர்ந்த தட்டைக் குரலில் சொன்னார்'' எனக்காக காத்திரு.

டிமோட்டோ நகர்ந்தான். காரை அடைந்து, உள்ளே போய் அமர்ந்துகொண்டான். ஒரு மனம் உடைந்த சிலையைப் போல தெரிந்தான்.

''சரி, திரு பென்சன் ?'' சவண்டோ சொன்னார்.

நான் தயங்கினேன். கொஞ்சம் பணம் பண்ணுவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனாலும் நான் நாணயமாக இருக்கவேண்டும்.

''அவனுக்கு எந்த திறமையுமில்லை'' நான் சொன்னேன். ''ஆனால், அவரால் நேராக சுடமுடியாதுங்கிறதில்ல. சரியாக பயிற்சி கொடுக்காதவரையில். ஒரு பத்து வகுப்புகளுக்கு பிறகு, அவருடைய முன்னேற்றத்தைப் பார்த்து நீங்களே ஆச்சர்யப்பட்டு போவீங்க.''

''திறமையில்ல இல்லையா ?''

''அது வளரலாம்'' ஒரு சாத்தியமான மாணவனை இழக்க தயங்கினேன். ''இரண்டு வாரம் என்னோடு இருந்த பிறகு நான் சொல்றேன்.''

''ஒன்பது நாள்ல, திரு பென்சன் அவன் உங்களை மாதிரி சுடணும்.''

ஒரு நிமிடம் அவர் கேலி செய்கிறாரோ என்று நினைத்தேன். பிறகு அப்படியில்லை என்பதை உணர்ந்தேன். அந்த தட்டையான பாம்பு கண்கள் இப்போது ஒரு கண்ணாடியை போல மின்னியது. அவருடைய கீழுதடு ஒரு மெல்லிய கோடானது. அவர் மும்முரமாக இருக்கிறார்.''

''என்னை மன்னிச்சுடுங்க, அதுக்கு சாத்தியமேயில்லை.''

“ஒன்பது நாட்கள், திரு பென்சன்.”

என் பொறுமையின்மையை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு தலையை ஆட்டினேன்.

“நான் நல்லா சுடறதுக்கு எனக்கு பதினைந்து வருஷம் பிடிச்சது.” நான் அவரிடம் சொன்னேன். “எனக்கு திறமையிருக்கு. நான் ஒரு நல்லா ஆசிரியர்ன்னு நான் நினைக்கிறேன், அதுக்காக என்னால அதிசயமெல்லாம் பண்ண முடியாது.”

“நாம் அதை பத்தி பேசலாம் திரு பென்சன். இங்க ரொம்ப சூடா இருக்கு. நான் இளைஞனில்லை.” சவண்டோ தன் கைகளை என் பங்களாவை நோக்கி காட்டினார், “நாம் நிழலுக்கு போகலாம்.”

“ஏன் நிச்சயமா, ஆனால், பேசறதுக்கு ஒண்ணுமேயில்லை. நாம ரெண்டு பேரும் நேரத்தை வீணடிச்சுக்கிட்டிருப்போம்.”

அவர் மெதுவாக பங்களாவை நோக்கி நடந்தார். நான் தயங்கினேன். பிறகு அவரைத் தொடர்ந்தேன்.

‘ஒன்பது நாட்கள்ல உங்களைப் போல நல்லா சுடணும்.’

அந்த பையன் நல்லா சுடாதது மட்டுமில்லாம, மோசமாக இருப்பான். துப்பாக்கியை தொடறதுக்கே வெறுப்பாகிறான். அவன் என் துப்பாக்கியை கையாண்ட விதத்தையும், ஒவ்வொரு முறை அவன் விசையை அழுத்தறதுக்கு பட்ட பாட்டையும் என்னால சொல்ல முடியும். துப்பாக்கியை தளர்ந்துபோய் பிடித்தான். அவன் துப்பாக்கியை தோளில் வைத்த விதத்திலிருந்து அவள் தோள்பட்டை கறுப்பாக இந்நேரம் கன்னிப்போயிருக்கும்.

சவண்டோ பங்களாவை நோக்கி வருவதைப் பார்த்ததும் லூஸி அவரைப் பார்த்து புன்னகைத்தபடி முன்கதவைத் திறந்தாள். அவர் இப்போது என்னிடம் என்ன சொன்னார் என்பது தெரியாமலே அவள் முதல் மாணவனை சேர்த்துக் கொண்டுவிட்டதாக கற்பனை செய்துகொண்டு விட்டாள்.

நான் அவரோடு சேர்ந்ததும், அவள் சொன்னாள், “ஒரு பீர் சாப்பிடறீங்களா, திரு சவண்டோ? உங்களுக்கு தாகமா இருக்கணுமே.”

அவள் அவரைப் பார்த்தார். ஒரு உற்சாக புன்னகை அவருடைய உதட்டில் மீண்டும் வந்தது. அவர் தன் தொப்பியைத் தூக்கினார்.

“ரொம்ப நன்றி திருமதி பென்சன், இப்ப வேண்டாம், கொஞ்ச நேரம் கழிச்சு பார்ப்போம்.”

நான் அவர் பக்கத்தில் போய், முன் அறைக் கதவைத் திறந்து உள்ளே போகும்படி அவருக்கு ஜாடை காட்டினேன். அவர் உள்ளே நுழைந்ததும், நான் லூஸியின் கையைத் தட்டினேன்.

“அதிக நேரம் ஆகாது. கண்ணம்மா நீ பெயிண்ட் அடி.”

அவள் வியப்போடு பார்த்தாள். பிறகு தலையசைத்துவிட்டு வெட்ட வெளிக்கு போனாள். நான் அறைக்குள் நுழைந்து கதவை மூடினேன். பிறகு அங்கிருந்த திறந்த ஜன்னலுக்குப் போய் வெளியே பார்த்தேன்.

லூஸி பங்களாவின் பின்புறத்திற்கு போயிருந்தாள். அந்த கறுப்பு காடிலாக் கார் வெயிலில் நின்று கொண்டிருந்தது. டிரைவர் சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். டிமோட்டோ அசைவற்றிருந்தான். அவன் கைகள் அவன் முழங்காலில் இருந்தது.

நான் திரும்பினேன். சவண்டோ தன் தொப்பியை கழட்டியிருந்தார். அதை மேஜையில் வைத்திருந்தார். நீக் லூஸியிடமிருந்து எனக்கு வந்த நாற்காலியில் அவர் உட்கார்ந்தார். அவர் அந்த அறையை சுற்றிப் பார்த்தார். மெதுவாக ஆர்வமேயில்லாமல், பிறகு என்னைப் பார்த்தார்

“உங்களிடம் அதிக பணம் இல்லையா, திரு பென்சன்?”

நான் என் நேரத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு சிகரெட்டை பற்ற வைத்தேன். பிறகு தீக்குச்சியை எடுத்து பற்ற வைத்தேன். “நான் சொன்னேன்.” இல்லை.. அதை ஏன் இப்ப கேக்கறீங்க?”

“உங்க கிட்ட இருக்கிற ஒண்ணை நான் பயன்படுத்திக்கலாம் என்னிடமிருக்கிற ஒண்ணை நீங்க பயன்படுத்திக்கலாம்.” அவர் சொன்னார், “உங்க கிட்ட திறமை இருக்கு, என்கிட்ட பணம் இருக்கு.”

நான் ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்தேன்.

“அதனால்?”

“திரு பென்சன், என் பையன் ஒன்பது நாள்ல துப்பாக்கி சூடுவதில் நிபுணன் ஆவது ரொம்ப முக்கியம். அதுக்காக நான் உங்களுக்கு

ஆறாயிரம் டாலர்கள் தரேன். பாதி இப்ப. மீதி எனக்கு திருப்தி யானவுடனே."

ஆறாயிரம் டாலர்கள்.

உடனடியாக, அந்த பணத்தை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தேன்.

ஆறாயிரம் டாலர்கள்!

இந்த இடத்திற்கு அவசியம் தேவையான முன் அலங்காரத்தை செய்யலாம். உள்ளூர் தொலைகாட்சியில் விளம்பரமே கொடுக்கலாம். ஒரு பாரில் ஒரு ஆளை வேலைக்குப் போடலாம். நாங்கள் இந்த தொழிலில் முன்னேறலாம்!

பிறகு டிமோட்டோ துப்பாக்கியை கையாண்ட விதம் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. சுடுவதில் நிபுணன் "ஐந்து வருடத்திலும் முடியாது."

"உங்கள் நம்பிக்கைக்கு ரொம்ப நன்றி திரு சுவண்டோ" நான் சொன்னேன், "இந்த மாதிரி பணத்தை நான் நிச்சயம் பயன்படுத்திக்க முடியும். ஆனால், உங்க கிட்ட நான் நாணயமா நடந்துக்கணும். உங்க பையனால ஒரு நல்ல சுடுபவனாக ஆகவே முடியாது. அவன் நேராக சுடறதுக்கு. நிச்சயமா என்னால பயிற்சி கொடுக்க முடியும். அவ்வளவுதான். அவனுக்கு துப்பாக்கிகளையே பிடிக்கல. உங்களுக்கு துப்பாக்கியை பிடிச்சாலொழிய நீங்க நல்லா சுடவே முடியாது."

சுவண்டோ தன்னுடைய கழுத்துக்கு பின்னால் தடவிக்கொண்டார். அவருடைய கண்கள் சுருங்கியது.

'உங்க சிகரெட் ஒண்ணை எடுத்துக்கலாம்னு நினைக்கிறேன் திரு பென்சன். என் டாக்டருக்கு நான் சிகரெட் பிடிச்சா பிடிக்காது. சில சமயம் குடிக்கணும்கிற உந்துதல் எங்கிட்ட அதிகமா இருக்கு. சரியான சமயத்தில் ஒரு சிகரெட் இதமா இருக்கும்."

நான் அவருக்கு ஒரு சிகரெட்டை கொடுத்துவிட்டு பற்ற வைத்தேன். அவர் அதை உள்ளிழுத்து புகையை தன் நாசி வழியாக வெளியேவிட்டு விட்டு மேஜைக்கு மேலே முறைத்தார். அதே சமயம் அந்த ஆறாயிரம் டாலர்களை நானும் லூஸியும் என்ன செய்யலாமென்று நான் யோசித்தேன்.

அந்த சிகரெட் புகையினூடே அந்த அறையில் மௌனமும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. பந்து அவர் பக்கம் இருப்பதால் காத்திருந்தேன்.

"திரு பென்சன், நீங்க எங்கிட்ட நாணயமா இருக்கிறதை நான் பாராட்டறேன்." அவர் இறுதியாக சொன்னார், "அது எனக்கு பிடிச்சிருக்கு. நான் ஆறாயிரம் டாலர்ன்னு சொன்னவுடனே உங்க பையனை நான் தேத்திடுவேன்னு நீங்க சொல்லியிருந்தா நான் அதை விரும்பியிருக்க மாட்டேன். என் மகனுடைய அளவு எனக்கு தெரியும். ஆனாலும், அவன் ஒன்பது நாள்ல ஒரு நிபுணன் ஆகணும். ஒரு சாதாரண சூழல்ல நீங்க சொன்னதை ஏத்துக்கிட்டிருப்பேன். ஆனால் இது ஒரு சாதாரண சூழல் இல்ல. உண்மை என்னன்னா என் மகன் ஒன்பது நாள்ல கூடறதில் திறமைசாலி ஆகணும்."

நான் அவரை முறைத்தேன்.

"ஏன்?"

"அதற்கு முக்கிய காரணங்கள் இருக்கு. அது உங்களுக்கு உவையில்லாதது." அவருடைய பாம்பு கண்கள் மின்னியது. மேஜையிலிருந்த கண்ணாடி சாம்பல் தட்டும் குடுவையில் சிகரெட் சாம்பலைத் தட்டுவதற்காக அவர் ஒரு இடைவெளி கொடுத்தார். நான் இங்கே வர்றதுக்கு முன்னாடி உங்களைப் பத்தி விசாரிச்சேன். நான் தேடற ஆள் நீங்கதான்னு உறுதிபடுத்திக்காம நான் இங்கே வந்திருக்க மாட்டேன். உங்களுக்கு அபாரமான சுகுற திறமை மட்டுமில்ல, நீங்க ஒரு உறுதியானவரும் கூட. நீங்க வியட்நாமில வேலை பார்த்த நாட்கள்ல நீங்க நீண்ட, ஆபத்தான, தர்மசங்கடமான பொழுதுகளை உங்க துப்பாக்கிகளோடு காட்டுல கழிச்சிருக்கீங்க. நீங்க எண்பத்திரெண்டு வியட்நாம் காரர்களை கொடூரமாக, உங்க கூடும் திறமையினால சுட்டிருக்கீங்க. இதை செய்கிற ஒரு ஆளைத்தான் நான் தேடிக்கிட்டிருந்தேன். தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ளாத ஒரு மனிதனை." சிகரெட்டை பொசுக்குவதற்காக இடைவெளி கொடுத்தார். பிறகு தொடர்ந்தார், "என் பையனை நிபுணன் ஆக்கறதுக்கு உங்களுக்கு எவ்வளவு பணம் வேணும் திரு பென்சன்?"

நான் அசௌகரியமாக அசைந்தேன்.

"எந்த அளவு பணமும் அவனை ஒன்பது நாள்ல நிபுணன் ஆக்காது. ஒரு வேளை ஆறு மாதங்கள். நான் அவனை வெச்ச ஏதாவது

பண்ணலாம். ஆனால் ஒன்பது நாட்கள், இது பண விஷயமே வரலை. நான் சொன்னேனே. அவனுக்கு எந்த திறமையும் இல்லை."

அவர் என்னை படித்தார்.

'நிச்சயமா இதில பணம் வருது. இத்தனை வருடங்கள்ல பணம் எல்லாத்தையும் வாங்கும்னு படிச்சிக்கிட்டேன். அது போதுமான அளவுக்கு இருந்தா. இந்த ஆறாயிரம் டாலர்களை வெச்சுக்கிட்டு என்ன பண்ணலாம்னு ஏற்கெனவே யோசிக்க ஆரம்பிச்சிட்டிங்க. அந்த அளவு பணத்தை வெச்சுக்கிட்டு நீங்க இந்த பள்ளியை வெச்சுக்கிட்டு ஒரு அளவாக வாழ்க்கை நடத்தலாம். இருந்தாலும் நீங்க அதிசயத்தை நடத்திக் காட்டுங்கன்னு உங்களை சம்மதிக்க வைக்க இந்த ஆறாயிரம் டாலர்கள் போதுமான பணம் இல்லை.'" அவர் தன்னுடைய பையிலிருந்து ஒரு நீளமான வெள்ளை கவரை எடுத்தார். "இங்க பாருங்க திரு பென்சன். எங்கிட்ட மாத்திக்கக்கூடிய பத்திரங்கள் இரண்டு இருக்கு. ஒவ்வொரு பத்திரத்தின் மதிப்பும் இருபத்தைந்தாயிரம் டாலர்கள்." அவர் அந்த கவரை எடுத்து மேஜையில் போட்டார். "இதை பாருங்க, நான் சொல்றது அதில இருக்கான்னு நீங்களே சரி பாத்துக்குங்க."

நான் அந்தக் கவரை எடுத்து அதிலிருந்த பத்திரத்தை சரி பார்த்தபோது என் கைகள் ஸ்திரமாக இல்லை. நான் இந்த மாதிரி பத்திரத்தை இதற்கு முன்பு பார்த்ததேயில்லை. அதனால் அது உண்மையானதா இல்லையா என்பது கூட எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அது உண்மையைப் போலத்தான் இருந்தது.

"திரு பென்சன், நீங்க ஒரு அதிசயத்தை நடத்திக்காட்டறதுக்கு நான் உங்களுக்கு ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் தரேன்."

நான் அந்த பத்திரங்களை மேஜையில் போட்டேன் - என் கைகள் இறுகி, என் இதயம் படபடத்தது.

"நீங்க தீவிரமாக இல்லையே" என் குரல் தழுதழுத்தது.

"நான் தீவிரமாத்தான் இருக்கேன்.. என் பையனை ஒன்பது நாள்ல நிபுணன் ஆக்குங்க. இந்த பத்திரங்கள் உன்னுடையது."

நேரம் வாங்குவதற்காக கொஞ்ச நேரம் எடுத்துக்கொண்டேன். நான் சொன்னேன். "எனக்கு பத்திரங்களை பத்தி ஒண்ணுமே தெரியாது. இது வெற்றுக் காகிதமாக கூட இருக்கலாம்."

சவண்டோ புன்னகைத்தார்.

“இப்ப பாத்தீங்களா பணம் எல்லாத்தையும் வாங்கும்னு நான் சொன்னது சரிதான். இந்த பத்திரங்கள் போலியானதான்னு தான் தெரிஞ்சுக்க விரும்புறீங்களே தவிர, உங்களால இந்த அதிசயத்தை பண்ண முடியாதுன்னு சொல்ல முடியலே.” அவர் முன் பக்கமாக சாய்ந்தார். அந்தப் பத்திரங்களை தன் விரல் நகத்தால் தட்டியபடி, “இவையெல்லாமே உண்மையானது. ஆனால், என்வார்த்தையை நம்ப வேண்டாம். நாம் உங்கள் வங்கிக்கு போவோம். அவங்க என்ன சொல்றாங்கன்னு பார்ப்போம். இந்த இரண்டு தாள்களையும் ஐம்பதாயிரம் டாலர்களா அவங்களால மாத்த முடியுமான்னு அவங்க கிட்ட கேட்போம்.”

நான் எழுந்திருந்து ஜன்னலருகே போனேன். அந்த சின்ன அறை மூச்சுமுட்டுகிற அளவிற்கு குடாக இருந்தது. நான் ஜன்னலுக்கு வெளியே அந்த காடில்லாக்கையும் பின்னால் இருக்கையில் அசைவற்றிருக்கும் அந்த ஒல்லி குச்சியையும் முறைத்தேன்.

“அது தேவையிருக்காது” நான் சொன்னேன், “சரி, அது உண்மையானதுதான்.”

மறுபடியும் அவர் என்னை பார்த்து புன்னகைத்தார்.

“நல்லது வீணடிக்க கொஞ்சம் கூட நேரமில்லை. நான் தங்கியிருக்கிற இம்பீரியல் ஹோட்டலுக்கு நான்திரும்பறேன்.” அவர் தன் கை கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். “இப்பதான் மணி அஞ்சை தாண்டியிருக்கு. எனக்கு தயவு செய்து இன்னிக்கு சாயங்காலம் ஏழு மணிக்கு போன் பண்ணி ஐம்பதாயிரம் டாலர்களுக்கு ஒரு அதிசயத்தை நடத்திக் காட்ட முடியுமான்னு பாருங்க.”

அவர் அந்தப் பத்திரங்களை பையில் போட்டுக்கொண்டு எழுந்தார்.

“ஒரு நிமிஷம்” நான் சொன்னேன். மூச்சுவிடக்கூட முடியாமல் தவிக்கும் என் நிலைமையை கோபித்தபடியே, “ஏன் உங்க பையன் நல்ல சுடனும்ங்கிறது எனக்கு தெரியணும். அவனுடைய இலக்கு என்ன? அது எனக்குத் தெரியாதவரையில், என்னால அவனை தயார் செய்ய முடியும்கிற நம்பிக்கை இல்லை. நீங்க ஒரு நிபுணத்துவமான சுடுதல் வேணும்கிறீங்க. ஆனால், அதில பல விதமான நிபுணர்கள் இருக்காங்க. எனக்குத் தெரியணும், திரு சவண்டோ.”

அவர் நீண்ட நேரம் யோசித்தார். அவர் தன் தொப்பியை எடுத்து அதை முறைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சரி நான் சொல்றேன். நான் என்னுடைய பழைய நண்பன் கிட்ட ஒரு முட்டாள்தனமான பந்தயத்தை ஒரு மிகப்பெரிய தொகைக்கு கட்டியிருக்கேன். என் நண்பன் நல்லா சுடுவான். தன்னுடைய துப்பாக்கியை வெச்சுக்கிட்டு என்ன பண்ண முடியும்னு பெருமையடிச்சுப்பான். நான் முட்டாள்தனமா பயிற்சி இருந்தா யார் வேணும்னாலும் நல்லா சுடலாம்னு சொல்லிட்டேன்.” அவன் தன்னுடைய தடையான பாம்புக் கண்களை வைத்துக்கொண்டு என்னை கூர்மையாக கவனித்தார். “நான் கூட, திரு பென்சன், நான் அதிகமாக குடிச்சிட்டா முட்டாளாயிடுவேன். ஒரு வேகமாக ஓடுகிற ஒரு மிருகத்தை ஒரு துப்பாக்கியால ஒன்பது நாள் பயிற்சியில் என் பையனால பண்ண முடியாதுன்னு சொன்னான். நான் நல்ல குடிச்சிருந்தேன், கோபமாக இருந்தேன் அந்த பந்தயத்தை ஏத்துக்கிட்டேன். இப்ப, நான் ஜெயிக்கணும்.”

“எந்த மிருகத்தை ?” நான் கேட்டேன்.

“மரத்தில் தாவிக்கிட்டிருக்கிற ஒரு குரங்கை. வேகமாக ஓடுகிற மானை. நாயை கண்டு மிரண்டு ஓடுகிற ஒரு முயலை. எனக்குத் தெரியலை. அந்த மாதிரி ஏதோ ஒண்ணு. தேர்ந்தெடுக்கிற வாய்ப்பு என் நண்பனுக்குத்தான் இருக்கு. ஆனால், அது ஒரு சுத்தமான, நிச்சயமான கொலையாக இருக்கணும்.”

வியர்க்கும் என் கைகளை என் ஜீன்ஸ் பேண்ட்டுக்கு பின்னால் துடைத்துக் கொண்டேன்.

“நீங்க எவ்வளவு பணத்திற்கு பந்தயம் கட்டியிருக்கீங்க, திரு சவண்டோ?”

ஒரு புன்னகையின் மூலமாக தன்னுடைய தங்க முலாம் பல்லைக் காட்டினார்.

“நீங்க ரொம்ப ஆர்வமாக இருக்கீங்க. அதனால் நான் சொல்றேன். நான் ஒரு அரை மில்லியன் டாலர்கள் பந்தயம் கட்டியிருக்கேன். நான் ஒரு பெரிய பணக்காரனாக இருந்தாலும், என்னால அந்த அளவு பணத்தை இழக்க முடியாது.” அவருடைய புன்னகை நிலைத்து இருந்தது. “அதுக்கு நான் தயாராகவும் இல்லை.”

நான் தயங்கியபடியே இருந்தபோது, அவர் தொடர்ந்தார் "அந்த மாதிரி பணத்தில் ஒரு பத்து சதவீதம் கூட இழக்க முடியாது." அவர் என்னை முறைத்தார்.

அவர் அறையை விட்டு வெளியேறி அந்த சூடான மணல் வழியாக தன் காடி லாக்கை நோக்கி போனார். நான் அவர் போவதை கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். காடில்லாக்கிற்கு போகிற வழியில் கொஞ்சம் நின்றார். திரும்பி தன் தொப்பியை தூக்கினார். அவர் லூஸிக்கு சல்யூட் அடித்தார்.

ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள்!

அவ்வளவு பெரிய பணத்தை அடையப் போகிறோம் என்கிற நினைப்பே எனக்குள் பீதியூட்டும், அபார ஆசையை தூண்டியது.

ஒரு அதிசயத்தை நிகழ்த்த ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள்! அதனால் நான் ஒரு அதிசயத்தை நிகழ்த்தப் போகிறேன்.

* * *

முன் கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது, லூஸி உள்ளே வந்தாள்.

"ஏதாவது அதிர்ஷ்டமா? என்ன விஷயம்?"

அவளைப் பார்த்தவுடன் நான் மண்ணுக்குள் கால் பதித்தேன். சவண்டோகாரில் போய்க்கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் லூஸி என்ன செய்தி என்று தெரிந்து கொள்ள வருகிறாள் என் மனமோ பணக்காரனாகிற நினைப்பில் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

"எனக்கு ஒரு பீர் கொடு கண்ணா" நான் சொன்னேன், "நான் சொல்றேன்."

"அதில ஒண்ணுதான் இருக்கு. அது இருக்கட்டுமா?"

"கொண்டு வா."

நான் அவ்வளவு சுருக்கென்று சொல்ல நினைக்கவில்லைதான். ஆனால், எனக்கு சூடாகி இருந்தது. என் வாய் உலர்ந்து போயிருந்ததால் எனக்கு அந்த பீர் வேண்டும். என் தொண்டையும் வறண்டு போயிருந்தது.

"நிச்சயமாக."

ஒரு ஆடிப்போன பார்வையை என்மீது உதிர்த்தாள். பிறகு சமையலறையை நோக்கி போனாள். நான் பங்களாவை விட்டு வெளியே வந்து ஒரு பனை மரத்தின் நிழலில் மணலில் உட்கார்ந்தேன்.

ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் ! நான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். கடவுளே! அது சாத்தியமே இல்லை ! நான் கை நிறைய மணலை எடுத்துக் குவித்தேன். அதை என் விரல்களுக்கு நடுவே ஓடவிட்டேன். ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் !

லூஸி பங்களாவை விட்டு வெளியே வந்தாள். ஒரு கிளாஸ் பீரை சுமந்தபடி. அவள் என்னிடம் வந்தாள். அதை என்னிடம் கொடுத்தாள். பிறகு என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

நான் அந்த கிளாஸ் காலியாகிற வரையில் குடித்தேன். பிறகு ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தேன்.

லூஸி என்னையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"உங்க கைகள் நடுங்குது." அவள் சொன்னாள். அவளுடைய பாவத்தில் ஒரு கவலை. "அது என்ன ஜே?"

நான் சொன்னேன்.

அவள் நான் பேசும்போது இடைமறிக்கவில்லை, ஆனால் அப்படியே உட்கார்ந்தாள். அவள் கைகள் அவள் கால் முட்டிகளை அணைத்துக் கொண்டிருந்தது. என்னை பார்த்தபடியே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"அதுதான்" நான் சொன்னேன். நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம்.

"என்னால நம்பவே முடியலை, ஜே."

"அவர் அந்த இரண்டு பத்திரங்களை எங்கிட்ட காட்டினார் .. ஒவ்வொன்றும் இருபத்திஐந்தாயிரம் டாலர்கள் .. என்னால நம்பவே முடியலை."

"ஜே! ஒரு நிமிஷம் யோசிச்சு பாருங்க! சரியான காரணம் இருந்தாலொழிய யாருமே அவ்வளவு பணத்தைத் தரமாட்டாங்க. என்னால நம்ப முடியலை. ஒரு அரை மில்லியனை காப்பாத்த நான் அவ்வளவு பணத்தை செலவு பண்ண மாட்டேனா, அது ஒரு சரியான காரணமாக தெரியலையா?"

"அவர் பந்தயம் கட்டினார்ங்கிறதையே நீ நம்பலையா?"

ரத்தம் என் தலைக்கேறுவதை உணர்ந்தேன்.

"ஏன் கூடாது ! பணக்காரர்கள் பெரிய பந்தயம்தான் கட்டுவார்கள். அவர் அந்த நேரத்தில் குடிச்சிருந்ததாக சொன்னார்."

"என்னால அதை நம்ப முடியலை"

"அதையே சொல்லிக்கிட்டு இருக்காதே! நான் பணத்தை பார்த்திருக்கேன்!" நான் அவளைப் பார்த்து கத்துவதை உணர்ந்தேன். "உனக்கு இதைப் பத்தி எதுவுமே தெரியாது! அதனால நீ நம்பவேங்கிறதையே சொல்லிக்கிட்டிருக்காதே!"

அவள் அவனை விட்டு நகர்ந்து போனாள்.

"என்னை மன்னிச்சுடுங்க ஜே."

என்னை ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டு அவளைப் பார்த்து ஒரு வறண்ட புன்னகையை உதிர்த்தேன்

"என்னையும் மன்னிச்சுடுங்க. எல்லாம் அந்த பணம்தான்! நாம் அதை வெச்சு என்ன பண்ணலாம்! கொஞ்சம் யோசி! இந்த இடத்தை" ஒரு பகட்டான சுடு தளமாக மாத்தலாம். நமக்குன்னு வேலையாட், வெச்சுக்கலாம். ஒரு நீச்சல் குளம். நாம் அதை இழக்க முடியாது! போதிய மூலதனத்தோடு இதைப் பத்தியெல்லாம் நான் யோசிச்சிருக்கேன்."

"உங்களால அந்த பையன் சுடறதுக்கு கத்துக்கொடுக்க முடியுமா?"

நான் அவளை முறைத்தேன். அந்த வார்த்தைகள் என்னை பூமிக்கு கொண்டு வந்தது. நான் எழுந்து அவளை விட்டு விலகி நடந்தேன். பிறகு அவளுக்கு சில அடிகள் போய் நின்றேன். உண்மையில் அவள் சரிதான். இந்த ஒல்லிக் குச்சிக்கு என்னால் கூட கற்றுக்கொடுக்க முடியுமா ? என்னால் ஆறாயிரம் டாலர்களுக்கு நிச்சயமாக கற்றுக்கொடுக்க முடியாது. ஆனால், ஐம்பதாயிரத்திற்கு ஒரு அதிசயம், நான் சொல்லிக் கொண்டேன், இது அதிசயங்களின் காலம். சவண்டோ சொல்லி யிருந்தார்.

நான் லூஸியைப் பார்த்தேன்.

ஒரு வாழ்க்கை முழுவதற்குமாக கிடைக்கிற ஒரு வாய்ப்பு. அதைத்தான் கடைசியில் செய்ய வேண்டுமானால் நான் அவனுக்கு கூட

கற்றுக்கொடுப்பேன். நான் அதைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டும். சவண்டோவிற்கு போன் செய்ய இன்னும் ஒண்ணரை மணி நேரம் தான் இருக்கிறது. நான் ஆமாம் என்று சொன்னால், நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரியவேண்டும். நான் அவரையும் சமாதானப்படுத்த வேண்டும். என்னால் அது முடியும். நான் அதற்காக வேலை செய்ய வேண்டும்.

நான் மணலில் நடந்து சுடுதளத்திற்கு போகும்போது லூஸி, "ஜே" என்று அழைத்தாள்.

நான் அவளை முறைத்தபடி நின்றேன். என் மூளை அதிக வேலையில் இருந்தது.

"என்ன?"

"நாம் இதில தலையிடணும்கிறதில் உறுதியா இருக்கீங்களா? எனக்கு என்ன தோணுதுன்னா..... நான் ..."

"இந்த விஷயத்தை நீ எங்கிட்ட விட்டுடு." நான் சொன்னேன். "நீ என்ன நினைச்சாலும் அதைப் பத்தி கவலையில்லை. கண்ணா.. இது வாழ்க்கையில் கிடைக்கிற ஒரு வாய்ப்பு."

நான் என் சுடுதளத்தில் அமர்ந்தேன். சிகரெட்டை பிடித்தபடி யோசித்தேன். நான் அங்கு ஒரு ஏழு மணிவரை உட்கார்ந்திருந்தேன். அதற்குள் சவண்டோவின் பணத்தைச் சம்பாதித்தே தீருவது என்று உறுதிபடுத்திக் கொண்டேன். நான் ராணுவத்தில் மிகவும் மேல்கட்ட போதகனாக இருந்திருக்கிறேன், கடவுளுக்குத் தெரியும். துப்பாக்கியின் ஒரு முனைக்கும் மறு முனைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத பலர் என்னிடம் பயின்றிருக்கிறார்கள். எப்படியோ, பொறுமையாக, அவர்களிடம் சத்தம் போட்டு, அவர்களை சபித்து, அவர்களோடு சிரித்து, அவர்களை நான் மரியாதைக்குரிய துப்பாக்கி வீரர்களாக ஆக்கியிருக்கிறேன். ஆனால், ஒரு மரியாதைக்குரிய துப்பாக்கி வீரனுக்கும் ஒரு நிபுணத்துவம் வாய்ந்த சுடுதலுக்கும் பல மைல்கள் தூரம். எனக்கு அது தெரியும். ஆனால், பணத்தைப் பற்றிய அந்த கிந்தனை என் பிரச்சினைகளை குறைத்தது.

நான் என் தளத்தை விட்டு வெளியேறினேன். மணலை கடந்து பங்களாவிற்கு போனேன். அங்கு இன்னும் ஜன்னலுக்கு வர்ண மடித்துக்

கொண்டிருந்தாள். அவள் என்னை பார்த்தாள். அவள் கண்களில் குழப்பமிருந்தது.

'நீங்க முடிவு பண்ணிட்டிங்களா.'

நான் தலையசைத்தேன்.

"நான் இதை எடுத்துக்கப் போறேன். நான் அவரோடு இப்ப பேசப்போறேன். எனக்கு உன் உதவி தேவை கண்ணா. நான் அவரோடு பேசின பிறகு நான் மத்த விவரங்களுக்குள்ள போகலாம்."

நான் பங்களாவிற்குள் போனேன். நான் இம்பீரியல் ஹோட்டல் அறை என்னை தேடினேன். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு சவண்டோ கிடைத்தார்.

"நான் ஜே பென்சன் பேசறேன்." நான் சொன்னேன், "நான் இதை எடுத்துக்கிறதுக்கு முன்னாடி எனக்கு ஒண்ணு தெரியணும். உங்க பையன் இந்த விஷயத்தில் எவ்வளவு தூரம் ஒத்துழைப்பார்?"

'ஒத்துழைப்பா?' சவண்டோவில் குரலில் ஒரு வியப்பு தெரிந்தது

"நிச்சயமா அவன் ஒத்துழைப்பான். அவனுக்கு நிலமை புரியுது. அவனுக்கு நிறைய கத்துக்கிற ஆர்வமிருக்கிறதை நீங்களே பார்ப்பிங்க."

"நான் அதைச் சொல்லலை. அவர் இதை எடுத்துக்கிட்டா. அவருடைய விருப்பத்திற்கு மேலாக இருக்கணும். அதுக்காக கடுமையா உழைக்கணும். அதாவது வேலை, நீங்க என்னிக்கு இதை செய்யணும்?"

"செப்டெம்பர் 27ந் தேதி."

நான் ஒரு கணம் யோசித்தேன். நாளையிலிருந்து ஆரம்பிச்சா சரியா எனக்கு ஒன்பது முழு நாட்கள் இருக்கும்.

"சரி, நாளை காலை ஆறு மணியிலிருந்து 26 ந்தேதி மாலை வரை அவன் எனக்குத்தான் சொந்தம். உடல், ஆன்மா எல்லாமே. அவன் என்னோடு இங்கேயே தங்குவான். அவன் கடுவான், சாப்பிடுவான், தூங்குவான். அப்புறம் கடுவான். அவன் இந்தத் தளத்தை விட்டு ஒரு வினாடி கூட நகரமாட்டான். நான் சொல்ற எல்லாத்தையும் அவன் பண்ணணும். என்னோடு வாதம் பண்ணக்கூடாது. நான் என்ன சொன்னாலும் அவன் அதை செய்யணும். அவனுக்குன்னு ஒரு காலி படுக்கையறை இருக்கு. 26 தேதி மாலை வரை அவன் எனக்கு சொந்தம்.

நான் திரும்பவும் சொல்றேன். அவன் எனக்குத்தான் சொந்தம். அவன் இந்த நிபந்தனைகளுக்கு ஒத்துக்கலைன்னா இது வேலைக்கு ஆகாது."

ஒரு சின்ன இடைவெளி இணைப்பில். சவண்டோ மூச்சுவிடுவது எனக்கு கேட்டது. பிறகு அவர் சொன்னார், "என் பணத்தை அடையற தாகம் உங்களுக்கு இருக்கிறதா தெரியுதே திரு பென்சன்."

"ஆமாம். ஆனால், உங்க பணத்துக்குத் தேவையான மதிப்பை கொடுக்கணும்னு நினைக்கிறேன்."

"நீங்க செய்விங்கன்னு நினைக்கிறேன். சரி, என் பையன் உங்ககிட்ட நாளைக்கு காலையில் ஆறு மணிக்கு இருப்பான்."

"என்னுடைய நிபந்தனைகள்?"

"அது பரவாயில்லை. நான் அவன்கிட்ட எல்லாத்தையும் விளக்கிடறேன். இது எவ்வளவு முக்கியம்னு அவனுக்கும் தெரியும்."

"இதில எனக்கு எந்த தவறும் நடக்கக்கூடாது, திரு சவண்டோ. அவன் இங்க வந்துட்டா அவன் என்னுடையவன். அது புரிஞ்சுதா?"

"நான் அவன்கிட்ட சொல்றேன்."

"அது நல்லா இருக்கு. எனக்கு உங்க உத்தரவாதம் வேணும். அவன் என்னுடையவன் இல்லேன்னா நாம் இதை மறந்துடலாம்."

மறுபடியும் ஒரு நீண்ட இடைவெளி. பிறகு அவர் சொன்னார், "உங்களுக்கு நான் உத்தரவாதம் தரேன்."

நான் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டேன்.

'சரி, இப்ப எனக்கு கொஞ்சம் பணம் தேவை. நான் நிறைய வெடிகுண்டுகள் வாங்கணும். அதுவும் ஒரு துப்பாக்கியோடு வாங்கணும். அவனுக்கு ஏத்த மாதிரி ஒரு துப்பாக்கி அவன்கிட்ட இருக்கணும். என்னுடைய துப்பாக்கியை வைத்து அவனால சுட முடியாது. அவன் கைகள் ரொம்ப நீளமா இருக்கு."

"நீங்க அதைப் பத்தி கவலைப்பட வேண்டாம். நான் அவனுக்கு ஒரு துப்பாக்கி வாங்கியிருக்கேன். அது வெஸ்டன் & லீஸ். அதை நான் அவனுக்காக பண்ணியிருக்கேன். அதை அவன் அவனோடு கொண்டு வருவான்."

வெஸ்டன் & லீஸ் நியூயார்க்கில் பெரிய துப்பாக்கி வியாபாரிகள். நமக்குத் தேவையான மாதிரியான துப்பாக்கியின் விலை 5,000 டாலர்கள். அவர் சரிதான். வெஸ்டன் & லீஸ் அவனுக்காக ஒரு துப்பாக்கி தயார் பண்ணியிருந்தா அதைப் பத்தி நான் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.

"சரி, எனக்கு முன்பணமாக ஒரு ஐநூறு டாலர்கள் தேவை" நான் கேட்டேன்.

'வேணுமா, திரு பென்சன், ஏன்?'

"நான் பள்ளியை மூடப் போறேன். நான் என்னுடைய மாணவர்களை போகச் சொல்லப் போறேன். எனக்கு சில பழைய பாக்கிகள் இருக்கு, அதை தீர்க்கணும். நாங்க சாப்பிடணும். எனக்கு உங்க பையனைத் தவிர வேறு எதுவுமே மனசில இருக்கிறதை விரும்பலை."

'இது நியாயமானது. சரி திரு பென்சன், உங்களுக்கு சந்தோஷத்தை கொடுக்கும்னா உங்களுக்கு ஐநூறு டாலர்கள் கிடைக்கும்."

"அதுதான் என் எண்ணம்."

"என் பையனை நல்லாசுட வைக்க முடியும்னு நினைக்கிறீங்களா?"

"நீங்கதான் இது அதிசயங்களின் காலம்னு சொன்னீங்க. நான் அதைப் பத்தி யோசிச்சுட்டேன். இப்ப, நான் அதிசயங்களை நம்பறேன்."

"நல்லது" மறுபடியும் ஒரு நீண்ட இடைவெளி. பிறகு அவர் சொன்னார், "உங்களோடு கடைசியா ஒரு வார்த்தை திரு பென்சன், உங்க கிட்ட கார் இருக்கா?"

"நிச்சயமா."

'அப்படின்னா இன்னிக்கி ராத்திரி நீங்க என் ஹோட்டலுக்கு வர முடியுமா .. சரியா பத்து மணிக்கு?' அவர் மூச்சிறைத்துவிட்டு தொடர்ந்தார் "நம்ம ஏற்பாட்டை முடிவு பண்ணிட்டலாம்னு நினைக்கிறேன். உங்க பணம் எங்கிட்ட இருக்கும்."

"நான் அங்கிருப்பேன்."

"நன்றி திரு பென்சன்" அவர் போனை வைத்தார்.

லூஸி சமையலறையில் இருந்தாள். சாண்டவிச் நறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். எங்களுடைய பொருளாதார நிலைக்கு, சாண்டவிச் தான் நாங்கள் வாழ்வதற்கான சிக்கனமான உணவு என்று முடிவெடுத்திருந்தோம். முந்தைய நாள், நான் மூன்று புறாக்களை அடித்திருந்தேன். லூஸி அதை சமைத்திருந்தாள். அதன் மார்பு பகுதிகளை நன்றாக சமைத்து கொஞ்சம் ஊறுகாயை கலந்தால் அது அருமையான சாண்டவிச்.

நான் சமையலறை கதவு பக்கமாக எட்டிப் பார்த்தேன்.

"நாம இங்க சவண்டோவின் பையனை கொண்டு வரணும், கண்ணம்மா." நான் சொன்னேன். "அடுத்த ஒன்பது நாட்கள், நான் அவனோடு ஒரு நாளைக்கு பதினெட்டு மணி நேரம் வாழ்ந்தாகணும். அவனை அந்த இன்னொரு படுக்கையறையில் போட்டுக்கலாமா?"

அவள் அந்த பிரட்டை துண்டாக்கினாள். பிறகு ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அந்த தெளிவான நீல கண்களில் ஒரு மேக மூட்டம். கவலையாருடைய முகத்தையும் காப்பாற்றாது. நான் அவளைப் பார்த்து காதலித்த நாளிலிருந்து இன்னுதான் அவள் சற்று வெறுமையாக இருந்தாள்.

"அவனை இங்க வெச்சுக்கணுமா, ஜே? நான் எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்தோம். இது நம்ம இடம்."

என்னுடைய அந்த வயதான ஆசாமி சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. என்னுடைய வயதான ஆசாமி சரியான லொடா லொடா பேர்வழி. அவருக்கு அவருடைய வெற்றிகரமான திருமண வாழ்க்கை குறித்து பெருமிதமே உண்டு.

பெண்கள் எப்போதுமே தந்திரக்காரர்கள், நான் என்னைப் பற்றி கவலைப்படுவதற்கான வயது வருவதற்கு முன்பு அவர் சொன்னார். என்னுடைய அம்மாவுக்கு, அவருக்கு ஒரு சின்ன தகராறு இருந்தது, அதை நான் கேட்டேன். என் அப்பாவுக்கு மோசமான நிலை. நாங்கள் இருவரும் தனியாக இருந்தபோது, அதை எனக்கு நினைவு படுத்தினார். தன்னுடைய தோல்வியை அவர் நியாயப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தார். ஒரு வேளை இருக்கலாம், ஆனால், அவருடைய வார்த்தைகள் அப்படியே பதிந்துவிட்டது.

"பெண்கள் தந்திரக்காரர்கள்," அவர் சொன்னார், "அவர்களை நீ குழந்தைகள் கையுறையோடு கையாள வேண்டும். நீ அவர்களோடு வாழ வேண்டுமானால், ஒரு வேளை வரும். நீ ஒரு குறிப்பிட்ட பெண்ணுடன் வாழ்ந்தே ஆகவேண்டுமென்கிற நிலை இருக்கும்போது, நான் சொல்வதை நினைவில் வைத்துக்கொள். சரியான பெண்தான் உன் வாழ்க்கையின் மையப்புள்ளி. முக்கியமானது எல்லாமே அவளைச் சுற்றி நடப்பதாக உனக்குத் தெரியும். அந்தப் பெண் உன்னோடு கருத்து வேறுபாடு கொள்ளலாம். ஆனால், அவளுடைய எண்ணங்கள் மதிக்கப்படவேண்டும். நீதான் சரி என்கிற நிலை வரும். நீ எதையாவது செய்ய வேண்டுமென்கிறபோது அவள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் போகலாம். நீ அப்போது இரண்டில் ஒன்றை செய்: நீ அவளோடு அதிக நேரம் செலவழித்து அவளை சமாதானப்படுத்தி உன் வழிக்கு அவளை கொண்டு வா அல்லது அவளை மிதித்துப் போடு. இரண்டு வழியும் வேலை செய்யும். முதல் வழி, நீ அவளுடைய எண்ணங்களுக்கு எவ்வளவு மதிப்பு கொடுக்கிறாய் என்பதை தெரிவிக்கிறாய். ஆனால், அவள் தவறு. இரண்டாவது வழியில் வீட்டுக்கு நீதான் எஜமானன் என்பதை தெரிவிக்கிறாய். ஆனால், அதில் எந்த தவறும் செய்யாதே. நீ அந்த நிலையிலிருந்தால், பெண்கள் ஆண்தான் எஜமானனாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பார்கள்."

லூஸியை சமாதானப்படுத்த எனக்கு நேரமில்லை. நான் என் வழியே போகிறேன். அதனால் நான் போக வேண்டும், அதனால் அவளை மிதித்தேன்.

"ஆமாம். அவன் இங்க வந்துதான் ஆகணும். நாம் ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் சம்பாதிக்க போகிறோம். அவனை நான் இங்க வெச்சுக்க வேன்னா, நமக்கு அந்தப் பணம் கிடைக்காது. இன்னியிலிருந்து ஒன்பதாவது நாள், நாம் பணக்காரங்களா இருப்போம். நாம் அவனை மறந்திருப்போம். அதனால் அவன் இங்க வரான்."

அவள் சில தருணம் தயங்கினாள். நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். பிறகு அவள் தலையசைத்தாள்.

"சரி, கே" அவள் அந்த சாண்ட்விச்சை ஒரு தட்டில் போட்டாள். "நாம் சாப்பிடலாம். எனக்கு பசிக்குது."

நாங்கள் வெளியறைக்கு வந்தோம்.

இவ்வளவு பணம் வரப்போகிறதே என்கிற எண்ணமே என்னை உற்சாகப்படுத்தியதைப் போல, அவளை உற்சாகப்படுத்தவில்லையே என்பதில் எனக்கு ஏமாற்றம்தான்.

"என்ன ஆச்சு? உன் மனசில என்ன ஓடுது?"

நாங்கள் தொங்கு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தோம். "எங்களுடைய பாரம் தாங்காமல் அது கிறீச்சிட்டது. அவள் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது தெரிவதற்கு முன்பே இந்த உடைந்த நாற்காலிகளை தூக்கிப் போட்டு ஆடம்பரமாக ஒரு நாற்காலி வாங்கி அதன் பிடியிலிருந்து ஒரு குடை மேலே போகும்படி ஒன்று வாங்க வேண்டுமென்று முன்பே நினைத்ததை நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. வெகு நாட்களுக்கு முன்பே!"

"சரி, அது ஒரு கிறுக்குத்தனம். ஆனால், எப்பவும் கிறுக்குத்தனம் நடந்துக்கிட்டுத்தான் இருக்கு. நமக்கு ஏன் அது நடக்கக்கூடாது? இங்க ஒரு ஆள் பணத்தில் புரள்றான். அவன் ஒரு பந்தயம் கட்டறான். வந்து.."

"அவன் பணத்தில் புரள்றான்னு உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?" அவள் கேட்டாள், முன்னால் வந்து உட்கார்ந்து என்னை முறைத்தபடி.

"அடக் கடவுளே! நான் சொன்னேனே. அவர் அந்த இரண்டு பத்திரங்களையும் எங்கிட்ட காட்டினார். ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள். நிச்சயமா அவர் பணத்தில்தான் புரள்றார்!"

"அது திருடப்பட்டதில்லேன்னு உங்களுக்கு தெரியுமா.. போலி?"

"குழந்தை கையுறை" என் அப்பா சொல்லியிருக்கிறார். என் கையுறைகள் மெலிதாகிக் கொண்டிருந்தது.

"கண்ணா, எனக்கு ஒரு வேலை வந்திருக்கு. அதை என்னால செய்ய முடியும். நான் கற்பனை செய்யறதை விட அதிக பணம். நான் அதை சம்பாதிச்சே ஆகணும். சரியா எதுவுமேயில்லாம எனக்கு அவ்வளவு பணம் தேவையில்லை. இது ஒரு வாழ்நாள் சந்தர்ப்பம். அவர் நான் என்னுடைய வங்கிக்கு போய் விசாரிக்க சொன்னாரே. ஒரு திருட்டுப் பய அந்த மாதிரி ஒரு ஆபத்தை எடுப்பானா?"

"பின்ன நீங்க போய் ஏன் விசாரிக்கக் கூடாது?"

"இதை நான் பாத்துக்கட்டுமா?" இப்போது நான் ராணுவத்தில் என்னிடம் பயிற்சிக்கு வருபவர்களிடம் பயன்படுத்தும் அந்தக் குரலை

பயன்படுத்தினேன். ஆனால், நான் அதிக நாகரீக வார்த்தைகளை பயன்படுத்தினேன்." "நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் எது நல்லதோ அதைத்தான் நான் செய்யறேன். நாம் இந்த பேச்சை நிறுத்துவோம். நாம் சாப்பிடலாம்."

அவள் என்னைப் பார்த்தாள். பிறகு என்னைத் தாண்டிப் பார்த்தாள். நாங்கள் சாப்பிடத்துவங்கினோம். எனக்கு அத்தனை பசியில்லை என்பது தெரிந்தது. லூஸி தன்னுடைய சாண்ட்விச்சில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு அதை அப்படியே அந்த தட்டிலேயே வைத்துவிட்டாள்.

"நமக்கு ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் வரப்போகுதுங்கிறது உனக்கு புரியலையா?" "இனிமேலும் அந்த மௌனத்தைப் பொறுக்க முடியாத நிலை வந்தபோது நான் சொன்னேன். "அந்த மாதிரி பணம் நமக்கு என்ன அர்த்தம்ங்கிறது உனக்கு புரியுதா?"

"நான் அவனுடைய படுக்கையை தயார் பண்ணேன். அவன் எப்ப வரான்?" அவள் எழுந்திருந்தாள். "நீங்க முடிச்சுட்டிங்களா?"

"லூஸி. நிறுத்து. இது நம்ம வாழ்நாளில் கிடைக்கிற ஒரு வாய்ப்புன்னு சொல்றேன்! ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள்! யோசி! நாம் வீட்டில இருக்கோம். அந்த மாதிரி பணத்தை வெச்சுக்கிட்டு நாம் உலகத்தில் எதைப் பத்தியும் கவலைப்பட வேண்டாம்!"

அவள் சாப்பாட்டிலிருந்து குப்பைகளைக் கிளறினாள்.

"கேக்கறதுக்கு நல்லாயிருக்கு.. உலகத்தில எதைப் பத்தியும் கவலைப்பட வேண்டாம்."

நான் அவளை பங்களாவிற்கு போகவிட்டேன். நான் அங்கு வளரும் இருட்டில் உட்கார்ந்திருந்தேன். கடலிலிருந்து எட்டிப்பார்க்கத் துவங்கியிருக்கும் நிலவை பார்த்தேன். அது அப்படி தொடர்ந்து மெதுவாக கிளம்பி அந்த மேகமற்ற வானத்தில் முளைத்தது. நான் லூஸியை திருமணம் செய்து கொண்ட பிறகு முதல் முறையாக கோபமாக, பதட்டத்துடன் இருக்கிறேன்.

எங்கள் படுக்கையறைக்கு அந்தப்புறம் பங்களாவிலிருந்த அந்த இன்னொரு படுக்கையறையின் விளக்குகள் வந்ததை கண்டேன். வழக்கமாக, நான் படுக்கை போட அவளுக்கு உதவியிருப்பேன். இந்த

சமயத்தில் வேலையை அவளுடன் பகிர்ந்து கொள்வேன். நான் அவளை விட்டு தள்ளி இருக்க விரும்பியதேயில்லை. ஆனால் இப்போது, நான் அவளை படுக்கை தயார் செய்ய விட்டேன். நான் அங்கேயே உட்கார்ந்தேன். காரை எடுத்து பாரடைஸ் நகரத்திற்கு போகிற நேரம் வரும் வரையில் அந்த நிலையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

நான் நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தேன். லூஸி மறுநாள் காலை உணவிற்காக காபி தயார் செய்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன்.

“நான் இம்பீரியல் ஹோட்டல் வரைக்கும் போகணும்.” நான் சொன்னேன், வாசற்படியருகே நின்றபடி. “சவண்டோ இந்த விஷயங்களை முடிவு பண்ணிடலாம்னு கூப்பிட்டிருக்கார். நான் ஒரு பதினொண்ணரை மணிக்கு வந்துடுவேன் சரியா?”

எங்களுக்கு திருமணமாகிய இந்த நான்கு மாதத்தில் அவளை இந்த தனிமையான இடத்தில் தனியாக விட்டுவிட்டு போனதில்லை. அவள் சுலபமாக பயப்படுவாள் என்று எனக்கு தெரியும். சவண்டோவிடம் ஹோட்டலில் சந்திப்பதாக சொன்னபோது இதைப் பற்றி யோசிக்காதது குறித்து எனக்கு என்மீதே கோபம்.

ஆனாலும் அவள் கண்கள் கொஞ்சம் பயந்தாலும், அவள் புன்னகைத்தாள்.

“சரி, ஜே. நான் உங்களுக்காக காத்திருக்கேன்.”

நான் அவளை அப்படியே இழுத்து அணைத்துக் கொண்டேன்.

“கண்ணா, இதுதான் எனக்கு எல்லாமும்” நான் சொன்னேன். அப்படியே என் கைகளை அவளுடைய மெல்லிய பின்புறத்துக்கு கொண்டுபோய் அதை அப்படியே அழுத்தி பிடித்தேன். அவளை என் பக்கமாக இறுக்க இழுத்துக்கொண்டேன். “ஐ லவ் யூ.”

“நீங்க என்னை பயமுறுத்துநீங்க. நான் உங்களை இப்படி பார்த்ததேயில்லை. திடீர்னு நீங்க கடுமையா முரட்டுத்தனமா இருக்கீங்க. நீங்க என்னை பயமுறுத்துநீங்க” அவள் தன் வாயை என் கழுத்தருகே வைத்தபடி பேசினாள். அவள் நடுங்குவதை என்னால் உணர முடிந்தது.

“இந்த பாரு லூஸி” நான் சொன்னேன், அவளை தள்ளிவிட்டபடி, “உன்னை பயமுறுத்துகிற மாதிரி ஒண்ணும் எங்கிட்ட இல்ல.” நான்

அவளைத் தாண்டி சமையலறை கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். மணி 21.15ஐ நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான் வேகமாக கிளம்ப வேண்டும். "கதவை பூட்டிக்கோ. எனக்காக காத்திரு. எவ்வளவு சீக்கிரம் வரமுடியுமோ வந்துடறேன்."

பத்து மணியாகி சில நிமிடங்கள் கழித்து நான் இம்பீரியல் ஹோட்டலை அடைந்தேன். ஹாலில் இருந்த சேவகன் திரு சவண்டோ சில்வர்ட்ரவுட் சூட்டிலிருப்பதாக சொன்னான். அது பதினான்காவது மாடியிலிருந்தது. சீருடை அணிந்த ஒரு பையன் என்னை மேலே அழைத்துக் கொண்டு போனான். ஒரு கதவைத் திறந்தான். ஒரு பெரிய ஆடம்பரமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட வரவேற்பறைக்குள் என்னை தள்ளினான். தொலைவில் இருந்த சுவற்றில் மிகப் பெரிய வெள்ளி மீன் இருந்தது. அதை மிகைப்படுத்த மறைக்கப்பட்ட விளக்குகளின் ஒளி அதன் மீது விழுந்து அதற்கு ஜொலிப்பைக் கூட்டியது. அவையெல்லாமே மிகவும் ஆடம்பரமாக இருந்தது. வாடிக்கையாளர்களை கவர்ந்திழுக்கவே ஏற்படுத்தப்பட்ட இடம்.

சவண்டோ பால்கனியில் உட்கார்ந்திருந்தார். உலாவருகிற தளத்திற்கு எதிரே இருந்த கடற்கரை. வெள்ளி நிலா விளக்காய் எரியும் கடலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் அந்த வரவேற்பறைக்கு நடந்தபோது, அவர் என்னை அழைத்தார். நானும் பால்கனிக்கு போனேன்.

"வந்தததற்கு ரொம்ப நன்றி திரு பென்சன்," அவர் சொன்னார். "நீங்க உங்க அழகான மனைவியை தனியா விட்டுட்டு வந்திருக்கீங்க. நான் அதைப் பத்தி யோசிச்சிருக்கணும். நான் யோசிக்காம போயிட்டேன்."

"அவ தைரியசாலி, சமாளிச்சுப்பா", நான் சொன்னேன். "உங்க பையன் கிட்ட பேசிட்டிங்களா?"

"எல்லாமே வியாபாரம்?" சவண்டோ என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்தார். "நீங்க என்னை ஏமாத்த மாட்டிங்கங்கிறதுல எனக்கு திருப்தி உண்டு, திரு பென்சன்."

"நீங்க உங்க பையன் கிட்ட பேசிட்டிங்களா?"

அவர் எதிரே இருந்த நாற்காலியை கையசைத்துக் காட்டினார்.

"கொஞ்சம் விஸ்கி.. வேறு ஏதாவது?"

"இல்லை.. நாம நேரத்தை வீணடிக்கிறோம். அவன் என்ன சொன்னான்?"

"அவன் ரொம்ப நல்ல பையன். நான் என்ன சொல்றேனோ அதை செ.வான். அது இருக்கட்டும் திரு பென்சன். 26ந் தேதி சாயங்காலம் வரைக்கும் அவனுடைய உடல். ஆன்மா எல்லாமே உங்களுடையது." கொஞ்சம் நிறுத்திவிட்டு என்னைப் பார்த்தார், "அதுதானே உங்களுக்கு வேணும், இல்லையா?"

நான் உட்கார்ந்து ஒரு சிகரெட்டை பற்ற வைத்தேன்.

"நான் வேறு என்ன சொல்லணும்னு நினைக்கிறீங்க?"

"உங்களை இப்ப பார்க்கும்போது திரு பென்சன், இப்ப என்னால புரிஞ்சுக்க முடியுது. எப்படி உங்களால பல மணி நேரம் தனியா காட்டில எதிரிகள் கொல்ல காத்திருந்தீங்கன்னு யோசிக்க முடியுது."

"வேறு என்னதான் எங்கிட்ட சொல்ல உங்களுக்கு இருக்கு?" நான் மறுபடியும் கேட்டேன்.

அவர் என்னை பார்த்தார். ஆமோதிக்கிற மாதிரி தலையை ஆட்டினார்.

"இதோ இருக்கு உங்க ஐநூறு டாலர்." அதை தன் பர்ஸிலிருந்து எடுத்து ஐந்து நூறு ரூபாய் டாலர்களாக எடுத்து என்னிடம் கொடுத்தார். நான் அதை வாங்கி கொண்டேன். அதை சரி பார்த்தேன்... அதை எடுத்து என் இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டேன்.

"நன்றி."

"நீங்க உங்க பள்ளியை மூடிட்டு உங்க மாணவர்களையெல்லாம் அனுப்பிட போறீங்கன்னு சொன்னீங்களே?"

"சரிதான். அவங்களால நேரமும், பணமும்தான் வீணாகுது. உங்க பையன் வந்துட்டான்னா எனக்கு வேறு எதுக்குமே நேரமிருக்காது."

"அது ரொம்ப நல்லது. உங்க மனைவிக்கு யாராவது உறவுக்காரங்க இருக்காங்களா திரு பென்சன்?"

நான் இறுகினேன்.

"அதைப் பத்தி நீங்க ஏன் சுவலைப்பாடறீங்க?"

“நீங்க என் பையனுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கும்போது அவங்க சொந்தக்காரங்க யார் வீட்டுக்காவது போகலாமேன்னு நினைச்சேன்.”

“அவ நான் பண்ணப்போற வேலைக்கு இடைஞ்சலா, என் மனசை திசை திருப்புவான்னு நீங்க நினைக்கீநீங்களா, என் மனைவி என்னோடுதான் இருப்பா.”

சவண்டோ தன் தாடையை தடவிக்கொண்டே வெகுநேரம் எதிரே நிலா ஒளியில் மிளிர்ந்துக் கொண்டிருந்த கடலையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“ரொம்ப நல்லது. இப்ப இதில் இன்னொரு விஷயம் திரு பென்சன், அதை நீங்க தெரிஞ்சுக்கணும், யாருக்குமே இது ரொம்ப அவசியமான விஷயம் என்னன்னா, நீங்க என் பையனுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கிற விஷயம் யாருக்குமே தெரியக்கூடாது.. யாருக்குமே, குறிப்பா போலீசுக்கு.”

என் முதுகுத்தண்டில் ஏதோ ஒருவித பயம் ஊர்வதைப் போலத் தோன்றியது.

“அதுக்கு என்ன அர்த்தம்?”

“நான் ஒரு பேரம் பேசிக்கிட்டிருக்கோம். அது உங்களையும் பணக்காரனாக்கும், திரு பென்சன், இதில சில விதிகளை கடை பிடிக்கிறது நியாயமாக இருக்கும்னு எனக்கு தோணுது. அதை நீங்க, நான், என் பையன் மதிக்கணும். அதில் ஒரு விதி கண்டிப்பான ரகசியம்.”

“இதை இப்பதான் முதல் முறையா கேக்கறேன். ஏன் உங்க பையன் எங்கிட்ட பயிற்சி எடுத்துக்கிறாங்கிறது போலீசுக்கு தெரியக்கூடாது?”

“ஏன்னா அதை தெரிஞ்சுக்கிட்டா அவன் ஜெயிலுக்கு போயிடுவான்.”

தெருவில் போகிறவன் தலையில் விழுமா என்பதைப் பற்றி கூட கவலைப்படாமல் சிகரெட்டை பால்கனிக்கு வெளியே தூக்கி எறிந்தேன்.

பேசுங்க, நான் சொன்னேன், “எனக்கு முழுவிபரமும் தெரியணும்.”

“ஆமாம், திரு பென்சன். நீங்க பண்ணுவீங்கங்கறதில் எனக்கு ரந்தேகமே இல்லை. துரதிருஷ்டவசமா என் பையன் ரொம்ப உயரம்.

அவன்கிட்ட பல நல்ல விஷயங்கள் இருக்கு. அவன் அன்பானவன். ரொம்ப இரக்கமுள்ளவன்.. நிறைய படிச்சவன்."

"உங்க பையன் எப்படியிருந்தா எனக்கென்ன. அவன் என்கிட்ட பயிற்சி எடுத்துக்கிறது ஏன் போலீசுக்கு தெரியக்கூடாது. இந்த ஜெயில் விவகாரம் என்ன?"

சவண்டோ என்னைப் பார்த்தார். அவருடைய கண்கள் மின்னியது.

"என் பையன் ஹார்வார்ட்டுக்கு போனான். அவனுடைய தோற்றம், அவனுடைய கூச்ச சுபாவத்திற்காகவே எடுத்துக்கிட்டாங்க. நான் கேள்விப்பட்டவரைக்கும் அவனுக்கு ரொம்ப பிடிச்ச நபரை கெட்ட நேரம். ஒரு கோபத்தில் அவனுக்கு தொந்தரவு கொடுத்த சுட்டதில அவருக்கு ஒரு கண்ணு போயிடுச்சு. நீதிபதி நல்ல புரிஞ்சுக்கிற அறிவாளி. ஒரு கண நேர தூண்டுதல்லதான் டிமோட்டோ இதை செய்திருக்கான்னு புரிஞ்சுக்கிட்டார். அவனுடைய தண்டனையை தற்காலிகமாக நிறுத்தி வெச்சிருக்கார்." சவண்டோ தன் தோள்களை உயர்த்தினார். "டிமோட்டோ அவன் வாழ்நாள் முழுக்க வெடி ஆயுதங்கள் எதையும் தொடக்கூடாது. அப்படித் தொட்டா மூணு வருஷம் தண்டனை அனுபவிக்கணும்னு தீர்ப்பு சொல்லிட்டார்."

நான் அவரை முறைத்தேன்.

"அப்படியிருந்தும் கூட. உங்க பையனை ஒன்பது நாள்ல கடறதில நிபுணன் ஆக்குவேன்னு சவால் விட்டுருக்கீங்க?"

மறுபடியும் அவரது கனமான தோள்கள் உயர்ந்தது.

"நான் கொஞ்சம் குடிச்சிருந்தேன். என்ன நடந்ததோ அது நடந்தது. நான் உங்க கிட்ட என்ன சொன்னேனோ, அது இந்த ஏற்பாட்டை மாத்த போறதில்ல."

"என்னை பொருத்தவரையில் நிச்சயமா இல்ல." நான் ஒரு கண நேர தயக்கத்திற்கு பிறகு சொன்னேன். "அவன் துப்பாக்கி எடுக்கிற விஷயம் வெளியில் தெரிஞ்சா அது உங்க தலையெழுத்து. அதைப் பத்தி எனக்கு கவலையில்லை."

"அது உங்க தலையெழுத்தும் கூட திரு பென்சன். ஏன்னா உங்க பணம் உங்களுக்கு கிடைக்காது."

“நான் பார்க்கிறவரையில், என்னுடைய வேலை உங்க பையனுக்கு கடறதுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கணும் . அவ்வளவுதான்.” நான் சொன்னேன் “எனக்கு இதில எந்தச் சிக்கலும் வேண்டாம்.. பாதுகாப்பை பாத்துக்க வேண்டியது உங்க பொறுப்பு. நான் உங்க பையனை தயார் பண்றதில பிசியா இருப்பேன்.”

சவண்டோ தலையசைத்தார்.

“நான் அதைப் பத்தி ஏற்கெனவே யோசிச்சுட்டேன். அதுக்கான ஏற்பாடுகளையும் பண்ணிட்டேன். டிமோட்டோவோடு என்னுடைய இரண்டு ஆட்களும் கூட வருவாங்க. நீங்க ரெண்டு பேரும், அதாவது நீங்களோ உங்க மனைவி திருமதி பென்சனோ அதைப்பத்தி கவலைப் பட வேண்டாம். அவங்க அங்க இருப்பாங்க. இல்லாமயும் இருப்பாங்க. ஆனால், அவங்க பாதுகாப்பு விஷயத்தை பாத்துப்பாங்க. டிமோட்டோ ஏதாவது பிரச்னை பண்ணினா அதையும் பாத்துப்பாங்க.”

நான் அவரை முறைத்தேன்.

“அவன் ஏதாவது பிரச்னை பண்ணுவானா ?”

“இல்லை. ஆனால், அவன் சட்டுனு உணர்ச்சி வசப்படுவான்.” சவண்டோ தன்னுடைய தடித்த கைகளை லேசாக அசைத்தார். “அவனுக்கு கட்டுப்படுத்த முடியாதுங்கிறதில்ல.” அவர் இடைவெளி கொடுத்தார். பிறகு தொடர்ந்தார். “நீங்க திருமதி பென்சன் கிட்ட இந்த ஏற்பாட்டை பத்தி யார்கிட்டயும் பேச வேண்டாம்னு சொல்லுங்க? இத பாருங்க. போலீஸைத் தவிர, இப்படி ஒரு மோசமான பந்தயம் கட்டின என் நண்பனுக்கு கூட என்ன நடக்குதுன்னு தெரியக்கூடாது. அவன் ரொம்ப ஆர்வமா இருக்காங்கிறது எனக்கு தெரியும். பாதுகாப்பு கடுமையாக இருக்கணும்.”

“அவ ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டா.”

“அது நல்லது” அவர் திடீரென்று எழுந்து நின்றார். “சரி, பிறகு நாளை காலை 6 மணிக்கு.” அவர் எனக்கு முன்னால் நடந்து பிரகாசமாக இருந்த அறைக்குள் போனார். அங்கிருந்த நாற்காலிகள் வெள்ளையும், சிவப்புமாக பட்டு துணி போர்த்தியபடி இருந்தது. அங்கே வெண்மை யான தரைவிரிப்பு. சுவற்றில் வெள்ளி மீனும் இருந்தன.

“இதில இன்னொரு விஷயம்” அவர் அந்த அறையை கடந்து ஒரு மேஜைக்கு போய் ஒரு கவரை எடுத்தார்.

“இது உங்களுக்கு. இது ஒரு கையெழுத்து போடப்பட்ட ஒரு பத்திரம். உங்களுக்கு நம்பிக்கை கொடுக்கிறதுக்கு. ஆனால், அதை நீங்கதான் சம்பாதிக்கணும்.”

நான் அந்தக் கவரை எடுத்தேன், அதை திறந்தேன். அதில் ஒரு காகிதம், அதன் மதிப்பு இருபத்தைந்தாயிரம் டாலர்கள்.

என்னுடைய சுடு தளத்திற்கு போகிற மணல் பாதையில் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது, என்னுடைய பங்களாவிற்கு வெளியே ஒரு நீலமும், சிவப்பும் கலந்த பெரிய கார் நின்று கொண்டிருந்தது.

அந்தக் காரை பார்த்தவுடன் எனக்கு அதிர்ச்சி.

ராத்திரி இந்த நேரத்தில் யார் வந்தது? மணி அப்போது 23.30. லூஸி தனியாக இருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. என் இதயம் பயத்தில் பல்பி அடித்தது. என் பையில் இருபத்தைந்தாயிரம் டாலர்கள் மதிப்புள்ள பத்திரம் இருக்கிறது என்கிற சந்தோஷம் காணாமல் போனது. என் காருக்கு வேகம் கொடுத்தேன். மீதியிருந்த சாலையை வேகமாக கடந்தேன். பிரேக்கை அழுத்தி காரை விட்டு வேகமாக இறங்கினேன்.

வரவேற்பறையில் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஜன்னல் கதவுகள் திறந்து கிடந்தன. நான் முன்பக்கக் கதவை பார்த்தேன். எதையும் சமாளிக்க தயாராக இருந்தேன். லூஸி திறந்த ஜன்னலுக்கு வந்து என்னைப் பார்த்து கையசைத்தாள்.

நான் முச்சு வாங்கி நிம்மதியானேன்.

“என்ன கண்ணா?”

“வாங்க ஜே. நமக்கு ஒரு விருந்தாளி.”

நான் கதவைத் திறந்து கூடத்திற்கு போய், அப்படியே வரவேற்பறைக்குப் போனேன்.

லேசான எடையில் நல்ல சூட் அணிந்த ஒரு மனிதன் கைப்பிடி வைத்த நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தான். அவன் கையில் ஒரு கிளாஸ்கோக். அவன் உதட்டில் சிகரெட் எரிந்துகொண்டிருந்தது. ஒரே பார்வையில் அவனை முழுவதுமாகப் பார்த்தேன். அவன் உயரமாக, ஒல்லியாக, முரட்டுத்தனமாக, சூரியனில் வெளுத்த முகத்தோடு, நீல நிற கண்களோடு இருந்தான். அவனுடைய கறுப்பு முடி நன்றாக வெட்டப்பட்டு, அவனுடைய தாடை முரட்டுத்தனமாக இருந்தது.

அவன் எழுந்தான். கிளாஸை எதிரே இருந்த டேபிளில் வைத்தபடி. அப்போது லூஸி சொன்னாள் "இவர் திரு லெப்ஸ்கி. இவர் உங்களை பாக்கணும்னு சொன்னார். அதனால்தான் அவரை இருக்க வைத்தேன்."

"இரண்டாம் நிலை துப்பறிவாளன் டாம் லெப்ஸ்கி - போலீஸ் தலைமை நிலையம்." லெப்ஸ்கி சொல்லிவிட்டு தன் கையை நீட்டினார்.

ஒரு வினாடி நான் இறுகினேன். உடனே என்னை நான் தளர்த்திக் கொண்டேன். அவருடைய நீல கண்கள் என்னை நேரடியாக பார்த்தது. அது வழக்கமாக போலீஸ்காரர்களுக்கே உரித்தான பார்வை. என்னுடைய செய்கைகளை அவர் கவனித்திருப்பார் என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். அந்த மாதிரி விஷயங்களை கவனிப்பதற் கென்றே அவர்களுக்கு பயிற்சி கொடுப்பார்கள்.

"பிரச்சினையா?" நான் கேட்டேன். முகத்தில் ஒரு சிரிப்பை வரவழைத்து அவருடன் கைகுலுக்கியபடி லெப்ஸ்கி தலையசைத்தார்.

"சில சமயங்கள்ல ஒரு போலீஸ்காரனா இருக்கிறதையே வெறுக்கிறேன்." அவர் சொன்னார். "நான் எப்போதாவது யாரையாவது பார்த்தா கூட உடனே அவங்க நான் கைது செய்யறதுக்காகத்தான் வந்திருக்கேன்னு நினைக்கிறாங்க. அது என்னுடைய சகஜமான சமூக வாழ்க்கையையே பாதிக்குது. என்னை நம்புங்க. இப்பதான் திருமதி பென்சன் கிட்ட சொல்லிக்கிட்டிருந்தேன். நான் எல்லோருடனும் சகஜமா பழக நினைக்கிற மனுஷன். எந்த பிரச்சினையும் இல்ல நண்பா, நீங்க அப்பதான் கிளம்பியிருக்கீங்க. திருமதி பென்சன் தனியாக இருந்தாங்க. நாங்க பேசிக்கிட்டிருந்தோம். நேரம் போனதே தெரியலை. என் மனைவி நான் எங்க போயிட்டேன்னு கவலைப் படுவா."

"நீங்க என்ன பார்க்கணும்னு நினைச்சீங்களா?" என்னால் அந்த மனிதனோடு சகஜமாக இருக்க முடியவில்லை. நான் சவண்டி ரொன்னதை நினைத்துப் பார்த்தேன்; யாருக்கு தெரியக்கூடாது குறிப்பாக போலீசுக்கு.

"ஜே, உங்களுக்கு கோக் வேணுமா?" லூஸி கேட்டாள். "உட்காருங்க ரிஸ்டர் லெப்ஸ்கி."

"ஆமாம், எனக்கு கோக் வேணும்" நான் சொன்னேன். "உட்காருங்க ரிஸ்டர் லெப்ஸ்கி."

லெப்ஸ்கி தன் இருக்கையில் மீண்டும் உட்கார்ந்தார். லூஸி சமையலறைக்குப் போனாள். நான் அவருக்கு எதிராக இருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தேன்.

“நான் அதிக நேரம் எடுத்துக்க மாட்டேன் திரு பென்சன்.” அவர் சொன்னார். “நான் இந்த நேரத்தில் இங்க வந்திருக்கக்கூடாது. ஏதாவது ஒரு வேலை வந்துக்கிட்டு இருந்ததால் தலைமை நிலையத்திலிருந்து கிளம்பறதுக்கே நேரமாயிடுச்சு.”

“அது பரவாயில்லை. நீங்க என் மனைவிக்கு துணையா இருந்ததில் எனக்கு சந்தோஷம்தான். . இது ஒரு தனிமையான இடம்” நான் என்னுடைய சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்தேன். அவரிடம் நீட்டினேன். இருவரும் பற்ற வைத்துக்கொண்டோம். “நான் ஒரு வேலையா வெளியே போயிருந்தேன்.”

“ஆமாம், திருமதி பென்சன் சொன்னாங்க.”

அவரிடம் வேறு என்ன சொல்லியிருப்பாள்? எனக்கு வியர்க்க ஆரம்பித்தது.

லூஸி கோக்குடன் வந்தாள்

“திரு லெப்ஸ்கி அவருடைய கடும் திறமையை அதிகப்படுத்திக் கணும்னு விரும்பறார்” அவள் சொன்னாள். கோக்கை என்னிடம் கொடுத்தபடியே. “உங்களுக்கு அடுத்த இரண்டு வாரம் நேரம் இருக்காதுன்னு நான் சொன்னேன்.” நான் அவளைப் பார்க்கிற விதத்தை பார்த்தபடியே அவள் தொடர்ந்தாள். “உங்களுக்கு ஒரு விசேஷ மாணவர் வரார். அவர் கிட்ட நீங்க கவனம் செலுத்தணும்னு..”

நான் கொஞ்சம் கோக்கை குடித்தேன். என்னுடைய வாய் மணலை போல உலர்ந்திருந்தது.

“விஷயம் இதுதான்.” லெப்ஸ்கி சொன்னார். “எனக்கு பதவி உயர்வுக்கான பரீட்சை வருது. நான் நல்லா சுடுவேன். ஆனால், அது கொஞ்சம் கூடுதல் புள்ளிகள் கிடைக்க உதவும். நீங்க எனக்கு கொஞ்சம் சில டிப்ஸ் கொடுக்கணும்.”

என் கிளாஸில் இருந்த ஐஸ் கட்டிகளைப் பார்த்தேன்.

“எனக்கு அதில சந்தோஷம்தான், ஆனால் இப்ப இல்ல. என்னை மன்னிச்சுடுங்க. லூஸி சொன்ன மாதிரி அடுத்த இரண்டு வாரங்கள் வேலையிருக்கு. நீங்க அதுவரைக்கு காத்திட்டு இருக்க முடியுமா?”

அந்த ஐஸ் கட்டி மாதிரி இருந்த அந்த நீலக்கண்கள் என்னை குருவுகிற மாதிரி பார்த்தது.

"இரண்டு வாரம் உங்க நேரத்தையெல்லாம் எடுத்துக்கப் போகிற அளவுக்கு அவ்வளவு முக்கியமானவரா அந்த நபர்?"

"அதுதான், நீங்க காத்திருக்க முடியுமா? நீங்க காத்திருக்க முடியும்னா உங்களுக்கு உதவி செய்யறதில் நான் சந்தோஷப்படுவேன்."

"அது பரவாயில்லை, எனக்கு பரீட்சை இந்த மாச கடைசியில்தான்."

"29ந் தேதி உங்களுக்கு ஒரு ரெண்டு மூணு மணி நேரம் தர முடியும்.. உங்களுக்கு வசதிப்பட்ட நேரத்திலேயே வரலாம் அது போதுமில்லையா?"

அவர் தன் கழுத்தின் பின்பக்கத்தை தடவிக்கொண்டார். அவர் இன்னமும் என்னை யோசித்தபடியே பார்த்தார்.

"அப்படித்தான் நினைக்கிறேன், நான் உங்களை கூப்பிடலைன்னா 29ந்தேதி 18.00 மணி எப்படி இருக்கும்?"

"சரி" நான் எழுந்தேன். "உங்களுக்கு உதவி செய்ய காத்திட்டிருக்கேன்."

லெப்ஸ்கி தன்னுடைய கோக்கை முடித்தார், பிறகு எழுந்தார்.

"இந்த இடத்திற்கு கொஞ்சம் மாறுதல் செய்துக்கிட்டிருக்கோம்."

"நிச்சயம் தேவைதான், நிக் லூயிஸ் என்னுடைய பழைய நண்பர், அவர்தான் எனக்கு சுடறதுக்கு கத்து கொடுத்தார், உங்களுக்கு தெரியுமா, அவர் இந்த இடத்தை விற்பார்னு நான் நினைக்கவேயில்லை, பார்க்கலாம், நீங்கதான் இங்க நாலு மாசமா இருக்கீங்களே? எப்படி போகுது?"

"இப்பதானே ஆரம்பம், பாக்கலாம்."

"நீங்க நல்லா பண்ணணும், உங்களுக்கு தான் ஒரு பின்னணி இருக்கே, நீங்க ராணுவத்தில சுடறதில் பெரிய கில்லாடியாமே சரிதானா?"

"இப்ப இல்ல, இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னாடி இரண்டாவதாக இருந்தேன்."

“அது பெரிய விஷயமாச்சே, அங்கிருக்கறவங்களுக்கு எப்படி சுடறதுன்னு தெரியும்.” அந்த ஐஸ் நீலக் கண்கள் என்னை மறுபடியும் துருவலாகப் பார்த்தது. “நீங்க ராணுவத்தில் சுடறவர் இல்லியா?”

“ஆமாம்.”

“நான் அந்த மாதிரி வேலைக்கு போக மாட்டேன். ஆனால், அந்த வேலைக்கு நல்ல வேகமாக சுடத்தெரியணும்னு நினைக்கிறேன்.”

“எனக்கும் அந்த வேலை பிடிக்காது. ஆனால், யாராவது அதை செய்தாகணுமே.”

“அது சரி” அவர் கதவை நோக்கி நகர்ந்தார். பிறகு நின்றார். “இரண்டு முழ வாரம் நீங்க உங்க நேரத்தை அந்த ஆளுக்கு கொடுக்கணும்னா அவன் கத்துக்குட்டியாத்தான் இருக்கணும். அவனுக்கு வெறும் சுட மட்டும்தான் தெரியணுமா அல்லது அவன் உங்களை மாதிரி நிபுணன் ஆகணும்னு நினைக்கிறாரா?”

“ஒரு பணக்காரனுடைய ஆசை. அது எப்படின்னு உங்களுக்கே தெரியும். அவன்கிட்ட பணம் இருக்கு. அவனுக்கு மட்டும் தனியா சொல்லிக் கொடுக்கணுமாம். நான் அதை ஒரு புகாரா சொல்லலை.” எவ்வளவு சாதாரணமாக சொல்லணுமோ, அப்படி சொன்னேன்.

“எனக்கு தெரிஞ்ச யாராவது?”

“இல்லை அவர் இங்க விடுமுறைக்காக வந்திருக்கார்.”

புரிந்துகொண்ட மாதிரி தலையசைத்தார் லெப்ஸ்கி.

“ஆமாம். அந்த மாதிரி நிறைய பேர் இங்க இருக்காங்க. மூளையை விட பணம்தான் அதிகம். அவங்களுக்கு அதை வெச்சுக்கிட்டு என்ன பண்ணதுன்னே தெரியலை.” அவர் முன் கதவு பக்கமாக போய், நின்று கை குலுக்கினார். “நான் கூப்பிட்டு சொல்ற வரைக்கும் அப்படியே இருக்கட்டும். நான் உங்களை 29ந் தேதி பாக்கறேன்.”

“அதுதான். என் மனைவிக்கு துணையாக இருந்ததற்கு நன்றி.”

அவர் சிரித்தார்.

“அது எனக்கு சந்தோஷம்.”

லூஸி கதவு பக்கம் வந்து என்னோடு சேர்ந்து கொண்டாள். அவர் கார் ஓட்டிக்கொண்டு போவதை பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். நான் என் கைக்குட்டையை எடுத்து கையிலிருந்த வியர்வையை துடைத்துக்

கொண்டேன். பிறகு கதவை மூடினேன். பூட்டினேன் லூஸியை தொடர்ந்து வரவேற்பறைக்கு போனேன்.

“நான் அவர்கிட்டே சரியாத்தானே சொன்னேன் ஜே.” அவள் ஆர்வமாக இருந்தாள். “நீங்க ரொம்ப பதட்டமா இருந்தீங்க. நீங்க பிஸியா இருக்கிறதா சொல்றதுதான் சரின்னு தோணிச்சு.”

“அது பரவாயில்லை.” நான் மேஜையில் உட்கார்ந்தேன். “நான் வந்தது என்னுடைய துரதிருஷ்டம்.”

“ஏன் துரதிருஷ்டம்?”

நான் தயங்கினேன். சவண்டோ என்னிடம் சொன்னதை இவளிடம் சொல்லலாமா என்று யோசித்தேன். சில வினாடிகள் அவளிடம் சொல்ல வேண்டாம் என்று தீர்மானித்தேன். பிறகு என் மனதை மாற்றிக் கொண்டேன். அவளுக்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும். டிமோட்டோவை பற்றி நிறைய பேச்சு வரும். அது ஏன் என்று அவளுக்கு சொல்ல வேண்டும். அதனால் அவளிடம் சொன்னேன்.

அவள் அப்படியே அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் கைகள் அவளுடைய முழங்காலில் இருந்தது. அவள் கண்கள் கொஞ்சம் அகண்டது, கேட்டுக்கொண்டாள்.

“இதெல்லாம் சிக்கலை உருவாக்கும்னு தெரியுதில்ல.” நான் முடித்தேன். “அதனால் இப்போதிலிருந்து, டிமோட்டோவைப் பற்றியோ அவன் அப்பா, இந்த ஏற்பாடு பற்றியோ நாம ஒரு வார்த்தை கூட வெளியே சொல்லக்கூடாது. புரிஞ்சுதா?”

‘சட்டப்படி துப்பாக்கியை தொடக்கூடாத மனிதனுக்கு நீங்க பயிற்சி கொடுத்தா போலீஸ் உங்களையும் அந்தக் குற்றத்தில் ஈடுபடுத்து வாங்களா?’ அவள் கேட்டாள்.

“நிச்சயமா மாட்டாங்க. எனக்குத் தெரியாதுன்னு சொல்லிடுவேன்.”

“ஆனால், ஜே உங்களுக்கு தெரியுமே?”

“அவங்களால அதை நிரூபிக்க முடியாதே.”

“எனக்கும் தெரியுமே. போலீஸ் கேட்டாங்கன்னா நான் பொய் சொல்லணும்னு நினைக்கிறீங்களா?”

என்னை மேஜைக்கு தள்ளி அந்த அறையை நோட்டம் விட்டேன்.

“நான் இந்தப் பணத்தை சம்பாதிச்சே ஆகணும். நீ அதுக்கு ஒத்துழைப்பேன்னு நினைக்கிறேன்.”

"ஒத்துழைப்பு தந்து, நான் போலீஸ் கிட்ட பொய் சொல்லணும்னு சொல்றீங்களா?"

நான் திரும்பிப் பார்த்து அவளை முறைத்தேன்.

"இதை பாரு" என் பாக்கெட்டிலிருந்து அந்தக் கவரை எடுத்தேன். அதிலிருந்து பத்திரத்தை எடுத்தேன். அதை மேஜையில் வைத்தேன். "இதை பாரு."

அவள் எழுந்தாள். மேஜைக்கருகே வந்து குனிந்த அந்தப் பத்திரத்தை பார்த்தாள். அவளுடைய நீண்ட பட்டுப்போன்ற கூந்தல் முன்னால் விழுந்து, அவள் முகத்தை மறைத்தது. அவள் நிமிர்ந்தாள். பிறகு என்னைப் பார்த்தாள்.

"இதனாலென்ன?"

"நான் சொன்னேனே, அதில் இது ஒரு பத்திரம். இதனுடைய மதிப்பு இருபத்தைந்தாயிரம் டாலர்கள். சவண்டோ என்கிட்ட கொடுத்தார். நான் அதை வெச்சுக்கலாம். அந்த இன்னொரு பத்திரத்தை கூட, நான் வேலையை முடிச்சதும், அவர் வியாபாரம் பேசறார். அதனால் நாமும் பிசினஸா இருக்கணும். நீயும் நானும் இரண்டு பேரும்."

"நீங்க இன்னும் சாதிக்காதபோது அவர் எதுக்கு உங்க கிட்ட கொடுக்கணும்?"

"என்னை அவர் நம்பறார்ன்னு காட்டறதுக்கு?"

"நிச்சயமா தெரியுமா?"

எனக்கு மறுபடியும் குடாக ஆரம்பித்தது.

"பின்னே வேறு எதுக்கு?"

"இது ஒரு மனோதத்துவ முயற்சியாக கூட இருக்கலாமே." அவள் முன்னால் சாய்ந்தாள். அவள் கண்களில் பயம். "இங்கப் பாருங்க ஜே. இப்ப இந்த பத்திரம் உங்ககிட்ட இருக்கு, இதைவிட உங்களுக்கு விருப்பமில்லே. இதை வெச்சு உங்களை உள்ள பிடித்துவிட்டார்."

"சரி, அவர் என்னை நம்பலை. ஆனால் என்னை இழுக்கறதுக்காக இருபத்தைந்தாயிரம் டாலர்கள் கொடுத்திருக்கார். அவர் அப்படி பண்ண வேண்டியதில்லே! நான் ஏற்கெனவே விழுந்துட்டேன்! இவ்வளவு பெரிய பணம் நமக்கு எவ்வளவு அவசியம்னு எனக்கு தெரியும்! நான் இதை சம்பாதிக்கப் போறேன்! நான் அவனை கொல்லணும்னா கூட நான் அவனுக்கு கூட கத்துக்கொடுப்பேன்!"

யாரோ புதியவனைப் பார்ப்பது போல அவள் என்னைப் பார்த்தாள். பிறகு கதவுப் பக்கமாக நகர்ந்தாள்.

"நேரமாகுது. நாம படுக்கப்போகலாம்."

"ஒரு நிமிஷம்" நான் ஒரு பேனாவை எடுத்தேன். என்னுடைய பெயரையும் முகவரியையும் என் வங்கி எண்ணையும் அந்தக் கவரில் எழுதினேன். அந்தப் பத்திரத்தை இன்னொரு கவரில் போட்டேன். அதை ஒட்டினேன். "நாளைக்கு முதல் வேலையாக வங்கிக்கு போய் இதை அவங்கள் வெச்சுக்க சொல்றியா லூஸி. நானே இதை பண்ணுவேன். ஆனால், டிமோட்டோ நாளைக்கு ஆறு மணிக்கு வரான். நான் அவனோடு வேலையை ஆரம்பிக்கணும். இதை பண்றியா? அப்படியே சாப்பாடும் வாங்கிக்கிட்டு வந்துடுறியா? நான் சவண்டோ கொடுத்த பணத்திலிருந்து இரண்டு நூறு டாலர் நோட்டை என் பர்ஸிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்தேன். "ஒரு வாரத்துக்கு தேவையான சாப்பாடும் போதுமான அளவு பீரும் வாங்கிக்கோ."

அவள் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டாள்.

"சரி."

படுக்கையறைக்கு போகிற பாதையில் போனாள். எங்களுக்கு திருமணமானதிலிருந்து முதல் முறையாக அவள் சந்தோஷமில்லாமல் இருக்கிறாள். இந்த யோசனையே எனக்கு எரிச்சலூட்டியது. நான் அந்தக் கவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் என் எதிர்காலத்தை பற்றி யோசிக்க வேண்டும். காலம் வரும்போது அவள் சரியாகிவிடுவாள், எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். என் மனதில் டிமோட்டோதான் இருந்தான். இப்போதைக்கு, அவளுக்கு இரண்டாவது இடம்தான்.

அந்தக் கவரை எடுத்துக்கொண்டு படுக்கையறைக்கு போனேன். அவள் பாத்ரூமில், ஷவரில் குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தக் கவரை என் தலையணைக்கு அடியில் வைத்தே. பிறகு படுக்கையில் உட்கார்ந்து அவளுக்காக காத்திருந்தேன்.

நாங்கள் இருவருமே அந்த ராத்திரியில் அதிகம் தூங்கவில்லை.

அத்தியாயம் இரண்டு



நாங்கள் 4.45க்கு எழுந்தோம். லூஸி காபியை கொதிக்க வைத்தபோது, நான் முகச்சவரம் செய்துவிட்டு குளித்தேன். நான் சரியாக தூங்காவிட்டாலும் கூட இப்போது நான் லேசாக இருப்பதை உணர்ந்தேன். எனக்கு வேலை நிறைய இருக்கிறது. நான் வேலை செய்யும் போது எனக்கு நல்ல மனநிலை இருக்கவேண்டும். கடந்த நாலு மாதங்களில் அதிகம் வேலை இல்லாதபோது நான் என் பண விஷயங்கள் குறித்துத்தான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு சோர்வாகவும் எரிச்சலாகவும்தான் இருந்தது. அதற்காக லூஸியோடு ஓய்வாக சந்தோஷமாக இல்லை என்று அர்த்தமில்லை. ஆனால் போதுமானவரை அதுபோதும். நான் மறுபடியும் வேலைக்கு போக தயாராகிவிட்டேன்.

வராண்டாவில் லூஸி உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தேன். காபியை குடித்தபடியே பனை மரங்களுக்கு பின்னாலிருந்து உதித்துக் கொண்டிருக்கும் சூரியனை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

டிமோட்டோ வரும்போது மேஜையிலிருந்த காபியை எடுத்த படியே சொன்னேன். "நீ என்னை மத்யானம் சாப்பாட்டு வேளை வரை பாக்க முடியாது." நான் அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தேன். அவள் கொஞ்சம் வெளிறிப்போய் கவலையோடு காணப்பட்டாள். ஆனால் இப்போது அவள் கவலைகளைப் பற்றி கவலைப்பட எனக்கு நேரமில்லை. அந்த பிரச்சினையை பின்னால் பார்த்துக் கொள்ளலாம். "நீ ஒன்பது மணிக்கு வங்கிக்கு போகணும். நீ திரும்பி வந்ததும் அந்த ஆறு மாணவர்களுக்கு போன் செஞ்சு இந்த மாதம் கடைசிவரைக்கும் நாங்க மூடியிருப்போம்னு சொல்லிடு. அவங்க அதைப் பற்றி கவலைப்படுவாங்கன்னு தோணலை. கார்ல் போர்ஸித் மட்டும் கொஞ்சம் பிரச்சினை பண்ணலாம். அவனை அப்படியே அழுக்கு.

அவர் கிட்ட நாங்க இந்த இடத்துக்கு பெயிண்ட அடிக்கணும்னு சொல்லு. நீ அவரை சமாளிப்பேன்னு நினைக்கிறேன்."

"சரி ஜே."

"ஒரு வாரத்துக்கு போதுமான சாப்பாடு வாங்கிக்கோ." நான் தயங்கினேன். பிறகு தொடர்ந்தேன். "உன் சமையலை பாத்துக்கோ. அவங்கப்பாதான் பணம் கொடுக்கப்போறார். அவனுக்கு நல்ல சாப்பாடு போடணும்னு எதிர்பார்ப்பார். செலவை சமாளிக்க நம்ம கிட்ட ஐநூறு டாலர்கள் இருக்கும்."

அவள் கண்களில் பீதி தெரிந்தது.

"சரி, ஜே."

நான் அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்தேன்.

"இப்ப கவலைப்படாதே. நாம ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் சம்பாதிக்கப் போறோம். இந்த பேரத்தில் என்னைப் போலவே நீயும் முக்கியமானவ. இந்த பயலுக்கு துப்பாக்கி பயிற்சி கொடுக்கிறதை தவிர மத்த வேலைகள் எல்லாத்தையும் நீதான் பாத்துக்க போறே." நான் என்காபியை குடித்துவிட்டு சிகரெட்டை பற்ற வைத்தேன். காலையில் குடிக்கும் முதல் சிகரெட் எனக்கு எப்பவுமே பிடிக்கும். "எனக்கு வருகிற எல்லா நல்லதையும், நான் உங்களுடன் பகிர்ந்துக்க ஆசைப்படறேன்."

அவள் தன் இரு கைகளையும் அமுக்கிக் கொண்டாள்

"இந்த வேலையா, பணமா எது உங்களை மாத்திச்சு?" அவள் மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

"மாற்றமா? நான் மாறலையே. எனக்கு புரியலை."

"நீங்க மாறிட்டீங்க ஜே" அவள் மேலே பார்த்து ஒரு புன்னகையைத் திணித்துக் கொண்டாள்.

"நாம முதல் முறையாக பார்த்தபோது நீங்க எங்கிட்ட ராணுவத்தில ஒரு போதகராக இருந்ததாக சொன்னீங்க. எனக்கு நம்பறதே கஷ்டமா இருந்தது. நீங்க ஒரு ராணுவ வீரன் மாதிரியே தெரியலை. நீங்க அவ்வளவு அன்பாக இருந்தீங்க. என்னை ரொம்பவும் புரிஞ்சுக் கிட்டிருந்தீங்க. நீங்க ஆண்களை சமாளிச்சு, உத்தரவுகள் கொடுத்து,

இரக்கமில்லாமல் இருக்க முடியும்னு நம்பவே முடியலை. அது எனக்கு குழப்பமாகவே இருந்தது. அவள் நிறுத்தினாள். "இப்ப நீங்க ஒரு ஆளுக்கு சுடுறதுக்கு சொல்லிக் கொடுக்க போறீங்க. எனக்கு உங்களை கண்டா கொஞ்சம் பயமா இருக்கு. நீங்க ஜெயிக்கலைன்னா நீங்க முரட்டுத்தனமா கடினமா இருக்க போறீங்க. ஆனால் எங்கிட்ட அப்படி முரட்டுத்தனமா, கடினமா இருக்காதீங்க."

நான் எழுந்தேன். அவளை அவள் நாற்காலியிலிருந்து இழுத்தேன். அவளுடைய முகத்தை என் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டேன்.

'எது எப்படி வேணும்னாலும் இருக்கட்டும் லூஸி. நான் உன்னை காதலிக்கிறேன். உன்னை கண்டுபிடிச்ச அதிர்ஷ்டசாலி நான்தான். என்னோடு கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக்கோ. பிறகு எல்லாமே மாறிப் போகும். இதை நீ திரும்பி பார்த்தா, நான் உன்னை காயப்படுத்தி யிருந்தா கூட நீ என்னை மன்னிச்சுடுவே. நான் இப்ப செய்யறது நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் நல்லதுன்னு நீ புரிஞ்சுப்பே."

நாங்கள் முத்தமிட்டுக்கொண்டோம். அணைத்துக் கொண்டோம். எனக்கு என்ன வேலை இருக்கிறது என்பது கூட மறந்து போனது, ஒரு காரின் சத்தம் எங்களை பிரிக்கிற வரையில்.

"அவங்க வந்துட்டாங்க." நான் சொன்னேன், "சரி, கண்ணா நான் உன்னை சாப்பாட்டு வேளையில் பார்க்கிறேன்."

நான் வராந்தாவிலிருந்து நகர்ந்து சூரிய வெளிச்சத்திற்கு வந்தேன்.

பாதையில் ஒரு டிரக் வந்து கொண்டிருந்தது. முன்னால் இருக்கையில் இரண்டு பேர் இருந்தார்கள். என்னைப் பார்த்ததும் டிரைவர் கையசைத் தான். பிறகு டிரக்கை என் பக்கமாக திருப்பினான்.

நான் காத்திருந்தேன்.

டிரக் நின்றது. இரண்டு பேரும் கீழே இறங்கினார்கள். அந்த டிரைவருக்கு ஒரு நடுத்தர உயரம். ஒரு ஜோடி குத்துச்சண்டை உடைகள் அணிந்திருந்தான். அவன் உடல் முழுக்க தடிப்பான, கொத்து முடியால் மூடப்பட்டிருந்தது. சதைப் பற்றான, கறுத்த முகத்தோடு ஒரு முப்பது வயது மதிக்கத்தக்கவனாக இருந்தான். சண்டைக்காரன் மாதிரி உங்களுக்கு பிடிக்குமென்றால் அவன் அழகானவன். அவன் கவர்ச்சியாக நல்ல உடல் வாகோடு இருந்தான். அவன் தோலுக்கு கீழே தடித்த

சதைகள். அவன் ஒரு பல்லியைப் போல வேகமாகவும் ஒரு மாட்டைப் போல பலசாலியாகவும் இருந்தான்

என் கண்கள் அவனுடைய சகாவின் பக்கம் திரும்பியது. அவன் கொஞ்சம் வயதானவன். குட்டை. இப்போது புழக்கத்திலிருந்து மறைந்து போன ஹாவாலியன் சட்டை அணிந்திருந்தான். சிவப்பு பின்னணியில் மஞ்சள் பூக்கள். மேலே ஒரு வெள்ளை சட்டை. அவனுடைய கறுத்த முகத்தில் அம்மை தழும்புகள். அவனுக்கு சிறிய கண்கள், மெல்லிய உதடு. அவனுடைய மூக்கு பரந்து தட்டையாக இருந்தது. தொலைக்காட்சியில் பார்க்கும் அடியாள் மாதிரி இருந்தான்.

அந்த டிரைவர் என்னை நோக்கி வந்தான். அவனுடைய வெண்மையான அகண்ட பற்களைக் காட்டி புன்னகைத்தான்.

"திரு பென்சன்? நான் ரேய்முண்டோ. நான் திரு சவண்டோ வினுடைய வலது, இடது, கரம், ஏன் இடது காலும் கூட." அவனுடைய புன்னகை விரிந்தது. "இது நிக், அவனைப் பத்தி கவலைப்படாதீங்க. யாருமே படறதில்லே. அவன் குதிரை லத்தியை கழுவும் ஒரு சாதாரண வேலைக்காரன்."

அவன் குலுக்க கையை நீட்டாததால், அவனோடு கை குலுக்கப் வேண்டிய வேலை எனக்கு ஏற்படவில்லை. எனக்கு அவனை பிடிக்கவில்லை. அவனுடைய சகாவையும் பிடிக்கவில்லை.

"நீ இங்க என்ன பண்ணீங்க?" நான் கேட்டேன்

"உங்களுக்கான பொருட்கள் இருக்கு திரு பென்சன்." அவன் திடீரென்று என்னைத் தாண்டி. பார்த்தான். அவன் புருவங்கள் மேலேறியது. நான் என் தோள் வழியாக திரும்பி பார்த்தேன். லூஸி பங்களாவிற்குள் போய்க்கொண்டிருந்தாள், எங்களுடைய காபி கோப்பைகளை சுமந்தபடி. அவள் ஒரு சாதாரண சட்டையும்தான், ஜீன்சும். அணிந்திருந்தாள். அவள் நகர்ந்தபோது, அவளது பின்புறம் நெளிந்தது.

"அவங்கதான் திருமதி பென்சனா?" ரேய்முண்டோ கேட்டான். அவன் கண்கள் மறுபடியும் என் பக்கமாக திரும்பியது.

"அவங்கதான் திருமதி பென்சன்" நான் அவனை கடினமாகப் பார்த்தேன். "எனக்கு என்ன பொருட்கள் கொண்டு வந்திருக்கீங்க?"

“கருவிகள். துப்பாக்கி, குண்டுகள், சாப்பாடு, குடி. நான் எதையும் விடலை.”

“என்ன சொல்நீங்க - சாப்பாடு? எங்க சாப்பாட்டை எங்களால வாங்கிக்க முடியும்?”

அவனுடைய சிரிப்பு சலிப்பாக மாறியது. “நீங்க வாங்கத் தேவையில்லை. அவையெல்லாமே திரு சவண்டோவின் பரிகளாக இருக்கு.”

டிர்க்கிற்கு பக்கத்தில் விட்டேத்தியாக நின்று கொண்டிருந்த அவன் சகாவை திரும்பிப் பார்த்தான்.

“ஹேய், நிக்.” சாமானையெல்லாம் கீழே இறக்கு “அவன் என்னிடம் திரும்பினான். “கடுகிற களம் அங்கிருக்கா? நாங்க அந்த குண்டுகளை அங்க இறக்கினா பரவாயில்லையா?”

நான் தயங்கினேன். பிறகு தோள்களை குலுக்கினேன். சவண்டோ விற்கு இப்படித்தான் இருக்கணும்னா அவர்தான் முதலாளி. நான் என் பணத்தை மிச்சம் பிடிப்பேன்.

“டிமோட்டோ எங்கே?”

“அவர் வந்துக்கிட்டிருக்கார். எந்த நிமிஷமும் அவர் இங்க வரலாம். எந்த இடத்தில் நாங்க எங்க கூடாரத்தை அமைச்சுக்கலாம்? நானும், நிக்கும் உங்களை தொந்தரவு பண்ண மாட்டோம். எங்க சாப்பாடு எங்க கிட்ட இருக்கு. என்னை எப்படி பாத்துக்கிறதுன்னு நிக்குக்கு தெரியும்.” மறுபடியும் ஒரு பரந்த புன்னகை. “நாங்க உங்க வழிக்கு வராம எங்க இருக்கணுன்னு சொல்லுங்க, நாங்க அங்கேயே இருப்போம்.”

“நீங்க இங்க என்ன பண்ணப் போநீங்க?”

“பாதுகாப்பு. உன் கண்ல படாம எங்கயாவது சுத்திக்கிட்டிருப் போம். யாராவது இங்க வந்தா நாங்க அவங்களை விரட்டிடுவோம். முரட்டுத்தனமா இல்ல. திரு பென்சன், அதை அழகா பண்ணுவோம். அப்படித்தான் திரு சவண்டோ சொல்லியிருக்கார். அவர் என்ன சொல்றாரோ அப்படித்தான் நடக்கும்.”

நான் தொலைதூரத்தில் இருந்த பனை மரங்களைக் காட்டினேன். அது பங்களாவை விட்டு ஐநூறு அடி தள்ளி இருந்தது.

"அந்த மரங்களுக்கு பின்னாடி எங்க வேணும்னாலும்."

"சரி, நான் போய் நிக்குக்கு ஒரு கை கொடுக்கிறேன்."

அவன் அந்த டிரக் பக்கமாக திரும்பி போனான். நான் பங்களாவிற்கு திரும்பினேன். என்னுடைய முதுகுத்தண்டில் ஏதோ ஊறுவது போல இருந்தது. வியட்காங்கில் யாராவது என் திசையை நோக்கி வருகிறார்கள் என்று காட்டில் நான் உறுதியாக நம்பும்போது வருகிற உணர்வு. லூஸி பால்கனியருகே வந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"அவங்க யாரு?" நான் அவளை அடைந்தபோது அவள் கேட்டாள்.

"சவண்டோவின் இரண்டு ஆட்கள். அவங்க மளிகை சாமான்கள் கொண்டு வந்திருக்காங்க."

அவள் என்னை முறைத்தாள்.

"மளிகை சாமான்களா?"

"அதுதான். சவண்டோதான் நமக்கு சாப்பாடும் கொடுக்கிறார். அதனால் நீ கடைக்கு போக வேண்டிய வேலை இல்லை." நான் என் கடிகாரத்தை பார்த்தேன். "அதை எங்க வைக்கணும்னு அவங்களுக்கு சொல்லு கண்ணம்மா."

அவள் செய்வதறியாமல் என்னை பார்த்தாள். தயங்கினாள். பிறகு இறங்கி டிரக் பக்கமாக போனாள். ரெய்முண்டோவும், நிக்கும் அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மரப்பெட்டிகளை தூக்கிக் கொண்டு தள்ளாடியபடி.

ரேய்முண்டோ அவள்மீது ஒரு காமத்தனமான புன்னகையை உதிர்த்தான்.

"நிறைய நல்ல உணவு வகைகள் திருமதி பென்சன்" அவன் சொன்னான், "நாங்க இதை எங்க வைக்கணும்?"

இந்தத் தருணத்தில் அந்த கறுப்பு காடில்லாக் வருவதை நான் பார்த்தேன்.

"இதோ வந்துட்டாங்க கண்ணா, நீ இவா" "ளை சமாளிச்சுக்கோ" சொல்லி விட்டு கார் நின்ற இடத்தை நோக்கி அட, 5 மணலில் நடந்தேன்.

சிம்பன்ஸி குரங்கைப் போல இருந்த அந்த டிரைவர் காரை விட்டு இறங்கினான். பின் கதவைத் திறந்தான். பிறகு பின்பகுதிக்கு போய் அதை திறந்து அதிலிருந்து ஒரு சூட்கேஸை வெளியே எடுத்தான்.

டிமோட்டோ சவண்டோ மெதுவாகக் காரை விட்டு கீழே இறங்கினான். நான் அவனை அணுகியபோது அருவருப்பாக அந்த சூரிய வெளிச்சத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் உள்ளே ஒரு அரைக்கை கறுப்பு சட்டை, அதற்கு ஒரு காட்டன் சட்டை, ஒரு கறுப்பு கயிறு கொண்ட ஒரு ஷூ. தாரில் விழுந்த கொக்கு போல இருந்தான்.

“ஹாய்” நான் சொல்லிவிட்டு என் கையை நீட்டினேன்.

அவன் தலையை குனிந்து கொண்டான். அவன் முகம் அந்தக் கறுப்பு கண்ணாடிக்கு பின்னால் காணாமல் போயிருந்தது. அவன் என்னுடைய கையை தன் நாடியால் தொட்டான். வியர்த்திருந்தது. உடனடியாக கையை விடுவித்துக் கொண்டான்.

“வந்து உன்னுடைய அறையை பார். நான் சொன்னேன்,” ஒரு கப் காபி சாப்பிடறியா?”

“இல்ல. நன்றி. எனக்கு வேணுங்கிறதெல்லாம் இருக்கு.” அவன் செய்வதறியாமல் சுற்றிப் பார்த்தான்.

“சரி” நான் அந்த சிம்பன்ஸி பக்கமாக திரும்பினேன். “இந்த பையை அந்த பங்களாவுக்கு கொண்டு போ. திருமதி பென்சன். இதை எங்க வைக்கிறதுன்னு சொல்வாங்க.”

ரேய்முண்டோவும், நிக்கும் பங்களாவிலிருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார்கள், அந்தப் பெட்டியை உள்ளே வைத்துவிட்டு.

ரேய்முண்டோ என்னை நோக்கி வந்தான்.

“சின்னதாக இருந்தாலும் நல்ல இடம் உங்களுடையது திரு பென்சன்.” அவன் அரட்டை அடிக்கிற மாதிரி சொன்னான். “பொருட்களையெல்லாம் வெச்சுட்டோம்.” அவன் இப்போது பார்வையை டிமோட்டோ பக்கம் திருப்பினான். ஏளனப் புன்னகை பூத்தான். “ஹை திரு சவண்டோ, டுமில் டுமில் வேலைக்கு தயாரா?”

டிமோட்டோ கெஞ்சுகிற தோரணைக்கு மாறி முகம் சிவந்து போனது.

ராணுவத்தில் இருந்தபோது இந்த மாதிரி வம்பு செய்கிற ஆசாமிகள் பலரை சமாளித்திருக்கிறேன். எல்லாம் தெரிந்த மாதிரி

பேசுகிற இந்த மொத்த முடிக்காரனை கவனித்துக் கொள்வது என்று முடிவு செய்தேன்.

“துப்பாக்கியையும் குண்டுகளையும் சுடுதளத்திற்கு கொண்டு வா!” நான் அவனைப் பார்த்து குரைத்தேன். என்னுடைய ராணுவ குரல் ஒரு அரை மைலுக்கு கேட்கும்.

“இங்க எதுக்காக திரிஞ்சுக்கிட்டிருக்கே?”

நான் அவன் முகத்தில் ஓங்கி குத்து விட்டிருந்தால் கூட அவன் அப்படி ஆடிப்போயிருக்க மாட்டான். ஆனால், ஒரு வினாடிதான், பிறகு அவன் இறுகினான். அவன் முகம் நச்சுதனமாக கடினமானது. அவன் என்னைப் பார்த்தபோது அவன் கண்கள் கோபத்தில் மின்னியது.

“நீங்க எங்கிட்டயா பேசறீங்க?”

என்னுடைய குரைக்கும் குரலுக்குக் கட்டுப்படாத கடினமான ஆசாமிகளை சந்தித்திருக்கிறேன். பிறகு என் பதவியை அவன்மீது பிரயோகிக்க வேண்டியிருக்கும். ஆனால், ரேய்முண்டோமீது வீச எனக்கு எந்தப் பதவியுமில்லை. அதைப் பற்றி எனக்கு கவலையில்லை. என்னிடம் சவண்டோவின் இருபத்தைந்தாயிரம் டாலர்கள் இருக்கிறது, நான் அவனைப் போலவே உறுதியாக இருந்தேன். அவனை அடித்து இழுத்து போட என்னால் முடியும்.

“நான் சொன்னது காதில விழுந்ததா இல்லையா! அந்த பொருட்களை அங்கே கொண்டு போட்டு வாயை மூடிக்கோ!”

நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். ஒரு வினாடி அவன் என்னை நோக்கித்தான் வருகிறானோ என்று நினைத்தேன். ஆனால், அவன் எப்படியோ தன்னை அடக்கிக்கொண்டு, என்னை நோக்கி ஒரு நச்சுப்புன்னகையை உதிர்த்தான்.

“சரி திரு பென்சன்.”

“அப்படியே உன் முகத்தில் தெரியற அந்த அசட்டு சிரிப்பை தூக்கி போடு.” நான் சீறினேன். “எனக்கு அது பிடிக்கலை.”

அவன் அமைதியாக டிமோட்டோவைப் பார்த்தான். பிறகு என்னை தாண்டி என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த நிக்கை பார்த்தான்.

“நீங்க இந்த மாதிரி எங்கிட்ட பேச வேண்டியதில்லை.” அவன் சொன்னான்.

அவன் குரலில் ஒரு நிச்சயமற்ற தன்மையை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. அவன் என்னை கண்டு பயப்படவில்லை. ஆனால், அவன் முதலாளியைக் கண்டு பயந்தான்.

இதுதான் சரியான தருணம், கத்தியை திருப்பிக் காட்ட வேண்டும்.

"ஏன் கூடாது?" என்னுடைய பயிற்சி கள குரலை உயர்த்தினேன். அது என் பங்களாவின் கூரை வரை எட்டியது. "நீ யாரு? நான் எந்த மாதிரி வேணும்னாலும் பேசுவேன். இங்க நான் தான் முதலாளி! உனக்கு அது பிடிக்கலைன்னே இங்கிருந்து ஒடிப்போய் உன் முதலாளி கிட்ட சொல்லு! போய் நீ என்ன சொன்னே: நீதான் அவருடைய வலது, இடது கை, அதுக்கு மேலே அவருடைய இடது கால். அவர் அப்படி கேலியா சிரிப்பார். ஆனால், அவர் அப்படி பண்ண மாட்டார்ன்னு நினைக்கிறேன். இந்த சரக்கை எடுத்து வெச்சட்டு ஒடிப்போ!"

அங்கே ஒரு நீண்ட வெடிக்கும் அமைதி. ரேய்முண்டோ அந்த சாத்தலில் வெளுத்துப் போயிருந்தான். என்னுடன் மோதுவதா சரணடைவதா என்கிற முடிவுக்கு வர முடியாமல் இருந்தான்.

"யாருமே..." அவன் ஆரம்பித்தான். அவன் குரலில் கோபம் கொப்பளித்தது.

நான் அவனை ஓட வைத்திருக்கிறேன். எனக்கு அது தெரியும்.

"சொல்றது கேக்குதா!" நான் கத்தினேன். "தொலைந்து போ!"

அவன் தயங்கினான். பிறகு மெதுவாக டிரக் பக்கமாகப் போனான். அவன் டிரைவர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து வண்டியை கிளப்பினான். என் ஓரக் கண்ணால் நிக்கும் அதில் ஏறுவதைப் பார்த்தேன். டிரக் அப்படியே நகர்ந்து சுடுதளம் அருகே போனது.

நான் டிமோட்டோவைப் பார்த்தேன். அவன் நிலை குத்தி நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய கறுப்பு கூலிங் கிளாஸ் என்னை நோக்கியபடியே இருந்தது. அவன் என்னை பார்க்கிறான் என்று எடுத்துக் கொண்டேன். ஆனால், என்னால் உறுதியாக சொல்ல முடியவில்லை.

நான் அவனை பார்த்து சிரித்தேன்.

"எனக்கு அந்த ஆளை பிடிக்கலை." நான் சொன்னேன். நான் வேண்டுமென்றே என் குரலை மென்மையாக்கினேன்.

“நான் ஒரு முன்னாள் ராணுவ வீரன். எனக்கு ஒரு ஆளை பிடிக்கலைன்னா, கூச்சல் போட்டு துரத்திடுவேன். உனக்கு நிச்சயமா ஒரு கூப் காபி வேண்டாமா?”

அவன் முழுங்கினான், தலையை யாட்டினான்.

இந்தக் காட்சியை பார்த்துக் கொண்டிருந்த காடில்லாக் காரின் டிரைவர் அருகே வந்தான்.

“மன்னிக்கக் குங்க சார்” அவன் என்னிடம் சொன்னான். அவனுடைய தட்டையான சிம்பன்ஸி முகம் இறுகி அவனுடைய மூச்சு அவன் நாசித்துவாரத்தின் வழியாக விசிலடித்தது. “நான் திரு வண்டோகிட்ட பேசலாமா?”

குறைந்த பட்சம் அவனிடம் ஒரு தெய்வ பயத்தையாவது விதைத்திருக்கிறேன்.

“போய் பேசு” நான் சொல்லிவிட்டு பங்களாவின் கூரை வராந்தாவில் நின்று கொண்டிருந்த லூஸியை நோக்கிப் போனேன். அவள் இதையெல்லாம் பார்த்து, கேட்டிருப்பாள் என்பது எனக்கு தெரியும். அதை மறு உறுதி செய்து கொள்ள நினைத்தேன்.

நான் அவளை அடைந்ததும் அவள் என்னை பார்த்தாள். அவளுடைய கண்கள் அகண்டு, அதிர்ச்சியில் இருந்தது.

“நான் அவனை சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது கண்ணம்மா” நான் அமைதியாக சொன்னேன். “அவன் பிரச்சினை பன்றவன். பயப் படாதே. இப்ப நான் அவன்கிட்ட சொல்லிட்டேன், அவன் சொன்ன படியே இருப்பான்.”

“ஓ, ஜே!”

அவள் நடுங்குவதைப் பார்த்தேன்.

“இந்த பாரு குழந்தை அதை தூக்கிப் போடு” நான் அவசரமாக அவளுக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்தேன். “என்னுடைய ராணுவ குரல் உன்னை பயமுறுத்த வேண்டாம்” நான் அவளைப் பார்த்து சிரித்தேன், மறுபடியும் அதை உறுதி செய்து கொள்வதற்காக ஆனால், அவள் என்னையே முறைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆடிப்போய் அப்படியே அதிர்ச்சியில், “இது ஒரு தந்திரம். நீ கூச்சல் போட்டு உன் காரியத்தை

சாதிச்சுக்கணும். வாம்மா கண்ணம்மா, எனக்கு செய்றதுக்கு வேலை இருக்கு.”

“என்னை மன்னிச்சுடுங்க ஜே” அவள் முயன்று தன்னை தன் நிலைக்கு கொண்டு வர முயன்று கொண்டிருந்தாள். “நான் இந்த மாதிரி ஒரு குரலை கேட்டதே இல்லை. அது உங்க கிட்டேயிருந்து வருதுங்கிறதை என்னால நம்பவே முடியலை.”

“நான் சொன்ன மாதிரி, இது ஒரு தந்திரம். இது ராணுவம்” மறுபடியும் நான் சிரித்தேன். ஆனால், இது கொஞ்சம் திணிக்கப்பட்டது. நான் என்னுடைய பொன்னான நேரத்தை வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது எனக்கு தெரியும். “நீ வங்கிக்கு போறியா?”

“ஆமாம்.”

“உனக்கு ஏதாவது வாங்கணும்னா வாங்கிக்கோ. அவங்க கொண்டு வந்த உணவை பார்த்தியா?”

“இன்னும் இல்லை.”

“போய் பாரு, அதில ஏதாவது விட்டுப் போயிருந்தா வாங்கிக்கோ, சரியா.”

“சரி.”

அந்த காடில்லாக் கிளம்புவது கேட்டது. திரும்பி, அது சாலை வழியாக போவதை பார்த்தேன். நான் எங்கே விட்டேனோ அதே இடத்தில் வெயிலில் டிமோட்டோ சவண்டோ நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் கைகளை பின்னால் கட்டியபடி போகும் காரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த கூலிங் கிளாஸுக்கு பின்னால் அவன் கண்கள் ஒளிந்து கொண்டிருந்தாலும், இன்னமும் தன் எஜமானர் விட்டுவிட்டு போகும் போது பார்க்கும் செல்ல நாய்க் குட்டியாகத்தான் தெரிந்தான்.

“நான் டிமோட்டோவை கவனிச்சுக்கணும்.” நான் சொன்னேன். “உன்னை மதியம் சாப்பாட்டு வேளையில் பார்க்கிறேன்.”

நான் அவளை விட்டு அந்த மணலுக்கு குறுக்கே நடந்தேன். நான் டிமோட்டோ அருகே வந்தபோது அவன் இறுகியிருந்தான். அவன் கண்ணாடியை என் பக்கமாக திருப்பினான்.

“நாம அந்த சுடுதளத்திற்கு போகலாம் வா.”

அவனுக்கு அப்பால், அந்த டிரக் சுடுதளத்திலிருந்து அந்த பனை மரப் பகுதிக்கு போவதை நான் பார்த்தேன்.

நாங்கள் சுடுதளம் வரையில் மௌனமாகவே நடந்தோம். எங்களுக்கு எதிரே எங்கள் இலக்குகள் இருந்தன, அந்த சூடான வெயிலில் ஒரு நூறு அடிக்கு முன்னால்.

அங்கிருந்த ஒரு மர பெஞ்சில் இரண்டு பெட்டி நிறைய குண்டுகளும் ஒரு கான்வாஸ் பையில் துப்பாக்கியும் இருந்தது.

“இதுதான் உன் துப்பாக்கியா?”

அவன் தலையசைத்தான்.

“உட்காரு ஜாலியாக இரு.”

அவன் அந்த பெஞ்சில் மெதுவாக உட்கார்ந்தான். ஏதோ உடைந்து போகும் என்கிற அவனுடைய ஒல்லியான, கறுப்பான முகத்தில் வியர்வை துளிகள். அவன் கைகள் கோர்த்தபடி இருந்து நடுங்கியது. தன் படுக்கைக்கு அருகே ஒரு திருடனை கண்ட வயதான பெண்மணியைப் போல. அவன் இந்த காலை பயிற்சிக்கு தயாராக இருந்தான்.

இந்த மாதிரி ஆட்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். துப்பாக்கியையே வெறுக்கும் ஆட்கள், துப்பாக்கி சத்தத்தையே வெறுப்பவர்கள், துப்பாக்கியை நன்றாக செயல்பட வைப்பதில் சந்தோஷமடையாதவர்கள். அவர்களை ராணுவத்தில் இரண்டு வழியாக சமாளிப்பார்கள்.

முதலில் அனுதாப அணுகுமுறை. மென்மையாக ஒரு நரம்பு தளர்ச்சியுள்ள குதிரையை சமாளிப்பது போல. அது சரிப்பட்டு வராத போது, அந்த நபரை பயமுறுத்த வேண்டும். அதுவும் வழிக்கு வராவிட்டால் அவனை மறந்து விடலாம். ஆனால், எனக்கு தெரியும் நான் டிமோட்டோவை மறக்க முடியாது. காரணம் அவன் மனிதனல்ல, அவன் ஒரு ஐம்பதாயிரம் டாலர் பத்திரம்.

“எனக்கு ஒரு யோசனை தோணுது. அதுக்கு முதல்ல நீயும் நானும் ஒத்துப் போகணும்.” நான் சொன்னேன். நான் இன்னொரு இருக்கையில் போய் உட்கார்ந்தேன். என் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தேன். அவனிடம் ஒன்றை நீட்டினேன்.

“நான்.. நான் குடிக்க மாட்டேன்.”

“அது ரொம்ப நல்லது. அது உதவும். நானும் புகை பிடிக்கக் கூடாது. ஆனால், நான் பண்ணேன்.” நான் என் சிகரெட்டை இழுத்து அது நேராக என் நுரையீரலுக்கு போனது. பிறகு மெதுவாக புகையை வெளியே விட்டேன். “நான் சொன்ன மாதிரி முதல்ல நீயும் நானும் பழகலாம்; ஆனால், உனக்கு ஒண்ணு தெரியணும். நான் இங்க உனக்கு உதவறதுக்குத்தான் இருக்கேன். நான் உனக்கு உதவுவேன். நான் உனக்கு உதவத்தான் போறேன்.”

அவன் உட்கார்ந்து என்னை முறைத்தான். அவனுடைய செய்கையை என்னால் விவரிக்க முடியவில்லை. அவனுடைய கண்ணாடி அவனுடைய பாவங்களை அவன் கண்களிலிருந்து மறைத்தது. நான் பேசும்போது ஆண்களின் கண்கள் எனக்கு மிகவும் முக்கியம்.

“நான் உன்னை டிம்னு கூப்பிடலாமா?”

அவனுடைய புருவங்கள் சேர்ந்தது, பிறகு தலையை அசைத்தான்.

“உங்களுக்கு அப்படி தோணிச்சுன்னா.”

“நீ என்னை ஜேன்னு கூப்பிடு.. சரியா?”

அவன் தலையைசைத்தான்.

“சரி, டிம், உங்க அப்பா உனக்கு வாங்கிக்கொடுத்திருக்கிற துப்பாக்கியை நான் பாக்கறேன்?”

அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவன் இருக்கையிலிருந்து இடம் மாறி அவன் துப்பாக்கியிருந்த அந்த கான்வாஸ் பையை பார்த்தான்.

நான் அதை திறந்து துப்பாக்கியை பார்த்தேன். அது எப்படியிருக்கும் என்பது எனக்கு தெரியும். அது அழகாகவே இருந்தது. வெஸ்டன் & லீஸ் அழகானதைத் தவிர வேறு எதையும் தயாரிப்பதில்லை. அவன் இந்த துப்பாக்கியால் சுடவில்லையென்றால் வேறு எதையும் வைத்து சுட முடியாது.

“ரொம்ப நல்லாயிருக்கு.” நான் குண்டுகள் இருந்த பெட்டியை உடைத்து அதிலிருந்து குண்டுகளை எடுத்து துப்பாக்கியில் போட்டேன். “நீ இடது பக்கம் இருக்கிற இலக்கை முதல்ல பாக்கணும்.”

அவன் மெதுவாக தலையை திருப்பி அங்கு நூறு அடியிலிருந்த மணல் இலக்கை பார்த்தான்.

“அதை அப்படி கவனித்துக் கொண்டிரு.”

இந்த துப்பாக்கி எனக்கு தயாரிக்கப்பட்டது அல்ல. ஆனால் ராணுவத்தில் நான் பலவிதமான துப்பாக்கிகளை பயன்படுத்தினேன். அவை எனக்காக தயாரிக்கப்பட்டது அல்ல, வேறு யாருக்காகவும் அல்ல. அவனோடு சேர்த்துக் கொண்டேன். எனக்கு அது சுலபமான சுடுதல். நான் ஆறு முறை சுட்டேன். இலக்கின் மையம் தகர்ந்து மணலில் விழுந்தது.

“இந்த மாதிரி சீக்கிரம் நீயும் சுடப்போறே, டிம். நம்ப கஷ்ட மாயிருக்கு இல்லையா? நான் உத்தரவாதம் தரேன். நீ செய்யப்போறே?”

அந்த கறுப்பு கண்ணாடி என்னைப் பார்த்து முறைத்தது. அந்த இரட்டை பிரதிபலிப்பில் நான் என்னையே பார்த்தேன். நான் பதட்டத்தோடு இருப்பதைப் பார்க்க முடிந்தது.

அதிலிருந்து தளர்வதற்காக, என்னையே வற்புறத்தியபடி அவனிடம் கேட்டேன், “நீ எனக்கு ஒரு உதவி பண்ண முடியுமா?”

“நான் சொல்ற எல்லாத்தையும் நீ செய்ய வேண்டாம். ஆனால், உன்னுடைய கூலிங்கினாஸை மட்டும் கழட்டிடறியா?”

அவன் இறுகி பின்னால் போனான். அவனுடைய கைகள் அந்த கண்ணாடிக்கு பாதுகாப்பாக சென்று எங்கள் இருவருக்குமிடையே அது ஒரு சுவர் மாதிரி இருந்தது.

“ஏன் சொல்றேன்னு கேளு.” நான் தொடர்ந்தேன். “நீ உன் கண்ணாடிக்கு பின்னாலிருந்து சுடலாம். ஆனால், துப்பாக்கியை போலவே உன் கண்ணூம் ரொம்ப முக்கியம். அதை எடுத்துடு டிம். இங்கிருக்கிற வெளிச்சம் ரொம்பவும் வலுவானது. அதுக்கு உன் கண்களை நீ தயார் படுத்திக்கணும்.”

மெதுவாக, அவனது வலது கை கண்ணாடி அருகே போனது, ஒரு கன்னிப் பெண் இன்னொரு ஆடவன் முன்னால் பேண்டை கழற்று வதைப் போல. அவன் தயங்கினான். பிறகு மெதுவாக அந்த கண்ணாடி கீழே வந்தது.

இப்போது முதல் முறையாக அவனைப் பார்த்தேன். நான் நினைத்ததை விட அவன் இளமையாக இருந்தான். அனேகமாக ஒரு இருபது, நிச்சயமாக இருபத்திரண்டுக்கு மேலில்லை. அவன் கண்கள் அவன் முகத்தையே மாற்றிக் காட்டியது. அவை நல்ல கண்கள்.

நேரடியானது, நாணயமானது, கபடமற்ற இருந்தது. ஒரு சிந்திக்கிற வனின் கண்கள். ஆனால், இப்போது அவை பயந்த கண்களாக இருந்தது. அவன் இப்போது அவன் தந்தை மாதிரி இல்லை, நான்தான் கிறிஸ்துமஸ் தாத்தா மாதிரி இருந்தேன்.

* * *

நான் டிமோட்டோ பக்கம் உட்கார்ந்து அந்தத் துப்பாக்கியின் பாகங்களைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது லூஸி வாசலுக்கு வந்தாள்.

நான் துப்பாக்கியைப் பற்றி சொல்லி நேரத்தை வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது எனக்கு தெரியும். ஆனால், அவனது இறுக்கம் போகவேண்டும். என்னை பற்றி தெரிந்து கொண்டு நடுங்குவதை அவன் நிறுத்த வேண்டும். இது பதப்படுத்தும் நடைமுறை. நான் சாந்தமாகப் பேசினேன். நான் அவனிடம் இந்தத் துப்பாக்கி அவன் கைகளில் உயிர் பெறும், அவன் சொன்னதைக் கேட்கும், அது அவனது நண்பனாக இருக்கும் என்பதை விளக்கிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், இந்தக் குப்பைகளையெல்லாம் இத்தனை வார்த்தைகளில் சொல்லவில்லை. ஆனால், அதை தெரிவிக்க முயற்சி செய்தேன். இதுவரையில் ஒரு சுவற்றில் அடித்து திரும்பி வந்த ஒரு கோல்ப் பந்தைப் போல என் வார்த்தைகள் விழுந்து கொண்டிருந்தது. பல வருடங்கள் போதகனாக இருந்து கற்றுக்கொண்டது. ஒரு சோர்விலிருக்கும் போதுதான், ஒரு மாற்றம் நிகழும். அப்போது லூஸி திடீரென்று அங்கு வந்தாள். அவளுடைய வருகை அவனது கவனத்தை கலைத்தது. அவன் கவனிப்பின் துவக்கத்தை கலைத்தது. என் தலையில் ரத்தம் பாய்ந்தது.

“என்னை மன்னிச்சுடுங்க கே.” அவள் சொன்னாள், நான் நடந்த கொண்டதைப் பார்த்து “எனக்கு உங்களை தொந்தரவு பண்ணனும்னு இல்லை.”

“என்ன விஷயம்?” என் குரலில் இருந்த எரிச்சல் டிம்மை இறுக வைத்தது. லூஸியும் ஒரு அடி பின்னால் போனாள்.

“கார்ஸ்டார்ட் ஆக மாட்டேங்குது.”

ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டேன். நான் என் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். நான் இந்த ஒட்டடைக் குச்சியோடு ஒரு மணி நேரம்

பிரசிக்கொண்டிருந்தேன் என்பதே எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. நான் அவனை அப்படியே பார்த்தேன். அவன் தன் கால்களை முறைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் நெற்றியில் ஒரு நரம்பு புடைப்பதைப் பார்த்தேன். லூஸியும், என்னுடைய குரைப்பும் என்னுடைய இந்த ஒரு மணி நேர வேலையை கெடுத்துவிட்டது.

நான் துப்பாக்கியை கீழே வைத்தேன்.

"என்ன பிரச்சினை?"

இடுக்கில் மாட்டிக்கொண்ட ஒரு குழந்தையின் விரலை போல் இருந்தான்.

"எனக்கு - எனக்குத் தெரியலை. ஆனால் கிளம்ப மாட்டேங்குது."

கொப்பளிக்கிற என் கோபத்தை அடக்க முயற்சி செய்து வெற்றி கண்டேன், ஆனால் அந்த சமயத்திற்குத்தான்.

"சரி, நான் வரேன்" என் துப்பாக்கியை கீழே போட்டேன். பிறகு டிமோட்டோவைப் பார்த்து சொன்னேன். "கொஞ்சம் நேரம் இருக்க மாட்டேன். இங்கேயே இரு. இப்ப இந்த வெளிச்சம் உன் கண்களுக்கு பழக்கப்பட்டுக் கிட்டுருக்கு. மறுபடியும் அந்த கூலிங்கிளாஸைப் போட்டுக்காதே."

அவன் ஏதோ முணுமுணுத்தான். ஆனால், அதற்குள் நான் வாயிலருகே வந்துவிட்டேன். நான் நகருவதற்கு இடம் கொடுத்து லூஸி பின்னால் வந்தாள்.

"ஆக்ஸிலேட்டருக்கு நிறைய அழுத்தம் கொடுத்து பாத்தியா?" அவள் என்னோடு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தபோது நான் கேட்டேன்.

"ஆமாம்."

"தேவையில்லாத நேர விரயம். சரி, நான் அதை சரி பண்ணேன்." அவள் ஏதோ முட்டாள்தனமாக செய்துவிட்டு என்னை எரிச்சல் படுத்துகிறாள். போதாக்குறைக்கு அந்த ஒல்லி குச்சியை ஒரு வழிக்கு கொண்டு வரும் போது காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டாள்.

என்னுடைய வோக்ஸ்வாகன் கார் பனை ஓலையால் முடையப்பட்ட ஒரு இடத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. நான் அதன் கதவை நிறந்தேன். டிரைவர் இடத்தில் உட்கார்ந்தேன். என் கை பட்டால் கார் கிளம்பும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன்.

லூஸி நின்றபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

முதலில் காரின் கியரை சரிபார்த்தேன். பிறகு ஆக்ஸிலேட்டரை அழுத்தி அதன் ஸ்விட்சை அழுத்தினேன். சத்தம் வந்தது. ஆனால் கார் கிளம்பவில்லை. இதை மூன்று முறை செய்து பார்த்தேன். கடைசியில் இன்ஜின் கிளம்புகிற மாதிரி இல்லை என்பதை புரிந்துகொண்டேன். என்னை நானே சபித்துக்கொண்டேன். என் கைகள் ஸ்டியரிங்கில் இருந்தபோது கண்ணாடி வழியாக வெளியே பார்த்தேன். காரை கிளப்புவது இப்போது முக்கியமா அல்லது டிமோட்டோவிற்கு கூடும் பயிற்சி அளிப்பது முக்கியமா என்பதை எடை போட்டுப் பார்த்தேன்.

என்னிடம் இந்த இருபத்தி ஐந்தாயிரம் டாலர் பத்திரமிருக்கிறது. இது இருபத்தைந்தாயிரம் டாலர்கள் பணம் இருப்பதற்கு சமம். இந்த பத்திரத்தை பத்திரமாக வங்கியில் சேர்க்க வேண்டும். ஒருவேளை யாராவது இதை திருடிவிட்டால்? ஒருவேளை எங்கள் பங்களா தீப்பிடித்து எரிந்து இந்த பத்திரம் நாசமானால்? நான்தான் அதற்கு பொறுப்பு. நான் இதை தொலைத்து விட்டேன் என்று தெரிந்தால் சவண்டோ எப்படி நடந்துகொள்வார் என்று கற்பனை செய்து பார்த்தேன்.

நான் காரை விட்டு கீழே இறங்கி பின்புறம் போய், அதன் கதவைத் திறந்தேன். இன்ஜினைப் பார்த்தேன். இந்த கார் மாதிரி ஒரு கார் சத்தம் போட்டால், காரை பற்றி தெரிந்தவனாக இருந்தால், முதல் காரியமாக அதன் வினியோக விளிம்பை பார்க்க வேண்டும். அதனால் பார்த்தேன். அதன் வினியோக தலை காணாமல் போயிருந்தது.

அது என்னை சாந்தப்படுத்தியது. லூஸி மீதிருந்த கோபமும், எரிச்சலும் காணாமல் போனது. மறுபடியும் என் முதுகுத்தண்டில் ஏதோ ஊறுவதைப் போல உணர்ந்தேன்.

“உன்னால காரை கிளப்ப முடியாம போனதில் ஆச்சர்யமில்லே. அதன் வினியோக இயந்திரமே காணலை. பத்திரத்தை நீ பத்திரமா வெச்சிருக்கியா?”

அகண்ட விழிகளோடு, லூஸி என்னை முறைத்தாள். பிறகு தன்னுடைய கைப்பையை எடுத்து பத்திரத்தை என்னிடம் கொடுத்தாள்.

“இது அத்தனை சுலபமாக இருக்கும் நான் நினைக்கலை.” நான் சொன்னேன், “யாருக்கும் இத்தனை பெரிய பணம் வேர்வை சிந்தாம

கிடைக்காது. இப்பகவனி, சவண்டோ சொன்ன ஒரு விஷயத்தை நான் உங்கிட்ட சொல்லலை. டிமோட்டோ கடுகிற பயிற்சி எடுக்கும்போது நீ இங்க இருக்கக் கூடாதுன்னு அவர் நினைச்சார். நான் ஒரு டாக்ஸியை கூப்பிடறேன். நீ ஒரு ஹோட்டலுக்கு போய்டு. வெறும் ஒன்பது நாட்கள் தானே நீ என்ன சொல்றே ?”

“நான் போக மாட்டேன்” பயந்த மாதிரியிருந்தாலும் அவள் உறுதியாக இருப்பது மாதிரி தெரிந்தாள்.

“சரி” அந்தப் பத்திரத்தை எடுத்து பையில் போட்டேன். பிறகு அவளிடம் போய் என் கைகளால் அவளை வளைத்துக் கொண்டேன். “நீ போக வேண்டாம். போய் டிமோட்டோவுக்கு துணையாக இரு. நான் போய் ரேய்முண்டோவோடு பேசிட்டு வரேன். அவன்தான் அந்த கார்டைய வினியோக இயந்திரத்தை எடுத்திருக்கணும்னு நினைக்கிறேன்.”

“ஜாக்கிரதையா இருங்க ஜே. அந்த ஆளைப் பார்த்தாலே பயமா யிருக்கு.”

“அவன் என்னை பயமுறுத்தலை.” நான் அவளுக்கு முத்தமிட்டேன், பிறகு அந்த மணலுக்கு குறுக்காக நடந்து அந்த தொலைதூர பனை மரங்களிருக்கும் இடத்தை நோக்கி நடந்தேன்.

அது வெயிலில் ஒரு நீண்ட நடையாக இருந்தது. டிரக் என் கண்களில் படுவதற்குள் எனக்கு வியர்த்திருந்தது.

ரேய்முண்டோவும், நிக்கும் கூடாரம் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு நல்ல இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்கள். அங்கு நிழலிருந்தது. ஒரு கடற்கரை, கடல் இருந்தது. நான் அவர்களை அணுகியபோது நிக்கின் ஹாவாயன் சட்டை வேர்வையில் நனைந்திருந்தது. அவன்தான் அதிக வேலை செய்திருந்தான். ரேய்முண்டோ பாடிக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு நல்ல குரல் இருந்தது. அது ஒரு வானொலியில் இருந்து வருவது மாதிரி இருந்தது.

என்னைப் பார்த்ததும் பாட்டை நிறுத்திவிட்டு, நிக்கிடம் ஏதோ சொன்னான். அவனும் என்னை பார்த்தான். பிறகு தன்னுடைய வேலையை தொடர ஆரம்பித்தான்.

ரேய்முண்டோ என்னை நோக்கி வந்தான், நன்றாக நகர்ந்தான். அவன் நான் செயல்பாட்டில் உறுதியாக இருந்தான்.

அவனுக்கு ஆறு அடிக்கு முன்னால் நான் நின்றேன். அவனும் நின்றான்.

“என் காரின் இன்ஜினின் வினியோக இயந்திரம் உங்கிட்ட இருக்கா?” நான் சொன்னேன், “என் குரலில் ஒரு கடி இருந்தது. ஆனால் கத்தவில்லை. எனக்கு அது வேணும்.”

“அது சரிதான் திரு பென்சன். எங்கிட்டதான் இருக்கு. உத்தரவு.”

“எனக்கு அது வேணும்” நான் திருப்பி சொன்னேன்.

“ஆஹா” அவனுடைய சிரிப்பு அகண்டது. “திரு சவண்டோ உத்தரவுகளும் போடுவார். யாரும் இங்க வரக்கூடாது, வெளியேயும் போகக்கூடாதுன்னு சொல்லியிருக்கார். அதுதான் பாதுகாப்பின் ஏற்பாடு. என்னை நம்பலென்னா திரு சவண்டோவையே கேளுங்க.” அவன் தன் தலையை ஒரு பக்கமாக திருப்பினான். “நீங்க உங்க வேலையைப் பாருங்க. நான் என் வேலையை பாக்கறேன். இந்த டிரக்கும் வேலை செய்யலை.”

நான் வேகமாக யோசித்தேன். சவண்டோதான் உத்தரவிட்டிருக்க வேண்டும். இந்தப் பத்திரத்தை வங்கியில் போட அதை தவிர நாங்க வெளியே போவதற்கு காரணமே இல்லை. பாதுகாப்பு முக்கியம்னு சவண்டோ நினைச்சிருந்தால் நானோ, லூஸியோ வெளியே போவதை அவர் விரும்பியிருக்க மாட்டார். இருந்தாலும் நான் கத்தியதற்காக ரேய்முண்டோவே இதை செய்திருக்கலாம்.

“நான் உங்க முதலாளி கிட்ட பேசறேன்.” நான் சொன்னேன், “ஆனால், இது உன்னுடைய வேலையாக இருந்தா நான் திரும்பி வருவேன். நீ வருத்தப்படுவே.”

“நீங்க அதைப் பண்ணுங்க” அவன் தன்னைப் பற்றி உறுதியாக இருந்தான். “நீங்க உங்க முதலாளி கிட்ட பேசுங்க. அவர் சொல்லுவார்.” உங்க என்கிற வார்த்தைக்கு அதிக அழுத்தம் கொடுத்தான். அது எனக்குள்ளே பதிந்தது.

நான் பங்களாவிற்கு திரும்ப நடந்தேன். அது ஒரு நீண்ட நடை. நான் அவசரப்படவில்லை. நான் அவசரப்படுவதற்கு ரொம்ப சூடாக இருந்தேன். நான் கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டியிருந்தது. ரேய்முண்டோ சொன்னது உண்மையாக இருந்தால் எனக்கு பிரச்சினை இருக்கிறது.

எனக்கு சொந்தமில்லாத இருபத்தைந்தாயிரம் டாலர்கள் என் கையில் இருக்கிறது.

நான் பங்களாவிற்கு போய், வரவேற்பறைக்குள் நுழைந்து டெலிபோன் அருகே போய் ரிசீவரை எடுத்தேன். அதில் எந்த சத்தமும் இல்லை. அறுக்கப்பட்ட ஒரு காலை போல தொலைபேசி உயிரற்று கிடந்தது.

நான் எனக்கு பிடித்தமான கைவைத்த சேரில் உட்கார்ந்து சி. ரெட்டை பற்ற வைத்தேன். சில நிமிடங்கள் யோசித்தேன். கார் இல்லை. டெலிபோன் இல்லை. நெடுஞ்சாலையிலிருந்து பதினைந்து மைல்கள். எங்கள் தொடர்புகள் அறுந்துவிட்டது என்று சொல்லுவது சாதாரண வார்த்தை.

நான் ஆடிப்போகவில்லை. இந்த மாதிரி ஒரு சூழலை சமாளித்தே ஆகவேண்டும். நான் எழுந்தேன். சமையலறைக்குப் போய் வந்திருந்த உணவு வகைகளை பார்வையிட்டேன். அது ஒரு நல்ல தேர்வு. நான்கு பட்டினி கிடக்க மாட்டோம். அங்கிருந்த பலவகையான உணவு வகைகளைப் பார்த்தேன். மூன்று பெரியவர்கள் இரண்டு மாதத்திற்கு ஈப்பிட போதுமான அளவு தரமாக இருந்தது குடியும் நன்றாக இருந்தது. குறிப்பாக ஆறு பாட்டில்கள் ஷாம்பெயினும் இருந்தது. டின் பீர்கள், விஸ்கி, ஜின், தக்காளி ஜூஸ்.

பாரடைஸ் நகரத்திலிருந்து அறுபட்டு கிடப்பது ஒரு பிரச்சினை யில்லை. ஆனால், "எனக்கு சொந்தமில்லாத ஒரு பத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்?"

நான் பிரச்சினையைப் பற்றி யோசித்தேன். நான் நேரத்தை வீணடிக்கிறேன் என்பது தெரிந்தாலும் இது எனக்கு முக்கியம், முக்கியத்தையும் விட அதிகம்.

இறுதியாக எங்களின் உக்கிராண அறைக்குப் போய் ஒரு காலி பிஸ்கெட் பெட்டியை எடுத்தேன். பத்திரமிருந்த கவரை அந்த பெட்டியில் போட்டேன். ஒரு டேப்பை எடுத்து மூடியிருந்த அந்த பெட்டியை சுற்றினேன்.

நான் பின்வாசல் வழியாக பங்களாவிலிருந்து வெளியேறி வரிசையாக இருந்த பனைமரங்கள் பக்கமாக போனேன். அது

பங்களாவிற்கே நிழல் கொடுத்தது. வியட்நாம் காடுகளில் ஒரு தாக்குதலுக்கு போகும்போது எப்படி பார்ப்பேனோ அதே போல் நின்று சுற்றிலும் பார்த்தேன். என்னை யாரும் பார்க்கவில்லை. நான் தனிபாகத்தான் இருக்கிறேன் என்பதை உறுதி செய்து கொண்ட பிறகு, வரிசையாக இருந்த ஐந்து மரங்களில் மூன்றாவது பனை மரத்துக்கு கீழே இருந்த மணலில் ஆழமாக ஒரு குழி தோண்டினேன். அந்த மரத்தின் வேருக்கு கீழே அந்த பிஸ்கெட் பெட்டியை புதைத்தேன். பிறகு அந்த மணலை சமன் செய்தேன். என்னுடைய கால்தடங்களை அந்த மரத்தைக் சுற்றிலுமிருந்து எடுக்க சில நிமிடங்கள் ஆயிற்று. இறுதியாக எனக்கு திருப்தி ஏற்பட்டது.

என் கையிலிருந்த மணலைத் தட்டிவிட்டு என் கைகடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். மணி அப்போது 09.26. டிமோட்டோ சுடுதளத்தில் மூன்றரை மணி நேரமாக இருக்கிறான். ஆனால், இன்னும் ஒரு குண்டு கூட வெடிக்கவில்லை.

நான் அந்த மணலுக்கு குறுக்காக நடந்து சுடுதளத்தை நோக்கி ஓடினேன். திடீரென்று ஒரு அழுத்தமிருப்பதை உணர்ந்தேன். நான் அந்த ஒட்டடைக் குச்சி காரனுக்கு பயிற்சி கொடுத்தால் இனி எந்த பிரச்சினையும் வரப்போவதில்லை. ஆனால், அவனுக்கு பயிற்சி கொடுக்க ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பாக அவன் இறுக்கத்தைக் குறைக்க வேண்டும்.

நான் சுடுதளத்திற்கு போனேன். காலில் இருந்த மணல் நான் நடக்கிற சத்தத்தை குறைத்திருந்தது. எனக்கு லூஸியின் குரல் கேட்டது. அவள் அதிக ஊக்கத்தோடு இருந்தாள். நான் மெதுவானேன். அங்கிருந்த நிழலில் ஒதுங்கி கவனிக்கத் துவங்கினேன்.

"நான் ஜேயை பாக்கறதுக்கு முன்னாடி உன்னை மாதிரிதான் நானும் இருந்தேன்." அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். "உன்னால நம்ப முடியாது. ஆனால், நான் அப்படித்தான் இருந்தேன். இப்ப நான் ரொம்ப மோசமாக இருக்கேன். ஆனால், கொஞ்சம் பரவாயில்லை. நான் ஜேயைப் பாக்கறதுக்கு முன்னாடி குழம்பி போயிருந்தேன். கண்ணாடியில் என்னைப் பார்த்து குதிப்பேன். அதுக்கு காரணம் எங்கப்பாதான்னு நினைப்பேன்." ஒரு நீண்ட மௌனம். பிறகு தொடர்ந்தாள். "அனேகமாக குழந்தைகள் அவங்களுக்கு ஏதாவது பிரச்சினைன்னா

உடனே அவங்க பெற்றோர்களைத்தான் குறை சொல்லுவாங்கன்னு சொல்லுவாங்க. நீ என்ன நினைக்கிறே?"

நான் என் வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு இன்னும் நெருங்கினேன். இப்படித்தான் நான் கேக்கணும்னு நினைச்சேன்.

"அது ஒரு சாக்கு அவ்வளவுதான்." டிமோட்டோவின் குரலை கேட்பது ஆபூர்வமாக இருந்தது. அவனும் ஊக்கத்தோடு இருந்தான். "நாம இன்னமும் காரணங்களைத்தான் தேடிக்கிட்டிருக்கோம். பெற்றோர்களைத்தான் குறை சொல்லணும். ஆனால், நம்ம மேலேயும் குறை இருக்கு. பெற்றோர்கள் வேறு மாதிரி இருந்திருக்கலாமேன்னு சொல்றது நமக்கு சௌகரியமாக இருக்கலாம். சில விசேஷமான சூழல் இருக்கலாம். ஆனால், நாமதான் நமக்கு உதவிக்கணும்."

"இந்த மாதிரி யோசிக்கிறதுக்கு நீ அதிர்ஷ்டம் பண்ணியிருக்கணும்" லூஸி சொன்னாள். "ஆனால், எங்கப்பாவைத்தான் குறை சொல்ல ணுன்னு நினைக்கிறேன்."

"எதுக்கு?"

"நான் இப்படி பிரச்சனையில் இருக்கிறதுக்கு. இத பாரு. அவருக்கு பையன் வேணும்னு நினைச்சார். அவர் அதிலேயே குறியாக இருந்தார். நான் பிறந்தவுடனேயே, என்னை ஒரு பெண்ணாக அவரால ஏத்துக்க முடியலை. இன்னும் அதிகமான பெண்மையோடு என்னால இருக்க முடியலை. எனக்கு எப்போதுமே டிராயர்தான் போடுவார். பையன்கள் பன்ற விஷயங்களைத்தான் நான் பண்ணணும்னு எதிர்பார்ப்பார். அது வீணங்கிறது தெரிஞ்சு போச்சு. பிறகு என்னை தூக்கி போட்டுட்டு என்னை புறக்கணிச்சார். அவரிடமிருந்து அன்பை வாங்கறதுக்கு நான் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டேன். எனக்கு அன்புதான் முக்கியம்." ஒரு நீண்ட மௌனம். பிறகு அவள் கேட்டாள், "நீ என்ன நினைக்கிறே?"

"எனக்குத் தெரியலை" டிமோட்டோவின் குரல் திடீரென்று தட்டையானது. "நான் வேறு விதமாக வளர்க்கப்பட்டேன். உங்கம்மா உனக்கு அன்பைக் கொடுக்கலயா?"

"நான் பிறந்தவுடனே அவங்க இறந்துட்டா. உங்கம்மா எப்படி?"

"பெண்கள் சகோதரத்துவத்தை மதிக்கறதில்ல. எனக்கு அவங்களைப் பத்தி அதிகம் தெரியாது."

“சகோதரத்துவமா? அப்படின்னா?”

“அது ஒரு வாழ்க்கை முறை. அதைப் பத்தி நாம் பேசறதேயில்லை.”
மறுபடியும் ஒரு நீண்ட மௌனம். “நீங்க ஏதோ சிக்கல்ல இருக்கிறதா சொன்னீங்க. ஏன் அப்படி சொல்நீங்க? எனக்கு அப்படி தெரியலை.”

“முன்ன இருந்ததை விட இப்ப குறைவான சிக்கல்லதான் இருக்கேன். ஆனாலும் சிக்கல்ல இருக்கேன். எனக்கு என் மேலேயே நம்பிக்கை யில்லை. நான் இன்னும் போதலைன்னு நினைக்கிறேன். நான் சுலபமா பயப்படறேன். ஒரு இடி இடிச்சா கூட செத்துப் போய்ட்ட மாதிரி உணர்றேன். ஜேயைப் பாக்கறதுக்கு முன்னாடி இன்னும் மோசமாக இருந்தேன். அவர் சத்தம் போடறதே சிடுசிடுன்னு இருக்கிறதா அர்த்தமில்ல. அவர் ரொம்ப அன்பா புரிஞ்சுக்கிறவ ராகத்தான் இருக்கார். அவர் வந்து .. எப்படியோ நீயே புரிஞ்சுக்குவே. நான் ஏன் இப்படி பேசறேன்னு எனக்கு தெரியலை.” அவள் சிரித்தாள். “நீ ரொம்ப சோர்ந்து போய், கவலையோடு இருக்கிற மாதிரி இருக்கே. இதே மாதிரிதான் சில சமயங்கள்ல நான் இருப்பேன். அப்படியிருக்கிற என்னால தவிரிக்க முடியலை.”

“நான் இதை பாராட்டறேன் திருமதி பென்சன்.”

“தயவு செய்து என்னை லூஸின்னு கூப்பிடு. எப்படியும் நீ எங்களோடுதான் வாழப்போறே. நாம நண்பர்களாகத்தான் இருக்கப் போறோம்.” ஒரு இடைவெளி, பிறகு கேட்டாள், “அது உன்னுடைய துப்பாக்கியா?”

“ஆமாம்.”

“நான் அதை முயற்சி பண்ணட்டுமா? நான் சுடணுங்கிறதை பத்தி ஜே கவலையே படமாட்டேன்கிறார். அவர் அற்புதமாக சுடுவார். ஒரு நல்ல சுடற அனுபவம் எப்படி இருக்கும்னு யோசிச்சு பாத்திருக்கேன். எப்படி சுடணும்னு நீ எனக்கு சொல்லி தருவியா டிம்?”

“திரு பென்சன் அதை விரும்ப மாட்டார்ன்னு நினைக்கிறேன்?”

“அவர் ஒன்னும் நினைக்க மாட்டார். அதுவுமில்லாம அவர் அந்த காரை சரி பண்றதில் மும்முரமா இருக்கார். தயவு செய்து எனக்கு காட்டு.”

அவள் அந்த துப்பாக்கியை எடுத்திருக்க வேண்டும். காரணம் டிம்மின் குரலில் ஒரு அவசரமான எச்சரிக்கை தெரிந்தது. “ஜாக்கிரதை அதில் குண்டிருக்கு.”

“எனக்கு காட்டு.”

“நான் இதில நல்லா பண்ண மாட்டேன். எனக்கு தெரியலை. நாம் திரு பென்சனுக்காக காத்திருக்கலாம்னு நினைக்கிறேன்.”

“என்னை விட இதில் நீ பரவாயில்லைன்னு நினைக்கிறேன். நான் காத்திருக்க போறதில்ல. நான் முயற்சி பண்ண போறேன். நான் என்ன பண்ணணும்?”

“ஒண்ணும் பண்ண வேண்டாம்?”

“நான் பண்ணத்தான் போறேன்.”

லூஸி இதுவரையில் துப்பாக்கியால் சுட்டதில்லை. அவள் அவனை கொன்று விடலாம் அல்லது அவன் அவளைக் கொல்லலாம். நான் முன்னால் நகர்ந்தேன். பிறகு அப்படியே நின்றேன். என்னை விட அவள் அவனை நன்றாக சமாளிக்கிறாள். நான் எடுக்கிற இந்த விஷப் பரீட்சை பலன் கொடுக்கலாம்.

அவன் சொல்வதை கேட்டேன். “இந்தா பாரு - நீ அதை ரொம்ப தளர்வா பிடிச்சிருக்கே. உன் தோளுக்கு பக்கத்தில அழுத்திப் பிடிக்கணும். நீ சரியா பிடிக்கலைன்னா சுடும்போது உனக்கு காயம் ஏற்படும். நாம கொஞ்சம் காத்திருக்கலாமே.”

“இந்த மாதிரியா?”

“உன் தோளுக்கருகே அழுத்தமாக. லூஸி தயவு செய்து அதை பண்ணாதே.”

துப்பாக்கி வெடித்தது. லூஸி அலறுவது கேட்டது.

“அடி பட்டுடுச்சு!” அவள் குரலில் முழு பெண்மை இருந்தது.

“ஆனால், நீ இலக்கை சரியா சுட்டுட்டே!” அவனுடைய உரத்த குரலில் ஒரு உற்சாகம் “பாரு!”

“நான் அதைத்தான் குறி வெச்சேன்.” ஒரு இடைவெளி. “இது மோசமில்லை. அதுவும் முதல் தடவைக்கு. இப்ப, நீ முயற்சி பண்ணு.”

“நான் அவ்வளவு நல்லா பண்ணமாட்டேன்.”

“டீம் சவண்டோ! நீ என்னை விட நல்லா பண்ணலேன்னா அதுக்காக நீ அவமானப்படணும்.” அவள் அவனைப் பார்த்து சிரித்தாள். அந்தக் குரலில் ஒரு பெண்மையின் சவால் தெரிந்தது.

“எனக்கு துப்பாக்கிகளை பிடிக்காது.”

“நான் மறுபடியும் முயற்சி செய்ய போறேன்.”

ஒரு நீண்ட இடைவெளி, பிறகு துப்பாக்கி வெடித்தது.

“ஓ!”

“நீ சுடும்போது உன்னை பார்வை மாறிப் போச்சு. நான் அதைப் பார்த்தேன். நான் முயற்சி பண்ணேன்.”

“பந்தயம் கட்டறேன் நீ என்னை விட நல்லா பண்ணவே முடியாது.” ஒரு நட்பான கேலி அவள் குரலில் இருந்தது. “ஒரு நிக்கல் பந்தயம் கட்டறேன். நீ தயாரா?”

“நான் தயார்.”

மறுபடியும் ஒரு நீண்ட மௌனம்

“ஏய் ஏமாத்துக்காரா” அவள் குரலில் ஒரு வியப்பு தெரிந்தது. “உனக்கு சுட வராதுன்னு சொன்னே. எங்கிட்டயிருந்து நிக்கலை திருடிட்டே!”

“என்னை மன்னிச்சுடுங்க.” அவன் உண்மையில் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். “அது ஒரு சான்ஸ் அவ்வளவுதான். பந்தயத்தை மறந்துடுங்க! நான் தோத்திருந்தேன்னா பணம் கொடுத்திருக்க மாட்டேன்.. நிச்சயமா?”

இந்தக் காட்சியில் இப்போது போவதுதான் சரி என்று தீர்மானித்தேன். நான் சற்று பின்னால் நகர்ந்து அப்படியே விசிலடித்தபடி நான் வருவதை உணர்த்திக் கொண்டே உள்ளே போனேன்.

நான் சுடுதளத்திற்கு போனேன். நான் நுழைந்தவுடன் அங்கிருந்த சகஜ சூழல் மாறுவதை உணர்ந்தேன். டிமோட்டோ கையில் துப்பாக்கி இருந்தது. என்னைப் பார்த்த நிமிடத்தில் நிலைகுத்தி நின்றான். கண்களில் பயம் வந்து குதித்தது. உதை வாங்கப்போகிற நாய் மாதிரி

இருந்தான். லூஸி அங்கிருந்த ஒரு பெஞ்சில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளுடைய முகத்தில் ஒரு வெட்கம். அவள் கண்கள் மின்னியது. என்னைக் கண்டது. அந்த மின்னல் மங்கியது. என்னுடைய அனுமதியை கேட்கிற பாவம் தெரிந்தது.

“இங்க என்ன நடக்குது?” நான் அவளைப் பார்த்து சிரித்தபடியே கேட்டேன். என்னுடைய சிரிப்பு செயற்கை என்பது எனக்கு தெரியும். நீங்க சுட்டுக்கிட்டிருந்தீங்கன்னு சொல்லாதீங்க.”

அவள் என்னுடன் விளையாட முயன்றாள். ஆனால், அது எடுபடவில்லை.

“நிச்சயமா. நான் இலக்கில அடிச்சுட்டேன். நீங்க மட்டும் தான் இங்க சுடறதில் கில்லாடின்னு நினைக்காதீங்க பாருங்க.”

டிமோட்டோவை அலட்சியப்படுத்தி விட்டு தொலைதூரத்தில் இருந்த இலக்கை பார்த்தேன். வெளி வட்டத்திலும் உள்ளுக்குள் இருந்த வட்டத்தின் வெளியேயும் ஒரு துளை இருந்தது.

“அருமையானது” நான் சொன்னேன். “அந்த உள் அடி அருமையானது.”

“நீங்க அப்படித்தான் சொல்லுவீங்க. ஆம்பிளைங்க எப்பவுமே ஒண்ணா சேர்ந்துக்குவீங்க. அது இவருடையது. என்னுடையது வெளிபே இருக்கிறது.” எனக்கே கூட அந்த பேச்சு மோசமாக தொனித்தது.

நான் டிமோட்டோவைப் பார்த்து சிரித்தேன்.

“பாத்தியா ? அது அவ்வளவு கஷ்டமில்லை இல்லயா?” இது ஒரு நல்ல ஆரம்பம். மேலே போ. உலகத்திலிருக்கிற அத்தனை குண்டுகளும் நமக்குத்தான்.” நான் லூஸி பக்கமாக திரும்பினேன். “உனக்கு பொருத்தமான துப்பாக்கி எங்கிட்ட இருக்கு. அவனோடு சேர்ந்து நீயும் சுடணுமா?”

அவள் தயங்கினாள். பிறகு தலையசைத்தாள்.

துப்பாக்கிகள் வைக்கும் அந்தப் பெட்டியருகே போனேன். நிக் லூயிஸ் தன்னுடைய பெண் மாணவிகளுக்காக வைத்திருந்த ஒரு துப்பாக்கியை எடுத்தேன். அதில் குண்டுகளைப் போட்டு அதை லூஸியிடம் கொடுத்தேன்.

“ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் காத்திருங்க. நான் போய் புதிய இலக்குகளை தயார் பண்ணேன். ஐம்பது சுற்றுகள் சுடுங்க சரியா?”

டிமோட்டோ ஓட நினைக்கிற முயல் மாதிரி இருந்தான். நான் அதை கண்டுகொள்ளவில்லை.

'இதோ பாருங்க ரெண்டு பேரும். நான் இப்ப பங்களாவுக்கு போறேன். எனக்கு கொஞ்சம் கடிதங்கள் எழுதணும். நான் வர்றதுக்குள்ளே இந்த இலக்குகள் சுக்கு நூறாயிருக்கணும்.'

நான் அவர்களைப் பார்த்து சிரித்தேன். கையசைத்தேன். பிறகு பங்களாவை நோக்கிப் போனேன்.

நேராக குளிர்பதனப் பெட்டிக்கு போய் ஒரு டின் பீரை எடுத்தேன். பகலில் இந்த நேரத்தில் பீர் குடிப்பது கொஞ்சம் சீக்கிரம்தான். ஆனால் எனக்கு தாகமாக இருந்தது. அதனால் என்ன, நான் அந்த பீரை எடுத்துக்கொண்டு வராந்தாவிற் குப் போனேன். நான் அதில் பாதியை குடித்துவிட்டு ஒரு சிகரெட்டை பற்ற வைத்தேன்.

நான் காத்திருந்தேன்.

சுடுவது நடக்கவில்லை.

நான் இன்னொரு ஐந்து நிமிடங்கள் காத்திருந்தேன். இன்னும் சுட்டபாடில்லை. நான் அந்த பீரை முடித்தேன். பாதி குடித்த சிகரெட்டை தூக்கி எறிந்து விட்டு இன்னொன்றை பற்ற வைத்தேன். இப்போது மணி 10.43. டிமோட்டோ சுடுகளத்தில் நான்கு மணி முப்பத்தைந்து நிமிடங்கள் இருந்திருக்கிறான். இத்தனை நேரத்தில் அவன் ஒரே ஒரு முறைதான் சுட்டிருக்கிறான்.

அவங்க என்ன விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? என் தலைக்கு ரத்தம் ஏறுவதை உணர்ந்தேன். இந்த பயலை சுட வைக்கிறது எத்தனை முக்கியமென்று லூஸிக்கு தெரிந்திருக்க வேண்டாமா? ரெண்டு பேரும் உட்கார்ந்து அவர்கள் பெற்றோர்களின் பலவீனங்களை, கிறுக்குத் தனங்களை அரட்டையடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா?

நான் என் நாற்காலியை விட்டு எழுந்தேன். தயங்கினேன். மறுபடியும் என்னை வற்புறுத்தி உட்கார வைத்துக்கொண்டேன்.

அவளுக்கு கொஞ்சம் நேரம் கொடு. எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன்.

நேரமா? நாசம்! நேரமே இல்லையே!

அவள் பேசுவதைக் கேட்டபோது அவள் அவனை நன்றாக சமாளிக்கிறாள் என்றுதான் நினைத்தேன். அவனை அந்த உள் வட்டத்தில் சுட வைத்திருக்கிறாள். ஆனால், இப்போது..

ஏன் அவனை ஆரம்பிக்க வைக்கவில்லை? அவன் ஏன் கடலில்லை?

நான் அப்படியே ஒரு இருபத்தைந்து நிமிடங்கள் உட்கார்ந்திருந்தேன். ஒவ்வொரு வினாடியும் சத்தம் வரும் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஒவ்வொரு வினாடியும் இழுத்தது. கடலேயில்லை.

இதற்குள் என் மனநிலை கொடூரமாக மாறியது. நான் என்னையும் லூஸியையும் சபித்தேன். அவங்க என்னதான் விளையாடறாங்க? எரிச்சலானேன். எழுந்தேன். என்னுடைய நாலாவது சிகரெட்டை தூக்கி எறிந்துவிட்டு அந்த சுடுதளத்தை நோக்கிப் போனேன்.

இப்போது அவனுடைய நடுக்கத்தைப் பற்றி எனக்கு கவலையில்லை. அவன் பிடரியில் உதைக்கிற நிலையில்தான் இருந்தேன். அழிக்கும் புயலைப் போலத்தான் அங்கு போனேன்.

அவர்கள் அங்கு இல்லை. அங்கு யாருமே இல்லை. இரண்டு துப்பாக்கிகளும் அங்கிருந்த பெஞ்சின் மேல் இருந்தது. தொலைதூரத்தில் நான் வைத்திருந்த இலக்குகள் தொடப்படாமல் இருந்தது. கூரையில் ஒரு பல்லி எட்டிப்பார்த்தது, அங்கு வாழ்க்கை இருக்கிறது என்பதைக் காட்டும் ஒரே ஆதாரமாக.

நான் வெளியே நடந்தேன் கோபத்தோடு. பிறகு இரண்டு கால்களின் வழித்தடத்தை அங்கிருந்த மணலில் பார்த்தேன். அது கடலை நோக்கி போய்க்கொண்டிருந்தது.

நான் அப்படியே நின்றேன். சூரியன் என் தலையை தாக்குவதை உணர்ந்தபடி, தொலைதூரம் கடற்கரையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர்களைப் பார்க்கும் வரையில்.

அவர்கள் பக்கத்து பக்கத்தில் நெருக்கமாக இருந்தபடி கடலின் நுரையை தள்ளியபடியே நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவன் அவளை விட உயரமாக, அவள் என்ன சொல்கிறாள் என்பதைக் கேட்கிற மாதிரி அவன் தலை சாய்ந்திருந்தது. அவள் கையில் அவள் செருப்புகளை வைத்திருந்தாள். நடக்கும்போது அதை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தாள். சின்ன அலைகளை உதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவை அவள் முழங்காலை தொட்டபோது. இருவருமே இந்த உலகத்தை பற்றி கவலைப்பட்டதாக தெரியவில்லை.

அனேகமாக அவர்கள் இங்கேயே இல்லை. ஆனால், நான் கவலைப்பட்டேன்.

அத்தியாயம் மூன்று



நான் அந்த கொதிக்கிற வெயிலில் நின்றபோது, நான் இரண்டு விஷயங்களைத்தான் செய்யலாம். அவர்களை அப்படியே போக விடலாம். அல்லது நேராக போய் அவன் கழுத்தைப் பிடித்து இழுத்து வந்து, மறுபடியும் சுடுதளத்திற்கு கொண்டுவந்து, அவன் கையில் திணித்து சுட வைக்கலாம். சுட்டுக்கொண்டேயிரு என்று சொல்லலாம்.

வெகு நேரம் நான் அவர்களையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு என் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டேன். திரும்பி பங்களாவுக்கு நடந்தேன்.

இதுவரையில் நடந்ததை வைத்துத்தான் என் முடிவு அமைந்தது. லாஸியாவது அவனை ஒரு முறையாவது அந்த உள்வட்டத்தில் சுட வைத்தாள். நான் அப்படி செய்திருப்பேனா என்பதில் நான் உறுதியாக இல்லை.

என்னை பிசியாக வைத்திருக்கவும் என்னை அமைதிப்படுத்திக் கொள்ளவும் நான் அங்கிருந்த உணவு டப்பாக்களைப் பிரித்து அதை அங்கிருந்த அலமாரிகளில் அடுக்கினேன். இரண்டு பாட்டில் ஷாம்பையன்களையும், பீர் டப்பாக்களையும் எடுத்து குளிர்பதனப் பெட்டியில் வைத்தேன்.

மதிய உணவுக்கு தக்காளி சூப், சிக்கன், பட்டாணி, பழ வகைகளை சாப்பிடுவது என்று முடிவெடுத்தேன். நான் அந்த டப்பாக்களை எடுத்து மேஜையில் வைத்தேன். பிறகு ஒரு டப்பா பீரை எடுத்துக்கொண்டு வராந்தாவிற்குப் போனேன். சிதறுகிற மாதிரி இருந்த என் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன்.

மணி இப்போது 11.36 பக்கமாக இருந்தது.

நான் உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்து கடற்கரையைப் பார்க்க முடியவில்லை. சுடுதளம் அதை தடுத்துக் கொண்டிருந்தது. நான் புதைத்து வைத்திருக்கும் பத்திரங்களைப் பற்றி நினைத்தேன்.

'உன்னைப் போல நல்ல சுடுபவனாக' சுவண்டோ சொல்லி யிருந்தார். இது அதிசயங்களின் காலம்.

பையா! இப்போது ஆரம்பித்த மாதிரி தொடர்ந்தால் அதிசயம்தான் நடக்கப் போகிறது..!

நான் இன்னும் மூன்று சிகரெட்டுகளும் இன்னும் ஒரு பீரும் குடித்த பிறகு நான் லூஸியை அந்த சுடுதளத்திற்கு அருகே கண்டேன். அவள் என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள், பாதி ஓட்டம் பாதி நடையுமாக! அவள் கையில் இன்னும் அந்த செருப்புகள் இருந்தது.

அவள் தனியாக இருந்தாள்.

நான் அப்படியே இருக்க என்னை கட்டாயப்படுத்திக் கொண்டேன்.

ஏன் தனியாக ?

நான் காத்திருந்தேன். அவள் லேசாக மூச்சிரைத்தபடியே வந்தாள். அவளுடைய பாவத்தை வைத்து அவள் பயந்திருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தது.

"ஏய்" நான் என் கிளாஸை கீழே வைத்துவிட்டு அவளையே பார்த்தேன். அடியாட்களைப் பார்ப்பதற்காகவே நான் சேமித்து வைத்திருந்த பார்வை அது. "விளையாட்டு நல்லா இருந்ததா?"

அவள் முகம் சுளித்தாள், ஆனால், உறுதியாக இருந்தாள்.

"செய்யறதுக்கு வேறு எதுவுமில்லை." அவள் எதையோ எனக்கு விளக்க துடிப்பது எனக்குத் தெரிந்தது. "நீங்க போனதும் அவனால அந்த துப்பாக்கியை பிடிக்கக் கூட முடியலை. நீங்க அவங்கிட்ட இருந்த தைரியத்தையெல்லாம் பறிச்சுட்டிங்க."

"அது சரியா?" நான் வெடிக்கத் தயாராக இருந்தேன். "என்னவாம் இந்த முதுகெலும்பில்லாத பொட்டைக்கு ? அவனுக்கு தலையில் மறை ஏதாவது கழண்டிருக்கா?"

"நீங்க அவனை பயமுறுத்தறீங்க ஜே."

“நீ அப்படி நினைக்கிறீயா?” நான் முன்னால் உட்கார்ந்தேன். ரத்தம் என் முகத்துக்கு ஏறிக்கொண்டிருந்தது. “நான் அப்படித்தான் பாதி நினைக்கிறேன். அவன் ஒரு கத்துகுட்டி மாதிரி நடந்துக்கிட்டா? அவன் எங்கே?”

“நான் உங்களோடு பேசுகிறவரையில் நான்தான் அவனை கடற்கரையிலேயே இருக்கச் சொன்னேன்.”

‘அவன் அங்க என்ன பண்ணான். விளையாடிக்கிட்டுருக்கானா? அவன் சுடனூம்கிறது உனக்குத் தெரியாதா? அவன் சுடலைன்னா அந்தப் பணம் நமக்கு கிடைக்காதுங்கிறது உனக்குத் தெரியாதா? உனக்கு புரியுதா இல்லையா?’

அவள் என்னை நேரடியாகப் பார்த்தாள்.

“அது எனக்கு புரிஞ்சதனாலதான், இந்த பணம் உங்களுக்கு எவ்வளவு முக்கியம்னு தெரிஞ்சதாலதான் நான் உங்களுக்கு உதவி செய்ய முயற்சி பண்ணேன்.”

“இந்த முட்டாளை விளையாட கூட்டிக்கிட்டு போறதுதான் உதவியா?”

“நீங்க அவனை காயப்படுத்தியிருக்கீங்க. நான் அந்தக் காயத்துக்கு சிகிச்சை கொடுக்கறேன்.”

“நீ என்ன சொல்றே. நான் அவனை காயப்படுத்தினேனா?” என் குரல் குரைத்தது. “இதைவிட அந்த பொட்டைகிட்ட நல்லா நடந்துக்க முடியாது. அவன் சுடுவான்னு நினைச்சத்தான் அவனை இத்தனை நேரமா உங்கூட தனியா விட்டேன். ஆனால் என்ன ஆச்சு? நீ அவனை விளையாட கூட்டிக்கிட்டு போனே!”

“நீங்க மக்களை பயமுறுத்தறீங்கங்கிறதை நீ புரிஞ்சுக்க மாட்டேங்கிறீங்க ஜே.”

“இப்ப நான் உன்னையும் பயமுறுத்தறேன்னு சொல்ல வர்ற அப்படித்தானே?”

அவள் தலையசைத்தாள். அவள் கைகள் இறுகியது. அவள் இளமையாக, பயந்தவளாக, நொடிந்து போகிற மாதிரி இருந்தாள்.

“ஆமாம். இது ஆனதுக்குப்புறம் நீங்க எனக்கு தெரியாத யாரோ மாதிரி ஆயிட்டிங்க. ஆமாம். நீங்க என்னை பயமுறுத்தறீங்க.”

நான் கைகளை வேகமாக என் முட்டியில் தட்டினேன். அந்த சத்தம் அவளை கிளம்ப வைத்தது.

“என்னை மன்னிச்சுடு. நான் உன்னை பயமுறுத்த நினைக்கலை. ஆனால் இது எனக்கு முக்கியம். இது உனக்கும் முக்கியம். நமக்கு அதிக நேரமில்லை.” இந்தப் பதட்டத்தை குறைக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தேன். “பீர் சாப்பிடறியா?”

“ஆமாம், தயவு செய்து.”

நான் எழுந்து பங்களாவிற்குள் போனேன். நான் ஒரு பீரை கொண்டு வந்து கிளாஸில் ஊற்றினேன். அந்த கிளாஸை அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் உட்கார்ந்து அங்கிருந்த சுடுதளத்தை முறைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு உட்கார்ந்தேன்.

பதட்டம் குறைந்திருந்தது. அவள் குடிப்பதை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் கைகள் ஸ்திரமில்லாமல் இருந்தது. நான் காத்திருந்தேன்.

“இந்த பாருங்க அவனுக்கு சுடறது பிடிக்கலை.”

நான் அவளை முறைத்தேன்.

“அவனுக்கு சுட பிடிக்கலை.”

“இல்ல.”

“அது ரொம்ப நல்லது! பிரமாதம்! இந்த நாள் எனக்கு அற்புதமாக இருக்க இதை நான் கேட்டுக்கணும்!” நான் பாதி குடித்த என்சிகரெட்டை தூக்கி மணலில் போட்டேன். “அப்படின்னா அவனுக்கு சுட பிடிக்கலை? பின்ன இங்க என்னதான் பண்ணிக்கிட்டிருக்கான்? அவங்க அப்பா அவன் ஒத்துழைப்பான்னு சொன்னார்! இந்த ஏற்பாடு இந்த முட்டாளுக்கு தெரியுமனு சொன்னார். இப்ப நீ அவனுக்கு சுட விருப்பமில்லைன்னு சொல்றே.”

“அவன் அவங்கப்பாவுக்கு பயப்படறான்.”

நான் என் விரல்களால் தலைமுடியை கோதிக்கொண்டேன்.

“ஆனால், அவன் உன்னை கண்டு பயப்படலை.”

“நாங்க ஒரே மாதிரி இருக்கோம்.”

“நீ அப்படியில்லை. உன்னை இந்த பொட்டையோடு ஒப்பிடாத எனக்கு அது பிடிக்கலை.”

“நாங்க ஒரே மாதிரி யோசிக்கறோம் ஜே.”

நான் இன்னொரு சிகரெட்டை பற்ற வைத்தேன். நான் ஏதாவது பண்ணியாகணும். இல்லேன்னா என் மறை கழண்டுடும்.

“நான் அப்படி நினைக்கலை, ஆனால், பரவாயில்லை. நான் இதை சரி பண்ணிப்போம்.”

“நீ அவன் கூட பேசியிருக்கே. அவங்க அப்பாவுக்கு அரை மில்லியன் டாலர் போனா பரவாயில்லையாமா?”

“அவன் அப்படி சொல்லலை.”

“நமக்கு ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் போறதைப் பத்தி கூட அவன் எதுவும் சொல்லலையா?” நான் முன்னால் சாய்ந்தேன். நான் கோபத்தோடு இருப்பது தெரியும், இருந்தாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது “அதனால், நானும் இழக்கிறேன். அந்த கிழவனும் இழக்கிறான். அவனை வெளுத்து போகிற மாதிரி அடிச்சேன்னா அவன் சுடுவான். அவன் அவங்க அப்பா கிட்ட ஒத்துழைப்பேன்னு சொல்லியிருக்கான். அதைத்தான் அவன் பண்ணப்போறான்.”

பாதி முடித்த பீர் கிளாஸை அவள் கீழே வைத்தாள். அவள் தன் கைகளை முழங்காலில் வைத்துக்கொண்டாள். அதையே முறைத்தாள். ஏதோ இப்போதுதான் அதை முதல் முறையாக பார்ப்பது மாதிரி.

“அவனுக்கு தோணினாதான் நீங்க அவனை சுட வைக்க முடியும் தெரியுமா ஜே.”

“அவனை விரும்ப வைப்பேன்!”

ஓர் நீண்ட இடைவெளி, பிறகு அவள் என்னைப் பார்த்தாள் அவளுடைய தெளிவான நீல கண்கள் விசாரிப்பதைப் போல இருந்தது.

“நீங்க எப்படி செய்வீங்க?”

“ஆமாம் அந்த அறுபத்தி நாலாயிரம் டாலர்கள் விவகாரம்.

‘நான் அவன்கிட்ட பேசறேன்.’ நான் என்னை கூட திருப்தி படுத்திக்கொள்ளவில்லை. “இது எவ்வளவு முக்கியம்னு நான் அவனுக்கு புரிய வைக்கிறேன்.”

“அவனுக்கு பணத்தில ஆர்வமில்லே. ஜே. அவன் அப்படித்தான் சொன்னான்.”

“என்னால அதை பார்க்க முடியுது. அது அவன் பணம் இல்லை. அது அவங்கப்பா பணம். என் பணம். நான் அதை பாக்கறேன்.”

“அது அவன் பணமாக இருந்தா கூட அவன் கவலைப்பட மாட்டான்.”

நான் அமைதியாக என்னை வருத்திக் கொண்டேன்.

“இதோ பாரு லூஸி. நான் இந்த மாதிரி ஆட்களை நிறைய பார்த்திருக்கேன். நான் அவங்களையெல்லாம் துப்பாக்கி வீரர்களா மாத்தியிருக்கேன். நீ அவங்களோடு கொஞ்ச தூரம்தான் போகணும். அதுக்கப்புறம் குட்டை ஏத்தணும்.” நான் நிறுத்தினேன். தயங்கினேன். பிறகு தொடர்ந்தேன். “நீ இங்க இருக்கக்கூடாதுன்னு சவண்டோ சொல்லும்போதே ஏதோ இருக்குன்னு நினைச்சேன். நீ மூட்டையை கட்டிக்கிட்டு பாரடைஸ் நகரத்துக்கு போகணும்னு சொன்னேன். நான் அங்க உனக்கு ஒரு ஹோட்டல் ஏற்பாடு பண்ணேன்.”

ஒரு தருணம் அவள் அதிர்ச்சியானாள். பிறகு என்னை நேரடியாக முறைத்தாள்.

“நான் இருந்தா நீங்க அவமானப்படுத்துகிற விஷயங்களை அந்த பையனுக்கு பண்ணுவீங்க இல்லையா அதனால் என்னை போக சொல்நீங்க. அதுதானே ஜே?”

அப்படித்தான். ஆனால், நான் ஒத்துக்கொள்ளப்போவதில்லை.

“முட்டாள்தனமா பேசாதே. இந்த பொட்டையை சமாளிச்சாகணும். ராணுவத்தில் எங்களைச் சுத்தி பெண்கள் கிடையாது. எனக்கு இப்ப என் மனைவி இங்க இருக்க வேண்டியதில்லை. இது முக்கியம். நீ இங்கிருந்து போகணும்!”

“இப்ப நான் சாப்பாடு கொண்டு வரேன்.”

“லூஸி! நான் என்ன சொன்னேன்னு காதில விழந்ததா! நீ இங்கிருந்து போகணும்!”

அவள் எழுந்தாள்.

"நான் சாப்பாடு கொண்டு வரேன்" சொல்லிவிட்டு பங்களாவிற்குள் போனான்.

நான் அப்படியே உட்கார்ந்தேன். கொதித்துப்போய், பிறகு எழுந்து அவளைத் தொடர்ந்தேன்.

அவள் சமையலறை மேஜையில் அடுக்கி வைத்திருந்த டப்பாக்களை பார்த்தாள்.

"இதுதான் உங்க சாப்பாட்டுக்கு வேணுமா, ஜே?"

"உனக்கு இது பரவாயில்லையா?"

அவள் அந்த டப்பாக்களைத் திறக்க ஆரம்பித்தாள்.

சாப்பிட்டவுடனே நீ மூட்டைகட்டிக் கிளம்பணும்."

"நான் போகலை" குப்பை எடுத்து ஒரு பாத்திரத்தில் கொட்டினாள். அவள் நிறுத்திவிட்டு என்னை முறைத்தாள். "நான் போகலை ஜே" அவளுடைய கண்கள்கண்ணிரால் புவிச்சிப்து ஆனால் அவளது வாயும், நாடியும் உறுதியாக இருந்தது. "நீங்க சொன்னிங்க என்ன இருந்தாலும் லூஸி உன்னைக் காதலிக்கிறேன். அதை யோசிச்சு பாருங்க." "நான் உங்களை காயப்படுத்தியிருந்தா நீங்க என்னை மன்னிப்பீங்க." அவள் கொஞ்சம் ஆடிப்போயிருந்தாள். அவள் வேதமாக அங்கிருந்த திறந்த ஜன்னலைப் பார்த்தாள். "நீங்க என்னை இப்ப காயப்படுத்துநீங்க ஆனால், கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பார்த்து என்னை மன்னிச்சுடுங்க."

அது என்னை குறைத்தது. என்கோபம் செத்தது. நான் தயங்கினேன். பிறகு வேறு வழியேயில்லாமல் என் கைகளை உயர்த்தினேன்.

"சரி லூஸி நீ ஜெயிச்சுட்டே. நான் உன்னோடு சண்ணப் போடவோ இழக்கவோ மாட்டேன் இந்த ஜம்பதாயிரம் டாலர்களுக்காக. அதனால் நான் விட்டுடறேன். இந்த இடத்தை விட்டு டிமோட்டேஷன் போக சொல்லிடுறேன். அந்தப் பத்திரத்தை சவண்டோவுக்கே திருப்பி அனுப்பிடறேன். நாம இந்த உதவாத கடுதளத்தையே வெச்சுப்போம். நாமே அதை வெற்றிகரமாக மாத்துவோம். அதுதானே உனக்கு தேவை?"

அவள் மேஜையிலிருந்து சிக்கனைப் பார்த்தாள்.

இது நல்லாயிருக்கிறதென்கிறதற்கு யாருக்குத் தா...
நான் சொன்னது உன் காதில் விழுந்ததா?

கண்ணீர் அவள் கன்னத்தில் ஓடியது. அதை பொறுமையின்றி
துடைத்தெறிந்தாள்.

"ஆமாம், நான் கேட்டேன்." அவள் அந்த சிக்கனப்பாலைக் கீழே
வைத்தாள். இம்மேலே ஆவள் உதடுகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. நீங்க
ரொம்ப கடினமா, முரட்டுத்தனமா இருக்கலாம். சில சமயங்கள்ல
அன்பில்லாம கூட, ஆனால் எனக்கு நிச்சயமா தெரியும். நீங்க எடுத்த
காரியத்தை பாதியில் விடறவர் இல்லை.

"வெகு நேரம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள்
சொன்னதை பிறிந்து கொள்ள சில வினாடிகள் பிடித்தது. பிறகு நான்
அவளைப் பிடித்தேன். அவளுக்கு அப்படியே தூக்கித் தொண்டு
படுக்கையறைக்கு போனேன்.

"ஜே!" என்ன பண்ணீங்க?" அவள் பிடியிலிருந்து விலகிப்பார்க்காது,
"ஜே! நான் சாப்பாடு ரெடி பண்ணனும்! அய்யோ, ஜே பைத்தியக்கார
முட்டாள்."

முயலின் தோலை உரிப்பது போல் அவளது உடைகளை உரித்தேன்.
அவள் முதுகுப்பக்கமாக இதை செய்தேன்.

அவள் எதிர்ப்புக காட்டினாலும், அதே சமயம் அவள் சிரித்தும்,
அழுதும் கொண்டிருந்தாள்.

என்னால் டிமோட்டோ சவண்டோவை சமாளிக்க முடியவில்லை.
ஆனால், என் மனைவியால் முடியும்.

ஹெமிங்வே ஒரு முறை எழுதினார். ஒரு ஆணும் பெண்ணும்
ஒன்றாகும்போது பூமி நகர்கிறது. அடிக்கடி அல்ல ஆனால், சில
சமயங்களில்.

ஆமாம், எங்களுக்கு பூமி நகர்ந்தது.

• • •

"ஜே, நீங்க எனக்கு ஒரு குழந்தை கொடுத்திருக்கலாம். லூஸி
சொன்னாள்.

நான் என் கண்களை திறந்தேன், சூரிய வெளிச்சத்தின் ரேகைகளை கூரையில் பார்த்தபடி, பிறகு எனக்கு பக்கத்தில் திரும்பி அவளைப் பார்த்தேன்.

"உனக்கு அது பிடிக்குமா?" நான் கேட்டேன்.

"நிச்சயமா, உங்களுக்கு?"

"நான் அந்த குட்டி வேசி மகனுக்கு கூட கத்துக்கொடுப்பேன்."

"அது பெண்ணாக கூட இருக்கலாமே."

நான் அவளை பார்த்து சிரித்தேன்.

"அப்படின்னா நீ அவனுக்கு நல்லா இருக்க, அன்பா, புரிஞ்சுக்கிற மாதிரி உன்னை மாதிரி கவர்ச்சியா இருக்க கத்துக்கொடு."

நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டோம்.

"என்னை மன்னிச்சுடு கண்ணா, என்னமோ எனக்கு ஏறிப்போச்சு. உண்மையிலேயே மன்னிச்சுடு."

"அது பரவாயில்லை ஜே."

அவளுடைய புன்னகையிலிருந்து எல்லாம் சரியாகிவிட்டது என்று எனக்குத் தெரியும்.

"நாம் ஒரு குழந்தையை உருவாக்கின மாதிரி தெரியலை?" நான் கேட்டேன்

அவள் சிரித்தாள்

"இப்படித்தான் குழந்தைகள் உருவாக்க படறாங்க. நான் பண்ணி யிருக்கலாம்."

அவள் படுக்கையை விட்டு எழுந்து தன் பாண்டுக்குள் நுழைய முயன்றாள்.

"மணியைப் பாரு."

அப்போது 12.43.

நான் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து என் சட்டையை தேடினேன்.

"நான் அவனை கூட்டிக்கிட்டு வரேன். நீ சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு பண்ணு."

"இல்ல அவனை விட்டுடுங்க. அவன் மதியம் சாப்பிடறதில் லேன்னு சொன்னான். ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவைதான் சாப்பிடுவானாம்."

நான் தோளை குலுக்கினேன்.

"ஆனால், நான் ஒரு நாளைக்கு மூணு தடவை சாப்பிடுவேன்."

"தான் ஏதோ அதை மறந்துட்ட மாதிரி."

அவள் சமையலறைக்கு ஓடிப் போனாள்.

நான் வெளியே வராந்தாவிற்குப் போனேன். இந்த மாதிரி மனைவியோடு விரும்பிய மாதிரி படுத்த பிறகு நான் தளர்ந்தேன். லூ. யோடு ஒரு பிரச்சினையை தீர்த்துவிட்ட மாதிரி உணர்ந்தேன். ஆனால், நான் டிமோட்டோவோடு இருக்கிற பிரச்சினையை தீர்க்க வேண்டும்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் நாங்கள் இருவரும் வராந்தாவில் காபி சாப்பிட்டோம்.

"நீங்க என்ன பண்ணப் போறீங்க, ஜே?"

"அங்கே போய் அவனோடு பேசப்போறேன். அது சரிதானே லூஸி. குழந்தை கையுறைகளை வைத்து அவனை சமாளிக்க வேண்டும். நீ நம்ம பழைய ஆறு மாணவர்களுக்கு சொல்லிட்டியா?"

அவள் முகம் வெளிறியது.

"நான் - நான் மறந்துட்டேன்."

"அது பரவாயில்லை. போன் வேலை செய்யலை."

அவள் கேள்வி கேட்கிற மாதிரி என்னைப் பார்த்தாள்.

"அது என்ன விஷயம்?"

"கார் மாதிரிதான். ஒன்பது நாளைக்கு தொடர்புகளை துண்டிச்சுட்டாங்க. ரேய்முண்டோதான் பாதுகாப்பு."

"இது கிறுக்குத்தனம்."

"அங்க பாருங்க ..."

அவள் என்னை கவனிக்கவில்லை என்பதை நான் கவனித்தேன். அவள் இறுகிப்போய் எனக்கு அப்பால் பார்த்தாள். அந்த பயம் மீண்டும் அவள் கண்களுக்குள் வந்தது.

நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். வராந்தாவின் ஒரு தூணில் ரேயமுண்டோ சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். சூரியனைப் பார்த்ததில் அவன் கண்கள் இறுகிப் போயிருந்தது. அவன் நேரடியாக என்னை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

நான் என் காபியை குடித்தேன். என்னுடைய நேரத்தை எடுத்துக் கொண்டேன். பிறகு அவனுக்கு என்ன வேண்டுமென்று கேட்டேன்.

"நான் உங்க கிட்ட பேசலாமா?" அவன் தன்மையாக பேசினாலும் அவன் முகத்தில் புன்னகையில்லை. "மேலே போ." அவன் லாஸியைப் பார்த்தான்.

"நீங்க அந்த சுடுதளம் பகுதிக்கு வறீங்களா?"

நான் எழுந்தேன். "சுடுதளம் இங்கே வந்து நில்லுங்க."

"நான் என் வேலையைப் பாக்கறேன்." புன்னகைத்தபடி லாஸியிடம் சொன்னேன், "அப்புறம் பாக்கறேன்."

வராந்தாவிலிருந்து நகாந்து சுடுதளத்திற்கு போனேன். ரேயமுண்டோ எனக்கு பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தான். நாங்கள் சுடுதளத்திற்கு போகிற வரையில் மௌனமாகவே போனோம்.

"உன் மனசில என்ன இருக்கு?" நான் கேட்டேன்.

"என் மனசுல என்ன இருக்குங்கிறதில்ல. உங்க மனசில என்ன இருக்கு. அவன் ஏன் சுட மாட்டேங்கறான்?"

"இந்தா பாரு தம்பி, நீ உன் பாதுகாப்பை பாரு. நான் சுடறதை கவனிச்சுக்கிறேன் சரியா?"

இப்போது அவன் கண்கள் இரும்பு மாதிரி இருந்தது.

"நீங்க பூமிக்கு வாங்க வீரரே. நீங்க எதுக்குள்ள புகுந்திருக்கீங்கறது உங்களுக்கு தெரியலை."

"நீ உன் வாயை வெச்சுக்கிட்டு மறுபடியும் உளர்றே. அதை மூடு!" நான் சொன்னேன், "எனக்கு ஒரு வேலை இருக்கு. உனக்கு ஒரு வேலை இருக்கு. நான் என் வேலையை என் பாணியில் செய்யறேன். நீ உன் வேலையை உன் பாணியிலே பண்ணு. இப்ப, கிளம்பு."

அவன் அப்படியே நகர்ந்து அத்திருந்த ஒரு பெஞ்சில் உயர்ந்தான். நான் தயங்கினேன். பிறகு அவனோடு சேர்ந்து கொண்டேன்.

"சரி, சொல்லு" நான் கேட்டேன்.

"உன்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம். உன்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம்."

அவன் நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தான்.

"உன்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம். உன்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம்."

"உன்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம். உன்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம்."

"கிளம்பு." நான் சொல்ல வேண்டாம். உன்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம்.

"காரணம் அப்படியிருந்தா நான் சரி பண்ணுவேன். அதனால்தான் நான் இங்கு இருக்கேன்." பிறகு அவன் மீண்டும் நான் போனேன்.

"அப்படியா. நான் இங்கு நீ பாதுகாப்புக்கு மட்டும்தான் இருக்கிறதா நினைக்கேன்." நான் சொல்ல வேண்டாம். உன்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம்.

"அதுவும், டிமோட்டோவும்."

அதுமட்டும்தான் அவன் சொன்னான்.

பிறகு சுவண்டோ சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. டிமோட்டோ போய் என்னுடைய ஆட்கள் இரண்டு போய் வருவார்கள். அவர்கள் பாதுகாப்பையும் பார்த்துக் கொள்வார்கள். டிமோட்டோ போய் ஏதாவது பிரச்சினை என்றாலும் கவனித்துக் கொள்வார்கள். நான் சொன்னது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

நான் எதிர் பெஞ்சில் உட்கார்ந்தேன். நான் ஒரு வினாடி யோசித்தேன். பிறகு தோளை குலுக்கினேன்.

"அவனோடு பிரச்சினை இருக்கிறதா நான் நினைக்கிறேன்?" நான் சொன்னேன். "அவனுக்கு கடவுளிருப்பதில்லையா?"

"சரி, அதை சொல்ல வேண்டியதுதானே. நான் அதை பாததுப் பேன்."

அவன் குரலில் இருந்த நம்பிக்கை என்னை முகத்தைப் பார்த்து முறைக்க வைத்தது.

நான் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

"உன்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம். உன்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம்."

நான் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

நான் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

நான் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

நான் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

நான் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

நான் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

நான் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“அவன் கிட்ட என்ன சொல்லுவே?”

ஒரு புன்சிரிப்பு அவன் பற்களைக் காட்டியது.

“அது எனக்கும் டிமோட்டோவுக்கும் உள்ள விஷயம், வீரரே?”

“நான் முதல்ல அவங்கிட்ட பேசறேன். காலையில் அவனால அந்த துப்பாக்கியை கூட தூக்க முடியலை. அவன் அமைதியாகிறதுக்கே நேரமில்லை. நான் பேசறேன். அது சரியா வரலைன்னா நீ பேசு!”

சரி, நான் உங்களுக்கு இரண்டு மணி நேரம் தரேன்.”

“நீ எனக்கு எதுவும் தர வேண்டாம். நீ எப்ப பேசணுங்கிறதை நான் சொல்றேன். புரிஞ்சுதா?”

ஒரு வித ஏளன பரிதாபத்தோடு என்னைப் பார்த்தான். அது அவனை அடிக்க என்னைத் தூண்டியது.

“இந்தா பாருங்க. கொஞ்சம் அடக்கி வாசிங்க. நீ அவன் கிட்ட பேசறதுக்கு முன்னாடி நான் உங்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்.” அவன் பின்னால் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான். அவனுடைய ஆள் காட்டி விரலால் தன் நெற்றியைத் தட்டிக்கொண்டான். “உங்களுக்கு இன்னும் புரியலை. ஆனால், ஒரு சிக்கல்ல மாட்டிக்கிட்டிருக்கீங்க. நீங்க இந்த காரியத்தை செய்துதான் ஆகணும். உங்க மண்டையில் ஏற வேண்டிய விஷயமே வேறு. இந்த பொடியன் சுட்டுத்தான் ஆகணும், அவனை கடவைக்கறதுதான் உங்க வேலை! நீங்க இதில தோத்துட்டிங்கன்னா, நீங்க சவண்டோ உங்களுக்கு தர்றதா சொன்ன பணத்தை மட்டும் இழக்க போறதில்லே. நீங்க வேறு சொந்த பிரச்சினைகளையும் மாட்டிப்பீங்க!”

ரத்தம் என் முகத்துக்கு ஏறுவதை நான் உணர்ந்தேன்.

“நீ என்னை மிரட்டறியா?”

“இல்லை. நான் யாரையும் மிரட்ட மாட்டேன்.. நான் தகவலை சொல்றேன்.” அவன் அப்படியே ஒரு வறண்ட, பார்வை பார்த்தான். “இந்த தகவலை திரு சவண்டோ உங்ககிட்ட சொல்லச் சொன்னார். இதை ஞாபகம் வெச்சுக்குங்க. இது ஒரு விளையாட்டில்லை. உங்களுக்கு முழுசா பணம் கொடுக்கப் போறார். நீங்க காரியத்தை முடியுங்க இல்லேன்ன பிரச்சினைதான்.” அவன் எழுந்தான். “என்கிட்ட கோபிக்காதீங்க. நான் ஒரு தூதுவப் பையன் அவ்வளவுதான்.” தன்

கால்களை சமப்படுத்திக் கொண்டான். அவன் கைகள் சுலபமாக இருந்தது. அவன் எனக்கு ஒரு குத்து விடத் தயாராக இருந்த மாதிரி இருந்தது. "நான் சொன்னது உங்களுக்கு புரிஞ்சுதா, வீரரே?"

"என் போனுக்கு தொடர்பு கொடு." நான் சொன்னேன். "நான் சவண்டோகிட்ட பேசறேன். நான் இந்த இடத்தில் இருக்கக்கூடாதுன்னு அவர்கிட்ட சொல்லப்போறேன்."

அவன் சிரித்தான்.

"உங்களுக்கு இது பிடிக்கலையா? அவன் 16.00க்குள்ள சுடலைன்னா நான் அவர்கிட்ட பேசுவேன்."

அவன் எழுந்து போனான். அவன் எனக்கு ஐம்பது அடிகள் தூரத்திலிருந்த போது அவன் பாடினான்.

அவனுடைய தோற்றம், அவன் குரல் எல்லாமே அவன் ஒரு இயற்கையான தொலைக்காட்சி நடிகன் என்பதை காட்டியது.

* * *

ஒரு பனைமரத்திற்கு கீழே டிமோட்டோ உட்கார்ந்திருப்பதை நான் பார்த்தேன். கடலைப் பார்த்தபடி இருந்தான். அவன் கால்கள் நீட்டியிருந்தான். அவனுடைய தாடை அவன் முழங்கால்களில் அமர்ந்திருந்தது. அவனுடைய நீண்ட கைகள் பக்கவாட்டில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

நான் அவனைக் கவனிக்க நின்றேன். அந்த சூடான வெயிலில் ஒரு நிமிடம் நின்றேன். அந்த நேரத்தில், அவன் நகரவில்லை. அவன் ஏதோ தவத்திலிருந்த மாதிரி இருந்தான்.

ஆனால், இந்தத் துறவிக்கு நான் சுட கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும்! கடந்த காலத்தில் இதைவிட மோசமான ஆட்கள் என்னிடம் சிக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த மாதிரி ஒரு சோகமான ஆசாமியை நான் பார்த்ததில்லை.

லூஸியிடம் இவனை நான் குழந்தைகள் கையுறையை வைத்து சமாளிப்பேன் என்று உறுதியளித்திருந்தேன். என்னுடைய உள்ளுணர்வு அவனை அப்படியே எட்டி உதைத்து, மறுபடியும் உதைத்து சுடுதளத்திற்கு தள்ள வேண்டுமென்றுதான் சொல்லியது. நான் ஒரு

நிமிடம் காத்திருந்து மனதளவில் குழந்தை கையுன்றைய அணிந்து
கொண்டேன். பிறகு அவனை அணுகினேன். என் நிழல் அவன்
கால்களின் மேல் விழுகிறவரையில் நான் அங்கிருப்பது அவனுக்கு
தெரியாது.

அவன் மேல் ஏதோ கோய்க்கிய இருமலை வைத்த மாதிரி
துள்ளினான். அவன் பாய்ந்து எழுந்திருந்து, எப்படி தப்பிப்பது என்று
பீதியில் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

“ஹை, டீம்” நான் கொன்னேன். “நான் உன்னை பயமுறுத்தியிருந்தா
மன்னிச்சுக்கோ. நீ மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்தே”

அவன் மறுபடியும் அந்த கூலிங்கினாளை அணிந்திருந்தான். அவன்
முகத்தில் ஒரு குத்துவிட்டு அதை தூக்கியெறிய வேண்டுமென்கிற என்
கோபத்தை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன்.

“கொஞ்சம் உட்காரு” நான் கொன்னேன். கிரித்தபடி “நீ நடந்துக்
கிறதை பார்த்தா, உனக்கு என்னை பிடிக்கலையோன்னு தோணுது.”

நான் நிழலில் உட்கார்ந்தேன். அவன் அங்கேயே இருந்தான். அவன்
ஏதோ ஒடுவதற்கு தயாராக இருந்த மாதிரியே இருந்தான். அவன்
நெற்றியிலிருந்த நரம்புகள் புடைத்திருந்தது.

“உன்னால் உட்கார முடியுதா?”

அவன் முழுங்கினான். தயங்கினான். பிறகு மெதுவாக, இஷ்ட
மில்லாமல் எனக்கு ஐந்து அடி தள்ளி உட்கார்ந்தான். அவன் தன்
கால்களை மடக்கிக்கொண்டு கடலைப் பார்த்தான்.

“நான் உங்கிட்ட பேசணும்” நான் சொன்னேன். “நான்
சந்திக்கதிலிருந்து நமக்குள்ள சரியான புரிதல் இல்லைங்கிறதை லாஸி
எனக்கு புரிய வெச்சா. நீதான் அதுக்கு விளக்கம் சொல்லணும். இந்தா
பாரு, டீம். ஒரு காலத்தில நான் ராணுவத்தில் ஆசிரியன். ராணுவத்தில்,
விஷயங்களெல்லாமே வேகமாக நடக்கணும். ஆட்களைப் புற்றி
கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமேயில்லை. ஆனால் காரணமே
இல்லாம நீ எனக்கு எதிராகவே நடந்துக்கிறே.”

அவன் ஏதாவது சொல்வதற்காக காத்திருந்தேன். ஆனால், அவன்
ஏதுவுமே பேசவில்லை. அவன் கொடூரம் தன்னை அந்த கூலிங்
கினாஸில் மறைத்தபடி கடலைப் பார்த்தபடியே இருந்தான்.

என் கழுத்துக்கு பின்னால் தட்டிவிக்கொண்டு என் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டேன்.

லூஸியிடம் அவனை குழந்தைகள் கையுறை கொண்டுதான் சமாளிக்கப்போகிறேன் என்று சத்தியம் செய்திருந்ததால் அப்படி தொடர்ந்தேன்.

"நீ கூடுவதிலே திறமையானவனா இருக்கணும்னு உங்கப்பா விரும்பறார். அவருக்கு ஒரு முக்கியமான பணப் பந்தயத்தை ஜெயிக்கணும்மாம். உனக்கு அதைப் பத்தி தெரியும். அப்படி ஒரு பந்தயம் கட்டி அவர் தவறு பண்ணிட்டார். ஆனால், நாம் எல்லோருமே எப்பவாவது ஒரு சமயம் தவறு பண்ணத்தான் செய்யறோம். "நீ அவருடைய பையனாக இருக்கிறதனால இந்த சிக்கல்லேருந்து நீ தான் அவரை காப்பாத்தணும்." மறுபடியும் அவனைப் பார்த்தேன், எந்த வித கலனும் இல்லை. உனக்கு உதவ என்னை தோந்தேடுத்தார். அவர் சொன்னாரான்னு எனக்கு தெரியாது. ஆனால், ஒன்பது நாள்ல உன்னை தயார் பண்ணிட்டா எனக்கு ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் தர்றதாக சொல்லியிருக்கார்." மறுபடியும் எந்த பதிலுமில்லை. நான் தொடர்ந்தேன். "இதுல ஒரு சிக்கல் இருக்கு. இந்த பள்ளியில நான் ராணுவத்தில் சம்பாதிச்ச பணத்தையெல்லாம் கொட்டியிருக்கேன். ஒரேவேளை அது நான் பண்ணின தப்பாக இருக்கலாம். இதை சரி பண்ண எனக்கு கூடுதல் முதலீடு வேணும். உன்னை நான் தயார் பண்ணினாத்தான் உங்கப்பா அந்த முதலீட்டை எனக்கு கொடுப்பார்.. அந்த முதலீடு வெச்சு, இந்த இடத்தை என்னால வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும்."

நான் அவனைப் பார்த்தேன். அவன் மறுபடியும் தொடர்ந்து கடலையே முறைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் இருந்த நிலையைப் பார்த்தால் அவன் ஒரு டமார்ச் செவிடாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

நான் அதிக நேரம் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தேன். அவன் பின்னால் எட்டி உதைக்க வேண்டுமென்கிற உணர்வை கட்டுப்படுத்தியபடி.

"நீ ஏற்கெனவே லூஸி கிட்ட பேசியிருக்கே" நான் கொள்ளேன், என்னுடைய இறுதி வேண்டுகோளாக. "அவ நீங்க ரெண்டு பேரும் ஒரே மாதிரி யோசிக்கறதா சொல்றா. இந்த இடத்தை சரி பண்ணுக்கு முதலீடு தேவைங்கிறது என்னைப் போலவே அவளுக்கும் முக்கியம். நான் என்ன சொல்ல முயற்சி செய்யறேன்னா, இந்த ஏற்பாட்டை பத்தி நான்

உங்கிட்ட சொல்லிட்டேன். இப்ப உன்னுடைய ஒத்துழைப்பை எதிர்பார்க்கலாமா? நான் உனக்கு உதவி பன்றதன் மூலமாக, நீ எங்களுக்கு உதவி பண்ணுவியா?"

"நான் அவனை கவனித்தபடி காத்திருந்தேன். அவன் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான். ஆனால், அவன் கைகள் முஷ்டியாக மாறியிருந்தது. நல்லது. அவன் உயிரோடிருக்கிறான் என்பதற்கு ஏதாவது அறிகுறியாவது காட்டினானே!"

நான் காத்திருந்தேன். நான் சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் சொல்லிவிட்டேன். அவன் அதை மதிக்கவில்லையென்றால் நான் அவனுக்கு ராணுவ சிகிச்சைத்தான் தர வேண்டும்.

இறுதியாக, நான் அவனை பார்த்து சத்தம் போடுவதற்கு முன்னால், ஒரு இயந்திர உருவத்தைப் போல அவன் எழுந்திருந்தான். அவன் தயங்கினான். என்னைப் பார்க்கவில்லை. பின்னால் மெதுவாக இழுத்து நடந்து. அவன் சுடுதளத்தை நோக்கி கிளம்பினான்.

அவன் என் கண்களிலிருந்து மறைந்தவுடன் நான் அவன் பின்னால் போனேன்.

அவன் துப்பாக்கியின் பக்கத்தில் நிற்பதைப் பார்த்தேன். அவன் தன் கண்ணாடியை கழட்டியிருந்தான். பார்க்க பாவமாக ஒரு மூழ்கிய பூனையைப் போல இருந்தான்.

நான் துப்பாக்கியில் குண்டுகளை நிரப்பினேன்.

"மேலே போ, டிம்," நான் சொன்னேன். "அதை சுலபமாக எடுத்துக்கோ. நமக்கு இன்னிக்கு மத்தியானம் முழுக்க இருக்கு. அந்த மையப்புள்ளிக்கு நெருக்கமாக எவ்வளவு போக முடியுமோ போ. சரியா கூடலைன்னா கவலைப்படாதே. அது தானாக வரும், சரியா?"

"அவன் துப்பாக்கியை எடுத்தான், சுடுகிற தளத்திற்கு போனான், கூட ஆரம்பித்தான்.

அவனை ஆறு ரவுண்டு கூட விட்டேன். இலக்கின் பக்கத்தில் கூட கூடவில்லை.

"சரி, டிம், அப்படியே இரு." உபயோகமற்ற பெண் மாணவர்களுக்காக நிக் லூயிஸ் பயன்படுத்தும் ஒரு முக்காலி ஸ்டாண்டை எடுத்து

வந்தேன். அதை பொருத்தினேன். துப்பாக்கியை அதில் வைத்து முடுக்கினேன். அந்த இலக்கை நோக்கை சரி பார்த்தேன், பிறகு பின்னால் நகர்ந்தேன். "அப்படியே சுட்டுக்கிட்டே இரு." இந்த முக்காலியை வைத்து அவன் தப்பு பண்ண முடியாது. இந்த ஏற்பாடுகள் அவனுக்கு உற்சாகத்தை கொடுக்குமென்று நினைத்தேன். நான் அவனை இருபது ரவுண்டுகள் சுடவிட்டேன். இதற்குள் இலக்கின் மையப் புள்ளியை தகர்த்தெறிந்திருந்தான்.

"இதுதான் சரியான சுடுதல். ஆனால், துப்பாக்கி ஒரே இடத்தில் நிலை குத்தி நிக்கறதனால்." நான் துப்பாக்கியை முக்காலியிலிருந்து எடுத்தேன். "இப்ப ரொம்ப மெதுவாக எடு. நீ இலக்கை சரியாக குழி வெச்சுட்டேன்னு உறுதியான பிறகு சுட ஆரம்பி. ஒரு ஆறு ரவுண்ட் சுட ஒரு மணி நேரம் எடுத்தாக் கூட பரவாயில்லை."

அவன் முகத்தில் வியர்வை சொட்ட, அவன் அந்தத் துப்பாக்கியை பிடித்தபடியே இருந்தான். அவனுக்கு இழுப்பு வந்துவிட்டதோ என்று கூட நினைத்தேன். பிறகு இறுதியாக சுட்டான். எங்களுக்கு இப்போது ஒரு புதிய இலக்கு இருந்தது. அவன் அதற்கு வெளியே அடித்தான். ஆனாலும், அந்த வட்டத்திற்குள்ளாவது அடித்தானே

ஒரு மணிநேரத்திற்கு பிறகு, அவன் ஆறு ரவுண்டுகள் சுட்டான். அதுவும் வெளி வளையத்திற்குள் அதுவும் ஒரே இடத்தில். நான் நினைத்ததைவிட இது ஒரு நல்ல முன்னேற்றம். அவன் சுடுகிறவரையில் மௌனமாகவே இருந்தான். அவன் ரொம்ப பதட்டமாக இருந்தான். அவன் தசைகள் முறுகுவது கூட எனக்கு கேட்டது. அவன் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்று நான் நினைத்தாலும், ஆனாலும் இது உதவாது.

"சரி, டீம், கொஞ்சம் நிறுத்திக்குவோம்." "ஒரே ஓட்டகத்தை அடிச்ச சாப்பிடுகிற அளவிற்கு எனக்குள் தாகமிருந்தது. நாம பங்களாவிற்கு போய் நீ என்ன செய்தங்கிறதை லூஸிக்கு சொல்லுவோம்."

ஹெர்குலிஸ் உலகத்தை கீழே இறக்கி வைத்தமாதிரி துப்பாக்கியை கீழே இறக்கி வைத்தான். நான் மணல் பகுதிக்குப் போய் அவனுடைய இரண்டு இலக்குகளையும் எடுத்துக்கொண்டு அவனோடு சேர்ந்து கொண்டேன்.

"இப்ப எப்படியிருக்கு டீம்? அது அவ்வளவு கஷ்டமாகயில்லை, சரியா?"

“இல்லை.”

நாங்கள் பங்களாவிற்கு போனபோது, லூஸி பெயிண்ட் அடித்துக் கொண்டாள். நான் ஒன்றும் கொல்லவில்லை. பங்களாவிற்கு போனபோது, லூஸி பெயிண்ட் அடித்துக் கொண்டாள். நான் ஒன்றும் கொல்லவில்லை. பங்களாவிற்கு போனபோது, லூஸி பெயிண்ட் அடித்துக் கொண்டாள். நான் ஒன்றும் கொல்லவில்லை.

“ஹை, லூஸி... பீர்” நான் அழைத்தேன்.

அவள் கீழே பார்த்து, அவளுடைய பெயிண்ட் பிரஷ்ஷை வைத்து ஆட்டினாள், புன்னகைத்தபடியே.

“நீங்களே எடுத்துக்குங்க, நான் எதுவும் பண்ண முடியாது. எனக்கு இங்க வேலை இருக்கு.”

கீழே இறங்கி வா. டீம் என்ன பண்ணினாங்கிறதை எனக்கு காட்டணும்.”

டீம் மேலே வந்து எனக்கு உதவி செய்யலாமே. இந்த வேலை என்னை கொல்லுது.

பொறியிலிருந்து தப்பிக்கிற முயல் மாதிரி அவன் முன்னால் நகர்ந்தான். நான் போவதற்கு முன்னால் அவன் அந்த ஏணிக்கு கீழே இருந்தான்.

அவன் சொன்னது எனக்கு கேட்டது. “எனக்கு இதை செய்ய ரொம்ப பிடிக்கும், உங்களுக்கு ரொம்ப கஷ்டம் லூஸி.”

நான் அப்படியே இருந்தேன். அவன் ஏணியை விட்டு கீழே இறங்கி அந்த பெயிண்ட் டப்பாவையும், பிரஷ்ஷையும் அவனிடம் கொடுத்தான்.

நாங்கள் ஒன்றாக சமையலறைக்கு நடந்தோம்.

“அவனுடைய பிரச்சினையே அவன் ரொம்ப சாதாரணமானவன்.” குளிர்ப்பதனப் பெட்டியிலிருந்து “இரண்டு டப்பா பீர்களை எடுக்கும்போது நான் சொன்னேன்.”

“எப்படி சுட்டான்?”

மேலேயுள்ளவற்றைப்பற்றி குந்து இரண்டு இலக்குகளைக்
(காட்டினேன்) பிறகு ஒரு பின் திறந்தேன். அவ் இலக்குகளைப்
பார்த்தப்போது நான் பீரடப்பாவை திறக்க கொஞ்சம் சிரமப்பட்டேன்.

“இது ரொம்ப நல்லாயிருக்கு, இவ்வியா?” என்று அனா கேட்டாள்.

"ஒரு நல்ல ஆரம்பம்" என்ற புகழ்மொழியை... மிகப் பண்டாரம்

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: (அ) ஆவள் ஸேகரமங்கலிநம்பி என்னளவு பார்த்தாள்

"அவன் கிட்ட அன்பா இருந்ததற்கு நன்றி, ஜே, அவனுக்குத் தேவை அன்புதான்." மீட்டர் துடிக்க மனசை மனப்பாடாய்வு செய்து

ஒரு டப்பா பீரை எடுத்துக் கொண்டு விவசியே போனான். நான் தயங்கியபடி, தோளை குலுக்கினேன். எனக்கு வியர்த்திருந்தது. நான் பீரை முடித்துவிட்டு, படுக்கையறைக்குப் போனேன். உடைகளை களைந்துவிட்டு குளித்தேன். நான் அவசரப்பிடிப்பில்லை. முப்பது நிமிடங்கள் கழித்து, நான் வராந்தாவிற்கு வந்தேன்.

ஆவன் எங்கே?"

லூஸி ஏணி மேலிருந்து கீழே என்னைப் பார்த்தாள்.

துப்பாக்கி சுடும் சத்தம் கேட்டது.

"நான்தான் அவனை திரும்பி போகச்சொன்னேன்."

“நன்றி, வாஸி, நான் அங்கே போறேன்.”

"இல்லை. வேண்டாம், அவனை தனியாக விடுங்க. அவனாகவே சுட்டடும். எங்களுக்குள்ள ஒரு பந்தயம் இருக்கு."

நான் அவளைப் பார்த்தேன். அவள் ஆர்வத்தோடு கவலையோடு இருப்பது தெரிந்தது.

“அவன் இன்னும் நல்லா பண்ணலாம்னு பந்தயம் கட்டி யிருக்கியா?”

“ஆமாம்.” அவள் இன்னும் அதிக பெயிண்டைப் பூசியபடியே சொன்னாள், “அவனுக்கு அந்த மாதிரி உற்சாகப்படுத்துதல்தான் தேவை?”

நான் அதை புரிந்து கொண்டேன்.

“அவன் உங்கிட்ட விழுந்துட்டான். அப்படித்தானே?”

‘அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். உங்களுக்கு ஒண்ணும் பிரச்சினையிலையே?’

ஒரு அசௌகரியமான புன்னகையை உதிர்த்தேன்.

“நீ அவங்கிட்ட விழாதவரைக்கும் சரி?”

அவள் முகம் சிவந்து வேறு பக்கம் பார்த்தாள்.

“நிச்சயமா இல்லை!”

நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த நேரம் முழுவதிலும் துப்பாக்கி சுடும் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது... மெதுவாக! ஒவ்வொரு மூன்று நிமிடத்திற்கு ஐந்து அல்லது ஆறு முறை. அவன் வாழ்க்கையே அதில்தான் அடங்கியிருக்கிறமாதிரி அவன் சுடுவதை என்னால் கற்பனை செய்ய முடிந்தது.

பிறகு ரேய்முண்டோ மணலில் வருவதைப் பார்த்தேன். அவனுடைய கையில் ஒரு மரப்பெட்டி இருப்பதை பார்த்தேன். அவன் நடக்கும்போது ஒரு கையால் தன் தொடையை தட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

நான் காத்திருந்தேன். ஏணியிலிருந்த லூஸியும் பெயிண்ட் அடிப்பதை நிறுத்தியிருந்ததையும் கவனித்தேன்.

அவன் அருகில் வந்தான். அவன் நேரத்தை எடுத்துக் கொண்டான். முதலில் அவன் கண்கள் லூஸியிடம் போனது. பிறகு என்னிடம் மாறியது.

“அவனை சுட வெச்சுட்டிங்க” அவன் சொன்னான்.

“உனக்கு என்ன வேணும்?”

“இது திரு சவண்டோவிடமிருந்து விசேஷமாக வந்திருக்கிறது. இதை வைத்து அவன் சுடவேண்டும். உத்தரவு.” அவன் அந்த பெட்டியை என்னிடம் நீட்டினான்.

“இது என்ன?”

“எடுத்துப் பாருங்க, வீரரே. உங்களுக்குத் தான் கண்ணிருக்கே.” அவன் லூஸியை முறைத்தான். பிறகு என்னைப் பார்த்து ஒரு ஏளனப் புன்னகை உதிர்த்தான். திரும்பி நடந்தான். அந்த நடையில் ஒரு நக்கல் இருந்தது. எனக்கு அவனை எட்டி உதைக்கலாம் போலிருந்தது.

நான் அந்த பெட்டியை திறக்க ஆரம்பித்தபோது, லூஸி ஏணியிலிருந்து இறங்கி கீழே வந்தாள்

“அது என்னது, ஜே?”

அதன் மூடியை திறக்க நான் மணலில் உட்கார்ந்தேன். அதன் மேலே ஒரு காகிதம் இலவம் பஞ்சால் மூடப்பட்டிருந்தது. அதில்

டிமோட்டோ இதிலுள்ள இரண்டு பொருட்களை வைத்து சுடவேண்டும். அதைப் பார்த்துக் கொள்ளவும். தயவு செய்து. ஏ.எஸ் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

“அது என்ன?” லூஸி மறுபடியும் என் தோள்வழியாக எட்டிப்பார்த்தபடி கேட்டாள்.

“ஒரு தொலை நோக்கி கருவி. இது சத்தம் போடாத கருவி. அதாவது சைலன்ஸர். இவை இரண்டுமே அதி நவீனமானது..... இந்த காகிதக் கு உலகத்தையே வாங்கலாம்.”

“ஆனால் எதுக்கு?”

“இந்த தொலைநோக்கு கருவியைப் பொருத்தி சுட்டா குறி தப்பவே தப்பாது. சவண்டோ முதல் தடவை எங்கிட்ட பேசும்போது நானிந்த தொலைநோக்கு கருவி பத்தி யோசிச்சேன். ஆனால், அதுவும் இந்த பந்தய விதிகளுக்குள்ள வரும்னு நான் கற்பனை பண்ணலே.” நான் அதை என் கையில் வைத்துப் பார்த்தேன். “இதை வைத்துக்கொண்டு அவன் தோற்கவே முடியாது.”

“ஆனால் அந்த சைலன்ஸர் எதுக்கு?”

நான் தோளை குலுக்கினேன். நான் அந்தக் கேள்வியை எனக்குள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

“எனக்குத் தெரியலை.” நான் எழுந்தேன். “இந்த சைலன்ஸர் அவனுக்கு ஒரு தந்திரமாக இருக்கலாம். இப்பவே நான் போய் இது

இரண்டையும் அவனுடைய துப்பாக்கியில் பொருத்திட்டு வரேன். அவன் தன்னுடைய துப்பாக்கியில் இது இல்லாம பழகிக்கிறதுக்கு முன்னாடி."

"இது எல்லாமே எனக்கு கவலையை குடுக்குது ஜே."

"இந்தா பாரு லூஸி," நான் பொறுமையிழந்து சொன்னேன். "இதில கவலைப்படறதுக்கு ஒண்ணுமில்லே."

அவளை அங்கேயே விட்டுவிட்டு, நான் சுடுதளத்திற்கு போனேன். அவன் அங்கிருந்தான். துப்பாக்கி அவன் தோளில் இருந்தது. அவன் முகம் தோளில் இருந்தது. அவனுடைய கறுப்பு சட்டை வியர்வையில் நனைந்திருந்தது. நான் உள்ளே போனபோது, அவன் சுட்டான். நான் அவனைத் தாண்டியிருந்த இலக்கை பார்த்தேன். உள் வட்டத்திற்கு மேலாக இன்னொரு வரிசை துளைகள் இருந்தன. அவன் மையப் புள்ளியைத்தான் குறி வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அதை நோக்கித்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறான்.

"ஹை, டீம்" நான் சொன்னேன், "உன் பிரச்சினைகளுக்கு இங்க ஒரு தீர்வு இருக்கு பாரு."

ஏதோ மின்சாரம் தாக்கியதைப் போல தன் துப்பாக்கியை கீழே போட்டான். அவன் அப்படியே திரும்பினான். என்னை முறைத்தான். சுருங்கினான். பின்னால் அடியெடுத்து வைக்கப்போனான். அதற்கு மேல் போக முடியாது. அதனால் அந்த சுடுவதற்கான தளத்தில் மோதிக் கொண்டான்.

"அடக் கடவுளே" இப்படி ஒரு நடுக்கத்தை அவன் வெளிக் காட்டியதை பார்த்தபடியே "சாதாரணமாக இருக்க முடியாதா?" இதைப் பாரு."

அவன் தொடர்ந்து என்னை முறைத்தான். அவன் கண்களில் கோபம். அவன் பாவத்தில் ஒரு கலக்கம்.

"உங்கப்பா தான் இதை அனுப்பியிருக்கார். என்னை விட இது உனக்கு அதிக உதவியாக இருக்கும்."

அவன் இன்னமும் அப்படியே நின்றபோது, நான் அவன் துப்பாக்கியை எடுத்து அதை அங்கிருந்த ஒரு பெஞ்சுக்கு எடுத்துக் கொண்டு போனேன். நான் உட்கார்ந்தேன். அந்த தொலைநோக்கியையும், சைலன்ஸரையும் பொருத்த சில நிமிடங்களாயிற்று.

நான் அவனைப் பார்த்தேன். குளியலறைக்குள் பாம்பை கண்டதும் பயப்படுகிற மாதிரி ஒரு பயம் அவன் முகத்தில்.

என்ன மாதிரி ஒரு பொட்டை! நான் நினைத்தேன். அவனுக்கு அவகாசம் கொடுக்க நினைத்து, நான் அந்த சுடுதளத்திற்கு போய் அந்த தொலைநோக்கியின் மூலமாக இலக்கை பார்க்கத் துவங்கினேன். அப்படியே விசையை அழுத்தி அப்படியே அந்த இலக்கை சுடுவது மாதிரி. என்னுடைய காலத்தில் நான் பல தொலைநோக்கிகளை கையாண்டிருக்கிறேன், ஆனால், இது போன்ற நல்ல தரமான வற்றை அல்ல.

"இதன் வழியாக பாரு டீம்." நான் சொன்னேன், திரும்பிய படி.

அவன் அந்த மெல்லிய வெளிச்சத்தில் இருந்த நிலையைப் பார்த்து எனக்கு நடுக்கமாயிற்று. அவன் புத்தி பேதலித்த மாதிரியிருந்தான். அவனிடம் ஒரு கோபமான, கிறுக்குத்தனமான பார்வை அவன் கண்களிலிருந்தது. அவன் வாய் அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவன் கழுத்தில் இருந்த தசைகள் முறுக்கிக்கொண்டிருந்தன, அவனுடைய இறுகிய பல்லிலிருந்து ஒரு சத்தம் வந்து கொண்டிருந்தது.

"ஹாய், டீம்!" நான் கத்தினேன் "என்ன ஆச்சு?"

அவன் இரண்டு வேகமான குத்துகளோடு என்மீது பாய்ந்தான். கையில் துப்பாக்கி வைத்திருந்ததால், என்னால் செயல்பட முடியவில்லை. அவனுடைய கை முஷ்டி என் தலையின் பக்கவாட்டில் தாக்கியது. அது ஒரு இரும்பு கத்தியலால் தாக்கியதைப் போல இருந்தது. அதுவும் முகத்துக்கு நேரே. நான் அதற்காக எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. என்னால் அந்த அதிர்ச்சியை உணர முடிந்தது. பிறகு ஒரு வெள்ளை மின்னல் என் கண்களைத் தாக்கியது. பிறகு எதுவுமேயில்லை.

* * *

கூடல் அலைகள் கரையில் வந்து மோதும் சத்தம் என் காதுகளில் விழுவதை உணர்ந்தேன். பிறகு என் தாடைகள் வலிக்கிற உணர்வு எனக்கு வந்தது. அந்த வலிதான் என் முகத்தில் ஒரு குத்து விழுந்ததை நினைவுபடுத்தியது. என் தலையை ஆட்டி, உறுமியபடி எழுந்து உட்கார்ந்தேன். இதுதான் நான் முதல் முறையாக வாங்குகிற குத்து என்றில்லை. ஆனால், இதைவிட கடினமானதை வாங்கிய நினைவு இல்லை.

நான் சுற்றிப் பார்த்தேன். நான் மட்டும்தான் இருந்தேன். என் தாடையிலிருந்த வீக்கத்தை தடவிப் பார்த்தேன். உதறிக்கொண்டு, எழுந்து நின்றேன்.

தொலைநோக்கியும், சைலன்ஸரும் பொருத்திய துப்பாக்கி மணலில் கிடந்தது. அதை பார்த்தேன். என் தாடையை தடவுவதை தொடர்ந்தேன். என் மூளையை வேலை செய்யத் தூண்டினேன்.

பிறகு ஒரு சத்தம் கேட்டது. ரேய்முண்டோ வாசலருகே வந்து எட்டிப்பார்த்தான். அவன் அங்கிருந்த ஒரு கம்பத்தில் சாய்ந்தபடி என்னைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் சலித்துப்போய் இருந்தது. அவன் விரல்களில் சிகரெட்.

நான் துப்பாக்கியை எடுத்து அங்கிருந்த ஒரு பெஞ்சில் பத்திரமாக வைத்தேன்.

“ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் வாங்குகிற ஒரு ஆசாமி என்கிற முறையில் நீங்கள் ஒரு மிகப்பெரிய தோல்வி.” அவன் சொன்னான்.

‘அது சரி’ நான் உட்கார்ந்தேன். துப்பாக்கியை அந்த பெஞ்சில் தள்ளி வைத்துவிட்டு நான் உட்கார கொஞ்சம் இடம் ஏற்படுத்தி கொண்டேன். “அதுதான் சரியான விமர்சனம்.” எனக்கு இன்னும் தலை லேசாக சுற்றியது. “இவனுக்கு என்ன ஆயிற்று? இவனுக்கு ஏதாவது கிறுக்கா?”

ரேய்முண்டோ அவன் சிகரெட்டிலிருந்து சாம்பலை கீழே தட்டினான்.

“அவன் பயத்திலிருக்கிறான்.”

“வெறும் பயமா?” நான் என் பற்களை என் நாக்கால் தடவ முயன்றேன்.

“அவனுக்கும் சில பிரச்சினைகள் இருக்கு. நமக்கெல்லாருக்கும் இருப்பதை போல.”

“அவன் பயத்துக்கு மேல் இருக்கிறான். அவனுக்கு ஒன்றிரண்டு மறை கழண்டிருக்கு. அது உனக்கும் தெரியும்.”

ரேய்முண்டோ தோளை குலுக்கினான்.

“அவன் எங்கே?”

“பாத்துக்கிட்டிருக்கான்.”

நான் என் தாடையை தடவிக்கொண்டேன். அது உதவவில்லை.

“என் போனுக்கு தொடர்பு கொடு. நான் அவங்கப்பா கிட்ட பேசணும்.”

“நான் பந்தயம் கட்டறேன்” ரேய்முண்டோ முனகினான். “இப்ப, திரு சவண்டோ உங்களோடு பேச விரும்பலை, வீரரே. அவர் உங்க கிட்ட பேசும்போது, இவன் சுடுவதற்கு தயாராக இருக்கணும். அவருக்கு உங்க பிரச்சினைகள்ல ஆர்வமில்லை. அவர் பணம் கொடுக்கிறார். நீங்க காரியத்தை முடிக்கீங்க.”

நான் எழுந்தேன். “அப்படின்னா டிமோட்டோ கிட்ட நான் பேசறேன்.”

ரேய்முண்டோதலையை ஆட்டினான்.

“உங்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பு கொடுத்தாச்சு. உங்களுக்கு அவனை எப்படி சமாளிக்கிறதுங்கிறது தெரியலை. அவனை மென்மையா அணுகினா அவனுக்கு புரிய மாட்டேங்குது. இப்போதிலிருந்து அவனை நான் பாத்துக்கிறேன். உங்க மனைவி கிட்டயும் இந்த கொஞ்சி கெஞ்சற வேலை வேண்டாம்னு சொல்லுங்க. நாளைக்கு 9.00 மணிக்கு இங்கிருங்க. அந்த பொட்டை இங்க சுடறதுக்கு தயாராக இருப்பான்.”

‘நான் ஏன் கவலைப்படணும்?’ நான் எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். அவனுடைய மன நோய் தாதியாக நான் ஏன் இருக்கணும்? அவனுக்கு சுட கத்துக்கொடுக்கத்தான் எனக்கு பணம் கொடுக்கிறாங்க.

‘இது எனக்கும் சௌகரியம்தான்.’

நான் அந்த துப்பாக்கியிலிருந்து அந்தக் தொலைநோக்கியை அகற்றினேன். அதன் மீது ஒரு மூடியைப் போட்டேன். துப்பாக்கியை அதன் பெட்டியில் போட்டேன். அந்தப் பெட்டியையும் துப்பாக்கியையும் துப்பாக்கிகள் வைக்கும் அலமாரியில் வைத்தேன்.

“நாளைக்கு ஒன்பது மணிக்கு?”

“அதுதான், வீரரே?”

நான் சுடுதலத்தை விட்டு கிளம்பி அந்த குட. ன வெயிலில் நடந்து பங்களாவை நோக்கி நடந்தேன்.

மணி அப்போது 19.34.

லூஸி பெயிண்டிங்கை முடித்திருந்தாள். நான் வரவேற்பறையில் நடந்தபோது ஷவரிலிருந்து தண்ணீர் கொட்டுகிற சத்தம் கேட்டது. நான் மதுபானங்கள் வைத்திருந்த அலமாரிக்குப் போனேன். ஸ்காட்ச் பாட்டிலை எடுத்து அதை கொஞ்சம் கிளாஸில் ஊற்றினேன். அதை அப்படியே குடித்தேன். பிறகு படுக்கையறைக்குப் போனேன்.

லூஸி குளியலை முடித்துவிட்டு வெளியே வந்திருந்தாள். அவள் உடம்பை சுற்றி ஒரு டவல் மட்டும் இருந்தது.

“டிம்மை உங்களோடு கூட்டிக்கிட்டு வந்திருக்கீங்களா?” அவள் கேட்டாள். உடை அலமாரியருக்கே போய் உடைகளை தேடினாள்.

“இல்ல. ரேய்முண்டோ அவனை கவனிச்சுக்கிறான். நீ குளிச்சு முடிச்சுட்டியா?”

என் குரலில் தெரிந்த ஒரு சுருதி அவளை வேகமாக என் பக்கம் திரும்ப வைத்தது. என் முகத்திலிருந்த காயத்தையும், வீக்கத்தையும் அவள் பார்த்தாள்.

“என்னாச்சு? உங்க முகம்.”

நான் என் சட்டையைக் கழட்டினேன்.

“அது ஒண்ணுமில்ல கண்ணா.”

“ஆனால் என்ன நடந்தது?”

நான் சொன்னேன்.

“அவன் ஒரு சரியான கிறுக்கன்.” நான் என் ஷூக்களை கழட்டி யெரியும்போது சொன்னேன்.

“நம்ம அதிர்ஷ்டம். இந்த மாதிரி ஆள்கிட்ட மாட்டினது.”

என்னை முறைத்தபடி தன் டவலைப் பிடித்தபடி இருந்தாள்.

“என்னால நம்ப முடியலை. அவன் உங்களை அடிச்சானா?”

என் சட்டையை முழுவதுமாக கழட்டி தூக்கியெறிந்தேன்.

“அவன் நல்லாவே குத்தறான். எப்படியோ, அதுக்கென்ன இப்போ. அவன் இருந்த நிலைக்கு அவங்கப்பாவையே கூட அடிச்சிருப்பான்.”

நான் குளிக்கப் போனேன். அந்த குளிர்ந்த தண்ணீரில் கொஞ்ச நேரம் நின்றதும், இதமானது. நான் துடைத்துக் கொண்டு படுக்கையறைக்கு திரும்பி வந்தேன்.

லூஸி உடைகளைப் போட்டுக் கொண்டாள். அவள் படுக்கையில் உட்கார்ந்து என்னையே பார்த்தாள். நான் சட்டை பேண்டை போட்டேன்.

“அவன் ஏன் உங்களை அடிச்சான், ஜே?”

“அவனுக்கு என்னமோ கோபம் வந்துடுச்சு. எனக்குத் தெரியலை. ஏதோ சண்டைக்கு தயாரான மாதிரி இருந்தான்.”

“ஆனால் நீங்க அவனுக்கு என்ன பண்ணினிங்க?”

“நான் அவனுக்கு ஒண்ணுமே பண்ணலே!” நான் அவளிடம் கத்துவதை உணர்ந்தேன். நான் சற்று பின்வாங்கினேன், “என்னை மன்னிச்சுடு, லூஸி, எனக்கு கோபம் வருது. ராத்திரிக்கு என்ன சாப்பாடு?”

“ஏதோ ஒரு விதமான மோசமான தவறு இருக்கு. அவன் யாரையும் அடிக்க மாட்டான். எனக்கு அது கவலையாக இருக்கு.”

“சரி, அவன் என்னை அடிச்சுட்டான்.” நான் சிரித்தேன். ஆனால் அது வெளியே வரவில்லை. “அவனுக்கு ஏதோ ஒரு மனநோய். நாம அவனை மறப்போம். நாள் முழுக்க அவனை சுமந்தாச்சு. ராத்திரிக்கு சாப்பிட என்ன இருக்கு?”

அவள் எழுந்தாள்.

“முட்டையும் ஹாம்பர்க்கரும் போதுமா இல்லேன்னா வேறு ஏதாவது வேணுமா?” அவள் குரல் ஸ்திரமாக இல்லை. கண்களில் மேக மூட்டம்.

“முட்டையும், ஹாம்பர்க்கரும் போதும். வா.. நானும் உனக்கு உதவி பண்ணேன்.”

நாங்கள் சமையலறைக்குப் போனோம். நான் அங்கிருந்த மேஜையில் உட்கார்ந்தேன். அவள் குளிர்பதனப் பெட்டியிலிருந்து முட்டையை எடுத்தாள்.

“அவன் தூங்க இங்க வரானா?”

“நான் அப்படி நினைக்கலை.” அவள் வாணலியை அடுப்பில் போட்டபோது நான் அவளை கவனித்தேன். “இந்தா பாரு, லூஸி, நீ இதைப் போட்டு குழப்பிக்காதே. அவன் ஒரு மறை கழண்டவன். அதில நான் உறுதியாக இருக்கேன். ஆரம்பத்திலேருந்தே, ரேய்முண்டோ கிட்ட அவனை சமாளிக்கிற பொறுப்பை கொடுத்திருக்கணும். இன்னிக்கு ராத்திரி அவனை மறந்துடுவோம். இன்னிக்கு எனக்கு இது போதும்.”

அவள் என்னைப் பார்க்க திரும்பினாள்.

“அவன் ரொம்பவுமே பயந்திருக்கான்.”

“நீ ஒரு மாதிரி பாக்கறே. நான் வேறு மாதிரி பாக்கறேன். கடவுள் பொதுவா, அவனை மறந்துடுவோம்.”

“சரி, ஜே.”

அவள் அந்த முட்டைகளை உடைத்து வாணலியில் போடுவதை நான் பார்த்தேன்.

“நீ அந்த ஹாம்பர்க்கரை மறந்துட்டே.”

அவள் முகம் சிவந்து லேசாக உதறத் துவங்கினாள். அவள் அந்த அடுப்பை அணைத்துவிட்டு அடுத்த வேலையில் இறங்கினாள்.

“அதுக்கு குடு தேவையில்லையா?”

அவள் நடுங்க ஆரம்பித்தாள்.

“ஜே, எனக்கு கவலையாக இருக்கு, இதெல்லாம் என்ன?”

“நம்ம ராத்திரி சாப்பாட்டை நீ பாழ் பண்ணே,” நான் சொன்னேன். “இந்தா பாரு, லூஸி அவனை மற.”

நான் அங்கிருந்து நகர்ந்து வராந்தாவிற்கு வந்தேன். நான் ரொம்பவும் முரட்டுத்தனமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், எனக்கு டிமோட்டோ சவண்டோ போதுமானதாக இருந்தது. என் தாடைகள் வலித்தது.

சிறிது நேரம் கழித்து, அவள் இரண்டு தட்டுகளைக் கொண்டு வந்தாள். முட்டைகள் முரட்டுத்தனமாக இருந்தது. ஹாம் குழைந்திருந்தது. நாங்கள் சாப்பிடும்போது நான் அந்த பிஸ்கெட் பெட்டியில் இருக்கும் பத்திரத்தைப் பற்றியும், அது எங்கு புதைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் சொன்னேன்.

“இதை கவனிக்கிறீயா, லூஸி? இது ரொம்ப முக்கியம்.”

“ஆமாம்.”

“இதுரொம்ப பெரிய பணம். அது திருடு போச்சன்னா எனக்கு பைத்தியமே பிடிச்சுடும்.”

எங்கள் தட்டில் நிறைய உணவை மிச்சம் வைத்தோம்.

“என்னை மன்னிச்சுடுங்க, ஜே, மோசமா சமைச்சிருக்கேன்.”

‘நான் ரொம்ப குறைவா சாப்பிட்டிருக்கேன்,’ நான் ஒரு சிகரெட்டை பற்ற வைத்தேன், “டிவியில ஏதாவது இருக்கா?”

“எனக்குத் தெரியலை. நான் பாக்கலே.”

நான் உள்ளே போய் தொலைக்காட்சி கையேடு எடுக்கப்போனேன். பர்ட் லங்காஸ்டர் நடித்த ஒரு ஆறு வருடத்திற்கு முந்தைய படம் இருந்தது. என் தாடைகள் இன்னமும் வலிக்க ஆரம்பித்தது நான் தொலைக்காட்சியைப் போட்டேன்.

லூஸி தட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டு சமையலறைக்குப் போனாள் நான் உட்கார்ந்து திரையில் ஓடியதை பார்த்தேன். மனிதர்கள் குதிரைகள் மீது போய்க்கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள்மீது தொடர்ச்சியா பாறைகளும், தூசிகளும் விழுந்து கொண்டிருந்தன. அவர்கள் கத்தி யாலும், துப்பாக்கிகளாலும் அடித்துக் கொண்டு கொண்டிருந்தார்கள். வலிக்கு என் தாடையை பிடித்தபடி பார்த்தேன்.

பின்னர், லூஸி வந்து என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள். அவள் திரையைப் பார்க்கவில்லை. அவள் அப்படியே உட்கார்ந்தாள். திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாக பார்த்தாள். கடற்கரை, கடல் மீது இருள் மெதுவாக கவிழத் துவங்கியது.

மேற்கந்திய படங்களைப் போலவே பல விதமான கொடூரக் கொலைகளோடு படம் முடிந்தது. சம்பந்தப்பட்டவர்களின் பெயர்கள் மேலெழுந்தபோது நான் அதை நிறுத்தினேன்.

“படுக்கப் போகலாம்.”

“எல்லாத்தையும் இப்படியே திறந்து வெச்சிருக்கிறது சரியா?”

அவள் ரேய்முண்டோவை நினைத்திருக்க வேண்டும்.

"ஏன் கூடாது? நான் இருக்கேனே."

நாங்கள் படுக்கையறைக்குப் போனோம். மாறி மாறி கழிவறையை பயன்படுத்தி விட்டு நாங்கள் படுக்கையில் விழுந்து நிலா கடலுக்கு வெளிச்சமேற்றி, அதனுடைய ரேகைகள் கறுப்பு மேகத்திற்கு வெளிக்கோடிடுவதை கண்டபடி படுத்தோம்.

என் தாடை இன்னும் வலித்தது. ஆனால், அதை துணிச்சலோடு சமாளித்தேன்.

"நாளைக்கு என்ன நடக்கப்போகுது, ஜே?" அந்த இருட்டில் கம்மிய குரலில் அவள் கேட்டாள்.

நான் என் கைகளை அவள்மீது போட்டு என் பக்கமாக இழுத்தேன்.

"நாளைய பத்தி ஏன்கவலைப்படறே?" நான் அவளைத் திருப்பி நேன். அதனால் அவள் என் தோள்களில் சாய முடியும். "நிலாவைப் பார்."

அத்தியாயம் நான்கு



ஒன்பதடிக்க சில நிமிடங்களுக்கு முன்னால் நான் சுடுதளத்தில் இருந்தேன். அதிக நேரம் காத்திருக்கவில்லை. என்னுடைய கைகடிகாரம் சரியாக ஒன்பதை தொட்டபோது, நான் ரேய்முண்டோவும், டிமோட்டோவும் மணலில் நடந்து வருவதைப் பார்த்தேன்.

நான் அவர்கள் வருவதைப் பார்த்தபோது, ரேய்முண்டோ அவனது வழக்கமான அசைந்த நடையுடன் வந்து கொண்டிருந்தான். டிமோட்டோ தலை குனிந்தபடி அவனுக்கு பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் தனது வழக்கமான கூலிங்கிளாஸை அணிந்திருந்தான். அவனது சட்டை அவனது உடலோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது.

நான் துப்பாக்கியை தயாராக வைத்திருந்தேன். எதை எதிர்பார்ப்பது என்று தெரியாமல் இருந்தேன். ஆனால், மனது அமைதியாகவே இருந்தது. என்னுடைய தாடை காய்ந்து போய் காயம்பட்ட இடம் இப்போது கறுப்பாக மாறியிருந்தது. இப்படி ஒரு நோஞ்சான் என்னை இவ்வளவு பலமாக குத்த முடியும் என்பதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

எனக்கு பத்தடிக்கு முன்னால் அவர்கள் வந்தபோது, ரேய்முண்டோ டிமோட்டோவிடம் ஏதோ சொன்னான். அவன் அப்படியே நின்று நுகத்தடிக்குக் காத்திருக்கும் மாட்டைப் போல டிமோட்டோ நின்றான். ரேய்முண்டோ என்னருகே வந்தான்.

“அவனை சேர்த்துக்கோ.” அவன் சொன்னான், “நீ என்ன சொன்னாலும் அதை செய்வான். அவனை சுட வை, வீரரே. அவனோடு அரட்டை அடிக்காதே. அவனை சுட வையுங்க.”

நான் டிமோட்டோவைப் பார்த்தேன். இனி அவனை ராணுவ வீரனைப் போல நடத்த முடிவு செய்தேன். இனி அவனோடு தனிப்பட்ட பேச்சுவார்த்தையே கிடையாது. முழு நேர தொழில்தான்.

என்னைப் பார்க்காமலே, அவன் நேராக போய் சுடுகிற இடத்தில் போய் நின்றான். தொலைதூரத்தில் இருந்த இலக்கை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் பார்த்தான்.

“அந்தக் கண்ணாடியைக் கழட்டு.” நான் குரைத்தேன்.

அவன் முறைத்தான். ஆனால் அதை கழட்டினான். அதை எடுத்து அவன் சட்டைப் பையில் போடும்போது, ரேய்முண்டோ முன்னால் நகர்ந்து வந்தான்.

“அதை எங்கிட்ட கொடு.”

டிமோட்டோ தயங்கினான். ஆனாலும் அவனிடம் கொடுத்தான். ரேய்முண்டோ அதை வாங்கிக் கொண்டான். டிமோட்டோவை முறைத்தபடி அந்த கண்ணாடியை மணலில் போட்டு அதை காலால் மிதித்தான். நான் அப்படி செய்திருக்க மாட்டேன். ஆனால் அவன் அப்படி செய்ததில் எனக்கு சந்தோஷம். அந்த கூலிங்கிளாஸ் இந்த நோஞ்சானுக்கு விரல் சப்புகிற குழந்தையின் விளையாட்டு பொருள் மாதிரி இருந்தது.

“துப்பாக்கியில் குண்டுகள் இருக்கு.” நான் சொன்னேன், “சுடு.”

அவன் துப்பாக்கியை எடுத்தான். ஒரு சோம்பிய பார்வை அவன் முகத்தில் இருந்தது. அந்த துப்பாக்கியை என் மீதாவது, ரேய்முண்டோ மீதோ திருப்பினால் என்ன ஆகும்? நான் திடீரென்று யோசித்தேன். அவன் நடுங்கியபடி நின்ற விதம் எனக்குள் திடீரென்று ஒரு குளிர்ந்த வியர்வையை வரவழைத்தது. ஆனால், அது பரவாயில்லை. அந்த எண்ணம் அவனுக்குள் இல்லை என்பதை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. அவன் திரும்பி சுடுகிற இடத்திற்குத் தான் போனான்.

இப்போதுதான் முதல் முறையாக அந்த தொலைநோக்கி கருவி வழியாக பார்க்கிறான். அவன் அந்த இலக்கை பார்க்கும்போது அவன் முதுகு இறுகுவதை என்னால் பார்க்க முடிந்தது.

“உனக்கு தேவையான நேரம் எடுத்துக்கோ.” நான் வாத்தியார் மாதிரி குரல் கொடுத்தேன். “குறியை சரியா அந்த மையத்து மேலே வை. இப்போதைக்கு விசையை அழுத்தாதே.” அவன் தயாராவதற்கு சில வினாடிகள் கொடுத்தேன். “உனக்கு தோணும்போது சுடு.”

அடுத்த இரண்டு வினாடிகள் நகர்ந்தது. பிறகு சுடுகிற சத்தம் கேட்டது.

நானும் ரேய்முண்டோவும் இலக்கை பார்த்தோம். அவன் அந்த இலக்கின் மையத்தில் சரியாக சுட்டிருந்தான்.

"அருமை." நான் சொன்னேன், "இப்படித்தான் சுடணும். தொடர்ந்து சுட்டுக்கிட்டே இரு." "

இந்த மாதிரி ஒரு தொலைநோக்கியை வெச்சுக்கிட்டு, நரம்பு தளர்ச்சி வியாதி இருந்தாலொழிய குறியை தப்ப வைக்க முடியாது. ஆனால் அடுத்த பத்து முறையில் இரண்டு முறைதான் குறியை நோக்கி சுட்டான்.

நான் அதை சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தேன். அவனுக்காக துப்பாக்கியில் குண்டுகளை நிரப்பி அவனைப் பார்க்காமலே துப்பாக்கியை அவனிடம் கொடுத்தேன்.

ரேய்முண்டோ அங்கிருந்த பெஞ்சில் அமர்ந்தபடி சிகரெட் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த முதல் தடவைக்கு பிறகு அவன் இலக்கை பார்க்கவேயில்லை. ஆனால், அவன் அங்கேயே உட்கார்ந்தான். அது டிமோட்டோவை தொடர்ந்து சுட வைத்தது.

ஒரு மணி நேரத்திற்கு பிறகு, அறுபதில் பத்து இலக்கை நோக்கி சுட்டதும் "போதும், நிறுத்திக்கோ." நான் ரேய்முண்டோ பக்கம் திரும்பினேன்.

"அவனை அப்படி நடக்க கூட்டிக்கிட்டு போ. அவன் அடுத்த ஒரு மணி நேரம் கழிச்சு இங்கிருக்கணும்." நான் அங்கிருந்து கிளம்பி என் பங்களாவை நோக்கி போனேன்.

லூஸி முன்பக்க கதவிலிருந்த பழைய பெயிண்டை சுரண்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அதை அப்படியே நிறுத்திவிட்டு விசாரிக்கிற மாதிரி என்னைப் பார்த்தாள்.

"அவன் கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்துக்கிறான்." நான் சொன்னேன், "உன் வேலை எப்படி போகுது? எனக்கு ஒரு மணி நேரம் இருக்கும். உனக்கு ஏதாவது உதவி தேவையா?"

"இல்ல வேண்டாம். எனக்கு இந்த வேலை பிடிச்சிருக்கு." அவள் எழுந்து நின்றாள். "உங்களுக்கு பீர் வேணுமா?"

"இது ரொம்ப சிக்கிரம்." சொல்லிவிட்டு வராந்தாவிலிருந்து தொங்கும் நாற்காலியில் போய் உட்கார்ந்தேன். அவள் என்னுடன் சேர்ந்து கொண்டாள்.

“எனக்கு கூடற சத்தமே கேட்கலை.”

“அவன் அந்த சைலன்ஸரை பயன்படுத்தறான். அவன் கூடறான். இப்ப பரவாயில்லை.”

“ஆனால் அவன் எப்படி இருக்கான்?”

“பரவாயில்லை. கூடறான்.நாம அதைப் பத்தி மட்டும் கவலைப் பட்டா போதும்.”

“அந்த ஆள் அவன் கூட இருக்கானா?”

“ரேய்முண்டோ? இருக்கான். அவன் சுடும்போது கூட கூடவே இருந்தான். அவன் இருக்கிறதனாலதான் இவன் கூடறான்.”

“இந்தா பாருங்க, ஜே! உங்களுக்கு இரக்கமே இல்லையா? அந்தப் பையன் ஒரு விதமான மரண பயத்தில் இருக்கான்?” அவள் தன் கைகளை ஆட்டினாள். “இந்த ஆள் அவனை ஒரு பீதியிலேயே சுடவைக்கிறாங்கிறது உங்களுக்கு புரியலையா?”

என் பொறுமையின்மையை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு என் பின் கழுத்தை துடைத்துக் கொண்டேன்.

“நான் சுடும்போது அவங்கிட்ட பேசலை. நான் அவனை கொஞ்சி யெல்லாம் சுட வைக்க முடியாது. சரிதான், ரேய்முண்டோ அவனை பயமுறுத்தித்தான் சுட வைக்கிறான். அவன் சுட்டுத்தான் ஆகணும். எனக்கு இந்த ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் கொடுக்கிறதே அவனை சுட வைக்கத்தான்.”

அவள் சட்டென்று எழுந்து பங்களாவிற்குள் போனாள்.

மறுபடியும் பிரச்சினை ஆரம்பமாகப் போகிறது என்பதை நான் யூகித்தேன். அங்கேயே ஒரு ஐந்து நிமிடங்கள் உட்கார்ந்தேன். என் தாடை வலித்தது. பிறகு எழுந்திருந்து உள் அறைக்குப் போனேன்.

அவள் ஒரு சின்ன நாற்காலியில் உட்கார்ந்து குளிருக்காக போட்டிருந்த வெற்று நெருப்பிடத்தை பார்த்தாள். அவளுடைய கை முகத்தருகே இருந்தது.

“லூஸி, நீ கொஞ்சம் உதவிகரமா இருக்கியா. நான் சொன்னேன், “ஏற்கெனவே இந்த கிறுக்கனை நான் சமாளிச்சுக்கிட்டிருக்கேன். நீ வேறு

என் மேல கிறுக்குத்தனமா விழாதே. இது நமக்கு முக்கியம் ! நான் சம்பாதிக்க முயற்சி பண்ணேன்."

"போதும், நிறுத்துங்க." அவள் குரல் நடுங்கியது, கண்களில் வேசான கோபம்.

"நான் ஒண்ணும் கிறுக்குத்தனமா நடந்துக்கலே. உங்களுக்குத்தான் பணப்பைத்தியம்! அதை நீங்க யோசிக்கலையா?"

"லூஸி!" நான் உரக்க குரைத்தது அவளை அப்படியே உறைய வைத்தது. சரியாக பிரயோகித்தால் ராணுவ குரல் ஓடுகிற கடிகாரத்தை கூட நிறுத்தி வைக்கும். "உனக்கும் அந்த கிறுக்கனுக்கும் என்ன அப்படி ஒரு பாசம்? நீ அவங்கிட்ட விழுந்துட்டியா? நீ அவனைவிரும்ப ஆரம்பிச்சுட்டியா?"

அவள் முகம் இருண்டது. கண்களில் ஒரு அதிர்ச்சி. அவள் என்னையே முறைத்தாள்.

"நீங்க என்ன சொல்நீங்க?"

"நான் உன்னை கேட்கிறேன். நீ ஏன் அவன் மேலே கவலைப்படறே. அவனை அப்படியே பொத்தி பாதுகாக்க நினைக்கிறே. அவன் உனக்கு என்ன வேணும்?"

"அவன் ஒரு மனுஷன். அவன் பயந்து போயிருக்கான்! நான் அவனுக்காக இரக்கப்படறேன். அதுதான் எனக்கும் அவனுக்கும் உள்ள சம்பந்தம்."

"சரி, அவனுக்காக இரக்கப்படறதோடு நிறுத்திக்கோ. ஆனால், அதுக்கு மேலே வேண்டாம். நீ இதில தலையிடாதேன்னு உனக்கு நான் சொன்னேன், லூஸி. வேலைக்கு நடுவில கோடாலி போட்டுடாதே. எனக்கு தலைக்கு மேலே சமாளிக்க வேண்டிய விஷயங்கள். இதில் நீ புகுந்து அவனுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்க நினைக்காதே "

"உங்களுக்கு எல்லாமே பணம்தான் இல்லையா?"

"அவனை கூட வைக்கறதுக்குத்தான் எனக்கு பணம் கொடுக்கிறாங்க. அதைத்தான் நான் செய்ய முயற்சி பண்ணேன்."

"அவனுக்கு கூட விருப்பமில்லை - அதை அவன் எங்கிட்ட சொன்னான்."

எனக்குள் வெடித்துக் கிளம்ப இருந்த எரிமலையை அடக்கிக் கொண்டேன்.

“அவன் உங்கிட்ட என்ன சொன்னான், அவன் என்ன பண்ணப் போறீங்கங்கிறது இரண்டுமே வேற வேற சமாச்சாரங்கள். இந்த விஷயத்தை நீ எங்கிட்ட விட்டுடு.”

“அவன் ஏன் சுட விரும்பலைங்கிறதை நீங்க ஏன் கண்டுபிடிக்கக் கூடாது?” அவனை ஏன் ஒரு மனுஷன் மாதிரி நீங்க நடத்தக்கூடாது. நீங்க ஏன் ஒரு அடியாள் மாதிரி உங்களையும் அவனையும் ஆட்டி வைக்கும்படி இருக்கீங்க?” அவள்துள்ளி எழுந்தாள், “நான் உங்களுக்கு சொல்றேன்! நீங்க பண்ணப்போகிற பணத்தை பத்தி மட்டும்தான் நீங்க கவலைப் படறீங்க.”

“அது அவமானப்பட வேண்டிய விஷயமா?”

“நான் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்.”

வலிக்கும் என் தாடையை தடவிக் கொண்டேன். மறுபடியும் தொடங்கிய இடத்திற்கே வந்த மாதிரி இருந்தது.

“நீ அப்படி நினைக்கிறேன்னா அதுக்காக நான் வருத்தப்படறேன், லூஸி.” நான் சொன்னேன். “நீ உன் எண்ணத்தைச் சொல்லிட்டே. இது நான் கவனிக்க வேண்டிய வேலை. நீ இதை ஒரு எட்டு நாள் பொறுத்துக்கொன்னுதான் நான் கேக்கறேன்.” அவள் பதில் சொல்வதற்காக நான் காத்திருக்கவில்லை. நான் அவளை அப்படியே விட்டுவிட்டு சுடுதளத்திற்கு வந்தேன்.

நான் டிமோட்டோவை நகருகிற பொருட்களை சுட வைக்க வேண்டும். நிக் லூஸியிடம் அந்த மாதிரி இயந்திரம் இருக்கிறது. அது இப்போது என் வசம். சிலசமயம் அது வேலை செய்யும். சில சமயங்களில் அது வேலை செய்யாது. அது ஒரு சின்ன மின்சார இயந்திரத்தில் வேலை செய்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு பறக்கிற பறவை, நகருகிற பொருட்கள், மேலிருந்து கீழே வருகிற பீர் டப்பாக்களை சுட முடியும். அந்த இயந்திரத்தைத் துரிதப்படுத்த முடியும். பொருட்கள் நகருகிற வேகத்தைப் பொறுத்தது.

ரேய்முண்டோவும், டிமோட்டோவும் வருகிற போது நான் அந்த இயந்திரத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன்.

“இன்னிக்கு இருக்கிற இலக்கை மட்டும் சுடுவோம்.” நான் டிமோட்டோவிடம் சொன்னேன். துப்பாக்கியை அவனிடம் கொடுத்த படியே “நாளைக்கு, நகருகிற பொருள் மீது முயற்சி பண்ணுவோம்.”

நான் சொன்னதை அவன் காதில் வாங்கிக் கொண்டானா என்பதில் நான் உறுதியாக இல்லை. அவன் கேட்ட மாதிரி தெரியவில்லை, அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படுவதாக இல்லை. அவனின் விரக்தி, சோர்வான தோற்றம் என்னை சலிப்படையச் செய்தது.

அவன் மதியம் வரை சுட்டான். அவன் இலக்கை நோக்கி சுடுவது அதிகரித்திருந்தது. மதியம் தாண்டி சில நிமிடங்களில் அவனுடைய கவனம் சிதறுவதை என்னால் உணரமுடிந்தது. நிறுத்துவதற்கு அதுதான் நேரம் என்கிற முடிவுக்கு வந்தேன்.

இன்னொரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்த ரேய்முண்டோ பக்கம் திரும்பினேன்.

“நான் அவனை பங்களாவுக்கு கூட்டிக்கிட்டு போய் சாப்பாடு கொடுக்கிறேன். மறுபடியும் 14.00 க்கு ஆரம்பிப்போம்.”

ரேய்முண்டோ எழுந்திருந்தான்.

“நான் அவனுக்கு சாப்பாடு கொடுக்கிறேன், வீரரே. அவன் என்னோடுதான் இருப்பான். வாங்க சவண்டோ, நிக் நமக்காக என்ன சமைச்ச வெச்சிருக்கான்னு பார்ப்போம்.” சொல்லிவிட்டு என்னை கேலியாகப் பார்த்தான். “நான் அவனை இங்க 14.00 மணிக்கு கூட்டிக்கிட்டு வரேன்.”

அது எனக்கும் சௌகரியமாக இருந்தது. இவனை விட்டு எவ்வளவு தள்ளி இருக்கேனோ அவ்வளவு நல்லது என்று நினைத்தேன்.

அவர்கள் தொலைதூரத்திலிருக்கிற பனை மரங்களுக்கு நடுவே நடந்து போவதையே பார்த்தேன். பிறகு நான் என் பங்களாவிற்கு போனேன்.

அடுத்த மூன்று நாட்கள் பதிவு செய்யக்கூடிய அளவிற்கு எதுவுமே சுவாரஸ்யமாக இல்லை. அதே வழக்கம்தான் தொடர்ந்தது. தினமும் காலையில் ஒன்பது மணிக்கு ரேய்முண்டோ டிமோட்டோவை அழைத்து வருவான். மதியம் சாப்பிட அழைத்துப் போவான். மறுபடியும் 14.00 மணிக்கு அழைத்து வருவான். 19.00 மணிக்கு

அழைத்துக்கொண்டு போவான். இடைப்பட்ட நேரத்தில் டிமோட்டோ சடுவான், நிறைய குண்டுகளை செலவழித்தான். சொன்னதை செய்வான். சில சமயங்களில் மோசமாக, சில சமயங்களில் மோசத்தை விட கொஞ்சம் பரவாயில்லையாக.

அவன் நகருகிற பொருட்களை சுடும்போது நான் என் கோபத்தையும், பொறுமையின்மையையும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன். அவன் தள்ளியோ, முன்னாலோ சுட்டான். ஆனால் சில மணி நேரங்களுக்கு பிறகு அவன் பீர் டப்பாக்களை சரியாகவே சுட்டான். அப்போது அந்த டப்பாக்கள் மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

லூஸி தொடர்ந்து பங்களாவிற்கு பெயிண்ட அடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் டிமோட்டோவைப் பற்றி எதுவுமே கேட்கவில்லை. அவள் அவனை பார்க்கிற வாய்ப்பே கிடைக்கவில்லை. எங்களுக்குள் இருந்த தனிப்பட்ட உணர்வுகள் காயப்பட்டிருந்தது. நாங்கள் பரஸ்பரம் மரியாதையாக நடந்துகொண்டோம். எங்கள் வாழ்க்கையில் அதுவரையில் எட்டிப் பார்க்காத ஒரு மௌனம் வந்திருந்தது.

அவள் கவலையோடு, காயப்பட்டிருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. ஆனால், இவையெல்லாம் முடிந்த பிறகு எல்லாம் மறந்து போகும் என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். மறுபடியும் நாங்கள் சகஜ வாழ்க்கைக்கு திரும்பி விடுவோம்.

மூன்றாவது நாளைக்கு பிறகு நேரம் போய்க்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். கொஞ்சம்கூடானேன். ஐந்தில் இரண்டு பீர் டப்பாக்களை மட்டுமே டிமோட்டோ சுடுவது சரியாக இல்லை என்று தோன்றியது. அவன் சுறுசுறுப்பாக வேண்டும்.

நான் அந்த இயந்திரத்திற்கு கொஞ்சம் எண்ணெய் போட்டேன்.

அந்த இயந்திரம் மூன்று மடங்கு அதிக வேகத்தோடு செயல்பட்டது. அவனால் நாற்பது முறை சுட்டும், ஒரு டப்பாவை கூட வீழ்த்த முடியவில்லை.

வெறுத்துப்போய் நான் அவனிடம் கத்தினேன். "நல்லா சுடு! எல்லா தடவையும் நீ பின்னாலயே சுடறே."

அவனுக்கு வியர்த்த மாதிரி வேறு யாருக்கும் வியர்த்திருக்குமா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவன் முயற்சி செய்தான். ஆனால் அவன் உடல், ஊனமுற்றவன் மாதிரி செயல்பட்டது.

அவன் சுட்டுக்கொண்டேயிருந்தான். தவறவிட்டுக்கொண்டேயிருந்தான். அவனுடைய பாவத்தை வைத்து அவன் கிறுக்கனாகிக் கொண்டிருப்பதை என்னால் பார்க்க முடிந்தது.

“போதும் நிறுத்து” நான் ரேய்முண்டோ பக்கமாக திரும்பினேன். “இவனை கூட்டிக்கிட்டு போ, அவன் கொஞ்சம் ஓய்வெடுக்கட்டும்” நான் இயந்திரத்தை அணைத்தேன். “இன்னிக்கு இவனோடு எனக்கு போதும்.”

ரேய்முண்டோ என்னை முறைத்தான். அவனுடைய கறுப்பு கண்களில் ஒரு நச்சுத்தனமிருந்தது.

“அவனுக்கு ஓய்வெடுக்க நேரமில்லை, வீரரே. நாளைன்னிக்கு திரு சவண்டோ இவனுடைய முன்னேற்றத்தை பார்க்க வரார். இவன் இதைவிட நல்லா பண்ணலேன்னா உங்களுக்குத்தான் நிறைய ஓய்வு தேவைப்படும்.”

அவன் குரலில் இருந்த மிரட்டலை கேட்க நான் செவிடா நான் இருக்க வேண்டும். அதனால் இருட்டுகிற வரையில் அவனை சுட வைத்தேன். ஆனால் குண்டுகள் தான் வீணாகிக் கொண்டிருந்தது. நூறு முறை சுட்டும், அவன் மூன்று டப்பாக்களை மட்டுமே பதம் பார்த்தான். அதற்குள் துப்பாக்கியை தூக்குவதற்கு கூட அவனிடம் தெம்பு இல்லை.

“அவ்வளவுதான்” நான் வெறுப்போடு சொன்னேன். “அவனால இனிமேல் சுட முடியாது. அவனை கூட்டிக்கிட்டு போ.”

எனக்கு வியர்த்திருந்தது. இன்னும் நாற்பத்திளட்டு மணி நேரத்தில் தான் செலவழித்த பணம் என்னாயிற்று என்று பார்க்க சவண்டோ வரப்போகிறார். எனக்கு நேரம் அதிகமில்லை.

அவர்கள் போனதும் நான் பங்களாவிற்கு திரும்பினேன். வெங்காயம் வறுபடுகிற வாசனை வந்தது. நான் லாஸியை சமையலறையில் பார்த்தேன். கறி பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள் எனக்கு மிகவும் பிடித்த சமையல். அவள் அதை நன்றாகவே சமைப்பாள்.

“ஹை.”

அவள் தன் தோள் வழியாக திரும்பி ஒரு பேய் புன்னகையை கொட்டினாள்.

“இன்னிக்கு வேலை முடிஞ்சதா?”

"ஆமாம், நான் குளிக்கப்போறேன்."

"இருபது நிமிஷத்தில் தயாராயிடும்."

"நல்ல வாசனை வருது."

அவள் தலையை ஆட்டிவிட்டு அடுப்பை பார்த்தாள். அவளை சில வினாடிகள் பார்த்தேன். மனதில் ஒரு பாரம். அவளை தொடலாமா என்று நினைத்தேன். அந்த இறுக்கமான அவளது முதுகுப்புறம் நான் தொடுவதற்கான அழைப்பை கொடுக்கவில்லை.

அப்புறம் பார்த்துக் கொள்கிறேன், நான் சொல்லிக் கொண்டேன், பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

குளித்துவிட்டு ஒரு டிராயரையும் சட்டையையும் போட்டுக் கொண்டேன்.

நாங்கள் சாப்பிட்டோம். கறி நன்றாகவே இருந்தது. எனக்கு பிடித்த மாதிரியே. ஆனால், எனக்கோ அவளுக்கோ அதிக பசி இல்லை.

"அவன் இப்போது நகருகிற பொருட்களை கட ஆரம்பித்திருக்கிறான்." நான் சொன்னேன். "அந்த நாயை நான் கட வெச்சுட்டா அது உண்மையிலேயே ஒரு அதிசயம்தான்."

அவள் கையிலிருந்த ஸ்பூனால் தன் தட்டிலிருந்த சாதத்தை ஒதுக்கிக்கொண்டாள். அவள் எதுவுமே பதில் பேசவில்லை.

'எப்படி நடக்குதுன்னு பாக்கறதுக்கு அவனுடைய அப்பா நாளைன்னிக்கி இங்க வரார்'

அதற்கு பதில் இருந்தது. அவள் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள், அவள் கண்கள் விரிந்தது.

"வராரா?"

"ஆமாம், நான் இந்த வேலையை எடுத்துக்கிட்டிருக்கக் கூடாது, லூஸி."

"உங்களுக்கு இன்னும் ஆறு நாட்கள் இருக்கு." அவள் தன் ஸ்பூனை கீழே போட்டாள். "நல்லா வேலை செய்யாம நீங்க இவ்வளவு பெரிய தொகையை எதிர்பார்க்க முடியாது. அதைத்தானே நீங்க சொன்னீங்க, இல்லையா?"

"நான் அப்படித்தான் சொன்னேன்."

பிறகு ஒரு நீண்ட, சோகமான மௌனம் நிலவியது.

"நான் உங்களுக்கு சொல்ல மறந்துட்டேன். கர்னல் போர்ஸித் படிக்க வந்தார். நான் பள்ளி மூடியிருக்கிறதா சொல்லிட்டேன்."

"அவர் அதை சரியா எடுத்துக்கிட்டாரா." நான் கர்னல் போர்ஸித்தையோ வேறு யாரையும் பற்றி கவலைப்படுகிற மாதிரி இல்லை.

"ஆமாம்."

மறுபடியும் ஒரு நீண்ட மௌனம்.

"ரொம்ப காரமா இருக்குன்னு நினைக்கிறேன்." சொல்லியபடி தட்டை கீழே வைத்தேன். அவள் அதிகம் சாப்பிட்ட மாதிரி தெரியவில்லை.

அவள் என்னை பார்க்காமலேயே மேஜையிலிருந்து எழுந்து வராந்தாவிற்குப்போனாள். பழக்க தோஷமாக நான் தொலைக்காட்சியைப் போட்டேன். யாரோ ஒரு அழகான பெண் தன் பெரிய வாயால் காதலுக்கு விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் அதை அணைத்தேன்.

திறந்த ஜன்னல் வழியாக, ஜூஸி கடலை நோக்கிப் போவதை பார்த்தேன். கொஞ்சம் தயங்கிவிட்டு, அவளை பின்தொடர்ந்து போனேன்.

அருகே அருகே இருந்தபடி நாங்கள் இருவரும் அந்த ஆளரவமற்ற கடற்கரையில் நடந்தோம்.

சில வினாடிகள் கழித்து, நான் அவள் கைகளைத் தொட்டேன். ஆனால், அவள் என் கையை தொட ஆர்வம் காட்டவில்லை.

அடுத்த நாள் மதிய உணவு வேளையில், எனக்கு எந்த அதிசயமும் நிகழப்போவதில்லை என்பது தெரிந்து விட்டது.

மூன்று முழு மணி நேரம், டிமோட்டோபு, கிறீட்டப்பாக்களை சுட்டுக்கொண்டிருந்தான். குண்டுகள் தான் பறந்தது. ஆனால், ஒன்றை கூட சுடவில்லை. அவன் சரியாக இருக்க முயன்றான். ஆனால், அவன் உடல் ஒத்துழைக்கவில்லை. பறக்கிற பொருளை மெதுவாக தூக்கிப் போட்ட போது கூட அவனால் சுட முடியவில்லை.

இறுதியாக, வியர்க்கிற அவன் கரத்திலிருந்து நான் துப்பாக்கியை வாங்கினேன்.

“உட்காரு, டிம்” நான் சொன்னேன், “நாம் பேசுவோம்.”

அவன் அப்படியே இருந்தான். அவன் தலை குனிந்திருந்தது. அவன் முகம் கறுத்துக் இருண்டிருந்தது. அறுபட தயாராக இருந்த ஒரு மாட்டைப் போல இருந்தான்.

“டிம்” நான் அவனைப் பார்த்து குரைத்தேன். “உட்கார், நான் உங்கிட்ட பேசணும்.”

என் குரலில் இருந்த அழுத்தம் அவனை நிமிர வைத்தது. அவன் கண்களிலிருந்த ஏமாற்றமும், வெறுப்பும் என்னை அதிர்ச்சியில் தள்ளியது. பிறகு அவன் திரும்பி ஒரு நடைபிணத்தைப் போல நகர்ந்து, அந்த சுடுதள பகுதிலிருந்து விலகி சூடான வெயில் நடந்துபோனான். அவன் கொஞ்சம் தயங்கி, பிறகு மெதுவாக, அசைந்தபடியே அந்த பனைமரங்கள் இருந்த பகுதிக்கு போனான்.

நான் ரேய்முண்டோ பெஞ்சில் உட்கார்ந்திருப்பதை பார்த்தேன். அவன் என்னையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அவ்வளவுதான்.” நான் சொன்னேன், “நான் இதிலிருந்து விலகப் போறேன். நான் தோத்துப்போனா எனக்குத் தெரியும். அவனால பண்ணவே முடியாது. நான் உங்க முதலாளி கிட்ட பேசணும்.”

ரேய்முண்டோ சிகரெட்டை தூக்கி எறிந்தான்.

“ஆமாம், முதலாளிகிட்ட பேசவேண்டிய நேரம் வந்துடுச்சு.” அவன் எழுந்தான். “நாம் போய் இப்ப அவர் கிட்ட பேசுவோம். நான் உங்க காரை தயார் பண்ணேன்.”

ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் சம்பாதிக்கிற என் கனவு முடிவுக்கு வருகிறது என்பதை நான் உணர்ந்தேன். அதை ஒரு வியப்போடு எதிர்கொண்டேன். ஆனால், நான் அதைப் பற்றி கவலைப்பட வில்லை. கடந்த சில நாட்களாக எனக்கு கிடைத்திருக்கும் அனுபவத்திற்கு எத்தனை பணமும் ஈடுகட்ட முடியாது. டிமோட்டோ மட்டுமே இருந்திருந்தால், நான் அதிக வருத்தப்பட்டிருக்க மாட்டேன். கடினமான வழியில் அவனுக்கு கற்றுக்கொடுக்க முடியாது என்பதை தெரிந்து கொண்டிருந்தாலும் கூட. ஆனால், இதில் டிமோட்டோ

மட்டுமில்லை. அந்தப் பணத்தினால் நான் அதிகமாக வசியம் செய்யப்பட்டிருந்தேன். என் திருமண வாழ்க்கையை குலைத்தபடி.

“நான் உன்னை பங்களாவில பாக்கிறேன்” நான் சொன்னேன்.

சமையலறையில் லூஸி, மதிய உணவு தயார் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

“நான் இப்ப சவண்டோவை பார்க்கப்போறேன். நான் பணத்தை திருப்பிக்கொடுக்கப்போறேன். இன்னும் சில மணி நேரத்தில் நாம் இதிலிருந்து வெளியே வந்துடலாம்.” நான் சொன்னேன் அவள் பக்கத்தில் போய் நின்றபடி.

அவள் இறுகி என்னை முறைத்தாள்.

“என்ன ஆச்சு?”

“திடீர்ன்னு எனக்கு இந்த வேலை ஏதோ தலையில் ஒரு துளை போடற மாதிரி நான் உணர்ந்தேன்.” நான் அமைதியாக சொன்னேன். “அவனால் கூட கத்துக்கவே முடியாது. நான் இதை தூக்கிப் போட்டுட்டு பழைய மாதிரியே ஆகப்போறேன்.” நான் அவளைப் பார்த்து சிரித்தேன். “நான் அதிக நேரம் எடுக்க மாட்டேன் நான் இந்த வேலைக்கான பணத்தை மட்டும் வாங்கிக்க போறேன்.”

நான் பின்பக்க கதவு வழியாகப் போனேன், அந்த பிஸ்கெட் பெட்டியை தோண்டி எடுத்தேன். அதிலிருந்து பத்திரத்தை எடுத்தேன். முன்னால், அதை மரியாதையோடு கையாண்டேன், இப்போது அதை அப்படியே என் பாக்கெட்டில் திணித்தேன். அது இப்போது என்னைப் பொருத்தவரையில் வெறும் வெற்று காகிதம்.

நான் சமையலறைக்கு வந்தபோது, ஜன்னல் வழியாக பார்த்தேன். என் வீலாக்ஸ் வாகன் உறுமிக்கொண்டிருந்தது.

“நான் ஒரு இரண்டு மணி நேரத்தில் வந்துடறேன்.” நான் சொன்னேன் “எனக்காக காத்திரு.”

“சரி.”

அவளுடைய குரலில் ஒரு சுருதிபேதம் தெரிந்ததும் கண்களில் ஒரு அசௌகரியம். பிறகு அவள் தொடர்ந்தாள். “ஜே! இதை ஏன் நீங்க முன்னாலேயே உணர்ந்திருக்கக் கூடாது?”

பிரைவர் இருக்கையில் அமர்ந்தபடி, ரேய்முண்டோ ஹாரனை அடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"நாம அதைப் பத்தி பேசலாம். நான் போகணும். எனக்காக காத்திரு."

அவள் எதையோ பிடித்துக்கொண்டிருப்பது, அவளை தொடாதே என்று எனக்குள் எச்சரித்தது. நான் அவளுக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்து விட்டு என் வோக்ஸ்வாகனை நோக்கி போனேன்.

நான் அந்த நெடுஞ்சாலையில் மௌனமாக பயணித்துக் கொண்டிருந்தோம், பாரடைஸ் நகரத்தை நோக்கி. கார் எவ்வளவு வேகமாக போக முடியுமோ அந்த அளவிற்கு காரை நன்றாகவே ஓட்டினான், ரேய்முண்டோ.

நான் சவண்டோவிடம் என்ன சொல்லப் போகிறேன் என்பதையே யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு ரேய்முண்டோவின் வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தது. நீங்கள் தோற்றால், உங்களுக்கு பணம் கிட்டும் இழப்பில்லை, சொந்த பிரச்சினையிலும் சிக்கிக் கொள்ளப்போகிறீர்கள்.

ஒரு மலிவான அடியாளின் அண்டப்புளுக்கு?

நான் அவனைப் பார்த்தேன். அவனுடைய அழகான உடலமைப்பு அவன் சிந்தனைக்கு ஏற்ற மாதிரி இல்லை. அவன் யோசிக்கவில்லை. ஒரு கடினமான, கொடூரமான முகம். அவனை அப்படி தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை.

சொந்த பிரச்சனை?

வயிற்றில் ஏதோ அசௌகரியம் ஏற்பட்டது.

இது அதிசயங்களின் காலம், சவண்டோ சொல்லியிருந்தார்.

ஆனால், ஒரு காரண எல்லைக்குள். உங்களுக்கு ஏராளமான திறமையும் கற்றுக்கொள்கிற ஆர்வமும் இருக்கவேண்டும். டிமோட்டோவிடம் இரண்டுமே இல்லை. அவன் முயற்சி செய்தான். அதை நான் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். அவனுக்கு விருப்பமில்லை என்பது நியாயமில்லை. அவனுக்குள் ஒரு ஆழ்ந்த மன தடை இருந்து அவனை சுடவிடாமல் தடுத்தது. அவனுக்கு ஏன் சுட விருப்பமில்லை என்பதை அவனிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளும்

படி லூஸி என்னை வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தாள். நான் அதை அவனிடம் கேட்கவில்லை. நான் வற்புறுத்திக் கேட்டிருந்தாலும் அவன் சொல்லியிருப்பானா என்பது எனக்கு சந்தேகம்தான். ஒரு வேளை, நான் வெறும் கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசிரியந்தான், மனோதத்துவ நிபுணரல்ல.

எனக்கு சவண்டோவோட பேசவேண்டுமென்கிற ஆவலில்லை. அவர் ஒரு அரை மில்லியன் டாலர்கள் இழப்பதற்கு நான் காரணமாக இருந்துவிட்டேன் என்று அவர் என்மீது குற்றம் சாட்டலாம். உயிரோடு இருக்கிற எந்த மனிதனும் அவர் பிள்ளைக்கு கூட கற்றுக்கொடுக்க முடியாது என்று அவருக்கு திருப்திகரமாக சொல்லவேண்டும். ஒரு தந்திரமான முறையில், எதிர்காலத்தில் குடித்துவிட்டு யாருடனும் பந்தயம் கட்டாதீர்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். அவர் அதை எப்படி எடுத்துக் கொள்வார் என்பது எனக்கு தெரியாது. ஆனால், அதை அவருக்கு சொல்லியாக வேண்டும்.

இழப்பதற்கு ஒரு அரை மில்லியன் டாலர் என்பது சாதாரண பணமல்ல. ஆனால், சவண்டோ பந்தயம் கட்டிவிட்டார். அவர் முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொண்டால், நானும் முரட்டுத்தனமாகத்தான் நடந்துகொள்ள வேண்டும். நான் அவரிடம் நாணயமாகத்தான் இருக்கிறேன். அவருக்கு அவருடைய பணம் திரும்ப கிடைக்கப் போகிறது. அவர் முன்பணமாக கொடுத்த ஐநூறு டாலர்களை கூட நான் திருப்பி கொடுத்துவிடுவேன். என் தலை மேல் அந்த டிமோட்டோவை வைத்துக்கொண்ட நாட்கள் கூட அவருக்கு இலவசமாக கொடுத்து விடுவேன். அவனை தள்ளிவிட்டால் அதுவே எனக்கு போதும்.

நாங்கள் பாரடைஸ் நகரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தோம். ரேய்முண்டோ நேராக போகவேண்டும். ஆனால், திடீரென்று காரை மெதுவாக்கினான். பிறகு பக்கவாட்டிலிருந்த ஒரு சாலையில் திருப்பினான். அது கடலை நோக்கி போனது.

"நீ எங்கே போறேன்னு உனக்கு தெரியுமா?" நான் கேட்டேன். "இம்பீரியல் ஹோட்டலுக்கு இது வழியல்ல."

"அவர் அங்கிருந்து கிளம்பிட்டார்" அவன் சொன்னான்.

நாங்கள் ஒரு குறுகலான சாலையில் திரும்பினோம். அதன் இரு புறம் மணல் குவிப்புகள். சிறிது நேரம் கழித்து, நாங்கள் இன்னொரு குறுகலான சாலையில் திரும்பினோம். அங்கு அவன் வேகத்தை

குறைக்க வேண்டியிருந்தது. ஒரு மைல் சுமார் சென்றவுடன், நாங்கள் வெள்ளையாக பெயிண்ட் அடிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு வீட்டிற்கு முன்னால் வந்தோம். அங்கே ஒரு மணல் தோட்டம் பச்சை பச்சை என்கிற புல்வெளியோடு இருந்தது. அதை தொடர்ந்து பரந்த ஒரு வராந்தா இருந்தது. அந்த வீட்டை விட்டு தள்ளி இரண்டு கார் ஷெட்டுகள் இருந்தன.

அவன் காரை அந்த வீட்டுவாயிலில் நிறுத்தினான். இன்ஜின் கார் சாவியை எடுத்து தன் பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டான். கீழே இறங்கினான்.

நான் அந்தப் பாதையில் அவனை தொடர்ந்தேன். அவன் அந்த வீட்டுக்கு பாதி தூரம் போனபோது, சவண்டோ முன்வாசல் வழியாக வந்தார். அவர் இன்னுமும் கறுப்பு சூட்டும், கவிழ்ந்த தொப்பியும் அணிந்திருந்தார். அவர் இன்னமும் ஒரு கழுகைப் போல இருந்தார்.

அவர் என்னை வரவேற்கிற மாதிரி தன்னுடைய சின்ன தடியான கைகளைத் தூக்கினார் ரேய்முண்டோ பக்கவாட்டில் போய் நின்றான். நான் இன்னும் மூன்றடி போய் அந்த வராந்தாவிற்கு வந்தேன்.

“வாங்க உட்காருங்க திரு பென்சன்” சவண்டோ சொன்னார். “நான் உங்களைப் பார்க்க நாளைக்கு வருவதாக இருந்தேன்.” அவருடைய கறுப்பு கண்கள் என் முகத்தின் மீது ஓடியது. பிறகு அவர் நகர்ந்து அங்கிருந்த ஒரு பிரம்பு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடி, அருகிலிருந்த இன்னொரு நாற்காலியில் உட்காரும்படி எனக்கு கையை காட்டினார். “நீங்க எனக்கு என்ன சொல்லப் போறீங்க?”

நான் உட்கார்ந்தேன்.

ரேய்முண்டோ படிக்கட்டுகளில் ஏறி வீட்டிற்குள் போனான். அவன் யாரிடமோ பேசுவது காதில் விழுந்தது. பதிலாக ஒரு பலமான ஆண் குரல் அவனுக்கு பதில் கொடுப்பதும் கூட கேட்டது.

“நல்லது, திரு பென்சன்” சவண்டோ சொன்னார்.

நான் என் பாக்கெட்டிலிருந்து அந்த இருபத்தைந்தாயிரம் டாலர் பத்திரத்தை எடுத்தேன், அதை கவனமாகப் பிரித்து அவரிடம் நீட்டினேன்.

"இது அதிசயங்களின் காலம் இல்லையா திரு சவண்டோ" நான் சொன்னேன், "என்னை மன்னிச்சுடுங்க. இது வேலைக்கு ஆகலை. நான் உங்களுக்கு இன்னும் ஒரு ஐநூறு டாலர்கள் தரணும்."

அவர் என்னைப் படித்தார். அவர் முகத்தில் எந்த சலனமுமில்லை, பிறகு அந்த பத்திரத்தை வாங்கிக் கொண்டார். அதைப் பார்த்தார். அதன் மடிப்பு மீது அழகாக அதை மடித்தார். ஒரு நல்ல பர்ஸை எடுத்தார். அதில் அந்த பத்திரத்தைப் போட்டு. அதை தன் பாக்கெட்டில் திணித்துக்கொண்டார்.

"உங்களுக்கு இன்னும் அதிக பணம் வேணுமா திரு பென்சன்?" அவர் கேட்டார், "நான் உங்களுக்கு நூறாயிரம் டாலர்கள் கொடுத்தா உங்களுக்கு இதில ஆர்வம் வருமா?"

நான் அவரை முறைத்தேன். என்னுடைய இதயம் துடிக்க ஆரம்பித்தது. நூறாயிரம் டாலர்கள்! அவர் உண்மையாகத்தான் சொல்கிறார் என்பதை அவர் கண்களில் பார்க்க முடிந்தது. அதில் ஏதோ அர்த்தம் இருந்தது. அவர் அப்படியும் ஒரு நாலு மில்லியன் டாலரை மிச்சப்படுத்துவார். ஒன்றிரண்டு வினாடிகள் எனக்கு சபலமாக இருந்தது. பிறகு லூஸியை நினைத்தேன். சூடுவது தொடர்கிறது என்று போய் மறுபடியும் அவளிடம் சொன்னால், அந்தக் கண்களில் மீண்டும் ஒரு ஏமாற்றம் வரும். பிறகு நான் டிமோட்டோவை நினைத்தேன். உலகத்தில் எந்த பணமும் அந்த கோழையை கூட வைக்க முடியாது.

"இல்லை. எனக்கு அதிக பணம் வேண்டாம்." நான் சொன்னேன், "என்னால அதை சம்பாதிக்க முடியாது. யாராலும் உங்க பையனுக்கு கூட கத்துக்கொடுக்க முடியாது. ஏதோ ஒண்ணு அவனை தடுக்குது; ஒரு மனத் தடை. அவனை ஒரு மனோதத்துவரிடம் கூட்டிக்கிட்டு போனா அவரால கண்டுபிடிக்க முடியலாம். ஆனால், என்னால முடியாது."

சவண்டோ தலையை யசைத்தார். புறக்கணிக்கப்பட்ட அந்தத் தோட்டத்தை வெறித்துப் பார்த்தார்., அவர் கண்களில் ஒரு தூக்க கலக்கம். அவருடைய சின்ன தடி கைகள் அவர் முட்டியில் இருந்தது.

அங்கே ஒரு நீண்ட, அசௌகரியமான மௌனம் நிலவியது.

"என்னை மன்னிச்சுடுங்க." நான் இறுதியாக சொன்னேன், "அந்த ஐநூறு டாலர்களுக்கு என்னுடைய காசோலையை அனுப்பறேன். அந்த

உணவும், மது பானங்களும் ஏறக்குறைய அப்படியே இருக்கு. அங்கிருக்கிறதை உங்க ஆளுங்க எடுத்துக்கலாம்." நான் எழுந்தேன். "அந்த பந்தயத்தை பத்தி நான் வருத்தப்படறேன். ஆனால் நீங்க அப்படி ஒரு பந்தயம் கட்டியிருக்க கூடாது."

அவர் என்னைப் பார்த்தார்.

"எந்த பந்தயமும் இல்லை திரு பென்சன்.. அது ஒரு எந்த வித பாதிப்பும் ஏற்படுத்தாத கற்பனை கதை. போய்டாதிங்க. நான் உங்க கிட்டே பேசணும். தயவு செய்து உட்காருங்க."

நான் தயங்கினேன். பிறகு என்னுடைய கார் சாவி ரேய்முண்டோ விடம் இருப்பது எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அந்த வீட்டில் இன்னொரு மனிதனும் இருப்பது எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. ஒரு ஆபத்தான சூழல் அங்கே உயிரோட்டமாக இருப்பதை என் உள்ளுணர்வு உணர்த்தியது.

நான் உட்கார்ந்தேன்.

"ஏதாவது ட்ரிங் வேணுமா, திரு பென்சன்?"

"வேண்டாம், நன்றி."

"மனசை மாத்திக்குங்க. நான் ஒண்ணு சாப்பிடப்போறேன்." அவர் தன் தோள்வழியாக பார்த்து "கார்லோ" என்றழைத்தார்.

ஒரு ராட்சஸ மனிதன் கதவருகே வந்தான். சவண்டோ என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த நேரம் வரையில் அவன் எங்கள் பார்வையில் படாமல் மறைந்திருந்திருக்க வேண்டும். பரந்த தோள்களுடன் ஒரு குத்துச் சண்டை வீரனைப் போல வளர்ந்திருந்தான். மெல்லிய இடை, நீண்ட தடியான கால்கள். நிலவு வடிவத்திலிருந்த அவன் முகம் தட்டையாக, முரட்டுத்தனமாக இருந்தது. அவன் மூக்கு முகத்தில் பரந்து விரிந்து கிடந்தது. அவன் தலை முட்டையைப் போல வழக்கையாக இருந்தது.

"இரண்டு விஸ்கி, கார்லோ" சவண்டோ சொன்னார்.

அந்த ராட்சஸன் தலையை ஆட்டிவிட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

"அவன் தான் கார்லோ" சவண்டோ சொன்னார், "எனக்கு ஆபத்தான மனிதன் தேவைப்படும்போது அவன் ஆபத்தானவன்."

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பிரச்சினைக்குள் நடந்திருக்கிறேன் என்பதில் இப்போது நான் உறுதியாக இருந்தேன். ரேய்முண்டோவை சமாளிக்க முடியும் என்று நினைத்தேன். ஆனால்'' ரேய்முண்டோ, கார்லோ இருவர் என்றால் என்னால் முடியாது''

நாங்கள் அங்கிருந்த நிழலில் உட்கார்ந்தோம். அவர் அங்கிருந்த புறக்கணிக்கப்பட்ட தோட்டத்தைப் பார்த்தபடி தொலைதூரத்தில் கேட்ட அலைகளின் சத்தத்தையும் கார்லோ வரும்வரையில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அவன் ஒரு ட்ரேயில் இரண்டு கிளாஸ் விஸ்கியும் ஐஸ் கட்டிகளும் கொண்டு வந்தான். அவன் அந்த தட்டை மேஜையில் வைத்து விட்டுப்போனான்.

''திரு பென்சன் நீங்க என் பையனுக்கு ஒரு மன தடை இருப்பதாக சொன்னீங்க.'' சவண்டோ சொன்னார், ''நீங்க சொன்னது சரிதான். அவனுக்கு அது இருக்கு. அது ஏன்னு நீங்க புரிஞ்சுக்க. நான் ஒரு குட்டி கதை சொல்லப்போறேன். அது உங்களுக்கு சுவாரஸ்யமாக இருக்கும்.'' அவர் அங்கிருந்த ஒரு கிளாஸை எடுத்து எனக்கு ஒரு சல்லூட் அடித்துவிட்டு, அந்த விஸ்கியை உறிஞ்சினார். ''எங்கப்பா வெனிகுலாவில பிறந்து அங்கேயே இறந்தார். அவர் ஒரு விவசாயி. மனதளவிலே ரொம்ப ஏழை. அவர் நிறைய கனவு காண்பவர். நல்ல பக்திமான். அவர் கடுமையான வறுமை என்பது கடவுளின் விருப்பங்கிறதை நம்பினார். அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். நானும் என்சகோதரன் ஆண்டோனியோ. எங்கம்மா பட்டினியிலேயே இறந்து போனாங்க. நானும் என்சகோதரனும், எங்கப்பா வீடு என்று சொன்ன எங்க குடிசையை விட்டு கிளம்பறதுன்னு முடிவு செய்தோம். அது ஒரு முக்கியமான முடிவு. காரணம் கிராமத்தில் இருக்கிற பசங்க அவங்கப்பா என்ன விரும்பினாரோ அதைத்தான் செய்வாங்க. ஆனால் எங்கப்பாவுக்கு நாங்க கிளம்பறது பிடிக்கலை. ''கொஞ்சம் இடைவெளி கொடுத்து, என்னை முறைத்தார்.'' நாங்க வந்த மக்களிடம் அது பலமான பாரம்பரியம். குழந்தைகள் பெற்றோர்கள் வார்த்தைக்கு கட்டுப் படணும். அது ஒரு விதமான மூடநம்பிக்கை. பெற்றோர்கள் வார்த்தையை மதிக்கவேன்னா அவங்க நல்லாவே இருக்க மாட்டாங்க. எது எப்படியோ, நானும், என்சகோதரனும், அந்த மோசமான குடிசையை விட்டு கிளம்பிட்டோம். நாங்க கொஞ்சம் நல்ல நிலைமைக்கு வந்தோம். எங்களுடைய பயணத்தில் நாங்க ஒரு தங்கச் சுரங்கத்தை கண்டுபிடிச்சோம். அதுக்குள்ள எங்கப்பாவும், பட்டினியிலேயே

செத்துப் போய்ட்டாரு. நானும், என் சகோதரனும் பணக்காரனாக ஆனோம். நாங்க கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டோம். ஆளுக்கு ஒரு பையன், அவனுக்கு டயஸ். எனக்கு டிமோட்டோ. டயஸ் அவங்கப்பாவை போல இருந்தான். டிமோட்டோ அவங்க தாத்தாவை போல இருக்கான்." சவண்டோதன் தோள்களை குலுக்கினார். "எனக்கு அரசியல்ல ஈடுபாடு வந்தது. எங்கப்பாவும், அம்மாவும் பட்டினியால செத்தாங்கங்கிறதை நான் எப்பவுமே ஞாபகம் வெச்சிருப்பேன். என் சகோதரனுக்கும் அதிகாரத்தில் ஈடுபாடு வந்தது. நாங்க ஒத்துப் போகலை. சண்டை போட்டோம், பிரிஞ்சுட்டோம். இப்ப என் சகோதரன் தான் சிவப்பு டிராகன் அமைப்போட தலைவன். அவங்கதான் மாஃபியா கும்பலுக்கு வேலை செய்யறாங்க. நான் விவசாயிகளுக்காக வேலை செய்யற லிட்டில் பிரதர்ஸ் அமைப்பின் தலைவன்." விஸ்கியை குடிப்பதற்காக நிறுத்தினார். "நான் உங்களை போரடிக்கிறேனா பென்சன்?"

"இல்லை. ஆனால், இதையெல்லாம் ஏன் எங்கிட்ட சொல்றீங்கன்னுதான் யோசிக்கிறேன்."

"கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்க. நீங்க டிமோட்டோ கிட்ட எதையோ பார்த்திருக்கீங்க. அவன் ஒரு கவர்ச்சியான ஆளு கிடையாது, எங்கப்பாவும் அப்படித்தான். இவனும் கனவு காண்பான். கொள்கை வாதி, புத்திசாலி. அதே சமயம் ரொம்ப செண்டிமெண்டலான ஆசாமி. அவன் ஒரு பெண்ணை பார்த்தான். அவள் மீது காதல் கொண்டான் எங்கிட்ட வந்து தான் அந்தப் பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புவதாக சொன்னான். அவளை எங்கிட்ட கூட்டிக்கிட்டு வந்தான்." சவண்டோதன் பாக்கெட்டில் ஏதோ தேடினார். "உங்க கிட்ட சிகரெட் இருக்காதிரு பென்சன், ஒன்று தரமுடியுமா? நான் சிகரெட்டை என்னோடு கொண்டு வரல்ல."

நான் என் சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்து மேஜையில் போட்டேன். அவர் தானே எடுத்து பற்ற வைத்துக்கொண்டார்.

"அந்தப் பெண்ணை பார்த்தவுடன் டிமோட்டோ தவறு செய்கிறான் என்பது எனக்கு தெரிந்துவிட்டது. அவள் அவனுக்கானவள் இல்லை. அவள் அழகாக இருந்தாள். ஆனால், ரொம்பவும் லேசான மனசுக் காரி. நான் அவனிடம் சொன்னேன். ஆனால் அவன் அவளை காதலித்தான்." சவண்டோதன் தோள்களை குலுக்கிக் கொண்டார். "நான் அவனை ஒரு வருடம் காத்திருக்கச் சொன்னேன்." அவர் தன் சிகரெட்டின் நுனியை

பார்த்தபடி தொடர்ந்தார். "இப்ப என் சகோதரனின் பையன், டயஸ் சவண்டோ விஷயத்திற்கு வருவோம். அவனும் டிமோட்டோ வைப் போலத்தான். ஆனால் அவன் புலின்னா இவன் ஆடு. அவன் பெரிசா, அழகா இருப்பான். விளையாட்டு வீரன். அருமையான போலோ விளையாட்டு வீரன். பெண்களிடம் அமோக செல்வாக்கு. டிமோட்டோ காதலித்த பெண்ணை அவனும் பார்த்திருக்கிறான். டிமோட்டோ அவளை காதலிக்கிறாங்கிறதும் அவனுக்கு தெரியும்." சவண்டோ இடைவெளிகொடுத்தார். கோபத்தோடு. "நானும் என் சகோதரனும் மோசமாக சண்டை போட்டோம். அவன் இந்த இரண்டு சின்ன பையன்களையும் கேவலமாக பேசினான். என்னை திட்டினான். டிமோட்டோவையும் வாய்க்கு வந்தபடி பேசினான். அவன் ரொம்ப கெட்டவன் திரு பென்சன்." என் மீதும் என் ஸ்தாபனத்தின் மீதும் அவன் கோபத்தைக் காட்ட இந்த பெண் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை கொடுத்ததாக அவன் நினைத்தான். அவன் அந்த பெண்ணை கடத்தினான். அவளை கற்பழித்தான், அவளுக்கு முத்திரை குத்தினான். பழைய நாட்களில், சிவப்பு டிராகன் ஸ்தாபனத்தில் தங்களுடைய கால்நடைகளுக்கு தங்கள் சின்னத்தை வைத்து முத்திரை பதிப்பார்கள்." சவண்டோ கோபத்தோடு தனது தடியான கைகளை பார்த்தார். அவர் அப்படியே இருந்துவிட்டு, பிறகு தொடர்ந்தார். "அவன் இந்த பெண்ணுக்கு தன் சிவப்பு டிராகன் ஸ்தாபனத்தின் முத்திரையை குத்தினான். அந்த அவமானத்தை மரணம் ஒன்றுதான் அழிக்க முடியும். நான் லிட்டில் பிரதர்ஸ் ஸ்தாபனத்தின் தலைவன். நான் என் கையை தூக்கினால் என் சகோதரனின் மகன் சாகணும். இதை என்னால பண்ண முடியலை. ஏன்ன இது என் மகனுக்கு ஏற்பட்ட தனிப்பட்ட அவமானம். இந்த அவமானத்துக்கு என் மகன்தான் தனிப்பட்ட முறையில பழி வாங்கணும்."

நான் அசௌகரியமாக நகர்ந்தேன். ஆனாலும் நான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"எங்கள் லிட்டில் பிரதர்ஸ் அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் எல்லாருக்குமே இந்த அவமானம் தெரியும்." சவண்டோ தொடர்ந்தார். "அவர்கள் எல்லோருமே டயஸ் சவண்டோ என் மகன் கையால கொல்லப்படற செய்தியை கேக்கறதுக்கு காத்துக்கிட்டு இருக்காங்க. டிமோட்டோ கடும் பயிற்சி எடுத்துக்கறாங்கறது தெரியும். அவங்க ரொம்ப பொறுமையான மனிதர்கள். ஆனால், அவங்க காத்துக்

கிட்டிருக்காங்க. ஆனால், அவங்க பொறுமையை இழந்துக்கிட்டிருக்காங்க. டிமோட்டோவினால் யாரையும் கொல்ல முடியாதுங்கிறது டயஸுக்கு தெரியும். அவன் அவங்க தாத்தவைப் போலங்கிறதும் தெரியும். உயிர் என்பது புனிதமானது. அது கடவுளுக்குச் சொந்தங்கிற மாதிரி. அப்படித்தான் எங்கப்பா நினைச்சார். டிமோட்டோவும் அப்படித்தான் நினைக்கிறான். இந்த மனத் தடையைப் பத்தித்தான் நீங்க பேசுறீங்க. ஆனால், பழிவாங்கறதுங்கிறது எங்க பாரம்பரியத்தில் ஒரு பகுதி. எங்க மக்கள் டிமோட்டோ நினைக்கிற மாதிரி நினைக்கறதில்ல. அவன் டயஸை கொல்லலைன்னா சவண்டோங்கிற பேருக்கே அவமானம். நான் இனிமேலும்தலைவனாக இருக்க முடியாது." அவர் தன் விஸ்கியை முடித்தார். "இப்ப, என் பிரச்சினை என்னன்னு உங்களுக்கு புரியும் திரு பென்சன்."

"இதை ஏன் என்கிட்ட சொல்றீங்கன்னு. எனக்கு புரியலை. நான் உங்க பணத்தை திருப்பி கொடுத்துட்டேன். என்ன இதிலிருந்து கழட்டி விட்டுடுங்க." நான் சொல்லிவிட்டு எழுந்தேன். "நான் இதுக்கு மேல எதையும் கேட்க விரும்பலை."

அவர் தன் கரங்களை என் கைகளின்மீது வைத்தார்.

' 'இன்னும் சில நிமிஷம் என்னோடு பொறுமையாக இருங்க.' ' பிறகு குரலை உயர்த்தி "ரேய்முண்டோ."

ரேய்முண்டோ ஒரு வினோதமான கருவியோடு வராந்தாவிலிருந்து வந்தான். அந்தக் கருவி மர கைப்பிடியோடு இரும்பில் செய்யப் பட்டிருந்தது. அந்த இரும்பின் நுனி சிவப்பாகக் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

"ரெட் டிராகன் இரும்பு முத்திரை எப்படியிருக்கும்னு கொஞ்சம் செய்து காட்டு " சவண்டோ அமைதியாக சொன்னார்.

ரேய்முண்டோ அந்த பழுக்க காய்ச்சிய இரும்பை வராந்தாவிலிருந்து ஒரு மரத்தூணில் சொருகினான். அந்த மரத்திலிருந்து புகை வருவதை நான் பார்த்தேன். ரேய்முண்டோ அந்த இரும்பை வெளியே எடுத்தான். என்னை அவசரமாக பார்த்தபடி, அப்படியே வீட்டிற்குள் போனான்.

"அவன் என்ன பண்ணியிருக்காங்கிறதை நீங்க பாருங்க" சவண்டோ சொன்னார். "இதுதான் அந்த ரெட் டிராகனுடைய சின்னம். இதுக்கு ஒரு சரித்திர ஆர்வம் இருக்கு."

நான் நகர்ந்து அந்த முத்திரையை பார்த்தேன். அது ஒரு இஞ்ச் நீளத்திற்கு, வாள் வளைந்து ஒரு முதலை தலையோடு ஒரு கொடூர மிருகம் மாதிரி இருந்தது.

"டிமோட்டோ திருமணம் செய்துக்க விரும்பின பொண்ணுடைய முகத்தில் இப்படித்தான் முத்திரை குத்தினாங்க" சவண்டோ சொன்னார்.

நான் திரும்பினேன்.

"நீங்களும் உங்க கூட்டமும் கற்காலம் மாதிரி நடந்துக்கிறீங்க, இதை போலீஸுக்கு கொண்டு போகலாமே?" நான் சொன்னேன்.

"ஆமாம். இது எங்க சொந்த பிரச்னை."

"அந்த பொண்ணும் அப்படி நினைக்கிறாளா?"

சவண்டோ தன் தோள்களைக் குலுக்கினார்.

"இது அந்த பொண்ணு சம்பந்தப்பட்ட விஷயமில்லை. இது ஒரு அவமானம்."

"அவளுக்கென்னாச்சு."

"திரு பென்சன் ரொம்ப ஆர்வமாக இருக்காதீங்க. உட்காருங்க."

"நான் இனிமேல் எதையும் கேட்க விரும்பலை."

"நீங்க இதில சம்மந்தப்பட்டிருக்கீங்க." அவர் என்னை முறைத்தார்.
"நான் முடிக்கட்டும், கொஞ்சம் உட்காருங்க."

அதனால் நான் உட்கார்ந்தேன்.

"நான் சொன்னதிலிருந்து நீங்க புரிஞ்சுக்கிட்டிருப்பீங்க. எனக்கு ஒரு பிரச்சினை இருக்கு. நான் எதிர்பார்க்கற மாதிரி டிமோட்டோ பண்ண மாட்டான்னு எதிர்பார்த்தேன். நான் உங்களை பத்தி கேள்விப்பட்டேன். கடறதில நீங்க கில்லாடி கடறவனா நீங்க காட்டில ஒரு மூணுவருஷம் திரிஞ்சுருக்கீங்க. ஒரு கடறவன் அனுமதியளிக்கப்பட்ட கொலைகாரன். திரு பென்சன். நான் பார்த்துக்கிட்டிருந்த ஆள் நீங்கதான்னு முடிவு செய்தேன். டிமோட்டோ கடற பயிற்சி எடுத்துக் கிறாங்கிறதை பரப்பி விட்டேன். இந்தச் செய்தி என் மக்களுக்கு சந்தோஷமா இருந்தது. டயஸுக்கு இதில வியப்பு காரணம் டயஸ்

முட்டாளில்லை. அவனுக்கு நான் சந்தேகப்பட்ட மாதிரியே யாரும் டிமோட்டோவிற்கு சுடற பயிற்சி கொடுக்க முடியாது. ஆனால், என் மக்களுக்கு இதை பத்தி தெரியாது, அது ரொம்ப முக்கியம்.”

“இப்ப அவங்களுக்கு தெரிய வருமே” நான் சொன்னேன்.

“என் யோசனை சரியாக இருந்தா அப்படி நடக்காது.” சவண்டோ சொன்னார். “இந்தா பாருங்க திரு பென்சன், நீங்கதான் என் பையனுடைய பிரதிநிதியாக இந்த வேலையை செய்யப் போறீங்க. நீங்கதான் டயஸ் சவண்டோவை கொல்ல போறீங்க.”

அவரை முறைத்தபடி வெகு நேரம் உட்கார்ந்திருந்தேன். என் முதுகுத்தண்டு சில்லிட்டது.

“உங்க யோசனை சரியானதில்லை.” நான் சொன்னேன்.

“திரு பென்சன் இது எனக்கு, டிமோட்டோவிற்கு, என் ஸ்தாபனத்திற்கு மிகவும் முக்கியம். என் அதிகாரத்தை நான் இழக்கப் போறேங்கிறதில்லை. எனக்கு வயதாகிக்கிட்டிருக்கு. எனக்கு பதிலாக யாராவது வரதா இருந்தா பரவாயில்லை. ஆனால், அதுக்கு யாருமில்லை. அரை மில்லியன் விவசாயிகளின் உரிமைகளையும் நலன்களையும் கவனிக்கிற பிரதிநிதியாக இருக்கேன். என்னுடைய முயற்சியினால, அவங்க இப்ப பட்டினி கிடக்காம இருக்காங்க. ஆனால், இன்னும் பண்ண வேண்டியது நிறைய இருக்கு. நான் ..”

“உங்க யோசனை சரியானதில்லை” நான் திருப்பி சொன்னேன்.

“என்னுடைய மகனுடைய வேலையை எடுத்துக்க நான் உங்களுக்கு இப்ப இருநூறாயிரம் டாலர்கள் தரேன். நல்ல யோசிங்க, திரு பென்சன். எத்தனை பேரை நீங்க ரத்தம் உறைய கொன்னுருப்பீங்க? எண்பத்திரெண்டு? இன்னும் ஒண்ண சேத்துக்கிட்டா என்ன குறைஞ்சுப் போச்சு?”

“நான் ஒரு ராணுவ வீரன். ஒரு ராணுவ வீரன் கொன்னுதான் ஆகணும். நான் இப்ப ராணுவ வீரனில்லை. அதனால் நான் அதை செய்ய முடியாது. உங்களுக்கு ஒண்ணு சொல்றேன் உங்க பையன் நினைக்கிறது தான் சரி. நங்க இதை தெரிஞ்சுக்காம இன்னும் கற்காலத்தில்தான் இருக்கீங்கன்னா, நான் சொல்றதை எடுத்துக்குங்க.”

நான் எழுந்து அந்த வீட்டு வாயிலை நோக்கி நடந்தேன்.



ஒரு திறந்த கதவுக்கு பக்கத்தில் அந்த வராந்தாவில் ரேய்முண்டோ நின்றுகொண்டிருந்தான். அங்கிருந்து என்னால் கார்லோவை பார்க்க முடிந்தது. ஒரு மேஜையில் உட்கார்ந்து ஒரு ஈர்க்குச்சியால் தன் பல்லை நோண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

"என் கார் சாவி வேணும்." நான் ரேய்முண்டோவிடம் கேட்டேன்.

நான் அவனை அடிப்பதற்கு இருந்தேன். எனக்கு அதிக வாய்ப்பில்லை என்பது எனக்கு தெரியும்.

அவன் யோசித்தபடி என்னை பார்த்தான். பிறகு சாவியை எடுத்து என்னை நோக்கி தூக்கிப் போட்டான்.

நான் பின்னால் நகர்ந்து, திரும்பி, அந்த வராந்தாவை நோக்கி நகர்ந்தேன்.

"அப்ப நீங்க கிளம்பறீங்க இல்லையா திரு பென்சன்" சவண்டோ கேட்டார்.

நான் அவரைப் புறக்கணித்து விட்டு, என் காரை நோக்கி போனேன்.

"நீங்க உங்க மனைவி கிட்ட போறீங்கன்னா அவசரப்படாதீங்க திரு பென்சன், அவங்க அங்கே இருக்க மாட்டாங்க."

நான் கார் கதவை திறந்தபோது அவரது வார்த்தைகள் தெளிவாக என் காதுகளில் விழுந்தது. குடான வெயில் என் முகத்தில் விழ நான் அப்படியே சில நொடிகள் நின்றேன். பிறகு கார் கதவை மூடிவிட்டு அந்த வராந்தாவிற்கு வந்தேன்.

அத்தியாயம் ஐந்து



நான் அவரை நோக்கி போனபோது சவண்டோ என்னை ஏறெடுத்துப் பார்த்தார். அவருடைய புள்ளிகள் நிறைந்த முகத்தில் எந்த பாவமுமில்லை. அவருடைய தடியான விரல்கள் அவருடைய மீசையை தடவிக்கொண்டிருந்தது.

ரேய்முண்டோவும், கார்லோவும் இப்போது வராந்தாவிற்கு வந்திருந்தார்கள். கதவு முகட்டில் ரேய்முண்டோ சாய்ந்து கொண்டான். கார்லோ அவனை விட்டு சற்று தள்ளியிருந்தான். இன்னமும் அந்த ஈர்க்குச்சியால் தன் பல்லை நோண்டிக்கொண்டிருந்தான்.

"என்னை மன்னிச்சுடுங்க திரு பென்சன்." சவண்டோ சொன்னார், "ஆனால், நான் என்னுடைய கால் மில்லியன் மக்கள் - எல்லோருமே எங்கப்பாவைப் போல விவசாயிகள். அவங்களை பாக்க வேண்டி யிருக்கு."

"இந்த முட்டாள்தனத்தை நிறுத்துங்க!" நான் கத்தினேன். "நீங்க என்ன சொல்றீங்க - அவள் அங்கே இருக்க மாட்டாளா?"

ரேய்முண்டோ அந்த கதவருகிலிருந்து நகர்ந்தான். அவன் கைகள் தளர்ந்திருந்தது. அவன் என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

"உங்க மனைவி இப்ப என் பாதுகாப்புலதான் இருக்காங்க. அவங்க ரொம்ப பத்திரமா இருக்காங்க. தயவு செய்து பதட்டப்படாதீங்க திரு பென்சன்."

வெகுநேரம் நான் அந்த தட்டையான பாம்பு கண்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த தடி முகத்தில் ஒரு சோகம் தென்பட்டது. ஆனால், அந்த பளபளத்த கண்களில் இரக்கம் இல்லை.

“நீங்க அவளை கடத்தியிருக்கீங்களா?” நான் கேட்டேன். நான் என்னை கட்டுபடுத்திக் கொண்டேன். எனக்கு தெரியும், இந்த சமயத்தில் தேவை கட்டுப்பாடு.

“நான் அதை இப்படி சொல்றேன். அவங்களை பணயக் கைதியாக வெச்சிருக்கோம்.”

“ஆமாம். எனக்கு எச்சரிக்கை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ரேய்முண்டோ நான் தோற்றால் பிரச்சனையில் சிக்குவேன் என்று சொல்லி யிருந்தான். அது ஒரு வெத்து மிரட்டல் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது எனக்கு தெரிந்துவிட்டது. ரேய்முண்டோ மீது பாய்ந்து விட்டு, கார்லோவை தாக்கலாம் என்கிற என் வெறியை அடக்கிக் கொண்டேன்.

“கடத்தினா அதுக்கு ரொம்ப நாள் ஜெயில்ல இருக்கணும் சவண்டோ” நான் சொன்னேன், “அவள் எங்கே?”

அவர் என்னை தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு ஆமோதித்த மாதிரி தலையையாட்டினார்.

“உட்காருங்க, திரு பென்சன்.” அவர் சொன்னார் “இதை நீங்க எடுத்துக்கிட்ட விதத்தை நான் பாராட்டறேன். நான் பிரச்சினை வரும்னு எதிர்பார்த்தேன். என் மனைவியை யாராவது கடத்தியிருந்தா நான் என்னை கட்டுபடுத்திக்கிட்டிருக்க மாட்டேன். நான் ஏதாவது முட்டாள்தனமா பண்ணியிருப்பேன். ஆனால், நான் ஒரு லத்தீன் அமெரிக்கன். என் ரத்தம் சீக்கிரமா கொதிச்சுடும். ஆனால், நீங்க ராணுவ வீரனாக இருந்ததால், நீங்க ஒரு கட்டுப்பாடோட இருக்கீங்க. வன்முறை எதையும் சாதிக்காதுங்கிறது உங்களுக்கு நல்லா தெரியும். நீங்க அமைதியாக இருந்து நான் சொல்றதை கேக்கணும்னு உங்களுக்குள்ளே சொல்லிக்கிட்டிருக்கன்னா, நீங்க ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வருவீங்க. அதனால் உட்காருங்க, திரு பென்சன். என் யோசனையை கேளுங்க. நான் அதை சொன்னவுடனே, என்ன செய்யணுங்கிறதை நீங்க முடிவெடுப்பீங்க. உங்களுக்கு இரண்டு வாய்ப்புகள் இருக்கு. ஒண்ணு நான் சொல்றதை கேக்கலாம். அல்லது என்னை ஜெயிக்கலாம். 6. ந்தெடுக்கிற கதந்திரம் உங்களுக்கு இருக்கு, ஆனால், துருப்புச் சீட்டு எங்கிட்டதான் இருக்கு - அதுதான் உங்க மனைவி. இப்போதைக்கு நீங்க அவங்களைப் பத்தி கவலைப்பட வேண்டாம். அவங்க கூட ஏற்கெனவே ஒரு பெண்

இருக்காங்க. அவங்களுடைய புது வீடு நீங்க அவங்களுக்குத் கொடுத்திருக்கிற வீட்டை விட நல்லாயிருக்கும். அவங்களுக்கு தேவையான எல்லாமும் அவங்களுக்கு கிடைக்கும். அவங்க சுதந்திரத்தை தவிர. அவங்களை வசதியாக வெச்சிருக்க நான் எல்லா செலவையும் பண்ணேன். தயவுசெய்து அவங்களை பத்தி கவலைப்படாதீங்க.”

லூஸி தனியா பயந்தபடி இருப்பாளேன்னு யோசித்தபடி அங்கிருந்த ஒரு நாற்காலியில் போய் உட்கார்ந்தேன்.

“மேலே போங்க” நான் சொன்னேன் “நான் கேட்கிறேன்.”

சவண்டோ ரேய்முண்டோவையும் அவனைத் தாண்டி கார்லோவையும் பார்த்தார். தன்னுடைய தடிப்பான கையை ஆட்டி அங்கிருந்து போகும்படி ஜாடை காட்டினார். அந்த இரண்டு மனிதர்களும் வீட்டிற்குள் போனார்கள்.

“திரு பென்சன் நீங்க ஒரு நிபுணர். அதனாலதான் டயஸ் சவண்டோவை அப்புறப்படுத்த நான் உங்களைதேர்ந்தெடுத்தேன்.” சவண்டோ சொன்னார். “தீர்த்துக்கட்டறது எப்படி இருக்கணும்னா என்னுடைய ஸ்தாபனமும், ரெட் டிராகன் அமைப்பும் இந்தக் கொலையை என் பையன்தான் செய்தாங்கிற மாதிரி இருக்கணும். நீங்க ஒரு அனுபவம் வாய்ந்த கொலைகாரராக இருக்கிறதினால இதை எப்படி நடத்தணும்கிறதை நான் உங்ககிட்டயே விட்டுடறேன். உங்களுக்கு இன்னும் ஐந்து நாட்களிருக்கு. ரேய்முண்டோ, கார்லோ உங்களுக்கு உதவியாக இருப்பாங்க. அவர்கள் நம்பிக்கையான மனிதர்கள். பணம் ஒரு விஷயமே இல்லை. இந்த திட்டம் நிறைவேற எவ்வளவு பணம் வேணும்னாலும் செலவழியுங்க. டயஸ் சவண்டோ செத்துப் போனபிறகு நான் உங்களுக்கு இருநூறாயிரம் டாலர்கள் தருவேன்.”

நான் வெகு நேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“இந்த மிரட்டலில் இன்னொரு பக்கத்தை பாக்கலாம்” நான் சொன்னேன். “நீங்க தொலைஞ்சு போங்கன்னு நான் சொன்னா?”

அவர் தலையையாட்டினார்.

“நீங்க மாட்டிங்க திரு பென்சன். நான் இதில் உறுதியா இருக்கேன். காரணம் என்னால மனிதர்களை எடை போட முடியும். நீங்க உங்க மனைவியை உயிருக்குயிரா காதலிக்கிறது எனக்கு தெரியும்.”

“நான் இந்த விளையாட்டுல இல்லேன்னா நீங்க என் மனைவியை என்ன பண்ணுவீங்கன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா ?”

அவர் சிரித்துவிட்டு, தோளையாட்டினார்.

“நான் ஒரு கற்கால மனிதர்கள் கூட்டத்திலிருந்து வர்றவன்.” இப்போது அவரிடம் அந்த சோகம் போயிருந்தது. ஆனால், முன்னால் வந்து உட்கார்ந்து, என்னை முறைத்தார். ஏதோ நான் அவரை முறைப்பது மாதிரி. அவருடைய பாம்பு கண்கள் கொடூரமாகியிருந்தது. “அந்த சின்னத்தை பாருங்க அந்த ரெட் டிராகன் சின்னம்.” வராந்தாவிலிருந்து அந்த மரதூணை காண்பித்தார். “நான் அவங்களை உங்க கிட்ட திரும்ப, அனுப்புவேன், ஆனால், அவங்க முகத்தில் இந்த சின்னம் இருக்கும். நீங்க என்னை ஏமாத்தினீங்கன்னா.”

அவர் என் கட்டுப்பாட்டை பற்றி பேசினார். ராணுவம் எனக்கு போதித்திருந்த எல்லா கட்டுப்பாட்டையும் அந்த தடியான, தழும்புள்ள அந்த முகத்தில் குத்தாமல் இருக்க பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தது

நான் மேஜையில் விட்டு வைத்திருந்த என்னுடைய சிகரெட் பெட்டியை தேடினேன். அதிலிருந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தேன். புற்கள் நிரம்பியிருந்த அந்தத் தோட்டத்தின் வழியாக தொலைதூர கடலைப் பார்த்தேன்.

சவண்டோ என்னை கவனித்தபடி காத்திருந்தார்.

நான் அவரை காக்க வைத்தேன். இறுதியாக, பாதி பிடித்த அந்த சிகரெட்டை அந்த தோட்டத்தில் வீசியெறிந்தேன்.

“அப்ப நீங்கதான் ஒரு கால் மில்லியன் விவசாயிகளைக் காக்கிற லிட்டில் பிரதர்ஸ் அமைப்பினுடைய தலைவர்” நான் சொன்னேன், “நீங்க இந்த மக்களுடைய தந்தைன்னு சொல்லிக்கிறீங்க. உங்களுக்கு வயசாகிட்டதால நீங்க அவங்களை பிடிச்ச வெச்சுக்க விரும்பலைன்னு சொல்றீங்க. ஆனால், நீங்க இருக்க வேண்டியிருக்கு. காரணம் உங்களுக்கு இணையான ஒரு ஆள் உங்களுக்கு கிடைக்கலை இல்லியா. அதனால் நீங்க ஒரு மிரட்டல்காரராக மாறி, ஒரு பலவீனமான பையனை பாதுகாக்கிறீங்க. ஆனால், அவனுக்கோ அந்த பாதுகாப்பு தேவைப்படலை. அதனால் யாருக்கு எந்த தீங்கும் பண்ணாத ஒரு பெண்ணை கடத்துவீங்க. உங்களுக்கு தேவையான கொலைகார வழி கிடைக்க லேன்னா அந்த பொண்ணுடைய முகத்தில நீங்க எந்த அமைப்பு கூட

சண்டை போடறீங்களோ அந்த அமைப்பின் முத்திரையை குத்தி அனுப்புவீங்க இல்லையா. நீங்க எந்த மாதிரி ஒரு மிருகம்னு தெரிஞ்சா உங்க விவசாயிகள் என்ன நினைப்பாங்கன்னு நினைக்கிறீங்க."

அந்த தடியான, தழும்பேறிய முகத்தில் எந்த சலனமுமில்லை.

"பேசிக்கிட்டே போங்க திரு பென்சன். உங்க உடம்பிலேருந்து பித்தத்தை வெளியேத்தறது எவ்வளவு நல்லது தெரியுமா?"

நான் என்ன சொன்னாலும் அதனால் எந்த மாறுதலும் நடக்கப் போறதில்லேங்கிறது எனக்கு தெரிந்தது. நான் வராந்தாவிற்கு திரும்பும்போது இதை யூகித்தேன். ஆனால், நான் ஒரு முயற்சி பண்ணியாகனும். நான் நேரத்தை வீணடித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"சரி" நான் சொன்னேன் "உங்களுக்காக நான் அவனை கொல்றேன். ஆனால், நான் உங்க பணத்தை எடுத்துக்க போறதில்லே. நான் இந்த பிரச்சினைக்குள்ள வந்ததே பணம்தான் முக்கியன்னு நினைச்சதினால்தான். அது முக்கியம். ஆனால் உங்கள மாதிரி பணம் இல்லை. நான் அவனை கொல்ற காரணம் எனக்கு என் மனைவி வேணும்."

சவண்டோ தன் மீசையை தடவினார்.

"எந்த மாதிரி பணம் முக்கியம், திரு பென்சன்." அவர் சொன்னார் "பணத்தைப் பத்தி எந்த அவசர முடிவும் எடுக்காதீங்க. இரு நூறாயிரம் டாலர்கள் உங்க வாழ்க்கை தரத்தையே மாத்திடும். "அவர் எழுந்தார் "அந்த பணம் உங்களுக்காக காத்திக்கிட்டிருக்கும்."

அங்கிருந்த ஒரு ஷெட்டிலிருந்து ஒரு கறுப்பு கெடிலாக் கார் ஒரு சிம்பன்ஸி முக டிரைவரோடு வெளியே வந்தது.

"இப்ப நான் போகணும், திரு பென்சன். அவர் என்னை நேரடியாகப் பார்த்தார். "இந்த விஷயத்தை பத்திரமா உங்க கிட்ட நான் ஒப்படைக்கிறேன்."

நான் அவர் பார்வையை திரும்ப கொடுத்தேன். அவரை வெறுத்த படி

"ஆமாம்."

"நல்லது. உங்க மனைவி பத்திரமாக திரும்புவாங்கங்கிறதுக்கு நான் உத்திரவாதம் தரேன். நான் கேக்கறதை நீங்க பண்ணிட்டீங்கன்னா உங்க

மனைவி எந்த பாதிப்பும் இல்லாம உங்ககிட்ட திரும்பி வருவாங்க. நீங்க ரேய்முண்டோவை நம்பலாம். இந்த விஷயம் நல்லபடியா முடியனுமேன்னு அவனும் ரொம்ப ஆர்வமா இருக்கான்."

அவர் இறங்கி காரில் ஏறப்போனார். அவர் அதில் உட்கார்ந்ததும், அந்தக் கார் அந்த குறுகிய சாலையில் சீராக போனது. அது போன பாதையில் சுருள்சுருளாக புழுதி, புகை மண்டலம் ஏதோ ஆவியைப் போல உலா வந்தது.

அந்தக் கார் மறைவதை நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, ரேய்முண்டோ வெளி நடந்து என்னை சுற்றி வந்தபடி சவண்டோ காலி செய்த நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்தான்.

அவன் என்னுடைய சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்துவிட்டு, காத்திருந்தான்.

"இதில் நான் ஒண்ணு எடுத்துக்கலாமா?"

நான் கொதிக்கிற நிலையிலிருந்தேன். ஆனால், என்னையே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன்.

"உன் சிகரெட்டையே எடுத்து பிடிச்சுக்கோ" நான் சீறி விழுந்தேன்
"என் சிகரெட்டை எடுக்காதே."

அவன் எழுந்து வீட்டிற்குள் போனான். சில வினாடிகளில் சிகரெட்டை புகைத்தபடியே வெளியே வந்தான்.

அசௌகரியமாக சில நிமிடங்கள் உட்கார்ந்திருந்தேன். பிறகு கையிலிருந்த சிகரெட்டை எடுத்து அந்த வராந்தா பாதையில் தூக்கி எறிந்தான்.

"ஏதோ சண்டைன்னு நினைக்கிறீங்களா, வீரரே?" அவன் கேட்டான்.

"அதுக்கு என்ன அர்த்தம்."

அவன் எழுந்து அங்கு அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த தோட்டத்திற்கு போனான். அப்படியே திரும்பினான். அவன் கைகள் அவன் இடுப்பில் இருந்தது.

"வாங்க வீரரே, சண்டை போடலாம்."

எனக்கு இதுதான் தேவைப்பட்டது. எனக்கு ஒரு மனித முகத்தை சிதைக்க வேண்டும் போலிருந்தது. லூஸியின் முகம் பயந்தபடி,

தனியாக இருப்பது என் மனதில் வந்தது. நான் விழுந்திருக்கும் இந்த வலையிலிருந்து உடைத்து வெளியே வரவேண்டும் போலிருந்தது. நான் அடிக்கணும், அடி படவேண்டும் போலிருந்தது.

நான் எழுந்தேன். அந்தப் படிக்கட்டுகளில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன். ரேய்முண்டோ பின்னால் நடந்து தன் சட்டையை கழட்டினான். நானும் என் சட்டையை கழட்டிவிட்டு அவனை நோக்கி நடந்தேன்.

நான் நினைத்தமாதிரியே அவன் வேகமாக இருந்தான். என் தலைக்கு பக்கவாட்டில் ஒரு உரசல் ஏற்பட்டது. நான் உள்ளே போனபோது அது ஒரு பலமான குத்தாக மாறும் என்கிற எச்சரிக்கை அதில் இருந்தது. நான் அவனை அடித்தேன். ஆனால் அவன் தலை அங்கில்லை. ஆனால் என் பல்லில் வாங்கிய அடி என்னை நிலைகுலைய வைத்தது. அவன் வேகமாக இருந்தான். என்னை சுற்றி வந்தான், குதித்தான். ஆனால் நிலைதடுமாறாமல் இருந்தான். அவனால் இரண்டு கைகளாலும் வேகமாகக் குத்த முடிந்தது. நான் இன்னும் இரண்டு குத்துக்களை வாங்கிக்கொண்டேன். ஒரு குத்து என் வலது கண்ணுக்கு கீழிருந்த சதையை கிழித்தது. இன்னொன்று என் கண் எலும்பை பதம் பார்த்தது. பிறகு நான் என் வலது கையால் அவனை குத்தினேன். அதில் என்னுடைய முழு எடையும், வெறுப்பும் சேர்ந்திருந்தது. அது அவன் தாடையில் விழுந்து அவன் கீழே விழப்போனான். அவன் கண்கள் இருளுவதை நான் பார்த்தேன். அவன் தலை தரையில் சத்ததோடு விழுவதை நான் கேட்டேன்.

நான் அவன் மேல் ஏறி நின்றேன். என் வலது கை வலி எடுக்க நான் காத்திருந்தேன்.

சில வினாடிகள் பொறுத்து, அவன் கண் விழித்தான். என்னைப் பார்த்து விழித்தான். ஒரு மாதிரியான அசட்டுச் சிரிப்பு அவன் முகத்தில். அவன் எழுந்தான். ஆனால், அவன் கால்கள் துவண்டிருந்தது. அவன் கைகளை உயர்த்தியபோது அவன் தடுமாறினான்.

நான் அவனுக்கு விட்ட குத்தில் என்னுடைய நிறைய பித்தம் வெளியேறியிருந்தது.

“இதை நாம நிறுத்திப்போம்.” நான் சொன்னேனே “சரியா?”

“மேலே போகணும்னா போகலாம்.. வா” அவன் ஓரடி முன்வைத்தான், பின் அப்படியே முழங்காலிட்டு விழுந்தான். அவன் என்னை முறைத்தபடி, தன் தலையை ஆட்டிக்கொண்டான். “உன் முழு கோபமும் தணிந்ததா, வீரரே?”

அவன் கையை பிடித்து தூக்கி அவனை நிற்க வைத்தேன். அவன் அந்த வராந்தாவில் நடந்துபோக உதவியபடி அவனை அங்கிருந்த ஒரு நாற்காலியில் உட்கார வைத்தேன். அவன் தன் முகத்தை பிடித்தபடியே அதில் நிலைகுலைந்து விழுந்தான். என் கண்ணுக்கு கீழே விழுந்த அடியிலிருந்து ரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் காயத்தை என் கைக்குட்டையால துடைத்தபடி உட்கார்ந்தேன்.

இரண்டு பேரும் அப்படியே சில நிமிடங்கள் உட்கார்ந்த பிறகு என் கைக்குட்டையை காயத்திலிருந்து எடுத்தேன். இப்போது ரத்தம் வருவது நின்றிருந்தது. நான் என் சிகரெட்டை எடுத்துக் கொண்டு அவனிடம் ஒன்றை நீட்டினேன்.

அவன் சிரித்தபடி என்னை பார்த்தான், நாங்கள் இருவரும் பற்ற வைத்துக்கொண்டோம்.

“உங்களுக்கு யார் மீதாவது வெறுப்பிருந்ததா?” அவன் சொன்னான். ‘என்னை விட நீங்க கார்லோவைத்தான் அதிகம் வெறுக்கணும்.’”

கார்லோ வெளியே வராந்தாவிற்கு வந்தான். அவனுடைய முரட்டு வேகத்தில் ஒரு மந்தமான புன்னகை. இரண்டு கிளாஸ் விஸ்கியையும் ஐஸையும் அங்கிருந்த மேஜையில் வைத்தான்.

“அது நல்ல குத்து திரு. பென்சன். என்னையும் அந்த மாதிரி குத்த நினைக்கிறீர்களா?”

நான் அவனைப் பார்த்தேன். பிறகு ரேய்முண்டோவை பார்த்தேன்.

“மேலே போங்க” ரேய்முண்டா சொன்னான். “அவனை அடியுங்க. அவனுக்கு அது பிடிக்கும்... எனக்குப் பிடிக்காது. இந்தா பாருங்க, வீரரே, நமக்கு பன்றதுக்கு வேலை இருக்கு. ஆனால், இன்னமும் நீ கோபத்தோடு இருந்தா பண்ண முடியாது. அதனால் மேலே போய் அவனை அடியுங்க. அது உங்களுக்கு உதவும்.”

நான் தொலைதூர கடலை பார்த்தேன். உன் மனைவிங்கிற துருப்புச் சீட்டு எங்கிட்ட இருக்கு. சவண்டோ சொல்லியிருந்தார். வராந்தாவை

தங்கியிருந்த அந்த மரத் தூணிலிருந்த அந்த முரட்டுச் சின்னத்தைப் பார்த்தேன். நான் லூஸியை நினைத்தேன். கூண்டில் அடைபட்ட மிருகம் மாதிரி இப்போது சீறிக் கொண்டிருப்பதற்கு இது நேரமில்லை. லூஸி, பத்திரமாக, சின்னம் பதிக்கப்படாமல் திரும்ப எனக்கு கிடைக்க வேண்டுமென்றால் நான் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்.

"நான் எடுத்துக்கிறேன். சவண்டோ கிட்ட ஏதோ திட்டம் இருக்கு. நான் அதை மெருகேத்தனும். இல்லையா?" நான் சொன்னேன்.

"ஏறக்குறைய."

"என்ன திட்டம்?"

"டயஸ் பாரடைஸ் நகரத்து விமான நிலையத்திற்கு செப்டம்பர் 27ந் தேதி 22.15க்கு வரான். அவன் நாலு பாதுகாவலர்களோடுதான் பயணம் பண்ணான். விமான நிலையத்தில் அவனுக்காக ஒரு கார் காத்துக்கிட்டிருக்கும். அவனும், அவனுடைய பாதுகாவலர்களும் நெடுஞ்சாலை வழியாகத்தான் வராங்க. அந்த வழியைப் பத்தி ஒரு வரைபடம் எங்கிட்ட இருக்கு. அவன் வெலிங்டன் எஸ்டேட்டுக்கு 23.20க்கு வருவான். எங்கிட்ட அந்த வீடு, அங்கிருக்கிற தோட்டங்களுடைய வரைபடமும் இருக்கு. அவன் அங்க மூணு நாள் தங்கப் போறான். பிறகு விமான நிலையத்துக்கு திரும்பி வந்து கிளம்பப் போறான். அந்த இடத்தில்தான் அவனை போட்டுத் தள்ளணும்னு திரு. சவண்டோ நினைக்கிறார். அவன் வீட்டில் இல்ல. அது பெரிய அமளியை ஏற்படுத்தும். அதனால் மூன்று பகலும் இரண்டு ராத்திரியும் இருக்கு அவனுக்கு சாவு மணி அடிக்க."

"வெலிங்டன் எஸ்டேட். அது என்ன?"

"அவனுடைய புதிய பெண் சினேகிதி அங்கதான் தங்கியிருக்கா" ரேய்முண்டோ சொன்னான்.

"நான்ஸி வெலிங்டன். நீங்க அவளைப் பத்தி கேள்விப்பட்டிருக்கீங்களா?"

"நீங்க எட்வர்ட் வெலிங்டன் மனைவியையா சொல்றே?"

"அவளேதான்."

எட்வர்ட் வெலிங்டன் நேஷனல் கம்ப்யூட்டரின் தலைவன். எப்போதுமே செய்தியில் இருப்பான். ஜனாதிபதியோடு கைகுலுக்குகிற

அவனுடைய படம் அடிக்கடி பத்திரிகைகளில் வரும். அதுவும் ஒரு பெரிய படகில் ஏறுகிற மாதிரி, ரோல்ராய்ஸில் ஏறுகிற மாதிரி யெல்லாம் அரசியல்வாதியின் புன்னகை. கடன் கொடுக்கிறவனின் கண்களோடு உயரமான ஒரு அறுபத்தைந்து வயது மனிதனாக அவனை நினைவிருக்கிறது. அவனுக்கு மூன்று முறை திருமணம் நடந்திருக்கிறது. மறுபடியும் போன வருடம் ஒரு பதினெட்டு வயது மாடலை திருமணம் செய்து கொண்டான். அந்தத் திருமணமே பத்திரிகைகளில் பெரிய செய்தியாக இருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் நான் அதில அதிகமான கவனம் செலுத்தலை. ஆனால், இப்ப நான் அவனை நினைவில் வெச்சே ஆகணும்.

“வெலிங்டனுடைய பெண்டாட்டிதான் இப்படயஸுடைய பெண் சினைகிதின்னா சொல்றே?”

“ஆமாம் ஒரு வியாபார பயணமா வெலிங்டன் அவளை காரகாஸுக்கு அழைச்சுக்கிட்டு போனபோதுதான் சந்திச்சாங்க. அவன் பணம் பண்ணிக்கிட்டிருந்தப்ப, டயஸ்தான் நான்ஸியை வெளியே அழைச்சுக்கிட்டு போவான். இப்ப வெலிங்டன் செடம்பர் 26லிருந்து 30 வரைக்கும் பாரீஸ் போறார். அந்தப் பெரிய வீடு காலியாக இருக்கும். வெலிங்டன் வரவறைக்கும் நான்ஸி ஒரு ஸ்பானிஷ் ஹோட்டலில் இருக்கத்தான் ஏற்பாடு. விருந்தாளிகளுக்குன்னு அந்த எஸ்டேட்ல ஒரு பங்களா இருக்கு. அங்கதான் அவள் டயஸை சந்திக்க போறா.”

“உனக்கு இதெல்லாம் எப்படி தெரியும்?”

ரேய்முண்டோ சிரித்தான்.

“நாங்க நான்ஸியோட ஒரு கறுப்பு வேலைக்காரியை பிடிச்சோம். டயஸ் நான்ஸியோட படுத்துக்கிட்டிருக்கும்போது அவள்தான் அந்த வீட்டை சுத்தம் பண்ணி, சமைப்பா. இந்த முழு ஏற்பாட்டையும் நான்ஸி அவகிட்ட சொன்னா. அவள் எங்கிட்ட சொல்லிட்டா.”

“நான் அந்த எஸ்டேட்டுடைய வரைபடத்தைப் பார்க்கலாமா?”

“உங்க நேரத்தை வீணடிக்காதீங்க. நான் அந்த இடத்தைப் போய் பாத்துட்டு வந்துட்டேன். அவன் மட்டும் தனியாக இருந்தா ஒண்ணும் பிரச்சினையில்ல. ஆனால், அவன் கூட இருக்கிற நாலு பேருமே திறமைசாலிங்க. உங்களை விட அதிக திறமைசாலிகள்னு சொல்ல வரலை. ஆனாலும் நல்லாவே சுடுவாங்க. அவங்க எல்லா நேரமும் பாதுகாத்துக்கிட்டே இருப்பாங்க.” அவர் பேசிக் கொண்டிருக்கும்

போதே கார்லா ஒரு தட்டு நிறைய சாண்ட்விச்சோடு வந்தான். "ஏதாவது சாப்பிடுங்க, வீரரே." ரேய்முண்டோ தொடர்ந்தான்.

"நீங்க அவளைப் பத்தி கவலைப்பட வேண்டாம்." அவன் என் சிந்தனைகளை படிப்பதில் கெட்டிக்காரனாக இருந்தான். அந்த சாண்ட்விச்சை பார்த்தவுடன் நான் கிளம்பும் போது எனக்காக மதிய உணவு தயாரித்துக் கொண்டிருந்த லூஸி நினைவுக்கு வந்தாள். "யாராவது நல்லாயிருக்காங்கன்னு சவண்டோ சொன்னா, நீ நம்பலாம்."

"நான் அவளோடு போன்ல பேசணும். நீ அதுக்கு ஏற்பாடு பண்ணு."

அவன் தயங்கினான்.

"நான் அவளோடு பேசணும்." நான் வற்புறுத்தினேன். "அவ பாதுகாப்பா இருக்கலாம். ஆனால் அது அவளுக்கு தெரியாது. இந்த வேலை நல்லபடியா முடியணும்னு சவண்டோ நினைச்சா நான் அவளோடு பேசணும்."

அவன் யோசித்தபடியே சாண்ட்விச்சை மென்றபடி தலையசைத்தான்.

"இது நியாயமாகத்தான் எனக்கு படுது. ஆனால் திரு. சவண்டோ கிட்ட சொல்லாதீங்க." அவன் வீட்டிற்குள் போனான். நான் காத்திருந்தேன் என் இதயம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒரு ஐந்து நிமிட காத்திருப்புதான். ஆனால், அதுவே எனக்கு ஒரு மணி நேரம் ஆன மாதிரி இருந்தது. பிறகு அவன் வந்தான்.

"அவங்க லைன்ல இருக்காங்க."

நான் அந்த சூடான முன் அறைக்கு போய் ரிசீவரை எடுத்தேன்.

"லூஸி."

"ஓ.. ஜே.."

அவள் குரலின் ஒலி ஸ்திரமில்லாமல், பயத்தோடு இருந்தது. அது என் இதயத்தின் அடியில் அடித்தது.

"நீ நல்லாயிருக்கியா?"

"ஆமாம். ஜே. ஆனால், இதுக்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?"

"நீ அதைப் பத்தி கவலைப்படாதே. உன்னை நல்லா பாத்துக்கிறாங்களா?"

"ஆமா... ஆனால் என்ன நடக்குதுன்னு எனக்கு தெரியணும்."

"கவலைப்படாதே. என்னை நம்பு. இன்னும் சில நாள்ல நான் உன்னோடு இருப்பேன். என்னை அப்படியே நம்பு." லைனில் கிளிக் என்று சத்தம். பிறகுதொடர்பு செத்து போனது.

"நல்லது எனக்கு ஏதோ ஒரு தகவலாவது கிடைத்ததே. அவ நல்லாயிருக்காள் என்றாவது சொன்னாளே...அவள் பயந்து போயிருந்தாலும் கூட. நான் சொன்னதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சம் பயமில்லாமல் இருப்பாள்.

"உங்க மனசில இருந்த பாரம் போயிடுச்சா. வீரரே?" ரேய்முண்டா கேட்டான். அவன் என்னைகவனித்தபடி வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

நான் ரிசீவரை அது இருந்த இடத்தில் வைத்தேன்.

"அது கொஞ்சம் ஆறுதலா இருந்தது."

நான் வராந்தாவிற்கு திரும்பி வந்து உட்கார்ந்தேன். இப்போது கொஞ்சம் பதட்டமில்லாமல் பசியோடு இருந்தேன். ரேய்முண்டோ என் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்ததும், இரண்டு பேரும் சாண்ட்விச்சை எடுத்தோம்.

"நான் அவனை எஸ்டேட்ல போட்டுத் தள்ளலேன்னா, எங்க போட்டுத் தள்ளறது?" நான் கேட்டேன்.

"இன்னும் பத்து நிமிஷத்தில் உங்களுக்கே தெரியும்." அவன் சில நொடிகள் மென்றான். பிறகு தொடர்ந்தான். "லிட்டில் பிரதர்ஸ் டிமோட்டோதான் சுட்டாங்கிறத பார்க்கறதுக்கு ஒரு சாட்சியை அனுப்புறாங்க."

ரேய்முண்டோ அந்த வராந்தா பாதையில் துப்பினான்.

"பெர்னாண்டோ லோபஸ். அவன் அந்த அமைப்பில் பெரிய ஆள். ஆனால் அவன் சவண்டோவை வெறுப்பவன். டயஸை சுடற அளவுக்கு டிமோட்டோவுக்கு தைரியம் கிடையாதுன்னு நம்பறவன். அவனை திருப்தி படுத்தவேண்டியது உங்க வேலை."

"எனக்கு அந்த சத்தமே பிடிக்கவில்லை."

"திரு. சவண்டோ இங்கேயிருப்பார். அவர் அவனை அவர் முன்னால நிக்க வைக்கக் கூட மாட்டார். அதனால் நாம ஏதாவது செய்தாகணும்."

நான் அவனைப் பார்த்தேன்.

"நீங்க ஏன் இதில தலையை கொடுக்கிறீங்க? உங்களையும் இந்த கொலைக்கு உடந்தையா ஆக்கியிருக்கீங்களே."

ரேய்முண்டோ தன் தாடையை மெதுவாக தடவிக் கொண்டான்.

"நான் அதை அப்படி பாக்கலை. நான் குழந்தையாக இருந்தபோது எனக்கு திரு. சவண்டோ பல நன்மைகள் பண்ணியிருக்கார். நான் அவருக்கு ரொம்ப கடமைப்பட்டிருக்கேன்." அவனுடைய கறுப்பு கண்கள் இறுகியது. "இது நடந்தே ஆகணும் வீரரே."

"அதனால் எனக்கோ என் மனைவிக்கோ முத்திரை விழணும்னு அவர் சொல்லப் போறார்."

"இது நடந்து முடிஞ்சா நீங்க பெரிய பணக்காரனா ஆகப் போறீங்க." சவண்டோ எப்போதும் கொடுத்த வாக்கை காப்பாத்துவார். அவ முகத்தில இரும்பை வெச்சா அதுக்கு நீ உன்னைத்தான் குத்தம் சொல்லிக்கணும்."

என் முதுகுத் தண்டில் சில்லென்று ஏதோ ஊறியது.

"அவன் பண்ணுவானா?"

"அவன் பண்ணுவான்."

அவன் தன் கடிகாரத்தை பார்த்து விட்டு எழுந்து வீட்டிற்குள் போனான். அவன் 9 x 35 பைனாகுலர் இரண்டு எடுத்துக் கொண்டு திரும்பினான். என்னிடம் ஒன்றை நீட்டினான். இன்னொன்றை தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டான். "உனக்கு எதிரா இருக்கிற அந்த கடல் பகுதி வெலிங்டனுடைய தனிப்பட்ட கடற்கரை." மறுபடியும் அவன் தன் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். "அந்த கடலை ஒரு தரம் பார்த்து நீங்க கடப் போறதாக கற்பனை பண்ணிக்குங்க."

நான் அதை எடுத்தபோது தொலைதூரத்தில் ஒரு இன்ஜின் அலறுகிற சத்தம் கேட்டது. நான் அதிலிருந்த கண்ணாடியை சரிசெய்து கொண்டிருந்தபோது அந்தக் கடலின் ஓரத்தில் ஒருமோட்டார்படகு வந்து கொண்டிருந்தது. நான் மையத்தை சரிசெய்தேன். ஒரு வெள்ளை முழு உடையணிந்த ஒரு தமிழான நீக்ரோ பெண் அதை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த படகை இணைக்கிற வெள்ளைக் கயிறு அந்த

நீலக் கடலில் குறுக்கே இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு என் பார்க்கும் திசையை மாற்றினேன்.

அதிலிருந்து ஒரு பெண் முழு நிர்வாணமாக இருந்தாள். சரியாக இருந்த அவளுடைய ஒல்லியான உடல் தங்க பிரவுன் நிறத்தில் இருந்தது. வைக்கோல் மாதிரி இருந்த அவளது தலைமுடி அவள் முதுகில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மறுபடியும் பைனாகுலரை கூர்மைப்படுத்தி அவள் மீது உன்னிப்பாகப் பார்த்தேன். அவளுடைய கறுப்பு முலைகளையும் அவள் கைகளைத் தாழ்த்திப் போட்டு இருந்ததையும் பார்த்தேன். அந்த கடலின் ஒரு தகட்டின் மேல் நின்று தவழ்ந்து வந்தபோது அவள் ஒரு கடல் கன்னியாகவே இருந்தாள். அவள் இளம் முகத்தில் ஒரு பிரமிப்பான சிரிப்பு இருந்தது. அந்தப் படகு சட்டென்று திரும்பியது. அவள் அதிலிருந்து பெரிய நிபுணர் மாதிரி தரையில் குதித்தாள். பிறகு ஒரு காலை எடுத்து அந்தப் படகில் போட்டாள்.

அவள் அப்படியே ஒரு பதினைந்து நிமிடங்கள் இருந்தாள். அழகாக கிளர்ச்சியூட்டும் கவர்ச்சியாக ஒரு நிபுணியாகவே இருந்தாள். பிறகு அந்தப் படகு அப்படியே அவளை என் பார்வையிலிருந்து எடுத்து அந்தக் கடலை அணைத்துக் கொண்டிருந்த பனை மரங்களுக்கு நடுவே கொண்டு போனது. அந்த மோட்டார் பெரிய சத்தம் போட்டுவிட்டு அணைந்தது கேட்டது.

"அதுதான் அவள்." ரேய்முண்டோ சொன்னான். "தன் கண்ணாடிகளைப் போட்டபடி, தினமும் இந்த நேரத்தில் அவள் இந்த விளையாட்டுக்கு வருவா. இந்தக் கடல் விளையாட்டில் தென் அமெரிக்கா விலேயே ஒரு சிறந்த நிபுணன் டயஸ். அவங்க இரண்டு பேரும் படுத்து முடிஞ்சதும், அவங்க இரண்டு பேரும் கடல்ல இந்த விளையாட்டுக்கு வந்து யார் திறமைசாலின்னு போட்டி போடுவாங்க. அந்த இடத்தில் அவனை போட்டுத் தள்ள முடியுமா?"

நான் அதைப் பத்தி யோசித்தேன். இலக்கு வேகமாக நகர்ந்து கொண்டு திசையை மாற்றிக் கொண்டேயிருக்கும். ஒரு 600 எம்.எம். தொலைநோக்கி துப்பாக்கி ஒரு நூறு அடி தூரத்தைக் குறைக்கலாம். அது முடியாத காரியமல்ல. ஆனால், ரொம்ப தந்திரமானது. நான் அதை செய்ய முடியாம நமுவ விட்டால்... மறுபடியும் அந்த வராந்தா தூணிலிருந்த அந்த சிவப்பு டிராகன் சின்னத்தைப் பார்த்தேன். ஒரு மரத்தின் மேலே ஒரு 300 எம்.எம். துப்பாக்கியோடு நான் நின்று கொண்டிருந்ததை

நினைவுபடுத்திப் பார்த்தேன். நான் ஒரு ஆளை சுடுவதற்கு, கூட்டில் ஒரு நீண்ட மூன்று மணி நேரம் காத்திருந்தேன். என் கைகள் இறுகியது. என் கண்கள் கூசியது. அந்த ஆளின் தலை என் பார்வையில் படுவதற்கு முன்பு அந்த ஆள் எனக்கு ஐநூறு அடி தூரத்தில் இருந்தான். ஒரு வினாடி தான் நான் அவனை கொல்வதற்கு இருந்தது. ஆனாலும் நான் அவனைக் கொன்றேன். அது ஒரு மூன்று வருடத்திற்கு முன்பு. என் தன்னியல்பு கொஞ்சம் மெதுவாக இருந்தது. ஆனால் டயஸ் எனக்கு அரை மைல் தூரத்தில்தான் இருப்பான். நான் ஒரு சைலன்ஸரை வைத்துத்தான் சுடப் போகிறேன். நான் சுடுகிறேன் என்று தெரியாமலேயே நான் அவனை ஆறு முறை சுடலாம்.

“75-25 வாய்ப்புதான்” நான் சொன்னேன். “அவள் நாளைக்கும் வருவாளா?”

“தினமும் இந்த நேரத்துக்கு.”

“எங்கிட்ட அந்த தொலைநோக்கி துப்பாக்கி இருந்தா நான் அவளை குறி வெச்ச சரியா சுட்டு விடுவேன்.” நான் எழுந்தேன். “நான் டிமோட்டோவுடைய துப்பாக்கியை எடுத்துப் போறேன்.”

ரேய்முண்டோ என்னை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தான்.

“நான் உங்க கூட வரணுமா வீரரே?”

“நான் எங்கேயும் ஓடிட மாட்டேன்.”

அவன் தலையாட்டினான்.

“சரி போங்க.”

“என் வீடு நான் அழைக்கிற இடத்திற்கு போக முப்பதைந்து நிமிடங்கள் எடுத்தது. அங்கு ஓட்டிக் கொண்டு போகும்போது நான் லாஸியை நினைத்தேன். நாங்கள் கழித்த அந்த முதல் இரவை நினைத்தேன். இந்தக் காலத்துப் பெண்களைப் போல் இல்லாமல், அவள் கன்னியாகவே இருந்தாள். நான் அவளை அனுபவிக்கத் துவங்கியபோது அவள் கொஞ்சம் வலியால் மூச்சிறைத்தாள். அவளுடைய மென்மையான கைகள் என் தலையை பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. அடுத்த மூன்று மாதத்திற்கு அவள் கொஞ்சம் நடுங்கிக் கொண்டதானிருந்தாள். ஆனால் என்னை ஊக்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. அவள் சொன்னது எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. “எனக்கு உங்கிட்ட பயமா

இருக்கு. ஜெயிக்கணும்னா நாம முரட்டுத்தனமாகவும், கடினமாகவும் இருக்கணுங்கிறது எனக்கு தெரியும். ஆனாலும் என்கிட்ட முரட்டுத் தனமாகவும் கடினமாகவும் இருக்காதீங்க."

அவளை நான் திரும்ப அடையணும்னா நான் ஒரு ஆளை கொல்லணும். ஆனால் யார் இந்த டயஸ் சவண்டோ? அவன் தன்னை ஒரு மிருகம் மாதிரி காட்டியிருக்கானே. லூஸியைப் போல ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணை கெடுத்து அவளுக்கு முத்திரை () தியிருக்கானே.

நான் கடும் பள்ளிக்குப் போகும் அந்த மணல் சாலையில் போனபோது, அந்தக் கதவுகள் திறந்து கிடந்ததை நான் பார்த்தேன். நான் பங்களாவை நெருங்கியபோது பாரடைஸ் நகரத்து போலீஸ் தலைமையகத்தின் துப்பறிவாளர் டாம் லெப்ஸ்கியின் சிவப்பு நீல காரைப் பார்த்தேன்.

* * *

நான் காரை விட்டு இறங்கினேன். என் இதயம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் சுற்றிலும் பார்த்தேன். லெப்ஸ்கி இருப்பதற்கான அறிகுறியே இல்லை. நான் பங்களாவை நோக்கி நடந்தேன். முன் கதவு திறந்திருந்தது. நான் வரவேற்பறைக்கு போனேன். சாப்பாடு பரிமாறுகிற காட்சி, அங்கிருந்த மேஜை இருந்தது. நான் சமையலறைக்கு போனேன். அங்கிருந்த வாணலியில் ஒருபன்றி துண்டு வறுத்துக் கிடந்தது.

பட்டாணி, இன்னொரு பாத்திரத்தில் அரிசி தண்ணீரில் ஊறிக் கொண்டிருந்தது. நான் எங்கள் படுக்கையறைக்கு நடந்தேன். நான் விட்டுவிட்டு போன மாதிரியே இருந்தது. லூஸியின் அலமாரியைப் பார்த்தேன். அவளுடைய உடைகள் அங்கேயே இருந்தது. எதுவுமே காணாமல் போகவில்லை.

ஒரு முழுமையான தனிமையை உணர்ந்தேன். அவள் எனக்காகக் காத்திராமல் நான் வீட்டுக்கு வருவது இதுவே முதல் தடவை.

நான் பங்களாவை விட்டு என் சுடுதளத்திற்குப் போனேன். லெப்ஸ்கியை அங்கு பார்க்கலாம் என்று நினைத்தேன். நான் சரிதான். நான் அங்கே போனபோது அவர் அந்த வாசலில் இருந்தார்.

அவருடைய குளிர்ந்த புதிரான கண்கள் என்னுடையதைப் பார்த்தது.

"ஹை.. ஒரு அபாய அறிவிப்பு உங்களைப் பத்தி போடறதாக இருந்தேன்."

அந்த துருவம் கண்களை நான் பார்க்க இருந்தேன்.

"அறிவிப்பா? நீங்க என்ன சொல்நீங்க?"

"இந்த இடம் காலியாக இருக்கிறதைப் பார்த்தேன். ஏதோ தப்பு நடந்திருக்கும்னு நினைச்சேன்".

"எதுவும் தப்பில்லே. நீங்க என்ன விஷயமாக வந்தீங்க லெப்ஸ்கி."

"இந்தப் பக்கமா போயிக்கிட்டிருந்தேன். எங்க வீட்டு வயசான அம்மா ஒரு சட்னி பண்ணுவாங்க. அந்தக் குறிப்பை உங்க மனைவி கிட்ட கொடுக்கலாம்னு வந்தேன். அவங்க எங்கே?"

"அவர் வீட்டுக்கு வந்திருக்கணும். சமையல் பாதி தயாராகிக் கிட்டிருந்ததை பார்த்திருக்கணும். மோப்பம் பிடிச்சிருக்கணும். ஒரு சரியான போலீஸ்காரர்தான் மோப்பம் பிடிப்பார்."

இப்பதான் அவர் தலையை ஆட்டினார். "நான் இங்க வந்தபோது இது இன்னொரு மேரி செலஸ்டி மாதிரியிருந்தது."

"இன்னொரு யாரு?"

"ஒரு கப்பல் அனாதையாக கிடந்ததே. சாப்பாடு கூட மேஜையில் இருந்தது. ஆனால், கப்பல்ல யாருமே இல்லை. நான் ஒரு ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட் சந்தாதாரன். இந்த மாதிரி விஷயங்களை அவங்க நிறைய போடுவாங்க. நான் இங்க வந்தபோது முன் கதவு திறந்திருந்தது. மேஜையில் சாப்பாடு. அடுப்பில் கொஞ்சம். ஆனால், உயிரோட்டமே இல்லை. அதனால் நான் பயந்திட்டேன்."

"ஒரு அவசர அழைப்பு. அதனால் போட்டது போட்டபடியே போய்ட்டோம்."

"உங்க மனைவியுடைய சினேகிதியா?"

"ஆமாம்."

அவர் என்னைப் பார்த்தார்.

"யார் ஜெயிச்சா?"

நான் அவரை முறைத்தேன்.

"மறுபடியும் சொல்லுங்க."

"எதுக்கு சண்டை?"

என் காயங்களைப் பற்றி நான் மறந்து போயிருந்தேன். அதுவும் கண்ணுக்கு கீழே ஒரு வெட்டு. "அது ஒண்ணுமில்லே சும்மா ஒரு சர்ச்சை. அதனால் அப்படியாச்சு."

"ஏதோ சர்ச்சையா?" அவர் தன் கழுத்தைத் துடைத்தபடி என்னைப் பார்த்தார். "உங்க டெலிபோன் வேலை செய்யலை." அவர் கண்கள் என்னைத் துழாவினது.

"அப்படியா?" நான் ஒரு சிகரெட்டிற்காக தடுமாறினேன். பிறகு எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். ஒரு போலீஸ்காரர் அப்படி நடந்து கொண்டால் அவர் உங்களை பயமுறுத்துகிறார் என்று அர்த்தம். ஒரு நிமிஷம் வேலை பாக்கும், மறுநிமிஷம் வேலை பாக்கலை. நீங்க நகரத்தை விட்டு தள்ளியிருந்தா அது எப்படின்னு உங்களுக்கே தெரியும்."

"இல்லை தொடர்பே அறுத்திருக்காங்க."

என் தொண்டை வறண்டு கொண்டிருந்தது.

"அறுத்திருக்காங்களா.. எனக்குப் புரியலை."

"ஆமாம் அறுத்திருக்காங்க."

"யாராவது குழந்தைகள். குழந்தைகள் இங்கே வந்தாலே நரகம்தான். நான் அதை சரி பண்ணேன். எனக்கு என்னாச்சுன்னு தெரியலை."

"நீங்க எப்பவுமே வெளியே போகும்போது முன்கதவை திறந்து வெச்சுட்டுத்தான் போவீங்களா?"

அந்தக் கேள்விகளால் நான் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தேன். அவரை நிறுத்த இதுதான் நேரம் என்று நினைச்சேன்.

"நானே கவலைப்படாத போது, நீங்க ஏன் கவலைப்படணும்?" லெப்ஸ்கியின் முகம் இறுகியது. அவர் முழு போலீஸ்காரர் ஆனார்.

"இந்த மாதிரி அலட்சியமா இருக்கிற ஆளுங்கதான் போலீஸுக்கு வேலை வைக்கறாங்க. நான் கேக்கறேன். நீங்க வீட்டை விட்டு வெளியே போகும்போது வாசக் கதவை திறந்து வெச்சுட்டுதான் போவீங்களா?"

"அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். நாங்க மக்களை விட்டு பல மைல்கள் தள்ளியிருக்கோம். நாங்க வழக்கமா தூங்கும்போது கூட கதவைத் திறந்து வெச்சட்டுத்தான் தூங்குவோம்."

அவர் என்னைப் பார்த்தார். கண்களில் ஒரு வெறுமை.

"ஆனால் இங்கிருக்கிற குழந்தைகள் நரகம்?"

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

ஒரு நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் "நான் இங்க வந்தபோது யாருமேயில்லை. நான் வீட்டை சுத்தி பாத்ரேன். திருமதி பென்சன் அவங்க உடைமைகளை அவங்களோடு எடுத்துக்கிட்டு போனாங்களா? நான் அவங்க அலமாரியை பார்த்தேன். அது எங்க வழக்கம் திரு. பென்சன். ஆனால் அதில எல்லாம் அப்படியே இருந்தது."

"உங்க ஆர்வத்தை நான் பாராட்டறேன்." நான் சொன்னேன். "ஆனால் நீங்க அதைப் பத்திக் கவலைப்பட வேணாம். அது ஒரு அவசர அழைப்பு. எங்களுக்கு அதிக நேரமில்லை. சில நாளைக்கு வேணுங்கிறதை மட்டும் அவங்க எடுத்துக்கிட்டு போனாங்க."

அவர் என்னைத் தொடர்ந்து பார்த்தபடியே தன் மூக்கை தடவிக் கொண்டார்.

"ஏன் உங்க மாணவர்கள் யாரும் வந்து சுடலை?"

திடீரென்று வேறு விஷயத்திற்கு மாறியது என்னைக் குழப்பியது.

"மாணவர்களா?"

"உங்க நேரத்தை எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கிட்ட அந்த பணக்காரர்."

"ஓ அவரா?" என் மூளை வேகமாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. "அவர் நேற்றைக்குப் போய்விட்டார்."

"அது சரிதானே? அவருக்கு என்ன பிரச்சினை? இன்னொரு நோயான நண்பரா?"

"அவருக்கு பிரச்சினையில்லை. அவருக்கு போரடிச்சு போச்சு."

"அந்த அலமாரியில இருக்கிற வெஸ்டன் & லீஸ் துப்பாக்கி அவருடையதா?"

“ஆமாம்.” எனக்கு வேர்க்க ஆரம்பித்தது. இந்தக் கேள்வி எனக்கு எரிச்சலைத் தந்தது. “அதை அவர் கிட்டே திருப்பி அனுப்பப் போறேன்.”

“அவர் அதை ஏன் எடுத்துக்கட்டு போகலை?”

நான் இதைத் தடுத்தாக வேண்டும்.

“அது உங்க கவலையா திரு. லெப்ஸ்கி.”

அவர் சிரித்தார்.

“இல்லேன்னு நினைக்கிறேன்.” அந்த சிரிப்பு தொலைந்து போனது. “இந்த அறுநூறு மில்லி மீட்டர் தொலைநோக்கி, அந்த சைலன்ஸர். அவர் யாரை கொலை பண்ணத் திட்டம் போட்டிருக்கார்? ஜனாதிபதி?”

நான் அந்தத் துப்பாக்கியையும், அந்த சைலன்ஸரையும் அந்த பெட்டி யிலேயே வைத்திருந்தேன். அவர் இங்கே துருவிக் கொண்டிருக்கும் போது பார்த்திருக்க வேண்டும். நான் எப்படியோ ஒரு சிரிப்பை வரவழைத்தேன்.

“அவருக்கு இந்தக் கருவிகள் மீது பைத்தியம். இந்த ஆளுங்களுக்கு புத்தியை விட பணம் அதிகமாக இருக்கும். எந்தவிதமான புது துப்பாக்கியைப் பார்த்தாலும் வாங்கிடுவார்.”

லெப்ஸ்கி தலையை ஆட்டினார். “அதனால் இப்ப உங்களுக்கு ஓய்வு நேரம் இருக்கு. மாணவர்கள் இல்லை. மனைவியும் இல்லை. எனக்கு நாளைக்கு ஓய்வு நேரமிருக்கு. நான் நாளைக்கு இங்கே பாடம் கத்துக்க வரலாமா?”

எனக்கு தேவையான கடைசி விஷயம் அதுதான்.

“மன்னிக்கணும். நான் நாளைக்கு என் மனைவிகூட இருக்கேன். நான் பள்ளியை சில நாளைக்கு மூடி வைக்கப் போறேன்.”

“எனக்கு அதிர்ஷ்டமே இல்லைன்னு நினைக்கிறேன். சரி, எப்படியும் நமக்கு 29ம் தேதிதான் இருக்கு, சரியா?”

“ஆமாம். நான் மறந்துட்டேன்.”

அவர் சில நொடிகள் யோசித்துவிட்டு சொன்னார். “அது ரொம்ப நல்ல துப்பாக்கி. அந்த மாதிரி ஒண்ணு வெச்சுக்கணும்னு ஆசை.”

“எனக்கும்தான்.”

அவர் யோசித்தபோது அவர் பார்வை வெறுமையாக இருந்தது. நான் அவரைக் கவனித்தேன். அவர் அப்படி பார்க்கும்போது அபாயகரமாக இருந்தார்.

“இந்த மாதிரி ஒரு தொலைநோக்கு துப்பாக்கி வைத்திருந்தும் கூடவா அவர் பாடத்தை விட்டுவிட்டு போய்ட்டார்.”

அவருக்குப் போரடிச்சுப் போச்சு.

லெப்ஸ்கி தன் முகத்தை கீறிக் கொண்டார்.

“பணம் ஒரு அற்புதமான விஷயமில்லையா? எனக்கு அந்த மாதிரி போர் அடிக்கணும்னு ஆசை.” அவர் தன்னுடைய தொப்பியை எடுத்து தலையை வெளியே காய வைத்தார். “நல்ல சூடா இருக்கு இல்லியா?” ஆமாம் சூடுதான் என்று நான் ஒப்புக் கொள்வதற்கு முன்னால் அவர் தொடர்ந்தார். “அப்ப நீங்க மனைவியோடு இருக்கப் போறீங்க. அவங்க எங்கே இருக்காங்க?” இது எமன் மீதான தாக்குதல். வேகமான, பலமான ஒரு குத்துச் சண்டை வீரனின் தாக்குதல். இதற்கு நான் சுதாரித்துக் கொண்டேன்.

“ரொம்ப தூரத்தில் இல்ல. சரி திரு.லெப்ஸ்கி எனக்கு வேலை இருக்கு. உங்களை 29ந் தேதி பார்க்கறேன்.”

“ஆமாம். உங்களுக்கு வேலை இருக்கே” அவர் தயங்கினார். பிறகு ஒரு போலீஸ் முறைப்பை என் மீது வீசினார். “இனிமேலாவது வீட்டை பூட்டிட்டு போங்க. எங்களுக்கு தேவையில்லாத வேலையை கொடுக்காதீங்க.”

“நான் ஞாபகம் வெச்சுக்கிறேன்.”

“சரி, மிஸ்டர் பென்சன் அப்புறம் பார்க்கிறேன்.”

நாங்கள் கைகுலுக்கிக் கொண்டோம். பிறகு அவர் தன் காருக்கு நடந்தார். நான் அந்த சூரியனில் நின்றேன். அவர் என் கண்ணிலிருந்து மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் பங்களாவிற்கு போய் எல்லாவற்றையும் சரி செய்தேன். ஒரு வாரத்திற்கு தேவையானதை மூட்டை கட்டிக் கொண்டேன். பிறகு ஒரு வெள்ளைத் தாளில் கொட்டை எழுத்துக்களில் எழுதினேன்.

இந்த சுடு பயிற்சி பள்ளி செப்டம்பர் 28ந் தேதி வரை முடியிருக்கும்.

நான் என் பையை காரில் போட்டேன். அந்த சுடு தளத்திற்கு போனேன், என் துப்பாக்கியை பூட்டிக் கொண்டேன். அந்த வெஸ்டன் & லீஸ் துப்பாக்கி, அந்த தொலைநோக்கி சைலன்ஸரை எடுத்துக் கொண்டேன்.

அந்த இரட்டை வாயிலுக்கு போனேன். அதை மூடினேன். அங்கிருந்த பலகையில் எழுதியதை ஒட்டினேன். பிறகு அடுத்த ஐந்து நாள் எனக்கு டயஸ் சவண்டோவோடு இருக்கிற கொண்டாட்டத்தை அனுபவிக்க அந்த சின்ன வெள்ளை மாளிகையை நோக்கி புறப் பட்டேன்.

* * *

“நான் சண்டோவோடு பேசணும்” நான் சொன்னேன்.

நாங்கள் அப்போது ஒரு அளவு சாப்பாட்டை முடித்திருந்தோம். கார்லாவின் சமையல் படுமோசமாக இருந்தது. அதனால் யாருமே அதிகமாக சாப்பிடவில்லை. நிலவு மேலே வந்து கொண்டிருந்தது. இரகுடாக இருந்தது. அந்த நிலா, கடல், அசையும் பனைகள், எல்லாமே நிசப்தமாக, அமைதியாக இருந்தது. நான் மட்டும்தான் அமைதியாக இல்லை.

ரேய்முண்டோ என்னைப் பார்த்தான்.

“நீங்க என்ன சொன்னாலும் சரி வீரரே, நீங்க எப்ப அவரை பார்க்கணும்?”

“இப்பவே, அவர் எங்கே?”

“இம்பீரியல்ல நானும் உங்க கூட வரணுமா?”

“ஆமாம்.”

அவன் வியப்பாக பார்த்தான். ஆனால், எழுந்தான். நாங்கள் இருவரும் வோக்ஸ்வாகனை நோக்கி போனோம்.

கடந்த நாலு மணி நேரமாக நான் அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். அந்த இடத்தின் தன்மையை உணர்ந்தவனாக, சுடுவதற்கு, யோசிப்பதற்கு முன்னால் தீர்க்க வேண்டிய பிரச்சினைகளை நினைத்தேன். அதிக

நேரமில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். இப்போது எனக்கு பிரச்சினைகள் அணிவகுத்து நிற்கிறது. நான்கு தந்திரமாக விவரங்கள். அதை சவண்டோ இல்லையென்றால், என்னால் தீர்க்க முடியாது. அவர் அதை சரியாக கையாளாவிட்டால் பிறகு எங்களுக்குப் பிரச்சினைதான்.

அவர் அந்த ஹோட்டல் சூட்டின் பால்கனியில் இருந்தார். கையை காட்டி ஒரு நாற்காலியில் உட்கார சொன்னார்.

"உட்காருங்க மிஸ்டர் பென்சன். உங்க மனசிலே என்னவோ இருக்கு."

நான் உட்கார்ந்தேன். ரேய்முண்டோ அந்த பால்கனி கம்பியில் சாய்ந்து கொண்டான்.

"ஆமாம். நீங்க சரிதான்." நான் லெப்ஸ்கியின் இரண்டு விஜயத் தையும் சொன்னேன். அவர் கேட்டார், கண்களில் லேசான தூக்கக் கலக்கம். சின்ன விரல்கள் அவரது முட்டியில் நர்த்தனமாடிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த போலீஸ்காரன் படு கூர்மையானவன். நான் முடித்தேன். "நான் டயஸை கொல்றதுக்கு நீங்க தந்திரம் பண்ணினதால்தான் அவருக்கு தவறான தகவலைக் கொடுத்திருக்கேன். அவர் அனேகமாக விசாரிப்பார். நீங்க உங்க மகன் துப்பாக்கியையே தொட அனுமதியில்லைன்னு ஒரு பொய்யை சொன்னதினால, நான் இல்லாத ஒரு பணக்காரனைப் பத்தி அவர் கிட்டே சொல்ல வேண்டியதாகிப் போச்சு. இப்ப அவர் என் மனைவியின் நோயான சிநேகிதியைப் பத்தி சொல்லியிருக்கேன். அவளுமே இல்லை. அவர் விசாரிச்சா, எனக்கு பிரச்சினைதான்."

"அவர் ஏன் விசாரிக்கணும், மிஸ்டர் பென்சன்?"

நான் பொறுமையிழந்து நகர்ந்தேன்.

"நான் அதை வேற சொல்லணுமா?" நான் டயஸ் சவண்டோவை கொன்ன பிறகு போலீஸ் விசாரணை நடக்கும். அவன் கடல்ல மிதந்து கிடக்கும்படி பண்ணிட்டேன்னா போலீஸ் படுவேகமாக அவனை ஒரு அதிக சக்தியுள்ள துப்பாக்கியால்தான் சுட்டிருக்காங்கிறதைக் கண்டு பிடிச்சுடுவாங்க. அந்த சுடறவன் எங்கிருந்து சுட்டான்னு கண்டுபிடிக்க அதிக நேரமெடுக்காது. இந்த மாதிரி சக்திவாய்ந்த தொலைநோக்கியைப் பயன்படுத்தியது யாருன்னு கண்டுபிடிப்பாங்க. பிறகு லெப்ஸ்கிக்கு

வெஸ்டன் & லீஸ், அந்த அறுநூறு மில்லி மீட்டர் தொலைநோக்கி லைசன்ஸர் எல்லாமே நினைவுக்கு வரும். பிறகு இல்லாத என் பணக்கார மாணவன் நினைவுக்கு வரும். பிறகு இல்லாத ஒரு சினேகிதியின் உடல்நலக் குறைவுக்காக என் மனைவி அவசரமாக போனது நினைவுக்கு வரும். அதனால் அவர் எங்கிட்ட வந்து கேள்வி கேட்பார்." அவர் சவண்டோ கைகளை உயர்த்தி என்னை நிறுத்தினார்.

"நீங்க சொல்ற எதுவுமே எனக்கு பிரச்சினையில்லை திரு. பென்சன். ஏன்னா அந்த மாதிரி சந்தர்ப்பமே வராது. போலீஸ் விசாரிக்கவே மாட்டாங்க." நான் அவரை முறைத்தேன்.

"நீங்க எப்படி அப்படி நினைக்கிறீங்க?"

"ஏன்னா அவங்களுக்கு அந்த சுடுதலை பத்தியே தெரிய போறதில்லை. உங்களுக்கு நிலைமையே புரியலை. நான் அதை நல்லா யோசிச்சுட்டேன். டயஸ் எட்வர்ட் வெலிங்டனோடு கள்ளத் தொடர்பான மூன்று நாட்கள் இருக்க திட்டம் போட்டப்பவே இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம்னு நான் முடிவு செய்தேன். நான்ஸி வெலிங்டனுடையகடைசி விஷயமே போலீஸுக்கு போகாம இருக்கிறதுதான். அதுக்குப் பிறகு பத்திரிகைகள் அதைத் தொடரும். டயஸ் சவண்டோ அவளுடைய கணவருடைய தனிப்பட்ட எஸ்டேட்ல என்ன பண்ணிக்கிட்டிருந்தான்னு கேப்பாங்க. நாம விஷயத்தை அவ கோணத்தில் பாக்கணும். இரண்டு பேரும் கடல்ல கட்டையை வெச்ச விளையாடப் போறங்க. மர்மமான முறையில், நீங்க ஒரு சைலன்ஸரை வெச்ச சுடறதினால டயஸ் விழுந்துடறான். படகு நின்னு போகுது. அவள் வந்துபோலீஸ் கூப்பிடுவாளா? அவள் படகை ஓட்டிக்கிட்டு இருக்கிற அந்த நீக்ரோ பொம்பளையை விட்டு உடலை தண்ணியிலே தூக்கி போடச் சொல்லுவா. நிலைமையை அந்த நீக்ரோ பொம்பளைப் பார்த்துக்குவா. நான் உங்களுக்கு உத்தரவாதம் தரேன் திரு. பென்சன். அந்த நீக்ரோ பொம்பளையை நம்பலாம். அவளுக்கு நல்லாவே பணம் கொடுத்திருக்கோம். உடலை டயஸுடைய ஆட்கள் எடுத்துக்கிட்டு போயிடுவாங்க. அந்த பொண்ணு கிட்ட ஏராளமான பணம் இருக்கு. அவங்களுக்கு நிறைய பணம் கொடுக்கும்படி சொல்லப்படும். இந்த மாதிரி விளம்பரம் வராம இருக்க அவள் எவ்வளவு வேணும்னாலும் செலவழிப்பா." சவண்டோ தன் பலமான தோள்களை குலுக்கினார். "போலீஸ் காதுக்கு இது போகாது. நான் உத்தரவாதம் தரேன்."

"அந்தப் பெண் பதறிப் போய் போலீஸைக் கூப்பிடுவா."

"அவளை அனுமதிக்க மாட்டாங்க. அந்த நீக்ரோ பெண் அதை பார்த்துப்பா."

நான் அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி நினைத்தேன். என்னால் அவளைப் பார்க்க முடிந்தது. நிர்வாணமாக, இளமையாக, அந்த கடல் பயணித்தது உற்சாகத்தில் இருந்தாள். வெஸ்டன் லீஸின் விசையை அழுத்துவதன் மூலமாக பல தூக்கமற்ற இரவுகளை அவளுக்குக் கொடுக்கப் போகிறேன்.

"நீங்க சுடறதைப் பத்தி மட்டும்தான் சொல்லணும் திரு. பென்சன்! அதில மட்டும்தான் எனக்கு ஆர்வம்."

"நான் உங்க சாட்சியைப் பத்தி சொல்லலை. அதுல எந்த பிரச்சினையும் வராது." நான் சொன்னேன். "அவன் படகில் போய்க் கிட்டிருக்கும்போது நான் அவனை சுட முடியுமாங்கிறதைப் பத்தி நாளைக்கு உங்களுக்கு சொல்றேன். முதல்ல அந்த தொலைநோக்கி கருவி மூலமாக அந்த பொண்ணு படகில போகும்போது, நான் பாக்கணும். அது ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய சவால்தான். ஆனாலும் நான் அதை உறுதிப்படுத்திக்கணும். அது முடியும்னா, அப்புறமா டிமோட்டோ அதை உங்கள் வீட்டு மாடியிலிருந்தே செய்யலாம். நீங்களும் உங்க சாட்சிகளும் அவனை மாடிக்கு கூட்டிக்கிட்டு போங்க. அப்புறமா உங்க ஆளுங்க கீழே வந்து பைனாகுலர்ல பார்த்துக்கிட்டு இருக்கட்டும். அவன் மேலே 14.30க்கு இருக்கணும். அதிர்ஷ்டமிருந்தா. டயஸும் அந்தப் பொண்ணும் 15.00 மணிக்கு வருவாங்க. உங்க வீட்டுக்கு பின்னாடி இருக்கிற ஏராளமான மரங்கள் ஒரு நல்ல மறைவிடம். நான் அங்கே இருப்பேன். நீங்களும், உங்க ஆட்களும் போனதும்நான் டிமோட்டோ விற்கு பக்கத்தில் இருப்பேன். நான் சுட்டுட்டு அந்த மரங்கள் இருக்கிற பகுதிக்கு போய்விடுவேன். டிமோட்டோ உங்க கூட வந்து சேர்ந்துப்பான். உங்க சாட்சியை எப்படி நல்லா சுட்டேன்னு திருப்திப்படுத்த வேண்டியது அவனுடைய வேலை. என்ன நினைக்கிறீங்க?"

இதைப் பற்றி சவண்டோ கொஞ்ச நேரம் யோசித்தார். பிறகு தலையசைத்தார்.

"ஆமாம். இது நல்ல திட்டம்." அவருடைய கறுப்பு கண்கள் பளபளத்தபடி அவர் என்னைக் கூர்மையாகப் பார்த்தார். "நீங்க அவனை கொன்னுடுவீங்க?"

“அப்படித்தான், நினைக்கிறேன், எதுக்கும் நாளைக்கு சொல்றேன்.”

“அதிலே உறுதியாக இருங்க, திரு. பென்சன்.”

அதில் ஒரு மிரட்டல் இருந்தது.

“நாளைக்குச் சொல்றேன்.”

நான் அங்கிருந்து கிளம்பினேன்.

ரேய்மண்டோ என்னை கார் வரை தொடர்ந்தான். நாங்கள் மௌனமாக திரும்பினோம்.

இவை எல்லாமே எனக்கு செயற்கையாக இருந்தது. எது உண்மையாக இருந்ததென்றால், அந்த வராந்தாவிலிருந்த அந்த ரெட் டிராகன் சின்னம் மட்டும்தான்.

அத்தியாயம் ஆறு



அடுத்த நாள் காலை முழுவதும் அந்த வீட்டு மொட்டை மாடியில் பனை ஓலைகளால் ஒரு குடிசை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தேன். இந்த மாதிரி வெயில் தடுப்பு கூரைகளை நான் நிறைய வியட்நாமில் போட்டிருக்கிறேன். அதனால் எனக்கு இந்த வேலை சுலபமாக இருந்தது. ரேய்முண்டோ எனக்கு உதவ வந்தான். அவனை பனை ஓலைகளை எடுத்து வரச்சொன்னேன். கூரை போடுகிற வேலையை மட்டும் நான் செய்தேன்.

நானும் டிமோட்டோவும் கொஞ்ச நேரம் இருக்க வேண்டியிருந்தால் மதியான வெயிலிலிருந்து தப்பிக்க இந்த கூரை உதவும்.

நான் முடித்ததும், ரேய்முண்டோ அதை ஆமோதிக்கிற மாதிரி தலையையசைத்தான்.

“இதுக்கு முன்னாடி இதை மாதிரி நிறைய பண்ணியிருப்பீங்க போலிருக்கே?” ரேய்முண்டோ சொன்னான், “உங்களுக்கு சாப்பிட ஏதாவது வேணுமா?”

நாங்கள் கீழே போய் கார்லோ தயார் செய்து வைத்திருந்த சாண்ட்விச்சுகளை சாப்பிட்டோம்.

நான் ராத்திரியை அந்த வீட்டிலிருந்த ஒரு சின்ன அறையில் கழித்தேன். அதே நேரத்தில் ரேய்முண்டோவும், கார்லோவும் அங்கிருந்த பெரிய அறையை எடுத்துக் கொண்டார்கள். நான் அதிகம் தூங்கவில்லை. ஆனால், நிறைய யோசித்தேன். இப்போது எனக்கு லூஸியைப் பற்றி இருந்த பயம் போய்விட்டது. அவளைப் பத்திய ஒரு பயம் கலந்த கவலையை நான் தூக்கிப்போட்டதும் தான், என்னால் ஆக்கபூர்வமாக யோசிக்க முடிந்தது. நான் தோற்றுப் போனால் அவளுக்கு முத்திரை குத்துவேன் என்று சவண்டோ பயமுறுத்தியது ஓர்

கற்காலத்தைப் போல இருந்தது. அவர் பொய் சொல்லவில்லை என்பது எனக்கு தெரியும். டயஸ் வெலிங்டன் எஸ்டேட்டில் ஒரு மூன்று நாட்கள் தங்கியிருக்க போகிறான். நான் அந்த நேரத்திற்காக காத்திருந்தேன். என்னையும், லூஸியையும் இந்தச் சிக்கலில் இருந்து மீட்க ஏதாவது நடக்கலாம். எல்லாவற்றிற்கும் நேரம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அங்கிருந்த அறையில் ஒரு டெலிபோன் இருந்தது. போலீஸை அழைத்து நடந்ததை சொன்னால் என்ன என்கிற சாத்தியக்கூறுகளைப் பற்றியும் நான் யோசித்தேன். இந்த எண்ணத்தை உடனே என் மனதிலிருந்து எடுத்தேன். எனக்கு லூஸி எங்கிருக்கிறாள் என்பது தெரியாது. போலீஸ் கண்டுபிடிப்பதற்குள் இவர்கள் அவளை ஏதாவது செய்துவிடலாம். அதே சமயம் கார்லோவும், ரேய்முண்டோவும் விழித்துக்கொண்டு நான் போன் செய்வதை பார்த்துவிட்டால் கூட சிக்கலாகிவிடும். அது பெரிய ஆபத்து.

நான் பண்ணித்தான் ஆகவேண்டுமென்றால், நான் இந்த கொலையை செய்துதான் ஆகவேண்டும். ஆனால் லூஸியைக் காப்பாற்ற வேறு வழியே இல்லையென்கிறபோதுதான். முதல் நாள் டயஸை நான் தவறவிட்டுவிட்டேன் என்று கூட சொல்லலாம். எப்படியாவது சவண்டோவை நம்ப வைத்தால் போதும். அது எனக்கு யோசிக்க இன்னொரு இரவைக் கொடுக்கும். இரண்டாவது நாளும் நான் டயஸை பார்க்கவில்லையென்றால் அது அதிக ஆபத்து. ஆனாலும் எனக்கு ஒரு இரவு அதிகமாக கிடைக்கிறது.

சாண்ட்விச்சை சாப்பிட்டுவிட்டு நானும் ரேய்முண்டோவும் மாடிக்கு போனோம். நான் என்னுடன் துப்பாக்கியை எடுத்துப் போனேன்.

அங்கே நல்ல சூடாக இருந்தது. ஆனால், நான் கட்டியிருந்த குடிசை இதமாக இருந்தது.

நேரம் 15.00 தாண்டியவுடன் மோட்டார் போட் கிளம்புகிற சத்தம் கேட்டது. நான் துப்பாக்கியை அங்கிருந்த சுவற்றின் மீது வைத்துவிட்டு காத்திருந்தேன். அந்த படகு கடலுக்கு வந்து வேகமானது. நான் அந்த நிர்வாணப் பெண்ணை என் தொலைநோக்கியில் கொண்டு வந்து குறி வைத்தேன். என் லென்சுக்குள் இருந்த நாற்பக்க குறியின் மையத்தில் அவளது தலையை கொண்டு வந்தேன். அது அந்த பெண்ணை என் அருகில் கொண்டு வந்தது. ஒரு வகையில் எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

இன்னொரு புறம் எரிச்சலாக இருந்தது. இது தான் சுடுவதற்கு சரியாக இருக்குமென்று தோன்றியது. அவள் அந்த படகில் ஆடிக் கொண்டிருந்தாலும், அதிக நேரம் ஒரே இடத்தில் என் குறியில் இருந்ததால் அவள் தலையை என்னால் பதம் பார்க்க முடியும். டயஸ் இவளைவிட அதிகமாக ஆடலாம். ஆனாலும் ஏதாவது ஒரு சமயத்தில் என்னுடைய நேர் கோட்டிற்கு வந்துதான் ஆகவேண்டும். அந்த நேரத்தில் நான் அவனை பதம் பார்க்க முடியும்.

ஆனால் இதை நான் ரேய்முண்டோவிடம் சொல்லப் போவதில்லை. நான் அடுத்த ஐந்து நிமிடங்கள் அவளையே தொடர்ந்தேன். படகு திரும்பி வரும்போது, நான் துப்பாக்கியை கீழே தாழ்த்தினேன்.

"என்னதான் முடிவு வீரரே?"

"அது ஒரு குண்டுதான்" நான் அவனிடம் சொன்னேன். "அதுவும் சரியாதலையில் அடிக்கணும். நிச்சயம் காயம் படாம கொல்லணும்னா அது தலையில் சரியா சுடணும். ஆனால், தலை அந்த படகு சவாரியின் போது மேலும் கீழுமா ஆடிட்டிருக்கும். நான் அவனை சரியா மூளையில் சுடணும். என்னால் அவனை பதம் பார்க்க முடியும். இந்த தூரத்தில் அதுவும் அவன் நகர்ந்துக்கிட்டே இருக்கும்போது மூளையில் சரியா அடிக்க முடியுமாங்கிறதுதான் தெரியலை."

ரேய்முண்டா தன் கையை சட்டைக்குள் விட்டு தன் நெஞ்சில் சொறிந்து கொண்டான். அவன் கவலையோடு தெரிந்தான்.

"நீங்க அவனைக் கொன்னுதான் ஆகணும். அந்த வேசி மகனுடைய பல்லை மட்டும் நீங்க உடைச்சீங்கன்னா, அதுக்கு நிறைய விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். அதுக்குப் பிறகு அவனை மடக்க நமக்கு வேற சந்தர்ப்பமே கிடைக்காது."

"நீ எனக்கு சொல்ல வேண்டாம். இந்த திட்டம் சரியா வருமானே நான் யோசிச்சிக்கிட்டிருக்கேன்."

"ரேய்முண்டோ லேசாக முறைத்தான்.

"இதை நீங்க சவண்டோ கிட்ட சொல்லாதீங்க. நீங்க சுடறதில் எக்ஸ்பர்ட்டங்கிறதனால்தான் உங்களை தேர்ந்தெடுத்தார். நீங்க அதை நிரூபிச்சு காட்டுங்க."

“அவருக்கு கடறதைப் பத்தி ஒண்ணுமே தெரியாது.” நான் சொன்னேன். “இங்கிருந்து ஒரு எந்நூறு அடி தூரத்தில் ஒரு நகருகிற பொருள் இருக்கு. அதுவும் சரியா மூளையில் அடிக்கணும். ஒரு சதுர இஞ்சுக்கு உலகத்திலேயே ஐந்து மனிதர்கள் தான் இந்த மாதிரி கடறதுக்கு உறுதி செய்ய முடியும்.”

“நீங்க அதில ஒருத்தரா இருங்க!” அவன் குரலில் ஒரு கவலை தெரிந்தது.

“வாயை மூடு! நான் யோசிக்கணும்.”

அவன் கவலைப்பட்ட மாதிரி கோபப்படவில்லை. அவனுடைய அசாத்திய துணிச்சல் குறைந்திருந்தது. இதில் நான் தோற்றால் என்னையும் லூஸியையும் தவிர இவனையும் சவண்டோ ஒரு கை பார்ப்பாரோவென்று யோசித்தேன்.

திடீரென்று எனக்கு ஒரு பளிச்சென்று ஒரு யோசனை தோன்றியது. ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைக்கிற நேரத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவனிடம் கேட்டேன். “இந்த வீடு யாருக்குச் சொந்தம்?”

அந்தக் கேள்வி அவனை திகைப்பில் ஆழ்த்தியது.

“அது எதுக்கு உங்களுக்கு?”

“அந்த வீட்டுக்காரர் திடீர்னு நம் எதிரே வந்துட்டா?”

“அதை மறந்துடுங்க. இந்த மாதிரி டஜன் இடங்கள் வாடகைக்கு இருக்கு!”

“அந்த மாதிரிதான் இருக்கும்னு தெரியும். ஆனால், அதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள நினைத்தேன்.” கடற்கரை ஓரம் இந்த மாதிரி டஜன் இடங்கள் வாடகைக்கு இருக்கிறது. என் மூளை வேகமாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. இந்த இடத்தை சவண்டோ வாடகைக்கு எடுத்திருந்தால், ஏன் லூஸியை வைத்திருக்க இன்னொரு இடத்தை வாடகைக்கு எடுத்திருக்க மாட்டார்.

அந்த சின்ன யோசனை எனக்குள் வளரத் துவங்கியது. அதை நான் எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது? பிறகு மனதில் இன்னொரு யோசனை வந்தது. அந்த யோசனையில் கவனம் செலுத்து. நான் துப்பாக்கியின் தொலைநோக்கியில் பார்ப்பது போல் இருந்தேன். காரணம் ரேய்முண்டோ என்னை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

'நான் வெலிங்டன் எஸ்டேட்டுடைய வரைபடத்தை பார்க்கணும்?'"
நான் சொன்னேன்.

அவன் சட்டைக்கடியில் இன்னும் கொஞ்சம் சொறிந்து கொண்டான்.

"அதுக்கும் இதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"நான் அதைப் பார்க்கணும்?"

"நான்தான் சொன்னேனே. டயஸுடைய ஆட்கள் அங்கே இருப்பாங்க. அதனால் நீங்க அதை உங்க மண்டையிலிருந்து எடுத்திடுங்க."

"அதில நாலு பேர்தான் இருப்பாங்க."

"அதுவே ஏராளம். அவங்க எல்லோருமே தொழில்காரங்க."

"என் யோசனையில் நான் வேலை செய்ய வேண்டுமானால் அவனிடம் போய் சொல்லியாக வேண்டும்."

"நூறு பேர் இருந்த படைக்கு நடுவே ஒரே ஒரு ஆளை மட்டும் நான் குறி வெச்சு கொன்னுருக்கேன். நாலு திறமைசாலிகள் எனக்கு ஒரு பிரச்சினையே இல்லை."

அவன் என்னை முறைத்தான்.

"நீங்க அப்படியா சொல்நீங்க."

"நாம் நேரத்தை வீணடிச்சுக்கிட்டிருக்கோம்!" நான் என் ராணுவ குரைப்பைப் பயன்படுத்தினேன். "அந்த வரைபடத்தை எனக்குக் காட்டு!"

நாங்களாக அந்த அறையை விட்டு கிளம்பி வரவேற்பறைக்கு வந்தோம். அவன் அந்த வரைபடத்தைக் கண்டுபிடித்து மேஜையில் விரித்தான்.

"சரி, கொஞ்சம் நல்ல காத்தை வாங்குவோம்" நான் உட்கார்ந்த படியே சொன்னேன்.

அவன் தயங்கினான். அப்படி உத்தரவு போட்டது அவனுக்கு பிடிக்கவில்லை எனறாலும் கூட, அவன் தோளைக் குலுக்கியபடியே கார்லா அந்த பால்கனிக்கு போனான்.

நான் அந்த வரைபடத்தை சில நிமிடங்கள் ஆராய்ந்தேன். வெலிங்டன் எஸ்டேட் சுமார் இரண்டு ஏக்கரில் பரந்த புல்வெளி

களோடும், மலர்ப் படுக்கைகளோடும் இருந்தது. அதற்கு பின்னால் வெட்டியபடி அடர்ந்த காடுகள் இருந்தது. வீட்டுக்கு வலதுபுறத்தில் ஒரு நீச்சல் குளம். வீட்டுக்கு தள்ளி விருந்தினர் பங்களா. அதற்கும் நீச்சல் குளமும், சுற்றிலும் மரங்களும் இருந்தன. அந்த காடு பங்களாவிலிருந்து கடல் வரை நீண்டது. அங்குதான் அந்த படகு வீடு இருக்கிறது. மற்ற எல்லைகளை உயர்ந்த சுவர்கள் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தன. எனக்கு நான்கு பாதுகாவலர்கள் மீது கவனம் என்றால், அதில் இரண்டு பேர் படகு வீட்டின் பாதையில்தான் இருப்பார்கள். அதுதான் சுலபமாக அடையக் கூடிய வாயில். நான் மற்ற இரண்டு பேரையும் பங்களாவிற்கு காவலுக்கு வைத்திருப்பேன்.

என் மனதில் தோன்றிய யோசனையைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே நான் அந்த வரைபடத்தைப் பார்த்தேன். அது ஐந்துக்கு தொண்ணூத்தி ஐந்துக்கான பந்தயம். எவ்வளவு கம்மியாக இருந்தாலும் நான் அதை எடுத்துக் கொண்டாக வேண்டும்.

நான் ரேய்முண்டோவை அழைத்தேன்.

"நீ இந்த இடத்தைப் பார்த்திருக்கியா?"

"நிச்சயமாக. நான்தான் உங்ககிட்டே சொன்னேனே."

"அந்த சுவர்கள் எப்படி?"

அவன் ஒரு பொறுமையிழந்த அசைவைக் கொடுத்தான்.

"அது ஒரு பதினைந்தடி உயரமிருக்கும். அதில் மின்சாரம் பொருந்திய ஒரு அபாயச் சங்கு பொருத்தியிருக்கு. அந்த மணி அலறணும்னா அந்தச் சுவத்தின் ஏதாவது ஒரு இடத்தை தொட்டா போதும்."

"நிச்சயமா தெரியுமா?"

"நிச்சயமா, நான் அந்த மணியை அழுத்தினேன். இரண்டு வீட்டு காவலாளிகள், இரண்டு ரோந்து காவலாளிகள் ஒரு இரண்டு நிமிஷத்துக்குள்ளேயே வந்துட்டாங்க."

"அந்தப் படகு வீடு எப்படி?"

"நீங்க ஒரு படகை எடுத்துக்கிட்டு அங்கே போக முடியாது. அந்த சின்ன துறைமுகத்தைச் சுத்தி அபாய மணி இருக்கு. அது அலற

ஆரம்பிக்கும்."

"அதுல நீங்க போகலாமா?"

அவன் யோசித்தான். கோபத்தோடு, அசௌகரியமா, பிறகு தோளை குலுக்கினான்.

"அப்படித்தான்னு நினைக்கிறேன். ஆனால் அங்கேயும் காவலுக்கு ஆள் இருப்பாங்க."

"டிமோட்டோவுக்கு நீந்தத் தெரியுமா?"

"ஆமாம். நல்லாவே தெரியும். ஆனால், நீங்க நேரத்தை வீணடிக்கிறீங்க. வீரரே ஒரு வேளை நீங்களும், டிமோட்டோவும் போறீங்க, அப்ப லோபஸ் எப்படி உங்களோடு வருவார்?"

நான் லோபஸை மறந்து போனேன்.

"நான் பல கோணங்கள்ல யோசிக்கிறேன்." நான் சமாளித்தேன். "நான் அந்த எஸ்டேட்டை பார்க்கிறேன். அவனைப் படகில் கடறதை விட இங்க எப்படியாவது மடக்கிற சாத்தியமிருக்கான்னு பாக்கறேன்."

ரேய்முண்டோவுக்கு சந்தேகம் வந்தது.

"நீங்க நேரத்தை வீணடிக்கிறீங்க."

"நமக்கு வீணடிக்க நேரமேயில்லை. நான் போறேன்."

அவன் தயங்கினான்.

"நீங்க போகும்போது நானும் வரேன். இன்னிக்கு ராத்திரி?"

"நான் இப்பவே போறேன்."

"உங்களுக்கு பைத்தியமா? அங்க இரண்டு காவலாளிகள் இருக்காங்க. நாம அவங்க கிட்ட மோதி விஷயத்தையே குழப்பிடுவோம்."

"அங்கே ஏற்கெனவே காவலாளிகள் இருக்கிறாங்கறதைப் பத்தி நீங்க சொல்லவேயில்லை."

"அவங்க எப்பவுமே இருப்பாங்க. வெலிங்டனில் விலை மதிப்புள்ள சாமான்கள் இருக்கு. ஆனால் டயஸ் வந்துட்டா அவங்க மிரிவொங்க. அப்ப அந்தப் பொண்ணு பாதுகாப்பு ஏஜென்ஸி மூலமா

ஆட்களைக் கொண்டு வருவாங்க. அதை நீக்ரோ பொம்பளைதான் சொன்னா. டயஸ் போனதும் அவங்க திரும்பி வருவாங்க. ஆனால், இப்ப அவங்க இருக்காங்க."

"உனக்கு நீச்சல் தெரியுமா?"

அவனுக்கு அது தெரியவில்லை. ஆனால், எனக்கு அது அறுபத்தி நாலாயிரம் டாலர் கேள்வி. அவனுக்கு நன்கு நீச்சல் அடிக்கத் தெரிந்திருந்தால் அது எனக்குப் பிரச்சினை. அவன் தயங்கியபோது என்னுடைய நம்பிக்கை வளர ஆரம்பித்தது.

"என்னால் சமாளிக்க முடியும்."

"அப்படின்னா என்ன அர்த்தம்? உன்னால ஒரு கால் மைல் நீச்சல் அடிக்க முடியுமா? நான் இங்கிருந்து ஆரம்பிக்கலாம்னு இருக்கேன்." நான் அந்த வரைபடத்தை காட்டினேன். இது துறைமுகத்திலேர்ந்து ஒரு கால் மைல் இருக்கும்.

"என்னால அந்த தூரம் நீந்த முடியாது."

"சரி, நீ என்னோடு வராதே."

நான் கதவை நோக்கி போனபோது, அவன் என் கையைப் பிடித்தான். முகத்தில் ஒரு விஷப் பார்வை.

"எந்த தந்திரமும் வேண்டாம் வீரரே. ஒரு சின்ன தப்பு பண்ணினாக் கூட உங்க மனைவி முகத்தில் முத்திரை விழுந்துடும்."

நான் அப்படியே பின்கையால அடித்ததில் அவன் அப்படியே அந்த அறையின் குறுக்கே விழுந்தான். அவன் ஒரு பெரிய சத்தத்தோடு சுவரில் மோதினான். அதிலிருந்து அப்படியே சுவற்றில் அடித்த மாதிரி என்னிடமே வந்தான். அவன் இருந்த கிறுக்குத்தனத்தில் தன் நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. அவன் ஒரு கோபமான காளையைப் போல என்னை நோக்கி வந்தபோது, அவன் தாடையில் ஒங்கி ஒரு குத்து விட்டேன். அது ஒரு பலமான குத்து. பலத்த க. ிரில் பரவும் நெருப்பு மாதிரி அது இருந்தது.

அவனுக்கு பின்னால் ஒரு சத்தம் கேட்டு சட்டென்று திரும்பினேன். கார்லோ அங்கிருந்த ஒரு பிரஞ்சு வாசப்படியில் என்னை முறைத்தபடி நின்றிருந்தான்.

"அவனை வாரி தூக்கி அந்தப் படுக்கையில் போடு." நான் சொன்னேன். நான் வெளியே போறேன். அவனுடைய கொடூர முகத்தில் ஒரு குழப்பம். நான் அவன் யோசிப்பதற்கு வாய்ப்பே கொடுக்கவில்லை. நான் அவனை அப்படியே தள்ளிவிட்டு, படிக்கட்டுகளில் இறங்கி அங்கிருந்த மணலுக்கு குறுக்கே நடந்து கடலில் நீண்ட தூரத்தின் நுனியை தொடக்கிளம்பினேன்.

* * *

நான் எதிர்பார்த்ததை விட ஒரு நீண்ட நீச்சல்தான். என்னுடைய ராணுவ காலத்தில் சுற்றிலும் வியட்நாமியர்களின் குண்டுகள் என்னை நோக்கி பொழிந்து கொண்டிருக்க நான் ஐந்து மைல்கள் நீச்சல் அடித்திருக்கிறேன். நான் இதை சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டேன். சிறிது நேரத்தில் நான் வெலிங்டன் எஸ்டேட்டின் படகு வீட்டிற்கு அருகே இருந்தேன். மெதுவாக, எச்சரிக்கையாக நான் அதை நோக்கி நீந்தினேன். நான் அந்தத் துறைமுகத்தின் வாயிலுக்கு வெளியே நீந்தினேன். அங்கு ஏதாவது நடமாட்டம் தெரிகிறதா என்று பார்த்தேன். ஆனால் அந்த இடத்தில் ஆள் அரவமே இல்லை. அந்தத் துறைமுகத்தைச் சுற்றிலும் அபாய மணி இருப்பதாக ரேய்முண்டோ சொன்னான். அது பகல் நேரத்தில் வேலை செய்யும் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. ஆனாலும் அங்கிருக்கும் இரண்டு காவலர்களை உஷார்படுத்த நான் தயாராக இல்லை. நான் ஆழமாகப் போய் நீந்தி, துறைமுக வாயிலின் ஒரு புற சுவரை அடைந்தேன். பிறகு அங்கிருந்த மோட்டார் படகு பகுதியிலிருந்து மேலே வந்தேன்.

நான் என் கண்களிலிருந்த நீரை உதறியபடி எழுந்தபோது, ஒரு பெண்ணின் குரல், "ஏய், நீங்க அத்துமீறி நுழைகிறீங்கன்னு தெரியாதா?"

நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். நான்ஸி வெலிங்டன் அந்த படகின் மேலிருந்து என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் ஒரு மிக மெல்லிய நீச்சல் உடை அணிந்து கொண்டிருந்தாள். இதுவரை அந்த மாதிரி ஒரு உடையை நான் பார்த்ததேயில்லை. அந்த உடையின் தமாஷ் என்னவென்றால், அது அவளுடைய முலைக்காம்புகளையும், அந்தரங்க இடத்தையும் மட்டும்தான் மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. அருகே பார்க்கும்போது அவளை நான் பார்த்திராத ஒரு மிகவும் கிளர்ச்சியை யூட்டக்கூடிய பெண். பெண்? ஒரு விதத்தில் அவள் மனதளவிலே பெண் அல்ல. எனக்கு என் பால்ய காலத்தில் முதல் படத்தில் தோன்றி

தேவதையாக காட்சி அளித்த பிரபல சினிமா நடிகை பிரிகிட் பார்ட்டட் தான் நினைவுக்கு வந்தாள்.

“இங்க யாரும் இருந்ததாக எனக்கு தெரியலை” நான் சொன்னேன். தண்ணியை தள்ளியபடியே “என்னை மன்னிச்சுடுங்க.. நான் நீந்தி தப்பான இடத்துக்கு வந்துட்டேன்னு நினைக்கிறேன்.”

அவள் சிரித்தாள். என்னைப் பார்க்க குனிந்தபடியே, அவளுடைய முழு மார்பும் அந்த சின்ன நூலால் மறைப்பிலிருந்து வெளியேறி விடுவேன் என்று பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

“நீங்க வழக்கமா மத்தவங்க இடத்தில்தான் நீச்சலடிப்பீங்களா?”

“நான்தான் என்னை மன்னிச்சுடுங்கன்னு சொன்னேனே.” நான் நீந்த ஆரம்பித்தேன். வேகமாக இல்லை. ஆனால், ஒரு நோக்கத்தோடு. அந்த துறைமுகத்தின் வாயிலை நோக்கி.

“ஹேஹ்.. திரும்பி வாங்க நான் உங்களோடு பேசணும்.”

நான் அவளுடைய ஆர்வத்தை ஒரு சின்ன பகடை ஆடினேன். அந்த ஐந்து தொண்ணூத்தி ஐந்து வாய்ப்பு இப்போது பலன் தருவது மாதிரி தெரிந்தது.

நான் திரும்பி படகை நோக்கி நீந்தினேன். அங்கிருந்த இணைப்புக் கயிற்றைப் பிடித்தேன்.

“நான் அத்து மீற நினைக்கலை.”

“மேலே வாங்க..” அவள் சொன்னாள். “ஒரு ட்ரிங் வேணுமா?”

நான் அப்படியே அந்தப் படகின் தளத்தில் குதித்தேன். நான் ஒரு காட்டன் வெள்ளை டிராயர் மட்டும் தான் அணிந்திருந்தேன். அது நன்றாக நனைந்து அது என்னோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. நான் அதற்கு நிர்வாணமாகவே இருந்திருக்கலாம். இது அவளைப் பயமுறுத்தும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அது என்னைப் பயமுறுத்துகிற அளவிற்கு என்னால் யோசிக்க முடியவில்லை. எனக்கு நிறைய யோசனைகள் இருந்தது.

அவள் அந்த மேல்தளத்திற்கு வந்து என்னுடன் சேர்ந்து கொண்டாள். அவள் கண்கள் என் மேல் ஓடியது. எதையும் விட்டு வைக்காமல் பார்த்துவிட்டு ஒரு புன்னகையை உதிர்த்தாள்.

“ஏதோ ஒரு ஆண்!” அவள் சொன்னாள்.

“நீங்க அப்படி நினைக்கிறீங்களா? சரி ஏதோ ஒரு பொண்ணு..”

அவள் சிரித்தாள்.

“நீங்க இங்கே என்ன பண்ணிக்கிட்டிருக்கீங்க?”

“நான் என் மனைவியை தேடிக்கிட்டிருக்கேன்.”

ரேய்முண்டோவுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது இந்த யோசனைதான் வந்தது. நான் லூஸியை தேடியாக வேண்டும். அந்த பெண்ணுக்குத்தான் அந்தப் பகுதி தெரியும். சமீபத்தில் வாடகைக்கு கொடுக்கப்பட்ட ஒரு வில்லாவோ பங்களாவோ அவளுக்கு தெரிந்திருக்கக் கூடும். “உங்க மனைவியா?” அவளுடைய பச்சைக் கண்கள் அகல விரிந்தது. “நீங்க அவளை தொலைச்சுட்டீங்களா?”

நான் அவளிடம் உண்மையைச் சொல்ல முடியவில்லை. நான் சொன்னால், அவள் தன்னைப் பற்றி மட்டும்தான் நினைப்பாள். ஒரு நொடியில் டயஸுக்கு போன் செய்து எச்சரித்து விடுவாள். அதனால் நான் அவளிடம் பொய் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

“ஆமாம் தொலைத்து விட்டேன். நான் சொன்னேன். “ஆனால் அதை வைத்து நான் உங்களை தொந்தரவு பண்ண விரும்பலை. நான் இந்தப் பகுதிக்கு புதியவன். நான் இந்த இடத்தைப் பார்த்தேன். ஒருவேளை அவள் இங்கே இருக்கலாமோன்னு மன்னிக்கணும்.”

“உங்களை மாதிரி கிறுக்கு பிடிச்ச ஆளை நான் பார்த்ததேயில்லை!” அவள் கத்தினாள். “நீங்க இந்தக் கடல்லதான் நீந்திக்கிட்டிருந்ததா சொல்றீங்களா, அதுவும் உங்க மனைவியைத் தேடி? அதை நான் நம்பலை.”

“அது கிறுக்குத்தான்னு நினைக்கிறேன்.” நான் என் குரலில் கடுமையை வரவழைத்துச் சொன்னேன். “என்னிடம் படகு இல்லை. அதனால் நான் என்ன பண்ண முடியும்? அவள் இங்கதான் எங்கேயாவது இருக்கணும்னுதான் தேடறேன்.”

“நீங்க தொலைச்சுட்டீங்களா அல்லது அவங்களே போய்ட்டாங்களா?”

நான் என்னுடைய கடுமையான ராணுவப் பார்வையில் முறைத் தேன்.

“மன்னிக்கணும். நான் அத்துமீறி நுழைஞ்சுட்டேன். நான் கிளம்பறேன்.”

“அதுக்குள்ள எங்கிட்ட கோபிச்சுக்காதீங்க.” அவள் தன் தலையை ஒரு பக்கமாக திருப்பினாள். பிறகு ஒரு கவர்ச்சியான பார்வையை என் மீது செலுத்தினாள். “எனக்கு பன்றதுக்கு ஒண்ணுமில்ல. போரடிக்குது. நான் உங்களுக்கு உதவி பண்ணேன். நாம் படகில் போகலாம்.” அவள் அந்த மேல் தளத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். “எனக்கு அதைப் பத்தி சொல்லுங்க.”

“நீங்க எதுக்காக அக்கறை எடுத்துக்கணும்? இது என்னுடைய சொந்த விஷயம். எனக்கு என் மனைவி திரும்ப வேணும். அவள் இந்தக் கடற்கரையில் ஏதாவது வீட்டைப் பயன்படுத்தவும் வாய்ப்பிருக்கு. மத்தது என் கவலை.”

அவள் முறைத்தாள்.

“நீங்க என்கிட்ட அதுக்காக கத்த வேண்டாம். ஒருவேளை நீங்க இல்லாம அவங்க சந்தோஷமா இருக்கலாம். நீங்க அதைப் பத்தி யோசிச்சீங்களா?”

“அதைப் பத்தி உங்களுக்கு என்ன கவலை?” “நான் குரைத்தேன். “நான் அவளைக் கண்டுபிடிக்கத்தான் போறேன்.”

அவள் விழித்தாள். இந்த மாதிரி எந்த ஒரு மனிதனும் அவளிடம் பேசியிருக்க மாட்டான் என்பதில் நான் உறுதியாக இருந்தேன்.

“நீங்க நிச்சயம் ஒரு குகையிலிருந்துதான் வந்திருக்கணும்” அவள் சொன்னாள். “நான் உங்க மனைவியா இருந்திருந்தா, நான் உங்களைக் காதலிச்சிருப்பேன். நான் உதவி பண்ணேன். இந்த கடற்கரையில் ஐந்து மைல் வரைக்கும் இருக்கிற எல்லா வீடுகளும் எனக்குத் தெரியும்.”

“வாடகை வீட்டில்தான் இருக்கணும். இங்கே எந்த வீடுகள் வாடகைக்குன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“அவங்க யாராவது ஆம்பிளையோடு ஓடிட்டாங்களா? மண்டையில் அவ்வளவா இல்லையோ?”

“அவளுக்கு மண்டையில் ஒண்ணும் இல்லயா. நான் அவளைக் கண்டுபிடிச்சதும் அவளெதுக்கு ஒளிய ஒரு இடம் தரப் போகிறாள்.

என்னைக் கல்யாணம் பண்ணினதிலிருந்து அவள் ஒளிஞ்சுக்க ஆசைப்படறா. அவளுக்கு அது கிடைக்கப் போகுது."

அவளுடைய கண்கள் பிரகாசமானது.

"எனக்கு யாராவது ஒரு மறைவிடம் கொடுத்தா நல்லாயிருக்கும்" அவள் சொன்னாள். "எனக்கு அது வேணும். நான் அதை விரும்பறேன்."

"உங்களுக்கு எது தேவைன்னாலும் எனக்கென்னாச்சு?" நான் அவளைச் சரியான பாதையில் தான் கொண்டு போகிறேன் என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். "என் மனைவிக்கு என்ன வேணும்ங்கிறது எனக்குத் தெரியும். நான் அதைத்தான் அவளுக்கு கொடுக்கப் போறேன். இந்த பகுதியில் வாடகைக்கு இருக்கிற வீடுகளை தெரியுமா?"

"ஆமாம் இங்கிருந்து அரை மைலுக்குள்ள மூணு வீடுகள் இருக்கு. இரண்டு மைலுக்கு பிறகு ஒண்ணு இருக்கு. நல்லாயிருக்கும்."

"நாம அதைப் பார்க்க போலாமா?"

"உங்களுக்கு ட்ரிங் வேண்டாமா?"

"நான் அதை அப்புறமா சாப்பிடறேன்." நான் அவளை முறைத்தேன். "நாம் போகலாம்."

அவள் கீழே காபினுக்குள் போய் படகை ஓட்ட ஆரம்பித்தாள். நான் அவளோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபோது நான் அந்தக் காட்டுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் அந்த விருந்தினர் பங்களாவை படகு வீட்டிலிருந்து பார்த்தேன். அந்த நீக்ரோ பெண் என்னை பார்ப்பாளா என்பதை யோசித்தபடி. ஆனால் நான் அவளைப் பார்க்கவில்லை. நான் கீழே காபினுக்குள் போனபோது அவள் படகை துறைமுகத்திலிருந்து பின்னால் எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"நான் நான்ஸி" அவள் சொன்னாள். "உங்க பெயர்?"

"மாக்ஸ்" நான் பெயர் சொல்லவில்லை. மாக்ஸ் என்னுடைய இரண்டாவது பெயர்.

அவள் தன் தோள் வழியாக என்னைப் பார்த்தாள்.

"எனக்கு மாக்ஸ் பெயர் பிடிச்சிருக்கு. அது ஒரு பிரம்மாண்டமான பெயர்." அவள் துறைமுகத்தை விட்டு வெளியே வந்தாள். "நமக்கு என்ன தெரியணும் மாக்ஸ்?"

“இந்தக் கடற்கரையோரமாகவே போங்க. ரொம்ப வேகமாக வேண்டாம். அதே சமயம் ஒட்டியும் வேண்டாம்.”

“கேப்டன்” அவள் சிரித்தாள். “நீங்களும் அவங்க ஆம்பளை சினேகிதனும் சண்டை போட்டிங்களா?”

ரேய்முண்டோவிடம் நடந்த சண்டையில் என் முகத்தில் விழுந்த காயத்தை நான் எப்போதும் மறந்து போகிறேன்.

“அவனோடு இல்லை. வேறு ஒருத்தனோடு ஒரு சர்ச்சை.”

“எனக்கு சண்டை போடற ஆம்பிளைங்களை பிடிக்கும். என்னாச்சு?”

நான் அவளைப் பார்த்தேன். அவளுடைய கண்கள் அசாதாரணமாக பிரகாசமாக இருந்தது. அவளுடைய மெல்லிய பிராவின் வழியாக பார்த்தபோது அவளது மார்பகங்கள் நிமிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

“உங்களுக்கென்ன அக்கறை?”

அவள் முறைத்தாள்

“எனக்கு நல்ல சண்டை பிடிக்கும். எனக்கு இரண்டு ஆண்கள் சண்டை போட்டா பிடிக்கும்.”

“அதை மற! நாம் பாக்கற வீடு எப்படி?”

“இது வான் ஹெசனுக்கு சொந்தமானது. அவன் ரொம்ப பிறும்மாண்ட மனிதன். அவன் பெண்டாட்டி ரொம்ப மோசமானவ. அவங்க உங்களை பாக்க விடாதீங்க. அவள் என் புருஷன் கிட்ட சொல்லிடுவா.”

நாங்கள் அந்த வீட்டை கடந்தோம். அங்கிருந்த குரிய குடையில் கீழே நிறைய பேரை பார்க்க முடிந்தது.

நான்ஸி வேகத்தைக் கூட்டினாள். நாங்கள் வேகமாக அந்த இடத்தைக் கடந்தோம்.

“சில பெண்கள் சரியான அறுவைங்க இல்லையா?” அவள் சிரித்தாள். “அவள் புருஷன் என்னோடு படுத்திடுவானோன்னு பயப்படறா. அவள் அவரை என்கிட்டயே வர விடமாட்டா.”

“இது என்ன?”

முன்பிருந்ததைப் போலவே அதே வரிசையிலிருந்த இன்னோரு வீட்டை நாங்கள் அணுகிக்கொண்டிருந்தோம்."

"அது வாடகைக்கு. அந்த ஆளும் பிறும்மாண்டமாக இருப்பார். அவ கார்ப்பமா இருக்கா, அவ ரொம்ப பெரிசா இருப்பா. அவர் அவளை விட்டு ஒரு நிமிஷம் பிரிஞ்சு இருக்க மாட்டார். என்னால அவர் கூட பேசகூட முடியலை."

நாங்கள் இன்னும் இரண்டு வீடுகளைத் தாண்டி போய்க் கொண்டிருந்தோம். ஒரு வீட்டுத் தோட்டத்தில் இரண்டு வயதான வர்கள். வயதான, தடியான மக்கள் இன்னொன்றில் சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த தொண்ணூத்தி ஐந்துக்கு ஐந்து எந்த பலனையும் தராது என்று நினைத்தேன்.

"அதோ அங்கேயிருக்கிற வீட்டை பாத்ரீங்களா?" நான்ஸி சொன்னாள். அவளுடைய கைகளை என்னுடைய நிர்வாண தோள்களில் போட்டபடி. "அந்த இடத்தை பத்தித்தான் நான் உங்ககிட்ட சொன்னேன். அது ஜாக் டெக்ஸ்டருக்கு சொந்தமானது. அவர் ரொம்ப அழகு. ஆனால் கடவுளே, அவர் பெண்டாட்டி சரியான முசுடு. இப்போதைக்கு அவங்க பிரான்சுக்கு தெற்கே இருக்காங்க. அந்த வீட்டை வாடகைக்கு கொடுத்திருக்காங்க. வீட்டு வாடகைக்கு கொடுக்கிறதே ஜாக்குக்கு பிடிக்காது. இதைச் சுத்தி அவருக்கு ஆறு வீடுகள் இருக்கு. ஆனால் அவள் ரொம்ப கருமி, பிடிவாதமா இருப்பா."

எனக்கு கவலை வர ஆரம்பித்தது. நேரம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

"அந்த பகுதியில் ஏதாவது வாடகை வீடுகள் இருக்கா?"

"ஒரு டஜனுக்கு மேலே இருக்கும். ஆனால் அவையெல்லாம் ரொம்ப மோசம். அது பயணிகள் வியாபாரம். இது நல்லா இருக்கும்"

அழகான சிபரஸ் மரங்கள் அதன் அணுகும் பகுதியை அடைத்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கு ஒரு துறைமுகத்தை கண்டேன். நாங்கள் அதன் அருகில் போனபோது, ஒரு சக்தியுள்ள மோட்டார் படகு. அந்த துறைமுகத்திற்கு அப்பால் ஒரு மணலான கடற்கரை.

நாங்கள் அந்த மரங்களைச் சுற்றி வந்தபோது, ஒரு விலையுயர்ந்த தோட்டத்தைப் பார்த்தேன். ஒரு படகு மாதிரியான வீட்டை சுற்றி மலர்ப் படுக்கைகள். அதைச் சுற்றி பல நிறத்தில் மலர்ச் செடிகள்.

"அதுதான் ஜாக் டெக்ஸ்டரின் இடம்." நான்ஸி சொன்னாள். "அது ரொம்ப நல்லாயில்லே? இதை யார் எடுத்திருக்காங்கறதை கண்டு பிடிக்க எனக்கு நேரமில்லை."

நான் அதை கேட்கவில்லை.

ஒரு ஒர்சிட் மரத்தின் நிழலில் அந்த தோட்டத்தில் உட்கார்ந்திருந்தது. டிமோட்டோ சவண்டோ.

* * *

அவனை பார்த்ததும் உடனே நான்ஸியைப் பார்த்து அந்த துறைமுகத்துக்கு போ என்ற கத்த வேண்டும்போல் தோன்றியது. ஆனால் என் வேகத்தை அடக்கிக் கொண்டேன். லூஸி அங்கில்லாமல் இருப்பதற்கு வாய்ப்பேயில்லை. அவள் அங்கிருக்கிறாள் என்பது உறுதியானது. ஆனால், நான் ஒரு வாய்ப்பை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

"அது அவ ஆன் சினேகிதனில்லையே?" நான்ஸி கேட்டாள். அவள் என்னோடு அந்த காபின் ஜன்னலுக்கருகே வந்து சேர்ந்து டிமோட்டோவைப் பார்த்தாள் "அவன் ஒரு சோம்பி மாதிரி இருக்கானில்லையா?"

டிமோட்டோ இப்போது வேறு மாதிரியான கறுப்பு கண்ணாடி வாங்கியிருந்தான். படகின் சத்தம் கேட்டவுடன், அவன் எங்களை நோக்கி பார்த்தான். அவனுடைய கறுப்பு கண்ணாடியில் சூரிய வெளிச்சம். அவனால் அந்த தூரத்திலிருந்து அந்த நீல கண்ணாடி வழியாக பார்க்க முடியாது என்று தெரிந்தாலும், நான் கொஞ்சம் நகர்ந்து கொண்டேன்.

"இல்லை அது அவனில்லை" நான் சொன்னேன்.

நான் அந்தப் படகு வீட்டை ஆராய்ந்து பார்த்தேன். என்னுடைய உள்ளுணர்வுக்கு நன்றி சொன்னேன் படகை அந்த துறைமுகத்திற்கு கொண்டு போகச்சொன்னதற்கு. நான், நிக் அவனுடைய மஞ்சள் சிவப்பு நிற சட்டையுடன் உள்ளேயிருந்த வராந்தாவிலிருந்து எங்களைப் பார்ப்பதை கவனித்தேன். நான் இன்னும் இரண்டு மனிதர்கள் வெள்ளை மற்றும் வண்ண சட்டைகளில் அந்த கட்டடத்திற்கு முன்பு வந்ததை கவனித்தேன். அவர்களும் எங்களைப் பார்த்தார்கள்.

"ஹேய்! வீடு முழுக்க ஆம்பளைங்க!" நான்ஸி ஆர்வத்தோடு சொன்னாள், "நாம் போய் ஒரு ஹோட்டல் சொல்லலாமா?"

“வேண்டாம். அடுத்த இடம் இன்னும் எவ்வளவு தூரம்?”

“இன்னும் ஒரு மைல் இருக்கும்.” விருப்பமில்லாமல் அவள் படகை முன்னால் செலுத்தினாள்.

நாங்கள் இன்னும் நான்கு வீடுகளை பார்த்தோம். நான்தேட வந்ததை பார்த்துவிட்டேன் என்பதை அவளுக்கு தெரிவிக்க விரும்பவில்லை. நான்காவது வீட்டிற்கு பிறகு நான் சொன்னேன், “இது நேரத்தை வீணடிக்கிற வேலைன்னு நினைக்கிறேன். இது சாத்தியங்கள் குறைவு. அவள் எங்கேயோ ஒரு ஹோட்டலிலோ, அல்லது ப்ளாட்லயோ இருக்கணும். நாம் திரும்பலாம்.”

“இன்னும் இந்த கடற்கரையில் ஒரு டஜன் இடங்கள் இருக்கு நீங்க பாக்கவேயில்லையே” நான்ஸி சொன்னாள், “அதுக்குள்ள தளர்ந்திடாதீங்க.”

“நாம் திரும்பலாம்.”

அவள் தோளை குலுக்கியபடியே படகை திருப்பினாள். நாங்கள் அதி வேகத்தில் திரும்பினோம். நாங்கள் சவண்டோவின் வீட்டை கடக்கும்போது டிமோட்டோ இப்போது அங்கில்லை. வெள்ளை நிஜாரில் இருந்த இரண்டு பேர் மட்டும் வராந்தாவில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். நிக் இருப்பதற்கான அறிகுறியில்லை.

நாங்கள் வெலிங்டன் துறைமுகத்துக்கு வந்தபோது, நான்ஸி படகை மெதுவாக்கினாள்.

“வாங்க என்னோடு வந்து சாப்பிடுங்க. நான் தன்னந்தனியாகத் தான் இருக்கேன். நாம் உங்க மனைவியை பத்தி பேசலாம்.” அவள் சொன்னாள்.

“இல்ல. நான் போயே ஆகணும்.” நான் சொன்னேன், “உங்க உதவிக்கு ரொம்ப நன்றி.”

அவள் படகின் இயந்திரத்தை அணைத்துவிட்டு என்னருகே வந்தாள்.

“அவசரப்படாதீங்க, மாக்ஸ். நாம் ஜாலியா இருப்போம். உங்க மனைவியை தேட நேரம் நிறைய இருக்கு.”

“உங்க உதவிக்கு ரொம்ப நன்றி.” நான் அவளை தள்ளிவிட்டு மேலே தளத்திற்கு வந்தேன். நான் கடலில் குதித்து, அந்தப் படகிலிருந்து

வேகமாக நீந்த ஆரம்பித்தேன். ஒரு இருநூறு அடிபோனதும், நான் மெதுவாகி திரும்பிப் பார்த்தேன். அவள் அந்த படகின் மேல் தளத்தில் இருந்தாள். அவள் கைகள் அவள் இடுப்பில் வைத்து இரண்டு கால்களையும் பரப்பி வைத்திருந்தாள்.

“நாத்தம் பிடிச்சவனே” அவள் கத்தினாள், “நீ அப்படியே முழ்கிப் போ!” பிறகு கையசைத்தாள்.

நானும் கையை ஆட்டிவிட்டு, என் வழியை தொடர்ந்தேன்.

அந்த தொண்ணூற்றி ஐந்துக்கு ஐந்து பலன் கொடுத்தது என்று நினைத்தேன். ஆனால் லூஸி அங்கிருக்கிறாளா என்பதை என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. நான் அவளைப் பார்த்திருந்தால், நான் நான்ஸியின் போனை வாங்கி போலீஸுக்கு சொல்லி யிருப்பேன். ஆனால், அது வம்பை விலை கொடுத்து வாங்கின மாதிரியாகிவிடும். லூஸி அங்கில்லாவிட்டால்..!

நான் திரும்ப நீந்தியபோது ரேய்முண்டோவிடம் இந்த படகு சுடுதல் தோல்வியுற்றால், டிமோட்டோவை வெலிங்டன் எஸ்டேட் டுக்கு அழைத்துப்போவேன் என்று சொல்ல வேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். நான் அவனிடம் அந்த வரைபடத்தை காட்டி அது எப்படி சாத்தியம் என்பதை விவரிப்பேன்

நான் கடலை விட்டு வெளியே வந்து அந்த மணலில் நடந்தேன். நான் வீட்டை அடைந்தபோது கார்லோ வராந்தாவிலிருந்தான். நான் அவனை அவ்வளவாக கவனிக்கவில்லை. காரணம் சவண்டோ ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடி என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய பார்வை, ஒரு கறுப்பு கழுகைப்போல இருந்தது. அதுவும் என் இதயத்துடிப்பை தப்ப வைத்தது.

நான் படிக்கட்டுகளில் ஏறியபோது ஒரு கல்லைப் போல என்னை பார்த்தார்.

“அப்ப நீங்க ஒரு நீச்சலுக்கு போனீங்க இல்லியா திரு பென்சன்” அவர் சொன்னார்.

“ஆமாம்.” அதுக்கு மேலே நான் போகவில்லை.

நான் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன், என் பின்புறம் கார்லோவிற்கு பாதி திரும்பியபடி இருந்தான். ஒரு இரும்பு தண்டு

அவன் கையில் இருந்திருக்க வேண்டும் அது அப்படியே என் கழுத்தில் இறங்கியது. ஒரு வெள்ளை மின்னல் வந்ததுபோல் என் மூளை வெடித்தது. ; என் முன்னே முழு இருட்டு.

அலாதியான வலியும், ரத்தத்தின் வாசனையும் என்னை நினைவுக்கு கொண்டு வந்தது. நான் கத்துவதை நானே கேட்டேன். இந்த சத்தத்தை ஒரு முறை என்னுடைய ஆட்களை கத்தியால் குத்தும்போது கேட்ட ஞாபகம். என் பல்லை கடித்துக்கொண்டு என் கத்தலை முழுங்கிக் கொண்டேன். என் கண்களைத் திறந்தேன். எல்லாம் மங்கலாக தெரிந்தது. , கார்லோ என்னை நோக்கி குனிவதை பார்த்தேன். ஒரு பொறுக்க முடியாத வலி என் நெஞ்சிலிருந்தது. நான் கஷ்டப்பட்டு எழுந்தேன் ஒரு பெரிய கை எங்கிருந்தோ வந்து என் முகத்தில் அறைந்தது. நான் விழுவதை உணர்ந்தேன். என் தலை அங்கிருந்த வராந்தாவின் மேல் படியில் இடித்தது., நான் அதில் அப்படியே விழுவதை உணர்ந்தேன். நான் அப்படியே அந்த சூடு மணலில் கிடந்தேன்.

நான் அந்த வலியை பொறுத்துக் கொண்டு அப்படியே கிடந்தேன். என் மனம் அந்த கொடூரக் குரங்கை தாக்குவதற்கு என் உடலை துரத்திக் கொண்டிருந்தது. அவன் படிக்கட்டுகளில் வருவதை பார்த்து விட்டு எழுந்தேன். நான் அவன் மீது பாய்ந்தேன். மறுபடியும் அவன் கைகள் என் முகத்தில் அறைந்தது. மறுபடியும் நான் பின்னால் விழந்தேன். நான் அவனை ஒரு வெறுப்போடு பார்த்தேன். என் நெஞ்சில் அப்படி ஒரு எரிச்சல் இல்லையென்றால், நான் எழுந்திருப் பேன், ஆனால் அந்த வலி என் துணிச்சலை பிடுங்கிக் கொண்டது.

பிறகு ரேய்முண்டோ படிக்கட்டுகளில் இறங்கி வந்தான். அவனும், கார்லோவும் என்னை தூக்கினார்கள். என்னை அப்படியே இழுத்தார்கள். என்னை அந்த படிக்கட்டுகளில் இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். என்னை தூக்கி ஒரு நாற்காலியில் போட்டார்கள்.

ரேய்முண்டோ பொறுமையாக சொன்னான். "இதை நீங்க வரவழைச் சுக்கிட்டங்க, வீரரே. இப்ப இதை பத்தி கவலைப்படாதீங்க. அந்த நெஞ்சு எரிச்சலை நான் சரி பண்ணேன்."

நான் என் நெஞ்சைப் பார்த்தேன். என்னுடைய வலது மார்பில் அந்த ரெட் டிராகனின் முத்திரை பதிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வலி இன்னும்

இருந்தது. முகத்தில் இந்த முத்திரையோடு இருந்தால் லூஸி எப்படி அவதிப்பட்டிருப்பாள் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தேன். அந்த எண்ணமே எனக்குள் இருந்த கோபத்தையே அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. நான் அங்கேயே உட்கார்ந்தேன், அந்த முத்திரையைப் பார்த்தபடி அந்த வலியை தாங்கியபடி. ரேய்முண்டோ திரும்பி வந்தான். எரிச்சலை தணிக்கும் ஒரு மஞ்சள் நிற ஆயிண்ட்மெண்டை அதில் தடவினான். அவன் விரல்கள் மிருதுவாக இருந்தது.

அவன் அதை முடித்ததும், நகர்ந்து போனான். சவண்டோ கவனிக்கிறார் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன்.

“எந்த தந்திரமும் பண்ணாதீங்கன்னு நான் உங்களுக்கு எச்சரித்தேன், திரு பென்சன். இது விளையாட்டில்லை.” அவர் சொன்னார் “இப்ப அது உங்களுக்கு புரிஞ்சிருக்கும். இப்ப உங்களுக்கு உங்க மனைவி எப்படி அவஸ்தைப்படுவாங்கன்னு புரிஞ்சிருக்கும்.”

“ஆமாம்” நான் சொன்னேன். நான் என்னை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன். அவர் சொன்னது சரிதான். இந்த வினாடி வரை அவர் புளுகுகிறார் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால், இப்போது அவர் புளுகவில்லை என்பது எனக்கு புரிந்தது.

“நீங்க திருமதி வெலிங்டனோடு பேசினீங்களா?” சவண்டோ கேட்டார். “இந்த சுடப் போற விஷயத்தை பத்தி அவங்க கிட்ட சொன்னீங்களா?”

“இல்லை.”

அவர் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். அவர் கறுப்பு கண்கள் மிளிர்ந்தது.

“நீங்க பொய் சொல்லலைன்னு நினைக்கிறேன். டயஸ் அந்த சொன்ன தேதியில வரலைன்னா, நீங்க பொய் சொல்நீங்கன்னு நான் புரிஞ்சுப்பேன். அப்புறம் நான் உங்க மனைவியை பழி வாங்குவேன். புரிஞ்சுதா?”

“சரி.”

அவர் தலையசைத்தார். அவர் கண்கள் இன்னும் என் முகத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தது.

“அவன் படகு சவாரியில் இருக்கும்போதே நீங்க அவனை சுடுவீங்க சரியா?”

நெஞ்சில் சுட்ட இடத்திலிருந்த வலி கொஞ்சம் குறைந்து கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்த ஒரு சிவப்பு முத்திரையை நான் பார்த்தேன். தன் வாழ்நாளின் எஞ்சிய நாட்களில் லூஸி தன் முகத்தில் இதை தாங்க வேண்டியதை நினைத்துப் பார்த்தேன். நான் இப்போது அந்த டயஸ் சவண்டோவைப் பத்தி எதுவும் நினைக்கவில்லை.

“இது அதிசயங்களின் காலம்னு நான் உங்களுக்கு சொல்லலை.” சவண்டோ சொன்னார், “நான் உங்க கிட்டயிருந்து ஒரு அதிசயத்தை எதிர்பார்க்கிறேன்.”

நான்ஸியை அந்த தொலைநோக்கி கருவி மூலமாக பார்த்தபோதே என்னால் டயஸை கொல்ல முடியும் என்பது எனக்கு தெரியும். நான் அவனை கொல்ல இந்த கொடூரம் முடிந்துவிடும்.

நான் அவரை நேரடியாகப் பார்த்தேன்.

“நான் அவனைக் கொல்வேன்.” நான் சொன்னேன்.

எங்கள் கண்கள் பார்த்துக் கொண்டது.

“அதை மறுபடியும் சொல்வீங்களா திரு பென்சன்?”

“நான் அவனைக் கொல்வேன்.”

அவர் தலையசைத்து விட்டு, அப்படியே அந்த நாற்காலியில் சாய்ந்தார்.

“ஆமாம், நான் சரியான ஆளைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கேன்னு எனக்கு தெரியும்.” அவர் சொன்னார், பாதியை தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். “ஆமாம், நீங்க அவனைக் கொல்வீங்க.” அவர் அப்படியே அந்த வராந்தாவின் மேல் படிக்கட்டுக்கு போனார். பிறகு தன் தொப்பியை எடுத்தார். அதனுள் பார்த்தார். பிறகு அதை திரும்ப தன் தலையில் போட்டுக்கொண்டார். “உங்க கிட்டயிருந்து பிரச்சினை வருமோன்னு எதிர்பார்த்தேன், திரு பென்சன். நீங்க ஒரு வித்தியாசமான மனிதர். உங்க கிட்ட இப்படி முரட்டுத்தனமா நடந்துக்கிறதுக்கு என்னை மன்னிச்சுடுங்க. இது எவ்வளவு முக்கியமான விஷயம்னு நீங்க புரிஞ்சுக்கலேங்கிறது எனக்கு தெரியுது. இப்ப உங்களுக்கே தெரியும்.

இது எவ்வளவு முக்கியமானதுன்னு புரிஞ்சுக்க உங்க மனைவி அவஸ்தைப்படறதை விட நீங்க படறது நல்லது. நான் மறுபடியும் சொல்றேன். அவங்க உங்க கிட்டயே திருப்பி கொடுப்பேன், கொஞ்சம் பயத்தோடு ஆனால் எந்த வித பாதிப்புமில்லாம. நீங்க அவனை கொல்வேன்னு சொல்லியிருக்கீங்க, எனக்கு அதில திருப்தி." அவர் ரேய்முண்டோவை தூண்டிப் பார்த்தார்.

"எனக்கு ஒரு சிகரெட் கொடு."

ரேய்முண்டோ தலையை ஆட்டினார்.

"உங்க டாக்டர் நீங்க சிகரெட்டே குடிக்கக்கூடாதுன்னு சொல்லி யிருக்கார், திரு சவண்டோ."

சவண்டோ தன் கைகளை நீட்டினார்.

"அதிர்ஷ்டவசமா நீங்க என் டாக்டராக இல்லை."

என் காயத்திலிருந்து வலி எடுத்தாலும் நான் எச்சரிக்கை. டாகி, ரேய்முண்டோவைப் பார்த்தேன்.

ஒரு சிகரெட் பாக்கெட்டோடு வந்தான். சவண்டோவிற்கு அவனே சிகரெட்டை பற்ற வைத்தான். அவர் ரேய்முண்டோவையே முறைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

"இந்த பாருங்க. நான் சொன்னதைத்தான் கார்லோ செய்வான்."

என் காயத்திலிருந்து வலி எடுத்தாலும்; நான் திடீரென்று எச்சரிக்கையாகி ரேய்முண்டோவை பார்த்தேன்.

"கார்லோ ஒரு மிருகம்" அவன் பொறுமையாக சொன்னான், "நான் அதிக பொறுப்பானவன்."

"ஆமாம்" சவண்டோ புகையை இழுத்து நாசி வழியாக வெளியே விட்டார். அவர் என்னைப் பார்த்தார். "நீங்க ரொம்ப புத்திசாலி., திரு பென்சன். உங்களுக்கு உங்க மனைவியை கண்டுபிடிக்கணும். நீங்க அவங்களை கண்டுபிடிச்சிட்டிங்க. அவள் டிமோடோவோடு இருக்கா. இப்ப நீங்க டயஸை கொல்றதாக சொல்லிட்டிங்க. அதனால் எனக்கு உங்க மேல திருப்தி. நீங்க அந்த வீட்டை கண்டுபிடிச்சிட்டிங்க. அவங்களுக்கு தேவையானதெல்லாம் அங்கேயே இருக்கு. நான் அதை உங்களுக்கு சொல்லியிருக்கேன். நீங்க என்னை நம்புவீங்கன்னு நான்

எத் 'பார்க்கலை. ஆனால், இப்ப நீங்களே பாத்திட்டிங்க.அது ரொம்ப அடாகான வீடு இல்லையா?"

நான் எதுவும் சொல்லவில்லை.

"அவங்க நல்லா இருக்காங்க. சௌகரியமான பாதுகாப்பு, திரு பெர்சன்." சாண்டோ தொடர்ந்தார். "அவங்களுக்கு நல்ல பாதுகாப்பு" அவன் சிகரெட்டை இழுத்தபோது ஒரு நீண்ட இடைவெளி. பிறகு அவர் சொன்னார். "நாளைக்கு 14.00/ டிமோட்டோ இங்கே வருவான். 14.30க்கு நான் லோபமும் இங்கே வருவோம். எல்லா ஏற்பாட்டுக்கும் நீங்கதான். இந்த நடவடிக்கை வெற்றிகரமாக முடியறதுக்கும் நீங்கதான் பொறுப்பு" அவர் என்னை முறைத்தார். அவர் கறுப்பு கண்கள் கல் மாதிரி இருந்தது. "இது புரிஞ்சதா?"

இந்த கொடூரம் என்னை பாதித்துக் கொண்டிருந்தது.

"சரி" நான் சொன்னேன்.

* * *

பனை மரங்களிலிருந்து விழுந்த நிழல் நீளமாக இருந்தது. ரத்த சிவப்பு நிறத்தில் சூரியன் தொடுவானத்தில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஒளி மணல் பரப்பை நிலா வெளிச்சத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டிருந்தது. நல்ல சூடு. காற்றில்லாத ஒரு வெப்பமான அமைதியான மாலை.

நான் என்னுடைய சின்ன, காற்றில்லாத அறையில் ஜன்னலுக்கு பக்கத்திலிருந்த படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த ஆயில்மென்டை போட்ட பிறகும் எரிச்சல் குறைந்தபாடில்லை. என்னுடைய வலியை மறக்க, என் நினைவு கடந்த காலத்திற்குப் போனது. இந்த சுடுகிற பள்ளி விற்பனைக்கு உள்ளது என்று எங்கள் முதல் சந்திப்பில் நிக் லூயிஸ் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அந்த சந்திப்புதான் இந்த கொடூரங்களுக்கு காரணம். எனக்கும் லூஸிக்கும் ஏற்பட்ட முதல் சந்திப்பு. அற்புதமாக கழிந்த அந்த முதல் மாதத்தை நினைத்தேன். அந்த கறுப்பு காடில்லாக் கார் எங்கள் இடத்திற்கு வந்தது, ஒரு வழியாக நல்ல பணம் கொடுக்கிற வாடிக்கையாளர் கிடைத்து விட்டார் என்று நினைத்தெல்லாம் நினைவுக்கு வந்தது. இவை யெல்லாம் நடந்து ரொம்ப நாளான மாதிரி இருந்தது. இந்த நொடியில் லூஸி என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள் என்று நினைத்தேன். எனக்கு என்ன நடந்தது என்பது அவளுக்கு தெரியாமல் இருப்பதற்காக நன்றி

பாராட்டினேன். நான் சவண்டோவிடம் டயஸை கொல்வேன் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். அதனால் நான் அவனைக் கொல்வேன்.

நான் பணியிலிருந்த காலத்தில் எண்பத்திரெண்டு வியட்நாமியர்களை கொன்றிருக்கிறேன். சராசரியாக வருடத்திற்கு இருபத்தியேழு எதிரிகள். அவர்கள் எல்லாருமே என்னைப் போல சுடுபவர்கள். ஒரு தொழில்காரன் இன்னொரு அதே தொழில்காரனை கொல்வது மாதிரி. நானும் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், அதிர்ஷ்டவசமாக என்னை மறைத்துக் கொள்வதில் அவர்களை விட நான் கொஞ்சம் பரவாயில்லை. அதனால் சத்தமில்லாமல் காடுகளில் போவேன் அவர்களைவிட. முதல் சிலசா கொன்றதை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். பிறகு அதுவே எனக்கு மரத்துப்போனது. ஆனால், டயஸ்தான் என் நினைவில் இருக்கிறான் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவன் கொஞ்சம் குறைவான மிருகம் என்பது தெரிந்தும் கூட. நான் அவனைக் கொல்ல போகிறேன். இந்த நினைவை வைத்து நான் என் வாழ்நாள் முழுவதும் கழிக்க வேண்டியதுதான். லூஸிக்கு இது தெரியக்கூடாது என்பது எனக்கு அவசியம். இந்த கொலையை நான் யாரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாது, குறிப்பாக லூஸியிடம்.

நான் சூரியன் கீழே இறங்கி கடலில் இருள் கவ்வுவதைப் பார்த்தேன். இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் நிலா வந்து விடும். இந்த நீண்ட நேர மெல்லொளியும், நட்சத்திரங்களும் எனக்கும் லூஸிக்கும் மிகவும் பிடிக்கும்.

பிறகு என் சிந்தனையில் அரித்துக்கொண்டிருக்கிற விஷயம் மீண்டும் உயிர் பெற்றது.

டயஸை கொன்ற பிறகு நானும் லூஸியும் பத்திரமாக இருப்போமா?

சவண்டோ தான் வார்த்தை தவறாத மனிதர் என்று சொல்லி யிருந்தார். எந்தவித சேதாரமும் இல்லாமல் லூஸியை என்னிடம் ஒப்படைப்பதாக சொல்லியிருந்தார். அவர் மகனின் இடத்தை நான் எடுத்துக்கொண்டால், எனக்கு இருநூறாயிரம் டாலர்கள் தருவதாக வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் அவர் வாக்கு கொடுக்கிற இடத்தில் இருக்கிறார். நான் என் நெஞ்சில் இருந்த முத்திரையை தொட்டுப் பார்த்தேன். இதை செய்யக்கூடிய மனிதனால், நான் நினைத்தேன், எதையும் செய்வார். நான் டயஸை கொன்ற பிறகு, எங்கள் ரெண்டு பேரையும் தீர்த்துக் கட்டுவது தானே அவருக்கு வசதியானது?

எங்களை தீர்த்துக் கட்டுவதன் மூலமாக அவர் இருநூறாயிரம் டாலர்களை மிச்சப்படுத்துகிறார். அது தவிர அவர் மகன் தான் கொன்றான் என்று சொல்லுகிற இரண்டு உயிரான சாட்சிகளை அப்புறப்படுத்துகிறார்.

லூஸி ஏற்கெனவே இறந்துவிட்டாளா ?

அந்த எண்ணமே என்னை உடனே நிமிர வைத்தது.

அவளை ஏற்கெனவே கொன்னுட்டாரா ?

கதவு திறந்தது, அப்போது அறைக்குள் வந்த வெளிச்சம் என் கண்களை கூச வைத்தது. நான் என் தலையை திருப்பியபோது கண்களை சிமிட்டிக்கொண்டேன்.

"எப்படி போச்சு, வீரரே?" அவன் கேட்டான், படுக்கைக்கு அருகில் வந்தபடி.

"நான் நல்லாயிருக்கேன். உனக்கென்ன கவலை?"

"நீங்க கொஞ்சம் தூங்கணும். அந்த எரிச்சல் வலிக்குதா?"

"நீ என்ன நினைக்கிறே?"

அவன் என் நெஞ்சைப் பார்த்து சிரித்தான்.

"நான் உங்களுக்கு கொஞ்சம் தூக்க மாத்திரை கொண்டு வந்திருக்கேன்." அவன் கிளாஸையும், ஒரு காகித பொட்டலத்தையும் எடுத்தான். "நீங்க தூங்கணும், நாளைக்கு ரொம்ப முக்கியம்."

டயஸ் படகில் அலைகளுக்கு நடுவே இருப்பதை நினைத்தேன். மாத்திரையில்லாமல் என்னால் தூங்க முடியாதென்று எனக்குத் தெரியும். நான் தூங்கி ஒய்வெடுக்காவிட்டால், அவனை சுடுவது சாத்தியமில்லை.

நான் அவனை முறைத்தேன். சவண்டோ அவனை எப்படி பார்த்தார் என்பதை நினைவில் வைத்தபடி. நிச்சயமாக சவண்டோவின் கறுப்பு மிளிரும் கண்களில் ஒரு அவநம்பிக்கை தெரிந்தது மட்டும் நிச்சயம்.

"அவன் உயிரோடு இருக்காளா?"

அவன் இறுகினான். "நீங்க என்ன சொல்நீங்க, வீரரே ? அவன் குரல் முணுமுணுப்பாக மாறியிருந்தது.

“யாரு யாரை கிண்டல் பண்ணாங்க?” நானும் என் குரலை தணித்துக்கொண்டேன். “டயஸை கொன்னதும், நானும், லூஸியும் உயிரோடு இருக்க மாட்டோன்னு நினைக்கிறேன். அவளை ஏற்கெனவே கொலை பண்ண வெச்சுட்டாரா?”

“அந்த மாதிரி எதுவுமே நடக்கப்போறதில்ல.” அவன் குரலில் ஒரு அசௌகரியம் இருந்தது, அவன் கண்கள் வேறு எங்கேயோ பார்த்தது.

“அதைத்தானே நீ சொல்றே?”

“இந்தா பாருங்க, வீரரே, சவண்டோ பெரிய மனுஷன். அவர் எவ்வளவோ நல்லது பண்ணியிருக்கார். அவர் மனிதர்களுக்கு உதவுகிறார். அவர் பையனுக்கு உதவறார். அவர் ஒரு வார்த்தை கொடுத்தா நீங்க அதை நம்பலாம்.”

“ஒரு மனுஷன் இதை பண்ண முடியும்னா...” நான் அந்த முத்திரை யைப் பார்த்தேன், “எதையும் அவர் செய்வார்.”

“இது முக்கியம்னு உங்களுக்கு காட்டறதுக்காக, வீரரே” ரேய்முண்டோ சொன்னான். “நீங்க ஏதோ அடியாள் மாதிரி நடந்துக் கிட்டிங்க.”

“அவள் இன்னும் உயிரோடு இருக்காளா?” நான் மறுபடியும் கேட்டேன்.

“நீங்க அவங்களோடு பேசணுமா?” அவன் தன் பின்னங்கையால் தன் முகத்து வேர்வையை துடைத்துக்கொண்டான். “நான் ஒரு முயற்சி பண்ணேன். அது ஒரு கஷ்டமான வேலை, வீரரே. ஆனால் அதுதான் உங்களுக்கு சந்தோஷத்தை கொடுக்கும்னா, நான் முயற்சி பண்ணேன்.”

நான் தயங்கினேன். லூஸி உயிரோடு இருந்து இவங்களோடு ஒத்துழைக்கிறாங்கிறாதுல இவன் உறுதியா இருக்கானா என்பது எனக்குத் தெரிந்தால் போதும். இந்த ஆபத்தை எடுக்கிறது முட்டாள்தனம்.

“வேண்டாம்” நான் இடைவெளி கொடுத்தேன். அவனை பார்த்தபடி “நான் உனக்கு ஒண்ணு சொல்றேன். அவர் இனிமேலும் உன்னை நம்புவார்ன்னு நான் நினைக்கலை. நீயும் என்னை மாதிரியே பிரச்சினையில் இருக்கலாம்.”

“இது கிறுக்குத்தனமான பேச்சு!” ஆனால், அவன் கண்களில் ஒரு பயம் குதித்தது மாதிரி எனக்குத் தெரிந்தது. “இப்ப இத பாருங்க, வீரரே, நீங்க எப்படியாவது டயஸை முடிக்கணும்! அதில எந்த தவறும் பண்ணி டாஜீங்க!” திடீரென்று அவன் இறுகி தன் தோள் வழியாக பார்த்தான். பிறகு என்னை பார்த்தான். “இந்த மாத்திரைகளை எடுத்துக்குங்க.” அவன் குரல் உரத்து கடுமையாக இருந்தது. “நீங்க தூங்கித்தான் ஆகணும்.”

வாசல் கதவு மெதுவாக திறந்தது, கதவருகே கார்லோ நிற்பதை பார்த்தேன்.

கார்லோவின் சின்ன குரங்கு கண்கள் அலைபாய்ந்தது. பின்னால் நகர்ந்தான்.

“உனக்கு ஏதாவது வேணுமா?” ரேய்முண்டோ கோபமாக கேட்டான்.

கார்லோ ஒரு முட்டாள் மாதிரி சிரித்தான்.

“நீ எங்க போனேன்னு தெரியலை.”

ரேய்முண்டோ விளக்கை அணைத்தான்.

“உனக்கு இப்ப தெரிஞ்சிதில்ல.”

அவன் அறையை விட்டு வெளியே போய் கதவை மூடினான்.

தூக்கம் என்னை தாக்குகிறவரையில் சில நிமிடங்கள் அந்த இருட்டில் படுத்துக் கிடந்தேன்.

அத்தியாயம் ஏழு



‘எழுந்திட்டிங்களா, வீரரே?’

நான் என் கண்களைத் திறந்தேன். பாதி மூடிய ஜன்னல் கதவிலிருந்து வந்த சூடான சூரிய வெளிச்சம் என் கண்களைக் கூச வைத்தது. வியர்வையில் நனைந்த தலையணையிலிருந்து என் தலையை தூக்கினேன். ரேய்முண்டோ படுக்கைக்கு அருகில் நின்றபடி என்னை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“நான் எழுந்திட்டேன்.”

நான் முயற்சி எடுத்து எழுந்து நிற்க முயன்றேன். எனக்கு மயக்கமாக இருந்தது. அவன் கொடுத்த மாத்திரை நல்ல வேலை செய்தது.

“மணி என்ன?”

“சரியாக பனிரெண்டு.” படுக்கைக்கு அருகே இருந்த மேஜையில் அவன் கறுப்பு காபியை வைத்தான். “எப்படியிருக்கு?”

என் நெஞ்சு சொரசொரப்பாக இருந்தாலும், அது பொறுக்க முடியாத வலி போயிருந்தது. “பரவாயில்லை.”

“டயஸ் நேத்து ராத்திரி வந்துட்டான். அவளுடன் படுத்து இந்நேரம் களைச்சப் போயிருப்பான். அதிர்ஷ்டமிருந்தால் அவன் இப்போது கடலுக்கு வருவான்.”

எனக்கு சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. அவன் என்னைப் பார்த்து விட்டு அறையைவிட்டு வெளியே போனான். நான் காபியை உறிஞ்சிய படியே சிகரெட்டை புகைத்தேன். நான் காபியை முடித்துவிட்டு, ஷவரில் குளிர்ந்த நீரில் தலையை காட்டினேன். தண்ணி காயத்தில் படாமல் எச்சரிக்கையாக இருந்தேன்.

நான் சவரம் செய்து முடித்தபோது, நன்றாகவே இருந்தேன். தூக்கம் எனக்கு கொஞ்சம் தெம்பை கொடுத்திருந்தது. காட்டன் சட்டையை அணிந்து கொண்டேன். முத்திரை அசிங்கமாக இருந்தது. ஆனால் எரிச்சலை ஏற்படுத்தவில்லை. நான் என் சட்டை பித்தானை போட்டபோது அது காயத்தில் உறுத்தியதால், நான் பித்தானை போடாமல் திறந்தே வைத்தேன். நான் வெளியே வராந்தாவிற்குப் போனேன்.

ரேய்முண்டோ அங்கு உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் உதடுகளுக்கு நடுவே சிகரெட் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவனோடு சேர்ந்து கொண்டேன்.

"கார்லோ எங்கே?" நான் கேட்டேன்.

"நான் அவனுக்கு ஒரு வேலை கொடுத்திருக்கேன். அவனை மறந்துடுங்க. இப்ப எப்படி இருக்கு?" அவன் என் முத்திரையைப் பார்த்துவிட்டும் என்னைப் பார்த்தான்.

"பரவாயில்லை."

"நிச்சயமா."

"நான் நல்லாத்தான் இருக்கேன்." பொறுமையிழந்து சொன்னேன்.

"அப்படித்தான் இருக்காங்க, உங்கள் மனைவியும், வீரரே."

இப்போது அவனை முறைப்பதற்கான என்னுடைய முறை.

"அப்படி சொல்றது சுலபம்."

"இங்கே விஸ்கி தீர்ந்து போச்சு. அதை எடுத்துக்கிட்டு வர்ற இன்னிக்கு காலையில் அங்கே போனேன். நான் அவங்கள் பார்த்தேன். அவங்க நல்லா இருக்காங்க."

அவன் பொய் சொல்வான் என்பதை நம்புவதற்கு கடினமாக இருந்தது.

"அவள் நல்லாயிருக்காளா" அவன் திருப்பி சொன்னான், "டிமோட்டோ சவண்டோவின் வாரிக். அவருடைய குணம் அவங்கிட்ட நிறைய இருக்கு."

"அதுக்கும் என் மனைவிக்கும் என்ன சம்மந்தம்?"

அவனுடைய கனமான கறுத்த தலைமுடியில் கை விரல்களால் களைந்தான்.

“டிமோட்டோ அவங்கள நல்லா பார்த்துக்கிறான். நீங்க கவலைப் பட வேண்டியதில்லை.”

நான் லூஸியோடு பேசியது நினைவுக்கு வந்தது. அது ரொம்ப நாளைக்கு முந்தையது என்றாலும் கூட எங்கள் குரல்களின் எதிரொலி மீண்டும் தெளிவாக கேட்டது.

அவன் உங்கிட்ட விழுந்துட்டான்னு சொல்றியா, அப்படியா?

அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். நீங்க அதைப் பத்தி கவலைப் படலையே?

நீ அவங்கிட்ட விழாதவரைக்கும் எனக்கு பிரச்சினையில்லை.

ஒரு விதமான அசௌகரியம் எனக்குள் பாய்ந்தது.

“இன்னிக்குத்தான் அந்த நாள்.” ரேய்முண்டோ சொன்னான். “இனி அது உங்க கையில். இன்னிக்கு ராத்திரிக்குள்ள, நீங்க ஒரு பெரிய பணக்காரராகிடலாம், வீரரே. நீங்க..” கார்லோ அந்த மணல்பரப்பில் வருவதைக் கண்டு அவன் நிறுத்தினான்.

ரேய்முண்டோ எழுந்திருந்தான்.

“நிச்சயமா நீங்க நல்லாயிருக்கீங்க இல்லியா?”

“ஆமாம்.”

“சரி, அதிக நேரம் இருக்காது.. நாம் சீக்கிரம் சாப்பிடறது நல்லது.”

அவன் கார்லோவோடு சேர்ந்து வீட்டுக்குள் போனான்.

நான் அப்படியே உட்கார்ந்தேன். நான் கடல் அலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது மணலிருந்த சூடு அப்படியே என் மேல் பிரதிபலித்தது.

நான் டிமோட்டோவை நினைத்தேன்.

லூஸி சொல்லியிருந்தாள்: நாங்கள் ஒரே மாதிரி யோசிக்கிறோம்.

அவள் கூடவே இதையும் சொன்னாள்: இது நடந்த பிறகு, நீங்கள் யாரோ எனக்கு தெரியாதவர் மாதிரி ஆகிவிட்டீர்கள்.

ரேய்முண்டோ வெளியே வராந்தாவிற்கு வந்தான். அவன் ஒரு தட்டில் சாண்ட்விச்சை போட்டுக்கொண்டு வந்து மேஜையில் வைத்தான்.

"உங்க மனசில ஏதோ ஒடுதே, வீரரே?" அவன் உட்கார்ந்தபடியே கேட்டான்.

"நீ முட்டாள்தனமான கேள்விகளை கேட்டுத்தான் ஆகணுமா?"

ஒரு நீண்ட இடைவெளிக்கு பின், அவன் அசௌகரியமாக உட்கார்ந்தான். "நீங்க சாப்பிடுங்க, இந்த மத்யானத்தில நிறைய வேலை இருக்கு. கொஞ்சம் பீர் வேணுமா?"

"சாப்பிடலாமே."

அவன் எழுந்து வீட்டுக்குள் போனான். அவன் திரும்பி வந்தபோது இரண்டு கிளாஸ் பீர்களோடு வந்தான். நான் வற்புறுத்தி டிமோட்டோவை என் மனதிலிருந்து தூக்கி அடித்தேன்.

நான் மௌனமாக குடித்து சாப்பிட்டேன். நாங்கள் முடித்ததும், நான் எழுந்தேன்.

"நான் போய் துப்பாக்கியை தயார் பண்ணேன்."

"நான் ஏதாவது பண்ணணுமா?"

"வேண்டாம்."

நான் துப்பாக்கியை துடைத்து அதில் குண்டுகளை நிரப்பினேன். பிறகு அதை தொலைநோக்கியில் பொருத்தி அதில் சைலன்ஸரை இணைத்தேன். நான் இதை செய்து முடித்ததும், ரேய்முண்டோ கதவருகே வந்தான்.

"எல்லாம் சரியாயிருக்கா, வீரரே?"

அவன் என்னை விட அதிகம் நடுங்குவதை திடீரென்று உணரத் துவங்கினேன். நான் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனாலும், அவன் அதிக பதட்டத்தோடு இருந்தான்.

"நிச்சயமா" நான் அவனைச் சுற்றி வந்தேன். துப்பாக்கியைத் தூக்கிக்கொண்டு, படிக்கட்டுகளுக்குப் போய் மேலே மொட்டை மாடிக்கு ஏறினேன். அங்கிருந்த கான்கிரீட் சுவர் மீது என் துப்பாக்கியை

வைத்தேன். இதிரே காலியாக இருந்த கடலைப் பார்த்தேன். டயஸ் வருவானா? அவன் வருவதற்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. வராமலும் போகலாம். அவன் வரவில்லையென்றால், சவண்டோ நான் அவனை உஷார் படுத்திவிட்டதாக கற்பனை செய்துகொள்ளலாம். அவர் சொல்லியிருந்தார், "நான் உன் மனைவியை பழி வாங்குவேன்."

ரேய்முண்டோ மாடிக்கு வந்தான்.

"ஏதாவது பிரச்சினையா?" அவன் கேட்டான்.

போதுமான அளவுக்கு அவனிடம் கேட்டுவிட்டேன்

"அடக்கடவுளே, என்னை கொஞ்சம் தனியா விடமாட்டியா?" நான் அவன் மீது எரிந்து விழுந்தேன். "நீ என்னை பைத்தியம் பிடிக்க வைக்கிறே?"

"நான் என்னையே பைத்தியமாக்கிக்கிட்டிருக்கேன், வீரரே. உங்களை போலவே எனக்கும் பொறுப்பு இருக்கு."

"இப்பதான் அதையே கண்டுபிடிச்சிருக்கியா?"

நான் அந்த மாடியில் நடந்தேன். நான் அங்கிருந்த மரத்தையும் அதில் இலைகளோடு ஊடுருவிச் செல்லும் கிளைகளையும் பார்த்தேன். நான் அந்தச் சுவர் மீது ஏறி நின்றேன். ஒரு கிளையை பிடித்தபடி அதில் தொங்கியபடி மேலே ஏறினேன். அப்படி ஏறுவது சுலபமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு கிளையிலிருந்தும் ஒரு படி வைத்து ஏறினால் போதும். யார் கண்ணிலும் படாமல் மேலே போய்விடலாம். ஆனால் நான் அதில் உறுதியாக இருக்க வேண்டும்.

நான் ஒரு கிளையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தேன். என் முதுகு அந்த மரத்தில் இருந்தது. கீழே பார்த்தேன். அங்கிருந்த அடர்ந்த இலைத் தொகுதி மாடியை மறைத்தது. ஆனால் கடலை அல்ல.

"என்னை பார்க்க முடியுதா?" நான் கத்தினேன்.

ரேய்முண்டோ அந்த மாடிக்கு குறுக்கே நடப்பது தெரிந்தது. ஒரு நீண்ட இடைவெளி. பிறகு அவன் சொன்னான், "இலைகளைத் தவிர என்னால எதையும் பார்க்க முடியலை. கொஞ்சம் நகருங்க."

நான் என் காலை ஆட்டினேன்.

"என்னால் உங்களை கேட்க முடியுது. ஆனால் பார்க்க முடியலை."

நான் மெதுவாக எச்சரிக்கையாக கீழே வந்தேன். எந்த கிளையும் ஆடவில்லை. எந்த இலையும் உரசவில்லை. நான் மாடியில் டிமோட்டோவோடு சேரும்போது, சவண்டோவின் சாட்சிக்கு டிமோட்டோ தனியாக இல்லை என்கிற சந்தேகம் வரக்கூடாது.

நான் ரேய்முண்டோ பக்கமாக மாடியில் மெதுவாக இறங்கினேன்.

"நீ என்னை பார்க்க முடியலைங்கிறதில் உறுதியா இருக்கியா?"

"நீ இறங்கி வரும்போது சத்தம் கூட கேக்கலை."

நான் என் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் டிமோட்டோ வந்துவிடுவான். நான் அந்த கைப்பிடிச்சவர் மீதேறி கடலைப் பார்த்தேன். ரேய்முண்டோ என்னுடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

"நீ என் மனைவியை பார்த்தேன்னு சொன்னே. அப்ப அவ என்ன செய்திக்கிட்டிருந்தா?"

நான் அவனைப் பார்க்காமலேயே கேட்டேன்.

அவன் தயங்கினான்.

"செய்தாங்களா?" என்னுடைய கேள்வியே அவனை நிலைகுலைய வைத்ததை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. "அவங்க டிமோட்டோ கூட பேசிக்கிட்டிருந்தாங்க." அவன் தன் கழுத்தின் பின் பகுதியை தடவிக்கொண்டான். "அவன் நல்லா பேசுவான். அவனை யாராவது கேட்டா போதும், அவன் மணிக்கணக்கா பேசுவான்."

நாங்க இரண்டு பேரும் ஒரே மாதிரி நினைக்கிறோம்.

"அவள் வருத்தமா இருந்தாளா?"

"நீங்க அவங்களைப் பத்தி கவலைப்பட வேண்டாம், வீரரே. அவங்க நல்லாவே இருக்காங்க."

"இதென்னது டிமோட்டோ, சவண்டோவுடைய வாரிசுன்னு?"

"இந்த வயதானவர் இறந்துட்டா. டிமோட்டோ தான் லிட்டில் பிரதர்ஸிக்கு தலைவன்."

"அவனுக்கு அது தேவையாக இருக்குமா?"

ரேய்முண்டோ தோளை குலுக்கினான்.

“அதை அப்படித்தான் அந்த மனுஷன் வெச்சிருக்கார். டிமோட்டோ ஒரு நல்ல தலைவனாக இருப்பான். அவன் முட்டாளில்லை. அவன் படிச்சவன். அவனுடைய துரதிருஷ்டம் இந்த மாதிரி ஒரு ஏற்பாட்டை மாட்டிக்கிட்டான். இது அவனால சமாளிக்க முடியும்.”

ஒரு கார் வரும் சத்தத்தை நாங்கள் இருவருமே கேட்டோம். நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாக மாடியின் இன்னொரு புறத்திற்கு நகர்ந்தோம்.

குரங்கு மூஞ்சியோடு இருந்த ஒரு டிரைவர் ஓட்டிவர ஒரு கறுப்பு காடில்லாக் அந்த சாலையில் வந்து கொண்டிருந்தது. டிமோட்டோ ஒரு கறுப்பு தொப்பியும், கூலிங்கிளாஸும் அணிந்தபடி காரின் பின்னால் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு பக்கத்தில் நான் நான்ஸியின் படகிலிருந்து பார்த்த ஒரு ஆள் உட்கார்ந்திருந்தான். நல்ல திடகாத்திரமான, அடர்ந்த மனிதன், ஒரு வெள்ளை டிரையருடன் இருந்தான்.

“இதோ வந்துட்டான்” வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லும் வழியை நோக்கி ரேய்முண்டோ நடந்தான்.

“அவனை மேலே அனுப்பு.” நான் சொன்னேன், “நான் இங்கேயே காத்திருக்கேன்.”

அவன் தலையை ஆட்டிவிட்டு படிக்கட்டுகளில் இறங்கினான்.

நான் அந்த சுவரில் உட்கார்ந்தபடி காத்திருந்தேன். கொஞ்சம் தாமதமாக, டிமோட்டோ, தன் கூலிங்கிளாஸை அணிந்தபடி மாடிக்கு வந்தான். அவன் பின்னால் அந்த வெள்ளை டிரையர்க்காரனும் வந்தான். நான் அவசரமாக அவனைப் பார்த்தேன். நான் இந்த மாதிரி ஆட்களை ராணுவத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். ஆபத்தான, எதிர்ப்பான, கண்கள் அலைபாய்ந்து உறுதியாக இருந்தான். அவன் என்னை விட்டு தள்ளி இருந்தான். அவன் கை அவன் இடுப்பில் இருந்தது. அவனுடைய அகண்ட முகத்தில் எதையும் கவனிக்கிற தோரணை இருந்தது.

என்னைப் பார்த்ததும், டிமோட்டோ அப்படியே நின்றான். அந்த கறுப்பு கண்ணாடி என்னை நோக்கி பார்த்தது. குறைந்த பட்சம், என்னை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

உறுத்தினாலும் கூட, நான் என் சட்டை பித்தானை போட்டுக் கொண்டேன். அவன் அப்பா எனக்கு என்ன செய்தார் என்பதை அவனுக்கு காட்ட தயாராக இல்லை.

அவனைப் பார்த்தவுடன் என் ஒவ்வொரு நரம்பிலும் சூடான ரத்தம் ஓடுவது மாதிரி இருந்தது. அப்படியே என் முஷ்டியால் அவன் முகத்தில் குத்த வேண்டும் போலிருந்தது. அவனும், லாஸியும், நெருக்கமாக உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தது என் நினைவுக்கு வந்தது. இது நடந்த பிறகு நீங்கள் எனக்கு ஏதோ தெரியாத நபர் மாதிரி ஆகிவிட்டீர்கள்.

"இங்க என்ன நடக்கபோகுதுன்னு நான் உனக்கு விளக்கணுமா?"

அவன் முகத்தில் வியர்வை வடிய அவன் அப்படியே நின்றான்.

"இது எப்படின்னா..." நான் ஒரு முட்டாளுடன் பேசுவது மாதிரி மெதுவாக சொன்னேன். "உன் உறவுக்கார பையன் இப்ப படகில கடலுக்கு வருவான். அவனை....."

"ஆமாம், எனக்குத் தெரியும்." அவன் குரல் ஸ்திரமில்லாமல், மெலிதாக இருந்தது.

"உனக்குத் தெரியும்?" நல்லது. ஒரு நச்சுத்தனமான கோபம் என் முகத்தில் ஏறுவது தெரிந்தது. காரணம் இந்த ஒல்லி பூச்சிக்கு தன் பொறுப்பை தானே நிறைவேத்தற துப்பில்லை. இவனுடைய குப்பையெல்லாம் சுத்தம் பண்ண என்னை மிரட்டிக்கிட்டிருக்காங்க. நான் மெதுவாக அவனிடம் நகர்ந்தேன். "உனக்குத் தெரியுமா?" நான் மறுபடியும் சொன்னேன். "அதாவது உனக்கு தைரியம் இல்லாததால நான் ஒரு ஆளை கொல்ல வற்புறுத்தப்படறேங்கிறது உனக்கு தெரியும். என்னை உங்க குரங்கு அப்பன் ஒரு ஆளை கொல்லறதுக்கு மிரட்டறார்ங்கிறதும் உனக்குத் தெரியும். ஒரு கொலை. அது என் வாழ்நாள் முழுக்க என் மனசாட்சியை உறுத்திக்கிட்டிருக்கும். உனக்கு இதெல்லாமே தெரியும். இல்லையா, தைரியமில்லாத பொட்டை."

அந்த வெள்ளை டிராயரில் இருந்த மனிதன் திடீரென்று எனக்கும், டிமோட்டோவிற்கும் நடுவில் வந்தான்

"உளர்ற உன் வாயை மூடு" அவன் கோபமாக என் மீது எரிந்து விழுந்தான்.

எனக்கு இப்போது கோபம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. என் வெறுப்பையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி ஒங்கி ஒரு குத்து விட்டேன். அது மாட்டியிருந்தால், நான் அவனை சாய்த்திருப்பேன். ஆனால், மாட்டவில்லை. அவன் தொழில் தெரிந்தவனாக இருந்தான்.

பிறகு ரேய்முண்டோ வந்தான். அவன் எனக்கும் அந்த வெள்ளை டிராயர்காரனுக்கும் குறுக்கே வந்து, என் கையை பிடித்துக் கொண்டான்.

“பொறுமையா இருங்க, வீரரே.”

நான் அவன் கையை உதறிவிட்டு பின்னால் நகர்ந்தேன்.

“அவனை தயார் பண்ணு” நான் சொன்னேன். “ஒரு கொலைகாரனை போல இருக்க அவனை தயார் பண்ணு.” அசைவற்று அங்கு நின்றிருந்த டிமோட்டோவைப் பார்ப்பதற்காக நான் நகர்ந்தேன். “எப்படியிருக்கு கொலைகாரா?” நான் அவனைப் பார்த்து கத்தினேன். “உனக்கு உன்னைப் பத்தியே பெருமையாக இருக்கு இல்லையா?” என் பெண்டாட்டியோடு பேசறது உனக்கு நல்லா இருக்கில்லையா, கொலைகாரா?” அவள் இப்ப இங்கிருந்திருக்கணும். உன் காதலியை கற்பழிச்சு கொன்ன ஆளை உனக்கு துப்பு இல்லாததால நான் கொல்றதை அவள் இங்கிருந்து பார்க்கணும்.” நான் அவனை பார்த்து கத்தினேன்.

ரேய்முண்டோ எங்களுக்கு குறுக்கே வந்தான்.

“கொஞ்சம் பொறுமையா இருக்கீங்களா, வீரரே”.

நான் என்னை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன்.

“சரி” ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை விட்டேன். அவனை அந்தப் பக்கமாகூட்டிக்கிட்டு போ அவனை பார்த்தாலே எனக்கு கோபம் வருது.

அந்த வெள்ளை டிராயர் ஆசாமி டிமோட்டோவின் கையை பிடித்தான். டிமோட்டோ திரும்பி ஒரு நடைபிணம் மாதிரி படிக்கட்டுகளில் இறங்கி என் பார்வையிலிருந்து மறைந்தான்.

நான் நிழலில் அந்த கைப்பிடிச் சுவரில் அமர்ந்தபடி என்னை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன். ரேய்முண்டோ எனக்கு தள்ளி உட்கார்ந்திருந்தான். அவ்வப்போது என்னை ஆர்வத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து, நான் சொன்னேன். “அவன் எரிச்சலை ஏற்படுத்தறான். நான் சரியாயிட்டேன். நீ பதட்டப்படாதே. அவர்கள் வந்ததும், அவனையும், லோபஸையும் இங்கே கொண்டு வா. லோபஸ் ஒரு சுற்று பார்த்து முடிச்சதும், நீ அவரை அந்த வராந்தாவிற்கு கூட்டிக்கிட்டு போயிடு. லோபஸ் போனதும், டிமோட்டோவை எனக்கு சிக்னல் கொடுக்கச் சொல்லு. அவனை ஒரு கொலைகாரன் மாதிரி தயார்

பண்ணு. அவன் இப்ப இருக்கிறதா பார்த்தா, அவனால ஒரு பூச்சியை கூட கொல்ல முடியாதுன்னு லோபஸ் புரிஞ்சுப்பார்."

"சரி, நீங்க சரியாத்தானே இருக்கீங்க?"

நான் அவனை முறைத்தேன்.

"அதுதான் உன் மனசில இருக்குன்னா நான் அவனை நிச்சயம் கொல்லுவேன்."

"நாங்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் வெகுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். பிறகு அவன் தலையசைத்தான்.

"நீங்க இதில சிக்கனதில எனக்கு வருத்தம்தான், வீரரே." அவன் சொன்னான். "இது எந்த நல்லதையும் பண்ண போறதில்லே. ஆனால் உங்களுக்கு அது தெரியணும்னு சொன்னேன்."

"அது சரிதான், இது எந்த நல்லதையும் பண்ணப் போறதில்லே."

நாங்கள் மௌனமாக அங்கேயே ஒரு இருபது நிமிடங்கள் உட்கார்ந்திருந்தோம், சாலையை பார்த்தபடி. பிறகு ரேய்முண்டோ அவசரமாக சொன்னான், "அவங்க வராங்க."

கார் வருகிற சத்தத்தை நான் ஏற்கெனவே கேட்டேன்.

"அவனை ஒரு கொலைகாரன் மாதிரி இருக்கச் சொல்லு." நான் சொன்னேன், அந்த கைபிடிச்சவரில் பிடித்தபடி. நான் அப்படியே அந்த மரத்துக்கு தாவினேன். நான் முன்னே போய் உட்கார்ந்த அந்த கிளையில் உட்கார்ந்து அப்படியே சாய்ந்து கொண்டேன்.

"சரியா இருக்கா?" நான் கீழே பார்த்து கேட்டேன்.

"ஆமாம்." ஒரு சின்ன இடைவெளி. பிறகு அவன் சொன்னான். "வாழ்த்துக்கள், வீரரே."

நான் அங்கேயே உட்கார்ந்தேன். கீழே என்ன நடக்கிறது என்பதை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. இலைகள் அடர்த்தியாக இருந்தது. குரல்களும், கார் கதவை மூடுகிற சத்தமும் மட்டும் கேட்டது. எனக்கு சுவண்டோவின் குரல் தெரிந்தது. ஆனால், அவர் என்ன சொன்னார் என்பதை என்னால் கேட்க முடியவில்லை. அவர் ஸ்பானிஷ் மொழியில் பேசினார். இதுவரை கேட்டிராத ஒரு கடுமையான குரல் அவ : க்கு பதில் சொன்னது. அந்த சாட்சி, லோபஸ்தான் அது என்பதை யூகித்துக் கொண்டேன்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து, மாடியில் நடமாட்டம் இருந்தது. பேச்செல்லாமே ஸ்பானிஷ் மொழியில் இருந்தது. நான் டிமோட்டோவின் குரலைக் கவனித்தேன். ஆனால், கேட்க முடியவில்லை. அவன் இன்னும் தன் நடைபிண நடவடிக்கையில்தான் இருந்தான். இன்னும் கொஞ்சம் பேசிய பிறகு, அந்த மர ஏணிப்படிக்கட்டுகளில் சத்தம் கேட்டது. டிமோட்டோவை தனியே விட்டுவிட்டு, அவர்கள் கீழே போகிறார்கள் என்பதை யூகித்தேன். நான் என் கைகடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். மணி இப்போது 14.45. இன்னும் கால் மணி நேரத்தில் டயஸ் கடலுக்கு வருவான் - அவன் வருவதாக இருந்தால்."

என் முகத்தில் வேர்வை வழிந்து கொண்டிருந்தது. நான் சுடுவதை நினைத்தேன். அந்த மனிதனை என் துப்பாக்கியில் பார்க்கும் இடத்திற்கு குறுக்காக பதிய வைக்க நினைத்தேன். நான் விசையை அழுத்தியபோது அந்த சைலன்ஸரின் தட்டையான ஒரு மெல்லிய சத்தம் வருவதை நினைத்தேன். அவன் தலையில் ஒரு துளையோடு கடலில் விழுவதை நினைத்தேன்.

நான் அசைவற்று, கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் எதையும் கேட்கவில்லை. இன்னும் டிமோட்டோவோடு மாடியில் யாராவது இருக்கிறார்களா? அவன் தனியாக இருக்கிறான் என்பதை உறுதி செய்கிறவரையில் நான் நகர துணியவில்லை.

பிறகு மிகவும் தணிந்த தொனியில் அவன் குரலைக் கேட்டேன், அது என்னை வந்து அடைந்தது.

'திரு பென்சன்..'

ஒரு குழந்தை தாயை கூப்பிடுவது மாதிரி, நான் இப்படி நினைத்தபோது, நான் கீழே இறங்க ஆரம்பித்தபோது, நான் உறைந்து போனேன்.

எனக்கு கீழே கிளையில் சுற்றியபடி ஒரு வைர முதுகு கொண்ட ஒரு பாம்பு தன் நாக்கை நீட்டியபடி என் காலுக்கு கீழே ஒரு பனிரெண்டு இஞ்ச் தொலைவில் இருந்தது. அந்த வைர முதுகு பாம்பு, ப்ளாரிடாவிலேயே மிகவும் ஆபத்தானது. அது தாக்குவதற்கு தயாராக இருந்தது.

“திரு பென்சன்..?”

டிமோட்டோவின் முணுமுணுப்பு என்னிடம் மிதந்து வந்தது.

என்னுடைய சத்தம் அந்த பாம்பைத் தாக்க வைக்குமா என்பதில் நாள் உறுதியாக இல்லை. நான் கால்களை இறுக்கமாக வைத்துக் கொண்டேன். எனக்குள் வேர்வை வழியத்துவங்கியிருந்தது. எனக்கு பாம்புகள் என்றாலே எப்போதும் ஒரு பீதி. ஆபத்தில்லாத பாம்புகள் கூட என் தசைகளை நெளிய வைக்கும். நான் இந்த சுருட்டி வைக்கப்பட்ட பீதியை பார்த்தேன். அந்த சுடுதல், டயஸ், டிமோட்டோ, ஏன் லூஸி கூட இப்போது என் மனதில் இல்லை. நான் அப்படியே அந்த கிளையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தேன். அசையாமல், இறுக்கப் பிடித்தபடி. முஷ்டி வழுக்கி கைகளாவதைப் போல் நான் என் தைரியத்தை இழந்து தளர்ந்தேன்.

“திரு பென்சன்..”

இன்னும் கொஞ்சம் உரக்க, அவசரமாக.

“இங்கே ஒரு பாம்பு இருக்கு.”

என் குரலில் சக்தியே இல்லை. அது ஒரு கரகரத்த முணுமுணுப்பு. அனேகமாக அது அவனுக்கு கேட்டிருக்காது. ஆனால் அந்த பாம்பு தன் தலையை தூக்கியது. அதனுடைய எச்சரிக்கை சத்தம். ஒரு பையில் காய்கறிகளை போட்டு உலுக்குவது மாதிரி இருந்தது. என்னை நெளிய வைத்தது.

நான் அங்கே உட்கார்ந்தேன். மிகுந்த உற்சாகத்தில் ஸ்பானிஷ் மொழியில் பேசுவது மட்டும் கேட்டது. அசையும் அந்த பனை மரங்களுக்கு நடுவே. நான் அந்த பாம்பை நோக்கி நகர ஆரம்பித்தேன். என் கால்கள் பிடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது.

“திரு பென்சன்..”

இந்த மாதிரி பாம்புகளின் வேகம் எனக்குத் தெரியும். நான் அந்த கிளைகளில் என் கால்களை தூக்கி போடுகிற வாய்ப்பு இல்லை. மேலும், நான் அப்படி ஒரு வேகமான அசைவை கொடுத்தால் நான் நிலை தடுமாறி அந்த மாடியில் போய்த்தான் விழவேண்டும்.

“பாம்பு” நான் என் குரலை உயர்த்தி சொன்னேன்.

மறுபடியும் அந்தப் பாம்பின் எச்சரிக்கை.

டிமோட்டோவிற்கு கேட்டிருக்குமா? கேட்டிருந்தாலும் அவனால் என்ன செய்ய முடியும்?

நிமிடங்கள் மணி நேரங்களாக நகர்ந்தது. பிறகு இன்னொரு சத்தம் என்னை நோக்கி வந்தது. ஒரு மோட்டார் படகு கிளம்புகிற சத்தம். என்னுடைய இந்தப் பதட்டத்திலும் என் பாதி மனது லூஸியை நினைத்தது. என்னுடைய இலக்கு கடலை நோக்கி வருகிறது, இங்கே நான் ஒரு பாம்பிடம் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பிறகு நான் டிமோட்டோவை பார்த்தேன். அவன் மெதுவாகவும், அசிடாமாகவும் ஏறிக்கொண்டிருந்தான். அவன் இன்னும் தன்னுடைய கூலிங்கிளாஸையும், அந்த கறுப்புத் தொப்பியையும் அணிந்து கொண்டிருந்தான்.

"அதை கவனி" நான் முணுமுணுத்தேன், "அது என் காலுக்கு கீழே இருக்கிறது."

மறுபடியும் பாம்பின் எச்சரிக்கை. அந்த சத்தமே என் இருதய துடிப்பை நிற்க வைத்தது.

எனக்கு ஆறடிக்கு கீழே, டிமோட்டோ இருந்தான். அவன் மேலே பார்த்தபோது, அவன் கண்ணாடியில் என் முகம் பிரதிபலித்ததில் ஒரு பயந்த, வியர்த்துப்போன ஒரு மனிதன் ஒரு சுருண்ட முதலை மாதிரி இருந்தான்.

டிமோட்டோ இறுகிய விதத்தைப் பார்த்தபோது அவன் பாம்பை பார்த்து விட்டான் என்பது தெரிந்தது. பாம்பும் அவனை பார்த்து விட்டது. என் பாத பகுதியிலிருந்து அது தன் தலையை திருப்பி அது தன் நாக்கை டிமோட்டோ இருந்த திசைக்கு ஆட்டியது.

"நகராதீங்க," டிமோட்டோ மெதுவாக சொன்னான்.

அந்த இடத்திலிருந்து காலை எடுக்க இருந்த நேரத்தில், அவனுடைய மெதுவான, உறுதியான குரல் என் மன நிறுத்தியது.

மிகவும் மெதுவாக, அவன் தன்னை இன்னொரு கிளைக்கு உயர்த்திக் கொண்டான். அவன் இப்போது பாம்புக்கு நாலடி தூரத்தில் இருந்தான்.

நான் அவனை கவனித்தேன். வியர்வை என்மீது வழிந்து கொண்டிருந்தது. என் இதயம் என் எலும்புகள் மீது மோதிக்கொண்டிருந்தது.

மிகவும் மெதுவாக, அவன் கைகள் தொப்பியை நோக்கி நகர்ந்தது.

அந்த பாம்பின் எச்சரிக்கை சத்தம் மறுபடியும் கேட்டது. அவனுடைய நீளமான விரல்கள் அவன் தொப்பியின் நுனிக்கு போய் அதை மெதுவாக தலையிலிருந்து எடுத்தான்.

இரண்டு விஷயங்கள் ஒன்றாக நடந்தது. டிமோட்டோ தன் தொப்பியை அதன் திசையில் அசைத்தபோது அது தாக்கியது.

மூச்சுவிடாமல் நான் கவனித்தேன்.

அந்தப் பாம்பின் நுனி அந்த தொப்பியின் குழியில் மூழ்கியது. டிமோட்டோ, என் கண்களை தோற்கடித்த வேகத்தில், அந்த பாம்பை அதன் கிளையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தினான். அவனுடைய வலது கரம் அந்த பாம்பை அதன் பின்னந்தலையில் பிடித்திருந்தது. அந்த பாம்பின் நீளம் இப்போது அவனுடைய கரத்தை சுற்றியது. அவன் அந்த கிளையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான். எனக்கு கீழே, அந்த பாம்பு தன்னை தாக்காமல், இருக்க அதன் தலையின் பின்புறத்தைப் பிடித்திருந்தான். பிறகு அவனது இடது கரம் அந்த பாம்பின் தலைக்கு வந்தது, அவனுடைய நீளமான விரல்கள் அதன் தாடையை இறுக்கியது. அவன் அப்படியே இருந்தான். அந்தப் பாம்பின் உடல் அவனது கரத்தை சுற்றியிருந்ததை பார்க்க முடிந்தது. பிறகு உறுதியாக, வேண்டுமென்றே அவன் தன் கைகளை எதிர் திசையில் திருப்பினான், அந்த பாம்பின் உடலை முறித்தபடி.

நீள கயிறு போலிருந்த பாம்பு அவன் கையை விட்டு கீழே போடப்பட்டது, அவன் மேலே என்னைப் பார்த்தான்.

"அது செத்துப்போச்சு."

நான் அந்த மரத்தின் கிளையில் என் முதுகை சாய்த்தபடி உட்கார்ந்தேன். அவனை கீழ் நோக்கி பார்த்தபடி. நான் அந்த கண்ணாடி வழியாக என்னை பார்த்தேன். நான் பார்த்தது எனக்கு பிடிக்கவில்லை.

பிறகு அந்த மோட்டார் படகின் சத்தம் என்னை இயல்புக்கு கொண்டு வந்தது.

"கீழே இறங்கு!" நான் சொன்னேன், "வேகமாக."

அவன் கீழே இறங்குவதற்கு முன்பே நான் ஒவ்வொரு கிளையாக சறுக்கி அந்த மாடிக்கு வந்தேன். நான் அந்தத் துப்பாக்கியை எடுத்தேன்.

நான் அப்படியே அந்த கட்டியிருந்த கூரையின் நிழலில் அப்படியே படுத்துக்கொண்டேன். துப்பாக்கியை என் தோளில் போட்டுக் கொண்டேன்.

அந்த மோட்டார் படகு இப்போது கடலில் இருந்தது. அதிலிருந்த நீக்ரோ பெண்ணை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. நான்ஸியும், ஒரு மனிதனும் அருகருகே நின்றபடி படகு சவாரி செய்வதைப் பார்த்தேன். ஆனால் அவள் அவனுக்கு வலப்புறமாக இருந்து அவனை மறைத்துக் கொண்டாள்.

அவன் திரும்பியபோது, நான் நினைத்தேன். அவன் பக்கமாக இருப்பான். நான் அவனை சாய்த்துவிடலாமென்று நினைத்தேன்.

நான் அந்தப் பார்வை கூர்மையை சரி செய்தேன். அவ்வப்போது அவன் என் பார்வைக்குள் வந்தான். அவன் ஒரு சரியான தென் அமெரிக்கா கவர்ச்சி குறியீடு. நன்றாக வளர்ந்திருந்தான், சதைப் பற்றோடு, நன்றாக இருந்தான். ஒரு வெள்ளை ரிப்பனால் கட்டப்பட்ட நீண்ட கறுப்பு தலைமுடி.

அந்தப் படகு வேகமாக திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தது.

அவனும் அவளும் ஒருவருக்கொருவர் தாங்கள் எவ்வளவு திறமைசாலிகள் என்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். படகு திரும்பியது. அவன் அவளுடைய கயிறைப் பிடித்தான். ஒரு பக்கமாக சாய்ந்தான். மறுபடியும் அவன் அவளுக்கு வலப்பக்கமாக இருந்தான்.

நான் என் பார்வையில் அவர்களை விழ வைத்தபடி காத்திருந்தேன். டயஸின் தலையை விட அந்தப் பெண்ணின் தலைதான் என் ப்ளஸ் குறிக்கு குறுக்கே இருந்தது. அது ஒரு முடியாத காரியம். அவனை விட அவளை நான் கலபமாக கொண்டு விட முடியும். இப்போது அவர்கள் ஒரு கையால் கயிறையும் இன்னொரு கையால் ஒருவரையொருவர் பிடித்துக்கொண்டும் இருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் இப்போது இருந்த நெருக்கத்தில் என்னால் அவனை அவளது வலப்புறம் கூட பார்க்க முடியவில்லை.

நான் அங்கேயே படுத்திருந்தேன். வேர்த்தபடி, ஆனால், பொறுமை யாக. காத்திருக்கத்தான் எனக்கு பயிற்சி கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு முறை ஒரு தலையை பதம் பார்க்க நான் மூன்று மணி நேரம் காத்திருந்தேன். இப்போது காத்திருந்தபோது அதுதான் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

மறுபடியும் படகு சுற்றி வந்தது. இந்த முறை அவன் இடது புறமாக இருந்தான். அவர்கள் நேரடியாக போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது எனது குறியீட்டில் அவன் தலை நேராக இருந்தது. என்னால், நான்ஸியின், மூக்கையும், கன்னத்தையும் மட்டும்தான் என் பார்வையில் பிடிக்க முடிந்தது.

ஒரு நிபுணனைத் தவிர வேறு யாராக இருந்தாலும் இது ஆபத்தான விளையாட்டுத்தான். யாராக இருந்தாலும் ஒரு நிபுணனைத் தவிர அந்த பெண்ணைத்தான் தாக்கும். அந்த ஆளை அல்ல. ஆனால் நான் ஒரு நிபுணன்.

இதுதான் அது, நினைத்தேன். இது என் துர் கனவுகளையெல்லாம் முடிக்கும், இன்னொன்றைத் துவக்கினால் கூட.

நான் ஒரு நீண்ட மெதுவாக மூச்சுவிட்டேன். என் குறியை சரியாக அவன் தலைக்கு நேராக வைத்தபடி நான் மெதுவாக விசையை அழுத்த போனபோது.

திடீரென்று, நான்ஸி கொஞ்சம் பின்னால் நகர்ந்து என் பார்வையிலிருந்து விலகினாள். இப்போது அவனை பிடித்துவிட்டேனென்பது தெரியும். அவன் அசையக்கூட இல்லை. அது ஒரு நேரடி தாக்குதல் டிமோட்டோகூட அதை செய்யலாம்.

நான் விசையில் கையை வைத்தேன்.

மெதுவாக, அந்த மோட்டார் படகின் இன்ஜின் போட்ட சத்தத்திற்கு மேலே, என் துப்பாக்கியிலிருந்து ஒரு சத்தம் வந்தது. அந்த சத்தம் துப்பாக்கியில் தோட்டாக்கள் இல்லை என்பது தெரிந்தது. வெகுநேரம் நான் அங்கேயே இருந்தேன். விசையை மாறுபடியும் அழுத்தினேன். இப்போது உறுதியாக அதில் குண்டுகள் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

துப்பாக்கியில் குண்டுகளே இல்லை என்பது புரிந்தது. நான் தான் அதில் குண்டுகளை நிரப்பினேன். இப்போது அதில் குண்டுகளே இல்லை.

நான் என் பக்கவாட்டில் திரும்பி என்னை விட்டு தள்ளி நின்று கொண்டிருந்த டிமோட்டோவை பார்த்தேன். என்னை அழைப்பதற்கு முன்பாக இருந்த கால இடைவெளியை நினைத்துப் பார்த்தேன். அவன்

மாடிக்கு வந்த நேரம், அதற்குப் பிறகு அவன் என்னை அழைத்த நேரத்தை நினைத்துப் பார்த்தேன்.

“நாய்மகனே நீ துப்பாக்கியிலிருந்த குண்டுகளை எடுத்திட்டியா?”

அவன் தலையாட்டினான்.

நான் இப்போது கடலைப் பார்த்தேன்.

கடலில் போய்க்கொண்டிருந்த இரண்டு பேரும் இப்போது என் கண் பார்வையிலேயே இல்லை. படகு கடலை விட்டு வெளியே வந்திருந்தது. சந்தர்ப்பம் கைநழுவி போய் என்னுடைய கொடூரமான தருணங்கள் தொடருவது எனக்குத் தெரிந்தது.

நான் எழுந்து நின்று அவனிடம் போனேன். அவனை அப்படியே அடித்து தள்ளவேண்டுமென்று நினைத்தேன். ஆனால் அதில் எந்த பயனும் இல்லை என்பதால் விட்டுவிட்டேன். இன்னும் நாளை என்று ஒன்றிருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

‘நீ என்ன அவ்வளவு பொட்டையா, உனக்காக நான் அந்த ஆளை கொல்றதைக் கூட விடமாடேங்கிறே?’’என் குரல் தாழ்ந்து ஒரு முரட்டுத்தனத்தோடு பேசினேன்.

அந்த கூலிங்கிளாஸிற்கு பின்னால் கண்களில் ஒளித்து கொண்டு அவன் என்னை பார்த்தான்.

“நீங்க சொல்லலாம்.” திரு பென்சன்; அவன் கம்மிய குரலில் சொன்னான்.

“அந்த குண்டுகளை கொடு.”

அவன் தன் பாக்கெட்டிலிருந்து குண்டுகளை எடுத்து, என்னுடைய நீட்டிய கைகளுக்குள் போட்டான்.

நான் கடலைப் பார்த்தேன். கடலில் இருந்தவர்களை இப்போது காணோம். ஆனாலும் என்னால் இன்னும் அந்த மோட்டார் படகின் சத்தத்தை கேட்க முடிந்தது.

“போ போய் உனக்குள்ளேயே பேசிக்கோ.” நான் சொன்னேன். “நீ தான் நல்லா பேசிவியே. உனக்கு லூஸி முக்கியடனா நீ செய்தது சரியான்னு கேட்டுக்கோ.”

அவன் திரும்பி அவன் படிக்கட்டுகளில் இறங்கி வீட்டுக்குள் போனான்.

சில நொடிகளில் காரசாரமாக ஸ்பானிஷ் மொழியில் சத்தம் போடுகிற குரல்கள் கேட்டது. சவண்டோவின் குரல் கோபத்தோடு கத்துவது தெரிந்தது. அவர் இப்படி பேசி நான் கேட்டதே இல்லை அவர் என்ன பேசினார் என்பது புரியவில்லை. ஆனால், அந்த குரலில் இருந்த கோபம் என்னை நிலைகுலைய வைத்தது.

அவ்வப்போது டிமோட்டோவும் ஏதோ சொல்வது தெரிந்தது. மற்ற கத்தும் குரல்களோடு ஒப்பிடும்போது அவன் குரல் தணிந்திருந்தது. இது கொஞ்ச நேரம் ஓடியது. பிறகு கார் கதவுகள் மூடி கிளம்புகிற சத்தம் கேட்டது.

பிறகு ஒரு நீண்ட காத்திருப்பு, பிறகு ரேய்முண்டோ ஏனியில் ஏறி வந்தான். நான் கைபிடிச் சுவரில் உட்கார்ந்திருப்பதை பார்த்து நிதானித்து ஆரம்பித்தான்.

“திரு சவண்டோ உங்களை கூப்பிடறார்.”

நான் அவனைத்தொடர்ந்து ஏனியில் இறங்கி வராந்தாவிற்குப் போனேன்.

சவண்டோ ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார். கார்லோ வராந்தாவின் மூலையில் இருந்தான். அவன் முட்டாள்தனமாக என்னை பார்த்து புன்னகைத்தான். நான் நேராக சவண்டோவிடம் போனேன், என் பாக்கெட்டில் இருந்த குண்டுகளை எடுத்து அவர் எதிரே இருந்த மேஜையில் போட்டேன்.

“உங்க கோழை பிள்ளை நான் மரத்து மேலே இருந்தபோது குண்டுகளை வெளியே எடுத்திட்டான்.” நான் சொன்னேன், “நான் சரியா தீர்த்துக்கட்டியிருப்பேன், அவன் இந்நேரம் செத்துப்போயிருப்பான். உங்க பொட்டை பையன் இந்த திட்டத்தையே பாழ் பண்ணிட்டான்.”

சவண்டோ கல் மாதிரி என்னை பார்த்தார்.

“நீங்க துப்பாக்கியை சரி பார்த்திருக்கணும்.”

“நீங்க அப்படி நினைக்கிறீங்களா ? நான் துப்பாக்கியை சரி பார்த்தேன். நான் சுடறதுக்கு தயாராக இருந்தேன். உங்க பையன்

துப்பாக்கியிலிருந்து குண்டுகளை எடுத்திருப்பான்னு என்னால யோசிக்க முடியும்னு நினைக்கிறீங்களா? அவன் துப்பாக்கியிலிருந்து குண்டு எடுப்பான்னு நீங்க கற்பனை பண்ணியிருப்பீங்களா ? நீங்கள்ளாம் அந்த அளவுக்கு புத்திசாலிங்களா? சுடறதுக்கு துப்பாக்கி தயாராக இருந்தது. உங்களுக்கு யாரையாவது உதைக்கணும்போல இருந்த உங்க பையனை உதையுங்க, என்னை இல்ல !”

சவண்டோதலையை ஆட்டினார்.

“நான் அவங்கிட்ட பேசினேன். அவன் பேசறது நியாயமா இருக்கு. லோபஸ் இங்கிருந்து சுடுவது சாத்தியமே இல்லேங்கிறார். நான் எங்கிருந்து பார்த்தோமோ அங்கே அப்படித்தான் இருக்கு. அதனால நாம நாளைக்கு பண்ணலாம்.”

“உங்க பையனை வெச்சுக்கிட்டு சமாளிக்கறது கஷ்டம்தான்.”

“உங்களுக்கு அவனால இனி எந்த பிரச்சினையும் இருக்காது.” சவண்டோ சொன்னார்.

“திரு பென்சன், உங்களோடு எனக்கு எந்த பிரச்சனையுமில்லை. அதில உறுதியா இருங்க.”

அவர் கார்லோ பக்கம் திரும்பி தன் தடியான கைகளை நீட்டினார். அவன் சிரித்தபடியே ஒரு காகிதத்தில் சுற்றியிருந்த ஒரு பொட்டலத்தை சிரித்தபடியே நீட்டினான்.

சவண்டோ அதை வாங்கி மேஜையில் வைத்தார்.

“நாளைக்கு நீங்க இதை வெற்றிகரமாக முடிக்க இதில ஒரு விஷயம் இருக்கு. இதை பாத்தீங்கன்னா நாளைக்கு நீங்க தப்பு பண்ண மாட்டீங்க. அதை மட்டும் ஞாபகம் வெச்சுக்குங்க.”

அவர் எழுந்து நின்றார், கார்லோ அவரைத் தொடர்ந்தான். அவர் காடிலாக்கில் ஏறிப்போனார்.

நான் வெகு நேரம் தயங்கிவிட்டு அந்த மேஜை அருகே போனேன். அந்த காடில்லாக் கிளம்பிப் போனதும் ரேய்முண்டோ என்னிடம் வந்தான்.

“அதை விடுங்க வீரரே.” அவன் சொன்னான், “அது அவங்களுடைய தலைமுடி. அதை எடுத்துட்டார். ஆனால், அவங்க நல்லாயிருக்காங்க,

வீரரே. தான் காரியத்தில் கண்ணா இருக்கேங்கிறதை உங்களுக்கு புரிய வைக்கிறார்."

நான் அவனை முறைத்தேன்.

"அவனுடைய தலைமுடியா?"

அவன் திரும்பி கொண்டான்.

"அது மறுபடியும் வளரத்தானே போகுது."

நடுங்கிய கைகளோடு நான் அதை எடுத்தேன். லூஸியின் பொன்னிற முடிகளைப் பார்த்தேன். அதை அப்படியே ஒரு கறுப்பு ரிப்பனால் சுற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தது. என் இதயத்தை துடிக்க வைத்தது.

"இது எப்ப நடந்தது?" நான் கேட்டேன், என் குரலை என்னாலேயே அடையாளம் காண முடியவில்லை.

"இன்னிக்கி காலையில."

நான் உட்கார்ந்தேன். நான் உட்கார வேண்டியிருந்தது. திடீரென்று என் கால்கள் பலமிழந்தது. நான் அந்த முடியை தொட்டு அதன் மென்மையை உணர்ந்தேன்.

"இன்னிக்கு காலையிலயா ? நீ விஸ்கி எடுக்கப் போனபோதா?"

"இல்ல அதற்குப் பிறகு. அப்ப நல்லாயிருந்ததா சொன்னேனே. அதற்கப்புறம்."

"டிமோட்டோவுக்கு இது தெரியுமா?"

"அப்ப தெரியாது. இப்ப அவன் திரும்பிப் போய்ட்டதனால். தெரிஞ்சிருக்கும்."

நான் அதை அப்படியே அதை கட்டினேன். இனியும் அதை என்னால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

"மன்னிச்சுடுங்க, வீரரே." ரேய்முண்டோ அமைதியாக சொன்னான்.

நான் நாற்காலியிலிருந்து திரும்பினேன். அவன் தன் முதுகை அந்த வராந்தாவிலிருந்த ஒரு தூணின் மீது சாய்த்தபடி இருந்தான். அவனுடைய கறுப்பு, வியர்வை படிந்த முகத்தில் கவலை தெரிந்தது. அவன் கண்கள் மாறியபோது அது என்னைப் பார்த்தது.

“இதை நீ ஒத்துக்கீறியா?” நான் கேட்டேன், “இதில் உனக்கு உடன்பாடு உண்டா..” நான் அந்த பொட்டலத்தில் கையை வைத்தேன் “இதோ இது?” நான் என் சட்டையை திறந்து அவன் அந்த சிவப்பு டிராகன் முத்திரையை பார்க்கும்படியாக செய்தேன். “இந்த மாதிரி செய்யக்கூடிய மனுஷனா விவசாயிகளின் காப்பாளனாக இருக்கப் போறான்?”

அவன் தன் தோள்களை உயர்த்தினான்.

‘அவர் எதையும் சாதிப்பார், வீரரே. அதுதான் அவருக்கு முக்கியம். காரியம் ஆகணும்கிறதுக்காக அவர் அவ்வப்போது இந்த மாதிரி மலிவா நடந்துக்குவார்.’ அவன் தன் பின்னங்கையால் முகத்தில் வடிந்த வியர்வையை துடைத்துக் கொண்டான். ‘அவர் எத்தனையோ நல்லது பண்ணியிருக்கார் பத்து வருஷத்துக்கு முன்னாடி, ஜனங்க தண்ணிக்காக இரண்டு மைல்கள் நடக்க வேண்டியிருந்தது. அதை சரி பண்ணித் தரேன்னு சொன்னார். ஜனங்க இவரை நம்பலே. ஒரு அரசியல்வாதி தன் சொந்த பொண்ணு கூடவே தொடர்பு வெச்சிருந்தார். அதை எப்படி கண்டுபிடிச்சார்ன்னு கேக்காதீங்க. மனிதர்களுடைய பலவீனத்தை கண்டுபிடிக்கிறதுல அவருக்கு அசாத்திய திறமை உண்டு. அவர் அந்த அரசியல்வாதிகிட்ட பேசினார். அதை நீங்க மிரட்டலன்னு கூட சொல்லலாம். ஆனால், தண்ணி பைப் வந்துடுச்சு. ரொம்ப நாள் கூட ஆயிருக்காது. மனுஷங்கள் குப்பைகளை கழுதைங்க மேல ஏத்திக்கிட்டுப் போய்தான் நகரத்தில் கொட்டணும். நானும் சில கழுதைங்க ஓட்டியிருக்கேன். சவண்டோ நமக்கு டிரக்குகள் வேணும்னு முடிவெடுத்தார். அதுக்கு இன்னொரு அரசியல்வாதி கிடைச்சார்’ அவன் தோளை குலுக்கினான். “சவண்டோ அவனைப் பத்தியும் ஏதோ கண்டுபிடிச்சார். அவங்க பேசினாங்க. பத்து டிரக்குகள் வந்துடுச்சு. இந்த மாதிரிதான் அவர் வேலை செய்வார்.” அவன் தன் கைகளை விரித்தான். “தன் மக்களுக்கு ஏதாவது வேணும்னா, அவர் அதை வாங்கிக் கொடுப்பார். அதை எப்படி வாங்கறார்ங்கிறதைப் பத்தி அவர் கவலையே படமாட்டார்.”

“இந்த விவசாயிகளுக்கு அவர் எப்படிப்பட்ட மனிதர்ன்னு தெரியுமா?”

“சில பேர் யூகிப்பாங்க. சில பேருக்கு தெரியாது. சிலர் ரொம்ப நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கறதால் கேள்வியே கேட்கமாட்டாங்க.”

“நீ?” நான் அவனை முறைத்தேன்.

தான் சாய்ந்திருந்த வராந்தா தூணிலிருந்து வெளியே வந்தான் ரேய்முண்டோ.

“நான் நீச்சலடிக்கப் போறேன். நீங்களும் என்னோடு வரீங்களா?”

நான் தலையை ஆட்டினேன்.

“இது வேலை செய்யும், வீரரே. இதுவரைக்கும் அவர் தன் வார்த்தையை காப்பாத்தியிருக்கிறார்.”

“இதுவரைக்கும்.”

அவன் படியில் இறங்கி அங்கிருந்த மணலில் நடந்து கடலை நோக்கி போனான்.

நான் என் பாக்கெட்டிலிருந்த அந்தப் பொட்டலத்தைத் தொட்டேன். அதை பிரித்து அதிலிருந்த மென்மையான முடிக்கற்றைகளை தொட்டேன்.

அந்த நீண்ட, அழகான தலைமுடியை நான் தடவிக்கொடுத்தபோது அது என்னை லுஸிக்கு நெருக்கமாக அழைத்துச்சென்றது.

இந்தக் கொடுரத்தை எப்படி ஒரு முடிவுக்கு கொண்டுவருவது என்கிற யோசனை திடீரென்று எனக்குள் உதித்தது. இதைப் பத்தி ஏன் நான் முன்கூட்டியே யோசிக்காமல் மந்தமாக எப்படி இருந்தேன் என்று வியந்தேன்.

நான் மேஜையிலிருந்த அந்த அழகான தலைமுடியை பார்த்தேன். பிறகு என் நெஞ்சில் இருந்த அந்த சிவப்பு டிராகன் சின்னத்தைப் பார்த்தேன்.

சவண்டோ என்னிடம் சொல்லியிருந்தார். எத்தனை பேரை நீங்கள் கொடுரமாக கொன்றிருப்பீர்கள்? என்பத்திரெண்டு? அதில் இன்னொரு உயிரைக் கொன்றால் என்ன?

நான் அனேகமாக டயஸை கொல்ல வேண்டும்.

என்பத்தி மூன்றாவது உயிர்.

இப்போது நான் அகஸ்டோ சவண்டோவை கொல்வது நிச்சயம் என்பது எனக்கு தெரிந்தது.

எண்பத்தி நாலாவது உயிர்.

ஆனால் இது ஒரு சுகம்.

* * *

ரேய்முண்டோ நீச்சலிலிருந்து திரும்பியபோது நான் வராந்தாவிலிருந்தேன்.

நான் இந்த அரைமணி நேரம் தனியாக இருந்தபோது, என் புத்தி சுறுசுறுப்பாக இருந்தது.

ரேய்முண்டோ படிகளில் ஏறி வந்தபோது, அவன் என்னை அசௌகரியமாக பார்த்தான். அவன் கண்கள் மேஜையிலிருந்த அந்த அழகான முடி மீது விழுந்தது.

"நீங்களும் போய் ஏன் நீந்திவிட்டு வரக்கூடாது?" அவன் சொன்னான், அந்த படிக்கட்டுகளில் நின்றபடியே. "அங்கே நல்லாயிருக்கு."

நான் தலையை ஆட்டினேன், என் தலையை கல்மாதிரி வைத்துக்கொண்டேன். என் மனதில் என்ன ஓடுகிறது என்பதை யூகிக்க கூடாது என்று நினைத்தேன்.

"இப்ப ரொம்ப சூடா இருக்கு. அப்புறமா பாத்துக்கிறேன்" நான் சொன்னேன்.

அவன் தலையை ஆட்டிவிட்டு தன் உடைகளை மாற்றுவதற்காக வீட்டிற்குள் போனான்.

நான் மறுபடியும் லூஸியின் தலை முடியை பார்த்தேன். அதை ஒரு காகிதத்தில் சுருட்டி என் இடுப்பு பாக்கெட்டில் போட்டுக்கொண்டேன்.

பிறகு வீட்டிற்குள் எங்கிருந்தோ ஒரு தொலைபேசி மணி அலறியது கேட்டது. ரேய்முண்டோ அதை எடுப்பதற்காக ஓடினான்.

நான் என் மனதை அகஸ்டோ சவண்டோ மீது திருப்பினேன். அவர் எவ்வளவு நாட்கள் இம்பீரியல் ஹோட்டலில் தங்குவார் என்று யோசித்தேன். டயஸ் இறந்ததும் அவர் அந்த இடத்தை காலி செய்யலாம். அவர் அந்தப் பதினாலாவது மாடி பால்கனியில் கடலைப் பார்த்தபடி இருப்பதை நினைத்தேன். அந்த பவுல்வார்டின் கோடியில் ஒரு இருபது அடி கட்டடம் பாதி கட்டப்பட்ட நிலையில் இருந்தது. அதை கட்டுகிற குழுவிற்கு பணமுடை. ஏறக்குறைய கட்டி முடிக்கப்பட்ட அதில்

கட்டும் வேலைகள் நின்று போயிருந்தது. நானும், லூஸியும் பாரடைஸ் நகரத்தில் இருந்தபோது அந்த இடத்தை பார்த்திருக்கிறோம். எங்களுக்கு செய்வதற்கு எதுவும் இல்லாததால் அங்கு வாசலில் இருந்த பலகையைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே போனோம். அவர்களின் வாடகை விவரங்களை நோட்டம் விட்டோம். 20 வது மாடியிலிருந்த பெண்ட் ஹவுஸ் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பொழுது போகாமல் லிப்டில் ஏறிப்போய் அதை பார்த்தோம். எங்களை அழைத்துக்கொண்ட போன தரகனுக்கு எங்களிடம் பணமில்லை என்பது தெரிந்துவிட்டது. அவனுக்கும் வேறு வேலை இல்லாததால் எங்களுடன் வந்தான். அந்த பெண்ட் ஹவுஸின் மாடியில் நின்று பார்த்தபோது இம்பீரியல் ஹோட்டல் நன்றாக தெரிந்தது.

வெஸ்டன் & லீஸூடன் நான் அங்கு போனால் அங்கிருந்த சவண்டோவின் தீய மண்டைக்குள் ஒரு குண்டை சுலபமாக செலுத்த முடியும். இதைத்தான் நான் செய்ய வேண்டும். அதை செய்வது என்று தீர்மானித்தேன்.

ரேய்முண்டோ வராந்தாவிற்கு பறந்து வந்தபோது என் சிந்தனை கலைந்தது.

பயந்த முகங்களை பார்ப்பது இப்போது எனக்கு பழகிவிட்டது. நீங்கள் போருக்கு போகிறபோது உங்களைச் சுற்றி பயத்தில் தந்தி அடிக்கும் முகங்கள் தான் இருக்கும். நான் அதன் அறிகுறியை உடனடியாக புரிந்துகொண்டேன்.

"டிமோட்டோவும் உங்கள் மனைவியும் தப்பிச்சு ஓடிட்டாங்க." அவன் குரலில் ஒரு அசாதாரண சத்தமிருந்தது. 'நாம் அவங்கள் கண்டுபிடிச்சே ஆகணும்.'"

ஒரு சில நொடிகள் அவன் என்ன சொல்கிறான் என்பதே எனக்கு புரியவில்லை. பிறகு புரிந்து கொண்டு எழுந்து நின்றேன். என் நாற்காலியை உதைத்தபடி.

"ஓடிட்டாங்களா? எங்கே? நீ என்ன சொல்றே?" நான் கத்தினேன், பிறகு என்னை சுதாரித்துக் கொண்டேன்.

'நிக் இப்பதான் போன் பண்ணினான். டிமோட்டோவும் உங்க மனைவியும் சிப்ரஸ் சதுப்பு நில பகுதிக்கு ஓடிட்டாங்க. அவங்கள் கண்டுபிடிக்க நீங்கதான் உதவி பண்ணணும்.'"

அவன் படிக்கட்டுகளில் வேகமாக ஓடினான். கார்லோவைத் தேடியபடி அந்த மணலில் குறுக்கே ஓடி அங்கிருந்த வோக்ஸ்வாகன் அருகே போனான்.

கார்லோ வீட்டுக்கு பின்னாலிருந்து வெறுங்காலுடன் ஓடினான். அவன் முரட்டு முகம் கோபத்திலிருந்தது.

ரேய்முண்டோ கார் அருகே போய் சட்டென்று நின்று என்னை திரும்பிப் பார்த்தான்.

“வாங்க” கத்தினான், “வாங்க.”

நான் கார் அருகே போனபோது, கார்லோ கார் பின்சீட்டில் இருந்தான். ரேய்முண்டோ காரை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தான். நான் கார் கதவை மூடியதும் அவன் காரை கிளப்பினான். அது மணலில் சறுக்கிக்கொண்டு ஓடியது. பிறகு அவன் அந்த காரை வேகமாக அங்கிருந்த குறுகலான சாலைக்கு கொண்டு போனான். நாங்கள் குதித்து தலையில் இடித்துக் கொண்டோம், அவன் ஸ்டியரிங்கில் போராடியபோது.

இறுதியாக நாங்கள் நெடுஞ்சாலைக்கு வந்தோம். நாங்கள் ஒரு மணலான சந்திற்கு வரும்வரை பேசிக்கொள்ளவில்லை. நாங்கள் எங்கள் இருக்கையிலிருக்க அதைத்தான் செய்ய முடிந்தது.

அந்த நெடுஞ்சாலையில் கார் சுமுகமாக போனபோது, நான் கேட்டேன், “அவங்க எப்படி தப்பினாங்க?”

“உங்கள் மனைவி தலைமுடி வெட்டப்பட்டதைப் பார்த்ததும் டிமோட்டோ மூர்க்கத்தனமாயிட்டான்.” ரேய்முண்டோ அவசரமாக சொன்னான், “அவன் நிக்கை அடிச்ச சாய்ச்சட்டு, அவன் பிரதான சாலைக்கு அவளை அழைத்துபோகப்போனான். ஆனால் அங்கு காவலர்கள் இருந்ததினால் சிப்ரஸ் சதுப்புநில பகுதிக்கு போய்விட்டான். ஒரு பாதுகாப்பான இடம் வரைக்கும் காவலர்கள் அவங்களதுரத்தியிருக்காங்க. பிறகு அவங்க காணாமல் போய்ட்டாங்க. நாம அங்கே போய் அவங்கள வெளியே கொண்டு வரணும்.”

அந்த கடற்கரையோரத்தின் பகட்டான மாளிகையின் பின்புறமாக, இருக்கும் சிப்ரஸ் சதுப்பு நிலம் ஒரு இருபதாயிரம் ஏக்கர் காடு, சரி செய்யப்படுவதற்காக காத்திருக்கிறது. நான் முதன் முதலாக பாரடைஸ் நகரத்துக்கு வந்தபோது, மிகவும் உற்சாகமாக முரட்டு வாத்துக்களை

துரத்திக் கொண்டு அந்த சதுப்பு நிலத்திற்குள் போயிருக்கிறேன். அது சிப்ரஸ் மரங்களும், சிவப்பு, வெள்ளை, கறுப்பு நிறங்களில் தாவர வகைகளும் கொண்ட காடு அது. அதன் வேர்கள் யானைத் தந்தங்களைப் போல இருக்கும். சாம்பல் பச்சை நிற பாசிகள், சவ்வான செடிகள், மரங்களைச் சுற்றி இருக்கும். அது பாம்புகள், ராட்சச வெளவால்கள், தேள்களுக்கு பதுங்கிமிடமாக இருந்தது. அந்த சதுப்பு நிலம் குறுகிய குழாய்களோடு இணைக்கப்பட்டு அதில் தேங்கியிருந்த தண்ணீரில் வெள்ளை வில்லி பூக்கள் படர்ந்திருக்கும். இது கொசுக்களை உருவாக்கும் பண்ணையாக இருந்தது. ஒரு அடி தவறாக வைத்தால் கூட அங்கு துர்நாற்றமடிக்கும் புதை சேற்றில் மூழ்கி சாக வேண்டியதுதான். தொலைந்து போவதற்கு மோசமான இடம்.

தட்டையான கீழ்பகுதியை கொண்ட ஒரு படகு எனக்கு நிக் லூயிஸ் கொடுத்திருந்தார். நான் ஒருமுறை அந்த கால்வாய்களை பார்வையிட நீர்வழியாக சென்றேன். ஆனால் கொசுக்கள் என்னை பிடுங்கி எடுக்க, ஒரு முதலையைப் பார்த்தபின், நான் வந்துவிட்டேன். நான் படகை ஓரமாக வைத்துவிட்டு இந்த முரட்டு வாத்துக்களை துரத்தி அதை விட்டுவிட்டேன்.

இந்த நரக பள்ளத்தில் லூஸி அந்த முட்டாள் மண்டை டிமோட்டோ வுடன் வந்திருப்பதை நினைத்தாலே என் தலைக்கு ரத்தம் பாய்ந்தது.

"நாம் அவங்கள் கண்டுபிடிச்சே ஆகணும்!" ரேய்முண்டோ கத்தினான். "இது சவண்டோவிற்குத் தெரிந்தால், நாம யாருமே உயிரோடு இருக்க முடியாது."

"அது ரொம்ப நல்லது .. அவர் தான் விவசாயிகளின் பாதுகாவலன்." "என்னை உசப்பேத்தறயா அல்லது உண்மையா சொல்றீயா?"

"இல்ல இதை பண்ணியே ஆகணும்."

நான்ஸியோடு நான் பார்த்த அந்த பங்களா போய் சேர முக்கால் மணி நேரம் ஆயிற்று. அந்த அழுக்கு சாலை வழியாக வந்து அந்த வீட்டுக்கு முன்னால் நிறுத்தினோம்.

நிக், மஞ்சள் சிவப்பு ஹவாய் சட்டையோடு எங்களுக்காக காத்திருந்தான். அவனுடைய தாடையின் ஒரு பக்கம் வீங்கியிருந்தது. ஏதோ திடீர் மரணத்தை எதிர்கொள்பவன் மாதிரி இருந்தான். ரேய்முண்டோ காரை விட்டு இறங்கியபோது ஸ்பானிஷ் மொழியில்

வெடித்தான். நான் காரை விட்டு இறங்கினேன். கார்லோ என்னை பின் தொடர்ந்தான். நிக் என்ன கத்துகிறான் என்பது எனக்குப் புரியாததால், நான் நிழலில் காத்திருந்தேன்.

ரேய்முண்டோ நிக்கின் பேச்சை சுருக்கமாக அடக்கிவிட்டு என்னிடம் வந்தான்.

"நீங்கள் எப்பவாவது அந்த சதுப்பு நிலத்திற்குள்ள போயிருக்கீங்களா, வீரரே?" அவன் கேட்டான்.

"இல்லை."

அது பொய் ஆனால், அது பலன் தரும் என்று தெரியும்.

"அவர்கள் அதற்குள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், வெளியே வரமுடியாது. வெளி வாசலை நம்முடைய மூன்று செக்யூரிட்டிங்க பாத்துக்கிறாங்க. நாம அவங்களோடு சேர்ந்து இவங்களை வெளியே கொண்டு வரலாம்." அந்த கொதிக்கிற வெயிலில் நடந்த அந்த சதுப்பு நிலத்தின் முகப்பிற்கு போக பத்து நிமிடங்களாயிற்று. ஒரு குறுகலான பாதை சதுப்பு நிலத்திற்கு கொண்டு போனது. அங்கே வெள்ளை வாத்துக்களுக்கு நடுவே ஒரு மனிதன் நிற்பது தெரிந்தது. அவனோடு ஸ்பானிஷ் மொழியில் பேசிய பிறகு ரேய்முண்டோ சொன்னான். "இந்த பாதை வழியாகத்தான் டிமோட்டோவும், லூஸியும் சதுப்பு நிலத்திற்குள் நுழைந்தார்களாம்."

"இது உங்க எல்லைப் பகுதி வீரரே." அவன் தொடர்ந்தான், "நீங்க வழி நடத்துங்க."

எனக்கு முன்னால் என்ன இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். அந்த பாதை சதுப்பு நிலத்தில் ஒரு கால் மைல் தூரம் போகும். பிறகு அது வெளியே பிரியும். அதற்குப் பிறகு சேறு, காடு, கொசுக்கள்.

நான் அந்தப் பாதையில் போக ஆரம்பித்தேன். எனக்கு நெருக்கமாக ரேய்முண்டோ, அவனுக்கு பின்னால் நிக், கார்லோ, அந்த வெள்ளை டிராயர் போட்டவன், அங்கே கடும் சூடாக இருந்தது. நாங்கள் அந்தக் காட்டுக்குள் ஊடுருவியபோது அழகல் வாசனை, தேங்கிய தண்ணீர், தாவரங்கள் அதிகமாகிக் கொண்டே போனது.

நான் மூன்று வருடங்கள் இதே மாதிரி காடுகளில் கழித்திருக்கிறேன். எங்கு பின்னால் வருகிற மனிதர்கள் கண்ணில் படாத பல விஷயங்கள் என் கண்களில் படும்படியான பயிற்சியை பெற்றிருக்கிறேன். ஒரு உடைந்த கிளை, அந்த மண் சேறான பாதையில் தெரிந்த தடங்கள், கிழிக்கப்பட்ட இலைகள் அவர்கள் இந்த வழியாகத்தான் போயிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னது.

இறுதியாக, நாங்கள் அந்த பாதையின் கடைசிக்கு வந்தோம். நாங்கள் ஒரு குழுவாக நின்று எங்களுக்கு முன்னாலிருந்த அடர்ந்த காட்டைப் பார்த்தோம். அது ஒரு பத்தடி நீள குழாயினால் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் மேல் வில்லி மலர்கள் அழகாக பூத்திருந்தது.

"நாம் இந்த இடத்தில் பிரிவோம்." நான் சொன்னேன். "இரண்டு பேர் இடது பக்கம், இரண்டு பேர் வலது. நான் நேராகப் போகிறேன்."

ரேய்முண்டோதலையை ஆட்டினான்.

'நான் உங்களோடு வரேன் வீரரே. நீங்க தனியாக போகலை.'

அது அத்தனை சுலபமாக இருக்கும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லைதான்.

"சரி, இந்த ஆட்களை போகச்சொல்லு."

அவன் கார்லோவையையும் அந்த வெள்ளை டிராயர் போட்ட ஆளையும் இடதுபுறம் அனுப்பிவிட்டு, நிக்கை வலது புறம் அனுப்பினான்.

நாங்கள் தனியாக இருந்தபோது, ரேய்முண்டோ என்னை முறைத்தான்.

"எந்த தந்திரம் பண்ணவும் முயற்சி செய்யாதீங்க, வீரரே." அவன் சொன்னான், "நாம் அவங்களை கண்டுபிடிச்சு திருப்பி கூட்டிக்கிட்டு வரணும். நான் சொல்றதை கேளுங்க! சவண்டோ கிட்ட கொல்றதுக்கு ஒரு ஸ்தாபனமே இருக்கு. நீங்க எங்க தான் ஒளியணும்னு நினைச்சாலும் உங்களையும் உங்க மனைவியையும் கண்டுபிடிச்சுடுவாங்க. நான் உங்களை எச்சரிக்கிறேன்! அவரை ஏமாத்திட்டு யாரும் இதுவரைக்கும் பிழைச்சதில்லை. நாம அவங்களை திருப்பி கொண்டு வரலைன்னு நீங்களும் நானும் பிணம்தான்."

“சரி நாம் போய் அவங்களகொண்டு வரலாம்.” நான் சொன்னேன். சவண்டோவின் நெற்றியில் குழி விழலைன்னா, நான் நினைத்தேன்.

நான் காட்டுக்குள் நகர்ந்தேன். ஒரு ஐநூறு அடி தள்ளி நிக்கினுடைய பழைய படகு அங்கிருந்தது. அது அந்த அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த புதருக்குள் முழுமையாக மறைந்திருந்தது. மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால்தான் நான் அதை கால்வாயிலிருந்து இழுத்து கரையில் போட்டேன். அது அங்கில்லாமல் போக காரணமில்லை. இந்த படகை பயன்படுத்துவதுதான் லூஸியை கண்டுபிடிக்க எனக்கிருக்கும் ஒரே வாய்ப்பு என்பதில் நான் உறுதியாக இருந்தேன். அவர்கள் சதுப்பு நிலத்தை தாண்டி வெகுதூரம் போயிருக்க முடியாது. அவர்கள் அந்த குழாய்க்கு பக்கத்தில் எங்காவது பதுங்கியிருக்கலாம். ஆனால், ரேய்முண்டோ எனக்கு குறுக்கே இருந்தான். அவன் எச்சரிக்கையாக இருக்கிறான் என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் படகை அடைவதற்கு முன்னால் அவனை செயலிழக்கச் செய்ய வேண்டும்.

எங்களுக்கு முன்னால் அடர்ந்த தாவர வேர்கள் இருந்தது. நான் நின்றேன். நான் திரும்பிய போது என் தலைக்கு மேலே கொசுக்கள் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

லேசாக, மற்ற மனிதர்கள் காட்டுக்குள் போகிற சத்தம் கேட்டது. நாங்கள் அவர்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. அதற்காக அவர்களால் எங்களை பார்க்க முடியாது என்பதும் அல்ல.

“அவங்க இப்படி வர முடியாது.” நான் சொன்னேன். “அவர்களால் இப்படி வர முடியாது. நாம திரும்பி போகலாம்.”

ரேய்முண்டோ அவனைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த கொசுக்களை தன் கைகளால் நசுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“நீங்க என்ன சொன்னாலும்.”

நான் என்னை சுதாரித்துக் கொண்டேன், என்னுடைய கால்களை சரியாக வைத்துக்கொள்கிற மாதிரி பார்த்துக் கொண்டேன்.

“அங்கே பார்” என் திடீர் குரல் அவனை அதிரவைத்தது. ‘பாம்பு’ நான் அவன் கால்களைக் காட்டினேன்.

அவன் கண்கள் அலைபாய்ந்தபோது, நான் அவன் தாடையில் குத்தினேன். அவன் எவ்வளவு வேகமானவன் என்பதை நினைவில் வைத்திருந்திருக்க வேண்டும். ஒரு கண நேரம் நான் அவனை முட்டாளாக்கியிருந்தாலும், அவன் வேகமாக தன் தலையை திருப்பினான். அது போதும். என்னுடைய முஷ்டி அவன் முகத்தை தேய்த்துக்கொண்டு போய், அவனை நிலைகுலைய வைத்தது. ஆனால் நான் நினைத்த அவனை சாய்க்கும் குத்தல்ல அது. நான் எனது இடது கையால் குத்தினேன். அவன் எழுந்திருக்க தடுமாறியபோது, அவன் கீழே விழுந்தான். ஆனாலும் அவன் உயிருடனேயே இருந்தான். அவன் என் கால்களை கெட்டியாக பிடித்துக்கொண்டான். நான் அப்படியே அவன் மேல் விழுந்தேன். என் கைகள் அவன் கழுத்தைப் பிடித்தது. அது காட்டில் சிக்கிய ஒரு மிருகத்தை பிடிப்பதைப் போல இருந்தது. அவன் கைகள் இப்போது என் வாயில் குத்தியது. அந்த குத்தில் இருந்த பலம் என்னைத் தூரத் தள்ளியது. அவன் எழுந்திருக்க தடுமாறியபோது நான் அவனை உதைத்தேன். என் கால்கள் சரியாக அவன் மார்பில் விழுந்தது., மறுபடியும் அவன் கீழே விழுந்தான். நான் அவன் மேல் பாய்ந்தேன். என் கைகள் மறுபடியும் அவன் கழுத்தைத் தேடியது. மறுபடியும் அவன் முஷ்டி என் முகத்தில் ஒரு குத்துவிட்டது. ஆனால், இம்முறை நான் சமாளித்துக்கொண்டேன். என் தோள் சதைகள், கைகள் எல்லாமே முடிச்சுக்களாக மாறி அந்த பலத்தையெல்லாம் அப்படியே என் விரல்களுக்கு கொண்டு வந்தேன். அவன் கால்கள் தள்ளாட ஆரம்பித்தது. மடங்கிய அவன் விரல்களைக் கொண்டு என் முகத்தை அடைய முயற்சி செய்தான். ஆனால், அவன் பலம் அவனை விட்டு போய்க்கொண்டிருந்தது. காட்டுமிராண்டித்தனமாக நான் பிடியை இறுக்கினேன். அவன் என்னை முறைத்தான். அவன் கண்களில் பார்வையில்லை. அவன் கால்கள் நகர மறுத்தது. அவன் வாய் திறந்தது. அவன் நாக்கு வெளியே வந்தது. அவன் மூக்கிலிருந்து ரத்தம் சொட்ட ஆரம்பித்தது.

அவன் கீழே விழ ஆரம்பித்ததும், நான் என் பிடியை தளர்த்தினேன். அப்படியே அவனை விட்டு விலகினேன். என் கை விரல் ரேகைகளை அவன் தொண்டையில் பார்க்க முடிந்தது. அவன் இருக்கிறானா செத்தானா என்பது எனக்குத் தெரியாது. நான் அதைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை. சவண்டோவும் அவனுடைய அடியாட்களிட

மும் நான் பட்டது போதும். அவர்கள் என் வாழ்க்கைக்குள் வந்து அதை உருக்குலைத்து விட்டார்கள், இப்போது கடைசியாக நான் அவர்களை திருப்பி அடிக்கிறேன்.

என் மூக்கிலிருந்து லேசாக ரத்தம் வடிந்தது. என் இடுப்புகள் வீங்க ஆரம்பித்தது. கொசுக்கள் என்னை மொய்க்க ஆரம்பித்தது. நான் அதைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை. இந்த நாத்தமடிக்கும் காட்டில் எங்கே நான் லூஸியை கண்டுபிடிக்க போகிறேன். அது மட்டும்தான் என் மனதில் இருந்தது.

ரேய்முண்டோவை அந்த கடுமையாக இருந்த சேற்றில் விட்டு விட்டு நான் படகை தேட ஆரம்பித்தேன். நான் எங்கே விட்டேனோ அங்கேயே இருந்தது, அப்படியே அந்த கரையில். அதை நான் தண்ணீருக்குள் இழுத்தபோது, என் கையளவிற்கு இருந்த ஒரு வெளவால் அதிலிருந்து வெளியே வந்தது. அசிங்கமாக சின்ன கால்களுடன் என் விரல் தடிப்புக்கு இருந்தது. கறுப்பு முடியால் மூடப் பட்டிருந்தது.

கொஞ்சம் சிரமப்பட்ட பிறகு, நான் படகை தண்ணீருக்கு கொண்டு வந்தேன். பிறகு அதில் ஏறினேன். துடுப்பை எடுத்துக்கொண்டேன். நான் அந்தக் கால்வாய் வழியாக அங்கிருந்த பாசிகள் தண்ணீர் லில்லிகளுக்குள்ளே படகை திணித்தபோது, அங்கிருந்த கொசுக்கள் என்னைத் தாக்கியது. அங்கிருந்த சூடு ஏதோ என் மீது ஒரு டஜன் கம்பளி பனியனை போர்த்திய மாதிரி இருந்தது.

ஒரு மணி நேரம் நான் இப்படி போராடினேன். சூட்டையும், கொசுக்களையும் சமாளிக்க எனக்கு ராணுவத்தில் பயிற்சி கொடுத்திருந்தார்கள். லூஸியை கண்டுபிடிப்பதில் ஒரு வெறித்தனமான தீர்மானத்தோடு இருந்தேன். இந்த சவாலை என் உடலும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருந்தது.

பிறகு நான் அவர்களைப் பார்த்தேன்.

நான் முதலில் டிமோட்டோவைப் பார்த்தேன். வாய்க்காலிலிருந்து பிரிந்த ஒரு பகுதியில் ஒரு மரத்தில் சாய்ந்தபடி இருந்தான். அவன் தலையைச் சுற்றி கொசுக்கள் மேகம் மாதிரி கவிழ்ந்திருந்தது. அவன் மடியில் இருந்தாள் லூசி. அவன் தன் தொப்பியினால் அவளுக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் வளைந்து படுத்திருந்தாள். அவளுடைய சட்டை அவள் உடலோடு ஒட்டியிருந்தது. தலைமுடி சீவப்பட்ட அவளுடைய தலை அவன் மடியிலிருந்தது. அது அவளுடைய அழகான தொண்டைக் கோடுகளைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அங்கிருந்த மரங்களை கிளை வழியாக நான் அவர்களை நோக்கி படகை செலுத்தியபோது அவன் என்னைப் பார்த்தான்.

அவன் கைகள் அவளைச் சுற்றி வளைப்பதைக் கண்டேன். அது பொம்மையைப் பிடுங்க வரும்போது ஒரு குழந்தை செய்வதைப் போல் இருந்தது.

அவள் தன் தலையை உயர்த்தி என்னைப் பார்த்தாள்.

சேறு படிந்த அவள் முகத்தில் பயம் படருவதைப் பார்த்தேன். அவள் அப்படியே டிமோட்டோவைப் பிடித்துக் கொண்டாள். பிறகு அவள் வேகமாக என்னைப் பார்த்து கையை ஆட்டினாள். அந்த கையசைப்பின் மூலமாக என்னைக் காணாமல் அடித்து விடுவதைப் போல்.

அத்தியாயம் எட்டு



நான் துடுப்பை அந்தச் சேற்றில் சொருகினேன். ஒரு உறைந்த, கொலைகார கோபம் எனக்குள் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. அது என்னை முன்னே உந்தித் தள்ளியது. படகு முன்னே போய் கரையை முட்டி, சற்று மேலேறி நின்றது. நான் துடுப்பை படகில் போட்டேன். அப்படியே கரைக்கு குதித்தேன்.

லூஸி, பீதியடைந்த தோற்றத்துடன் பின்னால் நகர்ந்து டிமோட்டோ என்னைச் சந்திக்கும்படியாக நின்று கொண்டாள். நான் அந்த சரிவான கரையில் ஒரு ஆத்திரமடைந்த காளையைப் போல, என்னுடைய எண்ணம் அவன் கழுத்தைப் பிடிக்க வேண்டும். ஆனால், கரையிலிருந்த சிறு என்னை பின்னே தள்ளியது. நான் அவனை அடையக்கூடிய நெருக்கத்தில் இருந்தபோது கூட என்னுடைய கால்கள் சறுக்கியது. நான் அப்படியே முகம் தரையில் விழுகிற மாதிரி ஒரு சத்தத்துடன் விழுந்தேன். அது உடலிலிருந்து மூச்சை இழுத்துப் பிடித்தது.

நான் டிமோட்டோவின் இடத்தில் இருந்தால் அப்படியே பூட்ஸ் காலால் மிதித்திருப்பேன். தலையில் ஓங்கி ஒரு மிதி மிதித்திருந்தால் என் கதையை முடித்திருக்கலாம், ஆனால், அவன் அப்படியே அசையாமல் இருந்தான் பழைய நடைபிண பாணியில். இதற்குள் நான் காலை இழுக்கும் அந்த சேற்றிலிருந்து என் காலை எடுக்க முயற்சி செய்தேன். நான் தடுமாறியபோது, அவன் முன்னால் குனிந்தான். என் கையை பிடித்தான். வியப்பூட்டும் பலத்துடன் என்னை அப்படியே மேலே இழுத்தான். குருட்டுத்தனமான கோபத்தில், நான் அவன் மேல் பாய்ந்தேன். ஆனால், என் நிலை தடுமாறியதால் என் கால்களை சறுக்க வைத்து சபித்தபடியே நான் அந்தக் கரையில் சறுக்கி அப்படியே அங்கிருந்த தேங்கிய தண்ணீரில் விழுந்தேன்.

துடைத்துக் கொண்டு தரைக்கு வந்தேன். என் முகத்திலிருந்த வேர்கள், லில்லி இலைகளை துடைத்தபடி. என் இடுப்பளவு கதகதப்பான, நாற்றமடிக்கும் தண்ணீரில் நின்றேன். என்னுடைய கால்கள் அந்த கால்வாயின் அடியிலிருந்தது, ஏதோ ஈரமான கான்கிரீட்டைப்போல, நான் மாட்டிக் கொண்டதைப்போல உணர்ந்தேன்.

“அவரை விடு!” லூஸி கத்துவது கேட்டது. “டீம்! வந்துடு!”

இந்த வார்த்தைகள் ஒரு பக்கெட் நிறைய குளிர்ந்த நீரை என் தலையில் கொட்டியதைப் போல இருந்தது. என் கோபம் வெடித்தது. நான் அப்படியே அந்த சேற்றில் பதிந்து இருந்தேன். ஏற்கெனவே நான் சந்தேகப்பட்டது உறுதியாகிவிட்டது என்று நினைத்தபடியே. டிமோட்டோ அப்படியே அந்தக் கரையில் சறுக்கி படகில் ஏறினான். அப்படியே முன்னால் சாய்ந்து தன் கைகளை நீட்டினான். ஒரு கணம் நான் தயங்கினேன். பிறகு அவனது மணிக்கட்டை பிடித்துக்கொண்டேன். எந்த முயற்சியுமில்லாமல் அவன் அப்படியே என்னை அந்த சகதியிலிருந்து தூக்கி படகில் போட்டான், கவிழ இருந்த படகை சரிசெய்தபடி.

“டீம்! அவர் உன்னை கொன்னுடுவார்!” லூஸி வெறித்தனமாக கத்தினாள்.

நான் எழுந்து நின்றபோது அவள் கரையை நோக்கி சறுக்கினாள். அவள் கையில் ஒரு தடி. அவள் படகை தவறவிட்டு தண்ணீரில் விழுந்தாள். நானும் டிமோட்டோவும் அவளை பிடிக்க முயன்றோம், ஆனால், படகு கவிழ்ந்து, எங்களை அவளுக்கு பின்னால் தண்ணீரில் மூழ்கடித்தது.

நான்தான் முதலில் அவளை அடைந்தேன். நான் அவளை தூக்கி நிறுத்தியபோது, அவள் கையிலிருந்த தடியால் என் முகத்தில் அடித்தாள். அது உளுத்துப்போன கட்டையாக இருந்ததால் அது என் மேல் பட்டவுடன் நொறுங்கியது.

போராடி, அவள் என்னிடமிருந்து விடுபட்டாள். அதற்குள் டிமோட்டோ அவளை அடைந்து விட்டிருந்தான். என் கால்கள் மறுபடியும் சேற்றில் அழுங்குவதை உணர்ந்தேன். எப்படியோ நான் ஒரு மரத்தின் வேரை பிடித்து போராடி என்னை தரைக்கு இழுத்துக் கொண்டேன்.

டிமோட்டோ லூஸியை தன் கரத்தால் அணைத்துக் கொண்டிருந்தான், ஆனால் அவன் இப்போது மூழ்குவது தெரிந்தது. நான் மரத்தில் தொங்கியபடி அவனுக்கு கையை நீட்டினேன். அவன் அதை பிடித்துக்கொண்டான். நான் அவர்களை கரைக்கு இழுத்தேன். அவன் லூஸியை என்னிடம் தள்ளினான். ஆனால், அவள் என்னிடமிருந்து உருண்டாள். நான் அவன் கரையேற உதவினேன்.

சில நொடிகள் நாங்கள் அங்கேயே கிடந்தோம். மூச்சுவிட முயன்றோம். எங்கள் மீதிருந்து வியர்வை வடிந்தது. கொசுக்கள் எங்களைச் சுற்றி மேகமிட்டது.

அந்த உளுத்துப்போன கட்டை என் முகத்தில் நொறுங்கியதை நினைத்தேன் தன் முதுகால் படுத்துக் கொண்டிருந்த லூஸியை பார்த்தேன். ஆனால், அவள் கைகளால் முகத்தை மூடிக் கொண்டாள். பிறகு நான் எழுந்து உட்கார்ந்தேன். நான் எழுந்த உட்கார்ந்து டிமோட்டோவைப் பார்த்தபோது, அவன் தன் முகத்திலிருந்த சேற்றை துடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"ஒரு பொட்டையான வேசி மகனாக இருப்பதைத் தவிர" நான் சொன்னேன், "இப்ப அடுத்தவன் பெண்டாட்டியையும் திருட ஆரம்பிச்சுட்டே."

லூஸி தடுமாறினாள்.

"நான் அவனை காதலிக்கிறேன்." அவள் கத்தினாள் "அவன் கோழையல்ல. அவர் அற்புதமானவர். நீங்க அப்படியில்லை."

"வாயை மூடு" நான் அவளைப் பார்த்து குரைத்தேன்.

டிமோட்டோவை நான் முறைத்தபோது அவள் என்னை விட்டு தள்ளிப்போனாள்.

"லூஸியும் நானும் ஒருத்தரையொருத்தார் மனமார காதலிக்கிறோம்." அவன் அமைதியாக சொன்னான்.

"இப்ப நீ வாயை மூடு."

நான் அப்படியே கரையில் இறங்கி தண்ணீருக்குள் போனேன். நான் படகை சரி செய்ய முயன்றபோது டிமோட்டோ என்னோடு சேர்ந்து கொண்டான். சேர்ந்து, அந்த படகை மிதக்க விட்டோம். நான்

படகிலேறியபோது, அவன் கரையில் ஏறி லூஸியுடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

நான் அவர்களை பார்த்தேன்.

"நாம கடலுக்கு போகலாம்." நான் சொன்னேன். "நீங்க என்னோடு வரப்போறீங்களா இல்லேன்னா இங்கேயிருந்து, ரோமியோ ஜூலியட் விளையாட போறீங்களா?"

அவர்கள் அப்படியே கரைக்கு சறுக்கி படகுக்கு வந்தார்கள். லூஸியை பாதி தூக்கி, பாதி வழிநடத்திக் கொண்டிருந்தபோது நான் டிமோட்டோவை பார்த்தேன். என் கைகளுக்கு இல்லாத ஒரு மென்மை. அவன் கைகளில் இருப்பதை கண்டேன்.

அவள் படகின் தொலைதூரத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள். என்னை விட்டு தள்ளி. அவளுடைய வெட்டப்பட்ட தலை முடி, அவள் முகத்தில் இருந்த சோகம் என்னை வேதனைப்படுத்தியது.

டிமோட்டோ படகின் மையத்திற்கு நகர்ந்து அங்கிருந்த குறுக்கு பெஞ்சின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டான்.

நான் துடுப்பை எடுத்துக்கொண்டு படகை அங்கிருந்த பாசிகளுக்கு நடுவே ஓட்ட ஆரம்பித்தேன். நான் அவர்களை கண்டுபிடிக்கும்வரை ஒரு மணி நேரமாக இதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களுடைய கூடுதல் எடையினால், இப்போது படகை நகர்த்த கஷ்டமாக இருப்பதை உணர்ந்தேன்.

நான் சிரமப்பட்டேன். வியர்வை என்னில் வழிந்து கொண்டிருந்தது. இறுதியாக என் கைகள் துடித்தபோது, என் மூடிய பற்களிலிருந்து மூச்சுவிட கஷ்டப்பட்டபோது, நான் நிறுத்திவிட்டு, துடுப்பை சாய்த்தேன்.

"நான் பண்ணேன்."

டிமோட்டோ எழுந்து துடுப்பை எடுத்துக்கொண்டான்.

இப்படி தோற்றுப்போவது எனக்குப்பிடிக்காது. ஆனால், என்னால் தொடர முடியவில்லை. நான் அப்படியே அந்த பெஞ்சில் சாய்ந்தேன். என் தலையை வியர்த்து காய்த்துப்போயிருந்த கைகளுக்குள் புதைத்தேன்.

அவனுக்கு அதிக பலம் இருந்திருக்க வேண்டும் அல்லது அவனுக்கு அந்த வித்தை தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அவன் நான் சாத்தியம் என்று நினைக்க முடியாத அளவிற்கு அந்த பாசிகளுக்கு நடுவே படகை கொலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு மணி நேரம் கடுமையாக போராடிய பிறகு நாங்கள் அந்த பாசியை உடைத்து உப்புத் தண்ணீருக்குள் வந்தோம். அதற்குள் எனக்கு கொஞ்சம் தெம்பு வந்ததால், சோர்ந்து போயிருந்த டிமோட்டோவின் கையிலிருந்து துடுப்பை வாங்கினேன். இப்போது பெஞ்சில் போய் படுப்பது அவன் முறை ஆயிற்று.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு எங்களுக்கு கொக்களின் தொந்தர விலிருந்து விடுதலை கிடைத்தது. இப்போது காடு திறந்து வழிவிட்டது. எங்களுக்கு எதிரே இப்போது கடல். அடுத்த பத்தாவது நிமிடத்தில் நாங்கள் மாலை நேர சூரியனுக்கு கீழே இருந்தோம். தொடுவானத்தில் ஒரு சிவப்பு பிழம்பு இப்போது கீழே இறங்கி கொண்டிருந்தது. இப்போது துடுப்பை பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியமேயில்லை. அலைகளே எங்களை திறந்த கடலுக்கு கொண்டு சென்றது. தொங்கிக் கொண்டிருந்த கிளைகளையும், தாவர மரங்களையும் தாண்டி படகு நகர்ந்தபோது, துடுப்பை எடுத்து படகில் போட்டுவிட்டு முன்னால் இருந்த பெஞ்சில் நானும் டிமோட்டோ பக்கத்தில் படுத்துக்கொண்டேன்.

இறுதியாக படகின் முகப்பு ஒரு மணல் கரையைத் தொட்டது. மெதுவாகி அப்படியே நின்றது.

மற்ற இருவரையும் பற்றி கவலைப்படாமல் நான் என் சேறு படிந்த மீட்டையை கழட்டி போட்டுவிட்டு கடலில் குதித்தேன். சேறு, ரத்தம், வியர்வை எல்லாமே என் உடலிலிருந்து வெளியேறுவதை உணர்ந்தபடி மெதுவாக நீந்தினேன்.

நான் அவனைக் காதலிக்கிறேன்!

ஒரு ஆறு மாதம் வாழ்ந்த கணவனோடு ஒரு பெண் அப்படி ஒரு ஞாபிக் கத்தவே மாட்டாள். அவள் சொல்வதை அவளே முழுமையாக உணர்ந்தால் ஒழிய. அது ஒரு மன நோய் கத்தலல்ல. நான் லூஸியை தொலைத்து விட்டேன் என்பது எனக்கு தெரியும்.

நான் சுத்தமாகி விட்டேன் என்பதை உணர்ந்தபோது, நான் படகை நோக்கி நீந்தினேன். நான் மெதுவாக நீந்தினேன். டிமோட்டோவும், லூஸியும் கூட கடலில் இருந்ததை நான் பார்த்தேன். சிறிது நேரத்திற்கு பின் அவர்களும் கடலை விட்டு வெளியே வந்து கடற்கரையில் இருந்த மணல் மேட்டிற்கு வந்தார்கள்.

நான் கடலை விட்டு வெளியே வந்து அவர்களை நோக்கி நடந்தேன்.

லூஸி அவள் இருந்த இடத்திலேயே உட்காந்திருக்க டிமோட்டோ எழுந்தான், அவன் கண்கள் சுழல, முகத்தில் ஒரு பீதியோடு என்னை முறைத்தான்.

"சரிப்பா" நான் சொன்னேன். அவன் முன்னால் நின்று ஒரு இடைவெளி கொடுத்தபடி, "உன்னால சுடத்தான் முடியாது. ஆனால் என் பெண்டாட்டியை திருட முடியும். இப்ப சொல்லு நீ எத்தனை வாட்டி அவ கூட படுத்திருக்கே?"

நான் நினைத்த மாதிரி அவன் நடந்துகொள்ளவில்லை. அவனை கோபப்படுத்தி. அவன் என்னை அடிக்க வேண்டும், ஒரு ரசாபாசம் நடக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அதுதான் எனக்கு தேவையாக இருந்தது.

"எங்கப்பாவா இதை பண்ணினார்?" அவன் அதிர்ச்சியான மங்கிய குரலில் கேட்டான்.

அவன் என்னுடைய அந்த சிவப்பு டிராகன் சின்னத்தை பார்ப்பதை பார்த்தேன்.

"அது உன்னை பாதிக்குதா?" நான் சொன்னேன், "என் மனைவியை திருடிக்கிறதை விட இது உன்னை அதிகமா பாதிக்குதா? உங்கப்பாவுக்கு வாழ தகுதியே இல்லை. நான் அவரை கொல்லப் போறேன்." நான் நகர்ந்தேன் லூஸியின் முன்னால் நிற்பதற்காக. அவள் அப்படியே குதித்து எழுந்து, என்னை விட்டு தள்ளி போனாள்.

"இதைப் பாரு லூஸி" நான் அந்த சின்னத்தை காட்டியபடியே சொன்னேன். "இவனுக்கு கொல்ல துணிச்சல் இல்லாத ஆளை நான் கொல்லலைன்னா இதே மாதிரி ஒரு சின்னத்தை உன் முகத்தில் போடுவேன்னு அவங்கப்பன் சொன்னான். தான் சொன்னதை செய்வேன்னு காட்டறதுக்காக இந்தச் சின்னத்தை என் மார்பில

போட்டான். உனக்கு இன்னமும், தன்னை இவனுடைய அப்பாண்ணு சொல்லிக்கிற ஒரு மிருகத்தை முகத்தில் துப்ப துப்பில்லாத இவன் இன்னமும் உனக்கு தேவையா? வேணுமா?"

அவள் பயத்தோடு அந்த சின்னத்தை பார்த்தாள். பிறகு தன் முகத்தை கைகளால் மறைத்துக் கொண்டாள்.

"லூஸி, உனக்கு நான் வேணுமா அல்லது அவன் வேணுமா?" நான் அவளைப் பார்த்து கத்தினேன்.

அவள் கண்களின் பாவத்திலிருந்தே நான் அவளை இழந்துவிட்டது தெரிந்தது.

"என்னை மன்னிச்சுடுங்க ஜே. நாங்க ஒருத்தரையொருத்தர் காதலிக்கிறோம்."

நான் அவள் கன்னத்தில் அறைந்தேன். அவள் சுருண்டபோது டிமோட்டோ நகருவது தெரிந்தது. நான் சுழன்றேன். அந்த ஒரு குத்து என்னைதரையிலிருந்து தூக்கியது. நான் அப்படியே என் தலையின் பாதி கடலில் இருக்கும்படியாக விழுந்தேன்.

எனக்கு இது தேவை. என்னால் அவனை சமாளிக்க முடியும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். நான் அவனை அடித்து, அவனை ரத்த வெள்ளத்தில் செயலிழந்து லூஸியின் காலில் விழ வைக்க வேண்டும். அவள் தோற்றத்தெடுத்த ஆள் என்ன லட்சணம் என்பதை அவளுக்கு காட்ட வேண்டும்.

நான் ராணுவத்தில் இருந்தபோது இது மாதிரி பல சண்டைகளை போட்டிருக்கிறேன். அடிக்கடி இது மாதிரி சவால்கள் வரும். சில ஆட்கள் அவர்கள் உன்னைவிட பரவாயில்லை என்கிற நினைப்பு வரும். அவன் நினைப்பது தவறு என்பதை அவனுக்கு காட்ட வேண்டும். சில நேரங்களில் அந்த ஆளின் நினைப்பு சரியாக இருக்கும். சண்டையும் நீண்டு ரத்தக்களறியாக வெறித்தனத்தோடு இருக்கும். ராணுவத்தில் இருந்தபோது நான் இருபது சண்டைகள் போட்டிருக்கிறேன். ஒரே ஒரு முறைதான் தோற்றிருக்கிறேன். நான் தோற்ற ஆளின் மார்பு ஒரு பீர் பீப்பாய் மாதிரி இருந்தது. நான் அவனோடு மோதி என் கையை உடைத்துக்கொண்டேன். நான் கொடுத்த எல்லாவற்றையும் வாங்கிக்கொண்டான். அவன் முகமே ஒரு ரத்த முகமூடியாக இருந்த போதும் அவன் சிரித்தான். அவனுடைய பல் என்னுடைய முஷ்டியில்

சிக்கியது. அதில் நான் என்னுடைய இரண்டு விரல்களை இடது கையில் உடைத்துக்கொண்டேன். அவன் தாடையில் ஒரு குத்துவிட்டபோது, நான் கொடுத்த எல்லாவற்றையும் வாங்கிக் கொண்டு அப்படியே நின்றான். எனக்கு அதற்கு மேல் கொடுக்க ஒன்றுமில்லாதபோது அவன் அப்படியே நகர்ந்து ஒரு நண்டைப் பிடிப்பது போல பிடித்து என்னை அடிக்க ஆரம்பித்தான். ஆனாலும் அவன் ஒரு நல்ல சண்டைக்காரன். என்னைவிட பலசாலி. இறுதியாக என்னை மல்லாக்க ரத்த வெள்ளத்தில் சாய்த்தபோது, நான் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டேன்.

ஆனால் டிமோட்டோ என்னைவிட பலமான, திறமையான சண்டைக்காரனல்ல என்பதில் நான் உறுதியாக இருந்தேன். நான் சரியாக குத்துவேன் என்பதை தெரிந்து கொண்டேன். அவன் வேகமாக இருந்ததால் நான் எச்சரிக்கையாக நகர்ந்தேன். ஒரு வேகமாக குத்துவிட நினைத்தேன். ஒரு தடவை அவனை அசைத்துவிட்டால், நான் உள்ளே புகுந்து அவனை துண்டாக்கி விடுவேன். அதைத்தான் நான் செய்ய விரும்பினேன்.

என் தலையை குனிந்தபடி, அசைந்தபடி நான் நகர்ந்தேன். என்னுடைய கன்னம் கழுத்தில் புதைந்திருந்தது. என் இடது பக்கத்தில் நகர்ந்து அவனது வலது புறத்தில் குத்த நினைத்தேன். அது ஒரு குத்து சண்டை வீரனின் பாணி. ஆனால், அவன் அங்கு இல்லை. என்னுடைய வலது கை நகர ஆரம்பித்தபோது, அவன் நகர்ந்து விட்டான். ஒரு தொழில்காரனின் நாகுக்கோடு, அவன் லேசாக என் வலது தாடையில் தாக்கினான். என்னை அப்படியே மல்லாக்க படுக்க வைத்தான்.

நான் அந்த குத்தில் போய் சரியாக முகத்தை காட்டினேன். அதைவிட மோசம் அந்த குத்து வருவதை நான் கவனிக்கவில்லை. பிறகு எனக்கு தெரிந்தது என்னை அப்படியே நசுக்கிவிடக்கூடிய ஒருவனோடு நான் மோதுவதை.

என்னுடைய கன்னத்தில் ரத்த கோடுகள் ஓடுவதை கவனித்தேன். அதை என் பின் கையால் துடித்தேன். என் தலையை ஆட்டி அப்படியே எழுந்தேன்.

டிமோட்டோ என்னை விட்டு தள்ளி இருந்தான். அவனுடைய இரண்டு நீள கைகள் அவன் பக்கவாட்டில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவனுடைய தீவிரமான, அறிவுஜீவித்தனமான முகத்தில் எந்த பாவமுமில்லை.

நான் அவனை நோக்கி நகர்ந்தேன். அவன் நான் குத்தும் தூரத்திற்கு செல்லும் வரை அனுமதித்தான். பிறகு அதே மாதிரியான தொழில் முறை மூர்க்கத்தனத்தோடு, அவன் என்னை தள்ளினான். மறுபடியும் நான் மல்லாக்க விழுந்தேன். அவன் என் தலையின் பக்க வாட்டில் குத்தினான். இந்த வெட்டி பையனின் குத்து ஒரு கழுதையின் உதையை போல இருந்தது.

நான் அவனை முறைத்தேன். அவன் மறுபடியும் பின்னால் நகர்ந்து என்னை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு பின்னால் தன் கண்களை அகல விரித்து லூஸி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கைகள் அவள் முகத்தில் இருந்தது.

"நாய் மகனே நீ ஒரு நல்ல சண்டைக்காரனில்லையா?" நான் எழுந்தபடியே கேட்டேன். "நானும் உன்னை போலத்தான்."

அவனால் அதை புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால், அவனால் அதை வற்றுக்கொள்ள முடியுமா? என்னால் இன்னும் அதிக தண்டனையை வாங்கிக்கொள்ள முடியும் என்பது தெரியும். அதை வாங்கிக் கொள்ளுகிற மாதிரிதான் நான் வளர்ந்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்த ஒட்டடைக்குச்சிக்காரன் ஒரு ஆள் தாங்கக்கூடிய குத்தை தாங்கிக்கொள்ள முடியுமா?

அவன் மண்ணில் நன்றாக கால் ஊன்றியிருந்தான் நான் அவனருகே போகும் வரையில், பிறகு அவன் நகர்ந்தான். அவன் ஒரு நீண்ட இடது கை குத்து ஒன்றை என் முகத்தில் கொடுத்தான் நான் மறுபடியும் மல்லாக்க விழுந்தேன்.

மேலே போ, பொட்டை, நான் நினைத்தேன். இந்த இடது பக்க குத்தினால் நான் கொஞ்சம் தடுமாறித்தான் போயிருந்தேன். இதுவரையில் நான் அவன் முகத்தில் ஒரு குத்து கூட விடவில்லை. ஆனால், நான் ஒரு அரை டஜன் குத்துக்களை வாங்கிவிட்டேன். ஆனால் இதுக்கு முன் நான் இப்படி குத்துக்களை வாங்கியிருக்கிறேன். நான் மறுபடியும் நெருங்கினேன் மறுபடியும் ஒரு இடது பக்க குத்து வந்தது. ஆனால், இம்முறை நான் தயாராக இருந்தேன். நான் சமாளித்து நெருங்கினேன். என் பலம் கொண்ட மட்டும் அவனை வயிற்றில் குத்தினேன். என் முஷ்டி அப்படியே உள்ளே இறங்கியது. ஒரு வெடித்த டயரைப் போல சத்தத்துடன் அவனுடைய மூச்சு வெளியே வந்தது. அவன் முகம் துவண்டதை கவனித்து, அவனுடைய வலது தாடையில்

குத்தினேன். சொருகின குச்சியைப் போல விழுந்தான். நான் அவன் மேல் ஏறி நின்றேன். என்னுடைய இதயம் துடித்தது. அவனுடைய குத்துக்களினால் ஏற்பட்ட காயங்களிலிருந்து ரத்தம் என் மார்பில் வழிந்தது.

லூஸி எங்களுக்கு குறுக்கே ஓடிவந்தாள். அப்படியே மண்டியிட்டாள். அவனுடைய தலையை தூக்கி தன் மார்பில் புதைத்து கொண்டாள்.

நான் அவளையே வெகுநேரம் வரை பார்த்தேன். பிறகு திரும்பி அந்த கடற்கரையில் நடந்து கடலை நோக்கிப் போனேன்.

நான் நீண்ட நேரம் நீந்தினேன். ஆனால், நீளமான நீச்சலுக்கு தயாராகவே இருந்தேன்.

நான் கடலை விட்டு வெளியே வந்தபோது பனைமரங்களுக்கு மேலே நிலா வந்து கொண்டிருந்தது. நான் மூன்று காரியங்கள் செய்ய வேண்டியிருந்தது. என் உடைகளை மாற்ற வேண்டும். என் காரை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். பிறகு அந்த வெள்ளை பங்களாவிற்கு போய் அந்த வெஸ்டர்ன் ஃபீஸ் துப்புாக்கியை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

லூஸி இருந்த பங்களா இருளில் மூழ்கியிருந்தது. ஆனாலும் அதை நான் எச்சரிக்கையாக அணுகினேன். அந்த வீட்டிற்கு முன்னால் போகும் வரை அங்கிருந்த மலர்ச்செடிகளுக்கு பின்னால் மறைந்தபடியே நகர்ந்தேன். பிறகு அங்கிருப்பதை கவனிக்க நின்றேன். நான் எதையும் கேட்கவில்லை. அந்த நிலா வெளிச்சத்தில் ரேய்முண்டோ நிறுத்திய இடத்தில் என்னுடைய வோக்ஸ்வாகன் நிற்பதை பார்த்தேன்.

நிக்கும் மற்ற காவலர்களும் அந்த இடத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். அந்த இடத்தில் எனக்கு மாற்று உடைகள் கிடைக்கலாம். அப்படியே காரில் ஏறி போகலாம் என்கிற உந்துதல் இருந்தாலும், நான் என்னுடைய சேறுபடிந்த ஈரமான சட்டையை மாற்றத்தான் வேண்டும்.

முன்கதவு திறந்திருந்ததைப் பார்த்தேன். நான் அந்த இருட்டில் அமைதியாக நகர்ந்தேன். எல்லா நேரமும் கவனமாக கேட்டபடியே அங்கிருந்த படிக்கட்டுகளில் ஏறினேன். நான் திறந்த முதல் கதவு

குளியலறை. எந்த விளக்குகளையும் போடாமல் நகருவதற்கு வசதியாக இருந்தது நிலா வெளிச்சம். இரண்டாவது கதவு ஒரு படுக்கையறைக்கு கொண்டு சென்றது. அங்கு நான் ஒரு கறுப்பு சட்டையும் அதற்கு மேல் போட ஒரு கறுப்பு ஸ்வெட்டரையும் கண்டெடுத்தேன். அது கொஞ்சம் இறுக்கமாக இருந்தாலும் நன்றாகவே இருந்தது. பொறுமையின்றி தேடியபோது ஒரு தோல் செருப்பும் கிடைத்தது. செருப்பை கையில் தூக்கியபடி நான் படிக்கட்டுகளில் இறங்கினேன். முன்கதவை திறந்து செருப்பை போட்டுக்கொண்டு அந்த வராந்தாவை தாண்டி வீலாக்ஸ்வேகனை அடைந்தேன். சாவி அதிலேயே இருந்தது. என் இதயம் என் எலும்புகளை தாக்க, நான் காரை கிளப்பினேன். அப்படியே அந்த பாதையில் ஓட்டினேன்.

யாரும் என்னைப் பார்த்து கத்தவில்லை. நான் அந்த குறுகிய சாலையை அடைந்தபோது, நான் கார் விளக்குகளை போட்டேன். அப்படியே காரை வேகப்படுத்தினேன்.

வெள்ளை மாளிகைக்கு போகும் சாலையை அடைய நகர்பதினைந்து நிமிடங்கள் எடுத்தது. அந்த இடத்தில் காரை நிறுத்தி, விளக்குகளை அணைத்துவிட்டு நடந்தேன்.

வீட்டை அடைந்தபோது அங்கே இருள் சூழ்ந்திருந்தது. இருந்தாலும் எச்சரிக்கையோடு அணுகினேன்.

துப்பாக்கி அந்த மொட்டை மாடியில் நான் விட்ட இடத்திலேயே இருந்தது. எப்படி போக வேண்டும் என்று தெரிந்து அமைதியாக நகர்ந்தும் நான் அந்த வராந்தா படிக்கட்டுகளில் நடந்து, அப்படியே அந்த இருட்டு வீட்டுக்குள் போனேன், அப்படியே நின்று கவனித்தேன். எந்த சத்தமும் இல்லாததால் மொட்டை மாடிக்கு போகும் அந்த ஏணிக்கருகே போனபோது அருமையான நிலா வெளிச்சம்.

ரேய்முண்டோ அங்கிருந்த சுவற்றில் உட்கார்ந்திருந்தான். ஒரு சின்ன நானியங்கி கைதுப்பாக்கி அவன் கையில். அதனுடைய கூர்மையான மூக்கு என்னை நோக்கி இருந்தது.

'நான் உங்களுக்காகத்தான் காத்திருக்கேன், வீரரே.' அவன் சொன்னான், அவனுடைய குரல் மெலிதாக இருந்தது. அந்த நிலா வெளிச்சத்தில் அவனுடைய தொண்டை வீங்கியிருந்தது தெரிந்தது. 'துப்பாக்கியை எடுக்க நீங்க வருவீங்கன்னு எனக்குத் தெரியும்.

இரண்டாக பிளக்காம இருக்கனும்னா எந்த தந்திரமும் பண்ணாதீங்க. அப்படியே உக்காருங்க."

நான் காயமடைந்த, கொசு கடித்த என் முகத்தை துடைத்துக் கொண்டேன். அப்படியே அந்த சுவருக்கு ஐந்தடி முன்னால் வரை போய் அப்படியே உட்கார்ந்தேன்.

இதற்கு முன்னால் அவனை ஏமாத்தியிருக்கிறேன். இப்போது மறுபடியும் ஏமாற்ற நேரம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், எனக்கு நேரமிருக்கிறதா?

நான் உட்கார்ந்தபோது, அவன் துப்பாக்கியை கீழிறக்கினான், அதை அப்படியே தன் தொடையில் வைத்தான். அவனது இடது கை அவன் தொண்டை மீது படவியது.

"என்னை ஏறக்குறைய கொன்னுட்டீங்க" அவன் சொன்னான்.

"நீ என்ன எதிர்பார்த்தே?"

"இந்த பாருங்க நேரத்தை வீணடிக்காதீங்க. சவண்டோலிற்கு டிமோட்டோவும் உங்க மனைவியும் ஓடிட்டாங்ககிறது தெரியும். அது என்னன்னு புரியுதா வீரரே?"

"நீ சொல்லியிருக்கியே நாம பிணம்தான்."

"அதுதான். நீங்க அவங்களை பார்த்தீங்களா?"

"நான் அவங்களை பார்த்தேன். அவளும் அவனும் நவீன ரோமியோ ஜூலியட் மாதிரி நடந்துக்கறாங்க."

அவன் என்னை முறைத்தான்.

"அந்த கதாபாத்திரங்கள் இளம் வயசிலேயே செத்துப்போனாங்க. இல்லேன்னா நான் படிச்சது எனக்கு மறந்து போச்சா?"

"அவங்க இரண்டு பேரும் தான்."

அவன் தொடர்ந்து என்னை முறைத்தான்.

"நான் உங்களோடு இருக்கேனான்னு எனக்குத் தெரியலை. வீரரே டிமோட்டோ உங்க மனைவியை திருடிட்டான்னு சொல்றீங்களா?"

"அது சரிதான், ஆனால் அது ஒரு தலைக் காதல் இல்ல."

அவன் யோசித்தபடியே தன் தொண்டையை தடவிக்கொண்டான்.

"உங்களுக்கு இன்னிக்கு நல்ல நாள் இல்லேன்னு நினைக்கிறேன். அப்படித்தானே?"

வருத்தபடுகிறேன் என்பதை அவன் பாணியில் சொல்லுகிறான்.

"சிகரெட் இருக்கா?" நான் கேட்டேன்.

அவன் ஒரு சிகரெட் பாக்கெட்டையும் வத்திப்பெட்டியையும் தூக்கி போட்டான். நான் பற்ற வைத்துவிட்டு திருப்பி அவனிடம் தூக்கி போட இருந்தபோது, அவன் சொன்னான், நீங்களே வெச்சுக்குங்க, என் தொண்டை இருக்கிற நிலையில் நான் மறுபடியும் சிகரெட் பிடிக்கிறதை யோசிக்க கூட முடியலை."

"நீ தேடிக்கிட்டே."

அவன் சூழ்ச்சியாக சிரித்தான்.

"நான் கடைசி நிமிஷம் வரைக்கும் முயற்சி பண்ணினேன். அவங்க எங்கயிருக்காங்க?"

"நீ கண்டுபிடிக்க முடியாத இடத்தில்!"

"எனக்கு கண்டுபிடிக்க வேண்டாம்." மறுபடியும் அவன் தன் தொண்டையை தொட்டான். "ஆனால் சவண்டோ அவங்களை கண்டு பிடிப்பார். அவர் என்னையும் உன்னையும் கூட பிடிப்பார்."

நான் எதுவும் சொல்லவில்லை. நான் முதலில் சவண்டோவை கண்டு பிடிப்பேன் என்று சொல்ல ஆசைப்பட்டதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன். ஆனால், அந்த மாதிரி பேச்சு ஏதாவது பலன் தருமா என்பது தெரியவில்லை.

ரேய்முண்டோ அந்த கைத்துப்பாக்கியை அந்த சுவரில் அவன் பக்கத்தில் வைத்திருந்ததைப் பார்த்தேன். தொண்டை வீங்கியிருந்தாலும், அவன் வேகமாக இருப்பான். அதனால் நான் குதிக்க முடியாது.

"அவங்க இங்கே வந்து நாம கண்டுபிடிக்கறதுக்கு அதிக நேரம் ஆகாது வீரரே." அவன் சொன்னான், "பிறகு ஒரு துப்பாக்கி குடு நடக்கும். பிறகு உங்களையும் என்னையும் தூக்கி கடல்ல போடு வாங்க. பிறகு அவங்க டிமோட்டோவையும் உங்க மனைவியையும் தேடி போவாங்க. மறுபடியும் ஒரு துப்பாக்கி குடு. பிறகு அவங்க

ரெண்டு பேரையும் கொண்டு போய் அந்த சதுப்பு நிலத்தில் போடுவாங்க.”

நான் அவனை பார்த்தேன். வியர்வையால அவன் முகம் பளிச்சிட்டது. சாவதற்கு காத்திருப்பவன் போல இருந்தான்.

“தன் சொந்த பிள்ளையையே சவண்டோ கொல்லுவார்னா சொல்றே?”

தன் பின் கையால் ரேய்முண்டோ தன் வாயை துடைத்துக் கொண்டான்.

“பண்ணித்தான் ஆகணும். அவங்க முகத்திலேயே மிதிச்சுட்டாங்கிற செய்தி பரவிடுச்சு. அப்படித்தான் இந்த ஆளுங்க பேசுவாங்க. தலைவனுடைய முகத்தை மிதிச்சுட்டு யாரும் பிழைச்சதில்ல. அவன் தலைவனுடைய பிள்ளையாக இருந்தாக்கூட. அந்த கிழவன் தலைவனாக இருக்கணும்னா, டிமோட்டோ போய்ச்சேர்ந்துதான் ஆகணும். அந்த கிழவன் தலைவனாகவே இருப்பார். அதில் எந்த தவறும் பண்ணாதே.”

“யாருக்கு தலைவன்? அந்த ஏராளமான விவசாயிகளுக்கா ? அது அவருக்கு அத்தனை முக்கியமா?”

ரேய்முண்டோ தயங்கியபடி தோளை ஆட்டினான்.

“உங்களுக்கு ஏன் தெரியக்கூடாது? இப்ப இந்த விளையாட்டில நான் இல்ல. சவண்டோ பெரிசா யோசிப்பார். பெரிய திட்டங்கள் போடுவார், பெரிய வாக்குறுதிகள் கொடுப்பார். அவர் பேசற இந்த விவசாயிகள் அவரை கடவுள் மாதிரி பார்க்கறாங்க. அதனால் கடவுளா இருக்க, அவர் கிட்ட பணம் இருக்கணும். அதாவது நீங்களும் நானும் கற்பனை பண்ண முடியாத அளவு பணம். அவருடைய சகோதரர் தான் அந்த சிவப்பு டிராகன் நிறுவனத்தை நடத்தறார். இந்த நிறுவனத்தில் ஏராளமாக பணம் இருக்கு. சவண்டோவுக்கு தேவை. காரணம் வெனிகுலாவில இருக்கிற சூதாட்ட விடுதிகளையும், போதை பொருள் வியாபாரமும் அவங்க கட்டுப்பாட்டில்தான் இருக்கு. அங்குதான் பெரிய பணமே இருக்கு. டோனி சவண்டோ, அவருடைய சகோதரருக்கு குடல்ல புற்றுநோய். அவர் இன்னும் இரண்டு வாரத்துக்கு மேலே உயிரோடு இருக்க மாட்டார். அது அப்படின்னா, டயஸ், அவருடைய பிள்ளை ரொம்ப சாமார்த்தியசாலி. அவருடைய வாரிசு. அவன் உயிரோடு

இருக்கிறவரையில், சவண்டோ சிவப்பு டிராகன் நிறுவனத்தைக் கைப்பற்றவே முடியாது. டயஸை போட்டுத் தள்ளுவதைவிட வேறு எதுவுமே எளிமையா யோசிக்க முடியாது. அந்த கிழவன் சொல்லணும். நான் செய்யணும். ஆனால், அது அப்படி நடக்காது. காரணம் ஒரு கால் மில்லியன் மக்கள், பாமர, பட்டினிகிடக்கிற விவசாயிங்க அவரை கடவுளா பாக்கறாங்க. அவருமே தன்னை கடவுளா நினைக்கிறதனால், அவர் கையில் ரத்தக் கறை படிஞ்சிருக்குன்னு காட்டிக்க விரும்பலை. மூத்தவர்கள்ன்னு சொல்ற ஒரு பத்து பேர்தான் லிட்டில் பிரதர்ஸ் நிறுவனத்தினுடைய நிர்வாகத்தை கவனிச்சுக்கறாங்க. அவங்கள கண்டா சவண்டோவுக்கு பயம். அவங்க கிட்ட அதிகாரம் இருக்கும் அவங்க ஒண்ணா சேர்ந்தா, சவண்டோவுக்கு ஓய்வு கொடுத்திடலாம். இந்த ஆட்கள் கொலை செய்யற அளவுக்கு போகமாட்டாங்க. ஆனால் பழி உணர்ச்சியை விடமாட்டாங்க. அது அவங்க பாரம்பரியத்தில் ஒண்ணு." ரேய்முண்டோ கடலைப் பார்த்தபடி நிறுத்தினான், பிறகு தொடர்ந்தான் 'அதனால் இந்த கிழவனுடைய பிரச்சினையே எப்படி டயஸை அப்புறப்படுத்தறதுங்கிறதுதான். டயஸ் அங்கில்லேன்னா, சிவப்பு டிராகன்கிறது ஒரு பருமனான, தலையில்லாத ஒரு உடல். கிழவன் அதை அடைஞ்சு அந்த தலையில்லாத உடல்ல போய் ஒரு தலையை சொருக வேண்டியதுதான். அங்கிருக்கிற பணத்தை எடுத்து தன்னுடைய வாக்குறுதிகளை காப்பாற்ற. அதனாலதான் அவருக்கு டயஸை அப்புறப்படுத்துகிற எண்ணமே வந்தது. பிறகு டிமோட்டோ அவருடைய வாரிசை அதன் தலைமை தீவிரமாக யோசிப்பாங்க. என்ன பண்ணணும்னு டிமோட்டோவுக்கு சொல்லியாச்சு. என்ன பண்ணணும்னு சவண்டோ யாருக்காவது சொன்னா, அவங்க அதை செய்வாங்க. அதனால் சவண்டோ ஒரு பெண்ணை பிடிச்சார். டிமோட்டோ அவளை கூட்டிக்கிட்டு சுத்தினான். அதன் மூலமா மூத்தவங்களுக்கு அவன் அவளை காதலிக்கிறாங்கிற தகவலை சொல்லியாச்சு. ஆனால், டிமோட்டோ அந்த பெண்ணை பிடிக்கவே யில்லை. ஆனால் அவனுக்கு சொல்லப்பட்டதை அவன் செய்தான். இந்த பின்னணியை தெளிவுபடுத்தின பிறகு, அந்தப் பெண்ணுக்கு கடும் விஷத்தையோ எதையோ கொடுத்து அது அந்த பெண்ணை கொன்னுடுச்சு. ஆனால் அவள் சாகறதுக்கு முன்னாடி கார்லோ அவள் முகத்தில் இந்த சிவப்பு டிராகன் முத்திரையை பதிச்சான். அது அந்த கிழவனுடைய சகோதரன் கிட்டேயிருந்து திருடினது. சவண்டோ மூத்தவங்கள கூப்பிட்டு அந்தப் பெண்ணுடைய உடலை காட்டினார்.

அவங்க கிட்ட டயஸ்தான் அந்த பெண்ணை கற்பழிச்ச இந்த முத்திரையை குத்தி டிமோட்டோவிற்கு சவால் விட்டிருக்கிறதா சொன்னார். மூத்தவங்க இதுக்காக ரொம்ப வருத்தப்பட்டாங்க. அவங்க டிமோட்டோ டயஸை கொல்லணும்னு சொன்னாங்க. சவண்டோ ஜாடை காட்டினா போதும், டயஸ் செத்துப்போயிடுவான். ஆனால், அது கொலையாயிடும். ஆனால் டிமோட்டோ செய்தா அது நியாயமாயிடும். அதனால சவண்டோ ஒரு காட்சி ஏற்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அவரால டிமோட்டோவை வற்புறுத்தி டயஸை கொல்ல வைக்க முடியாதுங்கிறது தெரியும். டிமோட்டோ ஒரு அளவுக்குத்தான் ஆமாம் சாமி போடுவான். ஆனால், கொலைன்னுதும் தடுத்திட்டான். அதனாலதான் உங்களை ஈடுபடுத்தினாங்க. நான் உள்ளே வந்தேன். இப்ப டிமோட்டோ காரியத்தை ஒடிப்போய் கெடுத்திட்டான். அது அவரை பிரச்சினையில் தள்ளிடுச்சு. இப்ப மூத்தவங்களுக்கு அவன் என்ன பண்ணினான்னு தெரிஞ்சுபோச்சு. அவங்க கையை விரிச்சுட்டாங்க. சவண்டோ தலைவனாக இருக்கணும்னா அவரும் கையை விரிக்கணும். அதனால டயஸுக்கு இப்ப ஒரு மறுபிறவி கிடைச்சிருக்கு. இப்ப டிமோட்டோ மேலே குறி வெச்சிருக்காங்க. அப்புறமா, டயஸை அப்புறப்படுத்த அவர் வேறு திட்டம் போடுவார். அவர்கிட்ட எப்பவும் இந்த மாதிரி நிறைய திட்டங்கள் இருக்கும். அதனால இப்ப சவண்டோவுடைய ஆளுங்க டிமோட்டோ பின்னாடி இருக்காங்க. அவங்க உங்கள் மனைவியையும், உங்களையும் என்னையும் தூக்கிடுவாங்க. காரணம் நமக்கு நிறைய ரகசியங்கள் தெரியும். நாமெல்லாம் பிணங்கள். அதுல எந்த தவறும் பண்ணாதீங்க வீரரே. வார்த்தை பரவிடுச்சு."

"சவண்டோவே செத்துப்போயிட்டா என்ன ஆகும்?" "நான் கேட்டேன், சிகரெட் சாம்பலை இருட்டில் தட்டியபடி கேட்டான்."

"அவர் சாகவே மாட்டார். அவர் கடைசிவரைக்கும் இருக்கிறபடி வளர்ந்திருக்கார்."

"ஆனால், ஒரு வேளை அவர் செத்துட்டார்னா, என்ன ஆகும்?"

ரேய்முண்டோ இறுகினான். அவனுக்கு புரிந்துவிட்டது.

"டிமோட்டோ எடுத்துக்குவான். விவசாயிகளுக்கு நல்லது நடக்காது. ஆனால், அவன் பிழைச்சுக்குவான். ஆனால், சவண்டோ சாகவே மாட்டார்."

நான் இன்னோரு சிகரெட்டை பற்ற வைத்தேன்.

“அவர் போயிட்டா நல்லாயிருக்கும்னு நினைக்கிறேன்.”

நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டோம்.

“அதை செய்ய முடியாது, வீரரே” ரேய்முண்டோ சொன்னான், தன் தலையை ஆட்டியபடி.

“சிவப்பு விளக்கு மேலே போயிடுச்சு. இதைத்தான் சவண்டோ முதல்ல யோசிப்பார். அவருக்கு இந்த திட்டம் தோல்வின்னு தெரிஞ்சுபோயிடுச்சு. இப்ப அவரை சுத்தி அவருடைய பாதுகாவலர்கள் இருப்பாங்க. இதுக்காக பயிற்சி எடுத்த ஆளுங்க. அதனால் அந்த எண்ணத்தை மனசிலேருந்து தூக்கிடுங்க.”

“நீ இதில சேர விரும்பறீயா?” நான் கேட்டேன். “இல்லேன்ன நீ நழுவிப்போய், பலியாகிறதுக்கு இங்கேயே காத்திருக்க போறீயா?”

“நீங்க என்ன பண்ணீங்கன்னு உங்களுக்கே தெரியலை வீரரே.”

“முயற்சி பன்றதுக்கான தைரியம் கூட உங்கிட்ட இல்லையா ? இதில நாம என்ன இழக்கப்போறோம்?”

அவன் தயங்கினான்.

“நான் என்ன பண்ணனும்?”

“நான் இந்த ஆளை கொல்ல போறேன்.” நான் சொன்னேன் “அவர் வாக்குறுதிகளோடு என் வாழ்க்கையில் வந்தார். இப்ப நீ சொல்றே அவர் என் மனைவியையும் என்னையும் கொல்ல போறதாக, சரி, நான் உன்னை நம்பறேன். அவர் எனக்கு முத்திரை குத்தினார்.” நான் என் விரல்களை என் சட்டையை திறந்து என் மார்பிலிருந்த வடுவை உணர்ந்தேன். “யாருமே இவரை கடவுளா நினைக்க முடியாது. இப்படித்தான் அவர் நடந்துக்க போறார்ன்னா அவர் வறுமையில் வாடற எத்தனை விவசாயிகளுக்கு அவர் அப்பாவா இருந்தா எனக்கு என்ன? அவர் என்ன மாதிரி மிருகன்னு தெரிஞ்சா இந்த விவசாயிகள் அவரை மதிக்கவே மாட்டாங்க. பாரம்பரியத்தை பத்தி நிறைய பேசறாங்க. சரி, எனக்கும் தான் பாரம்பரியம் இருக்கு. எனக்கு யாரும் முத்திரை குத்தி இப்படி மிரட்டிட்டு அப்படியே போயிட முடியாது அவர் என்னை ஒரு தொழில்நீதியானகொலைகாரன்னு சொன்னார். நான் அப்படித்தான் நான் எழுந்தேன். “நான் செத்துப்போவேன்னு நீ சொல்றே. ஆனால் நான்

சொல்றேன் எனக்கு முன்னாடி சவண்டோ செத்துப்போவார். நான் அவரை கொல்ல போறேன்."

ரேய்முண்டோ தலையை ஆட்டினான்.

"நீங்க சொலறதையெல்லாம் கேட்டுக்கிறேன், வீரரே. ஆனால் நீங்க அவரை கொல்ல மாட்டீங்க. அவர் சரியான அமைப்போடு இருக்கார். உயஸை கொல்றதுங்கிறது ஒரு குழந்தை விளையாட்டு. ஆனால், சவண்டோவை சுடறது அப்படியில்ல."

நான் அந்த மொட்டை மாடிக்கு குறுக்கே நடந்து போய் நான் துப்பாக்கியை விட்ட இடத்திற்கு போய் அதை எடுத்துக் கொண்டேன்.

"நான் சொல்றதை கேளுங்க வீரரே." ரேய்முண்டோ தொடர்ந்தான். "அவர் எச்சரிக்கையாக இருக்கும்போது யாருக்குமே அவரை கொல்ல முடியுங்கிற நம்பிக்கை வராது. இப்ப அவர் ரொம்ப எச்சரிகையாக இருக்கார். அவர் தன் காலத்தை மீறி யோசிக்கிறார். நீங்க அவர் பின்னாடி போவீங்கங்கறதை அவர் யோசிக்காம இருந்திருப்பார்ன்னு நீங்க நினைக்கிறீங்களா? இப்ப இந்த ஏற்பாடு தோத்துப்போச்சுன்னு அவருக்கு தெரியும். அவருக்கு டிமோட்டோ உங்க மனைவி கூட ஓடிட்டாங்கிறதும் தெரியும். அவர் ரொம்ப புத்திசாலி. நீங்க அவருடைய ரத்தத்திற்காக அலைவீங்கங்கிறதும் அவருக்கு தெரியும். அவர் இத்தனை நாள் எப்படியிருந்தார்ன்னு நீங்க நினைக்கிறீங்க?"

காரணம் அவர் அதிர்ஷ்டசாலி. அவன் அந்த சுவற்றில் வைத்திருந்த சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்துக்கொண்டேன். "இதை என்னை கொல்ல போகுது. ஆனால், பிடிக்கலைன்னா, என்னுடைய தொண்டை கீழ விழந்துடும். நெடுநாள் புற்றுநோயில் இருந்தவன் மாதிரி இருமினான். அந்த புகை அவனுடைய புண்ணான தொண்டைக்குள் போனபோது, சபித்தபடி சிகரெட்டை தூக்கியெறிந்தான். "அப்படித் தான் நீங்களும், நானும் போவோம், வீரரே. இந்த செத்துப்போன சிகரெட் துண்டு மாதிரி." ஒரு கணம் காத்திருந்து இருமிவிட்டு தொடர்ந்தான். "நீங்க அவர் பின்னால் வருவீங்கங்கிறது அவருக்கு தெரியும். அவர் மனிதர்களை எடை போடுகிற நீதிபதி. நான் ஒரு பதினைந்து வயது சிறுவனாக இருக்கிற காலத்திலேருந்து அவர்கிட்ட வேலை பாக்கறேன். அவர் மனிதர்களை எடை போடறதில் கில்லாடி, அதனால் நீங்க அவர் பின்னால் ஒரு திட்டத்தோடு இருப்பீங்கங்கிறது

அவருக்கு தெரியும். ஆனால், அவர் கிட்ட பயிற்சி பெற்ற ஒரு அமைப்பு இருக்கு உங்களை மாதிரி ஆளுங்களை சமாளிக்க. அவர் அந்த இம்பீரியல் ஹோட்டல்ல அந்த ஆடம்பரமான சூட்டில இருக்கார். அவருக்கு அங்கு இருக்க பிடிக்கும். அங்கிருக்கிற ஆளுங்க அவருக்கு மண்டியிடுவாங்க. அவரை பார்த்தவுடனே தரையில் விழுந்து கும்பிடுவாங்க. அது அவருக்கு ரொம்ப பிடிக்கும். அதனால் உங்களை மாதிரி ஒரு சாதாரணா ஆள் அவரை அப்புறப்படுத்த முடியாது. ஆனால், ஆபத்தான பகுதிகள் அவருக்கு தெரியும்." அவன் ஏளனமாக சிரித்தான். "அவர் அந்த பால்கனியில் உட்காரும்போது சுடலாம்ங்கிறதுதானே உங்க திட்டம்? உங்க திட்டமே அங்க எதிர்க்க இருக்கிற அந்த அபார்ட்மெண்டிலிருந்து அவரை சுடறதுதானே?"

"அப்படித்தான் அவரை சுடப்போறேன்" நான்சொன்னேன், விரக்தியில் ரேய்முண்டோ தன் கைகளை தூக்கினான்.

"அவர் அதை கற்பனை பண்ணியிருக்க மாட்டார்ன்னு நினைக்கிறீங்களா? அவர் எல்லாத்தையும் யோசிப்பார்."

"நான் அங்கிருந்து அவரை கொல்வேன்."

"நீங்க ரொம்ப சத்தம் போடறீங்க." ரேய்முண்டோ கோபத்தோடு சொன்னான். "இதுக்குள்ள, அந்த அபார்ட்மெண்ட்டை சுத்தி அவருடைய சட்டை பொத்தான் மாதிரி அவருக்கு நெருக்கமாக இருக்கிற ஆளுங்க போய் உக்காந்திருப்பாங்க. நீங்க அதுக்கு நூறு அடி தூரம் வரைக்கும் கூட போக முடியாது! அந்த ஒரு இடத்திலேருந்துதான் அவரை வீழ்த்த முடியும். அதனால் அந்த இடத்தை ரொம்ப பாதுகாப்பான இடமா மாத்தியிருப்பாங்க!"

நான் துப்பாக்கியை ஒரு கையிலிருந்து இன்னொரு கைக்கு தூக்கிப் போட்டேன்

"அது ரொம்ப பாதுகாப்பான இடமா இருக்கிறதனால்தான். அந்த ஒரு இடத்திலேருந்துதான் நான் அவரை அடைய முடியும்." நான் சொன்னேன்.

ரேய்முண்டோ என்னை முறைத்தான்.

"அவர் உறுதியாக இருக்கிறதால, அவருடைய ஆட்களும் அந்த இடம் பாதுகாப்பா இருக்கும்னு நினைக்கிறதனால அது பாதுகாப்

பில்லாம போயிடுது." நான் சொன்னேன் "அவங்க அந்த இடம் நிச்சயமாக பாதுகாப்பாக இருக்கும்னு நினைக்கிறதனால அவங்க செயல் வேறு எங்காவது நடக்கும்னு எதிர்பார்ப்பாங்க. அந்த இடத்திற்கு இருபது அடுக்குகள். ஒவ்வொரு தளத்திலேயும் பதினைந்து அறைகள். ஒவ்வொரு அறையும் காலியாத்தான் இருக்கு. அது எனக்கு முந்நூறு மறைவிடங்களை கொடுக்குது. அது தவிர அங்கிருக்கிற வராந்தாக்கள். எத்தனை பேர் இந்த அபார்ட்மெண்டில இருப்பாங்கன்னு நினைக்கிறே? ஒரு யூகத்துக்கு சொன்னா, ஒரு பத்துபேர் துப்பாக்கியோடு எச்சரிக்கையா. அவங்க எங்கிருப்பாங்க? ஐந்து பேர் வாசல்ல இருப்பாங்க. ஒரு இரண்டு பேர் லிப்ட் இருக்கிற பக்கம். ஒரு இரண்டு பேர் மேல் தளத்தில அதாவது ஹோட்டலை பார்க்கற இடத்தில. வர்றவன் எச்சரிக்கையானவன்னு தெரிஞ்சதும், அவங்க ஒரு மூணு நாலு மணி நேரத்துக்கு பிறகு அவங்களுடைய எச்சரிக்கையுணர்வு போயிடும். அது ராணுவ பாதுகாப்பை விட வித்தியாசமாக இருக்காது. அவங்க எப்படி நடந்துப்பாங்கங்கறது எனக்கு தெரியும். நான் அந்த இடத்தை போய் பார்க்க போறேன். நீ எங்கூட வரணுமா?"

அவன் அந்த சுவற்றிலேயே வெகு நேரம் உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு எழுந்தான்.

"இதில நான் இழக்க என்ன இருக்கு? இன்னமும் உங்களுக்கு கிறுக்குதான்னு நான் நினைக்கிறேன். ஆனால், இங்க ஒரு குண்டுக்காக காத்திருக்கிறதை விட எதுவுமே பரவாயில்லைதான்."

"உங்க கிட்ட பணம் இருக்கா?"

அவன் தலையில் ஒரு பக்கத்தில் தட்டிக்கொண்டான்.

"என் அறையில் ஒரு இரண்டு நூறு இருக்கும்னு நினைக்கிறேன்."

"அது போதும்."

அவன் அந்த கதவருகே போனபோது, நான் அவன் கையை பிடித்தேன்.

"நீ துப்பாக்கியை எடுத்துக்கோ, நான் முதல்ல போறேன். நீ இங்கு காத்திரு. நான் உன்னை கூப்பிடறேன்."

அந்த நிலா வெளிச்சத்தில் அவன் கண்கள் விரிவதை நான் பார்த்தேன்.

“அவங்க ஏற்கெனவே இங்கு வந்திருப்பாங்கன்னு நினைக்கிறீங்களா?” அவன் குரல் அசௌகரியமாக முணுமுணுத்தது.

“வந்திருக்கலாம். இப்போதிலிருந்து நான் எந்த வாய்ப்பையும் எடுத்துக்க போறதில்லே. உன்துப்பாக்கியை கொடு.”

அவன் தயங்கினான். பிறகு அவன் அந்த தானியங்கியை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்தான். நான் அவனிடம் பெரிய துப்பாக்கியை கொடுத்தபோது.

நான் அந்த கதவருகே போய் கவனித்தேன், பிறகு துப்பாக்கியை என் கையில் பிடித்தபடி, நான் அப்படியே அந்த இருட்டுக்குள் போனேன். நான் எதையும் கேட்கவில்லை. எதுவுமே நடக்கவில்லை. நான் அந்த முழு வீட்டையும் சுற்றி வந்தேன். ஒரு நிழலைப் போல நடந்தேன். பிறகு நானும் ரேய்முண்டோவும்தான் இருக்கிறோம் என்பதை உறுதி படுத்திக்கொண்டோம். நான் அந்த ஏணியின் அடியில் போய் அவனை கூப்பிட்டேன்.

அவன் கீழே வந்தான். நான் அவனிடமிருந்து துப்பாக்கியை வாங்கிக்கொண்டேன்.

“பணத்தையும் ஒரு சூட்கேஸையும் எடுத்துக்கிட்டு வா. நான் சொன்னேன், நாம் ஒரு ஹோட்டலுக்கு போகவேண்டியிருக்கும்.”

பத்து நிமிடங்கள் கழித்து நாங்கள் பாரடைஸ் ஹோட்டலை நோக்கி கிளம்பினோம்.

* * *

பாம் கோர்ட் ஹோட்டலின் இரவு காவலன் ஒரு வயதான நீக்ரோ. அவன் அந்த வரவேற்பறை மேஜைக்கு முன்னால் நன்றாக தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு பின்னாலிருந்த கடிகாரம் 02.22 என்று காட்டியது.

எங்களுக்கு கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டமிருந்தது. நாங்கள் பாரடைஸ் நகரத்திற்கு ஒரு காரில் வந்தபோது அதிலிருந்த ஒரு பை முழுவதும் கால்ஃப் விளையாட்டு கருவிகள். நான்தான் காரை ஓட்டினேன். ரேய்முண்டோ ஜன்னலில் தலையை விட்டு பார்த்துக் கொண்டே வந்தான்.

அந்த கார், சாப்பிட்டுக்கொண்டே நடனமாடக்கூடிய இடத்தினருகே நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. பாரடைஸ் நகரம் போகிற நெடுஞ்சாலை! அது.

“அதை எடு” நான் சொன்னேன்.

ரேய்முண்டோ என் யோசனையை புரிந்துகொண்டான். அவன் என் வோக்ஸ்வாகனை விட்டு இறங்கினான். அந்த கோல்ஃப் பையை எடுத்தான். அதிலிருந்து கருவிகளை பின் சீட்டில் போட்டான். பிறகு எங்கள் காருக்கு பத்து வினாடியில் வந்தான்.

அதனால் நாங்கள் பாம் கோர்ட் ஹோட்டலுக்கு ஒரு வெஸ்டன் & லீஸ் துப்பாக்கியை ஒரு கோல்ஃப் பையில் போட்டபடி, ஒரு காலியான குட்கேஸ், ஒரு இரண்டு மதிப்பிற்குரிய நபர்கள் விடுமுறைக்கு வந்ததைப் போல.

அந்த வயதான நீக்ரோ முழித்து எங்களைப் பார்த்து விழித்தான். சிறிது நேரம் அந்தப் பதிவேட்டில் தள்ளாடிவிட்டு, அவன் எங்களுக்கு இரட்டை படுக்கையுடன் கூடிய ஒரு இருவர் அறையை இரண்டாவது மாடியில் ஒதுக்கினான். டோனி பிராங்கனி, ஹார்ப்ரெவாட்டர் என்கிற பெயரில் பதிவு செய்து கொண்டோம். எவ்வளவு நாளிருப்போம் என்பது தெரியாது என்றோம். ஆனால், அவன் அதைப் பற்றி கவலைப்படதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு சத்தம் போடும் லிப்டில் எங்களை அழைத்துப்போனான். ஒரு கதவைத் திறந்து ஒரு அழுக்கான அறையை காட்டினான். அவன் அந்த குட்கேசையும் அந்த கோல்ஃப் பையையும் எடுத்துக்கொள்ள முயன்றான். ஆனால், நான் என் சதைகளுக்கு கொஞ்சம் பயிற்சி கொடுத்து கொண்டிருப்பதாக சொன்னவுடன், அவன் எங்களுக்கு ஒரு அசட்டு சிரிப்பை உதிரித்தான். அவனுக்கு கொடுக்கப் போகிற டிப்ஸை நான் தரப்போவதில்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டமாதிரி. அங்கிருந்த குழாய்கள் வேலை செய்கிறது என்பதை அவன் உறுதி செய்து கொண்டு கிளம்பும்போது ஒரு டாலரை வாங்கிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு போனான்.

நான் கட்டிலில் உட்கார்ந்தேன். அங்கிருந்த ஒரு கைப்பிடி வைத்த நாற்காலியில் ரேய்முண்டோ உட்கார்ந்தான்.

இந்த ஹோட்டலுக்கு வருவதற்கு முன் நாங்கள் இம்பீரியல் ஹோட்டலையும், அந்த பாதி கட்டி முடிக்கப்பட்ட அந்த அபார்ட் மெண்டையும் கடந்து வந்தோம். எங்களுக்கு அதிர்ஷ்டமிருந்ததால்

அந்தப் பகுதியில் இரவு போக்குவரத்து அதிகமிருந்தது. அதனால் யாருடைய கவனத்தையும் கவராமல் எங்களால் அங்கே ஊர்ந்து வர முடிந்தது. அந்த அபார்ட்மெண்ட் வாசலில் போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்தே விட்டது. என்னால் அந்தக் கட்டடத்தை நன்கு பார்க்க முடிந்தது. ராணுவ பயிற்சியின் ஒரு பகுதியே ஒரு இடத்தைப் பார்த்து புரிந்து கொள்வதுதான். ரேய்முண்டோ பார்த்ததை விட நான் அதிகம் பார்த்தேன். நான் போகப்போகும் இடத்தை பற்றி தெரிந்து கொள்வதற்காக அவனை கார் ஓட்டச்சொன்னேன்.

அந்த அபார்ட்மெண்ட்டின் நுழைவு வாயிலுக்கருகே இருந்த பிளாட்பாரத்தினருகே நிறைய கார்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. நாங்கள் ஊர்ந்தபோது அங்கிருந்த ஒரு ப்யூக் காரில் இரண்டு பேர் உட்கார்ந்திருந்ததை நான் பார்த்தேன். இருட்டிலிருந்த அந்த நுழைவு வாயிலருகே யாருமேயில்லை. அந்தக் கட்டடத்தின் இடது புறம் ஒரு க்ரேன் இருந்தது. அதனுடைய நீளமான இரும்பு கரம் மேல் மாடி வரை நீண்டது. அதனுடைய கால்கள் ஒரு காலியான இடத்திலிருந்தது. அதில் புதர்கள் நிறைய இருந்தன. இன்னொரு அபார்ட்மெண்ட் வரப்போகிறது என்கிற ஒரு அறிவிப்பு பலகையுமிருந்தது.

"இதை எப்படி பாக்கிறீங்க, வீரரே?" ரேய்முண்டோ கேட்டான்.

"நான் அந்த க்ரேனில் ஏறுவேன்."

அவன் என்னை முறைத்தான்.

"நீங்க அதை பண்ணக்கூடாது. அது இருபது அடுக்கு உயரமிருக்கிறது."

"அப்படித்தான் நான் செய்யப்போறேன். அதுதான் ஒரே வழி."

"சவண்டோவுடைய ஆளுங்க அதைப் பத்தி யோசிச்சிருக்க மாட்டாங்கன்னு நினைக்கிறீங்களா?"

'நிச்சயமா. அவங்க என்ன பண்ணுவாங்க? அவங்க ஒருத்தனையோ அல்லது இரண்டு பேரையோ அந்த காலி நிலத்தில நிக்க வெச்ச யாரும் அதில ஏறாதபடி பார்த்துப்பாங்க.'" நான் அவனை தீவிரமாக பார்த்தேன். "நீயும் நானும் அவங்களைக் கவனிச்சப்போம், பிறகு நான் மேலே போறேன்."

"அது ஒரு கனவு வீரரே. நீங்க அதில மேலே ஏறவே முடியாது."

“நான் இப்ப படுக்க போறேன். நாளைக்கு நாம அதை பண்ணுவோம். அதுக்குள்ள அந்தக் காவலர்களுக்கு கொஞ்சம் அலுப்பு வந்திருக்கும். அது ஒரு தந்திரமானது. ஆனால் அதை பண்ணலாம்.

நாங்கள் ஹோட்டலுக்கு வந்தபோது, நான் துணிகளை களைந்து விட்டு குளித்தேன். ரேய்முண்டோ குளித்துவிட்டு வருவதற்குள் நான் தூங்கிப்போனேன்.

ஒரு ஆபத்தான செய்கையில் இறங்குவதற்கு முன்னால் நான் இப்படி ஒய்வெடுப்பது வழக்கம். என்னுடைய ராணுவ காலத்திலிருந்து நான் தூங்க பழகிக்கொண்டேன். எனக்கு நாளைக்கு நாள் முழுவதுமிருக்கிறது. நாளை இரவு என்ன செய்யலாமென்று யோசிக்க. இப்போது தூங்குகிற சமயம்.

ரேய்முண்டோ என்னை உலுக்கியபோதுதான் நான் அசைந்து எழுந்தேன். காலை சூரியன் அந்த ஹோட்டலின் ஜன்னலிலிருந்து வந்து என் கண்களைக் கூச வைத்தது.

“எழுந்திருங்க, இதைக் கேளுங்க!” ரேய்முண்டோ சொன்னான். அவன் குரலிலிருந்த ஒரு தொனி என்னை முழுமையாக விழிக்க வைத்தது.

படுக்கைக்குப் பக்கத்திலிருந்த மேஜையிலிருந்த ரேடியோவில் ஒரு குரல் ஒலித்தது.

“திரு பில் ஹார்ட்லி என்பவர் தான் அந்த கொலையை பார்த்ததாகச் சொன்னார்.” அந்தக் குரல் சொன்னது. “பிணத்தை பார்த்ததாக திரு பில் ஹார்ட்லி சொன்னதும் போலீஸ் அவருடன் சேர்ந்தபோது அந்த பிணங்கள் காணாமல் போயிருந்ததாம். அங்கு நடந்த துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு எந்த வித தடயமும் இல்லை. போலீஸ் தங்கள் விசாரணையை தொடர்கிறது என்றாலும் தலைமை போலீஸ் அதிகார் டெரல் இது ஒரு வதந்தியாக கூட இருக்கலாம். இப்போது திரு பில் ஹார்ட்லி எங்களுடன் இருக்கிறார்.”

“திரு ஹார்ட்லீ, நீங்கள் ஒரு பறவைகளை வேடிக்கை பார்க்கிறவர். நீங்கள் அடிக்கடி அந்த சிபரஸ் சதுப்பு நிலத்துக்கு போவீங்க. காலையில் காட்டு வாழ்க்கையை பார்க்க. அது சரிதானே?”

ஒரு ஆழ்ந்த குரல் சொன்னது “ஆமாம், நான் போலீஸ் சொல்றதைப் பத்தி கவலைப்படலை. நான் கொலை நடந்ததைப் பார்த்தேன். நான்

ஒரு மரத்து மேலிருந்து கிளாஸ் வழியாக பார்த்துக்கிட்டிருந்தேன். அப்போதான் அந்த இரண்டு பேரையும் பார்த்தேன்.”

“ஒரு நிமிடம் திரு ஹார்ட்லீ, நீங்க பார்த்த அந்த இரண்டு பேரைப் பத்தி கொஞ்சம் விளக்க முடியுமா?”

“ஏன் நிச்சயமா, நான் போலீஸ் கிட்ட சொன்னேன், ஒரு ஆளும் ஒரு பெண்ணும் இருந்தாங்க. அந்த ஆள் ரொம்ப உயரம். அவன் எனக்கு ஒரு ஏழு அடி இருந்த மாதிரி தெரிந்தான். ஒல்லியா, அடர்த்தியா, ஒரு கறுப்பு கலர் டிராயர் போட்டிருந்தான். அந்தப் பொண்ணு அழகா இருந்தார். அவள் ஒரு வெள்ளை பிராவும், வெள்ளை சட்டையும் போட்டிருந்தா. நான் குறிப்பிடும்படியாக பார்த்தது என்னன்னா அந்த பெண்ணுடைய தலைமுடி நல்லா வெட்டப்பட்டிருந்தது ஒரு பையனுடையதைப் போல. இந்த இரண்டு பேரும் கடற்கரையிலிருந்து வந்துக்கிட்டிருந்தாங்க. அவன் அவள் கையை பிடிச்சிருந்தான். அவளை இழுத்துக்கிட்டு வர்ற மாதிரி...”

“திரு ஹார்ட்லீ நீங்க அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் எவ்வளவு தூரத்தில இருந்தீங்க?”

“எவ்வளவு தூரம்? ஒரு ஐநூறு அடி. கொஞ்சம் அதிகமாகவும் இருக்கலாம். எங்கிட்ட ரொம்ப சக்தி வாய்ந்த பைனாகுலர் இருக்கு.”

“அவங்க பீச்சிலிருந்து ஒடிக்கிட்டிருந்தாங்க. அவங்க யாருக்காகவோ ஓடறாங்கங்கற எண்ணம் உங்களுக்கு வந்ததா?”

“நிச்சயமா அப்படித்தான் நினைச்சேன். அவங்க பயந்து போனமாதிரி இருந்தாங்க. அவங்க ஒடிக்கிட்டிருந்தாங்க.”

“அப்புறம் என்ன ஆச்சு, திரு ஹார்ட்லீ?”

“அவங்கள சுட்டுட்டாங்க. இரண்டு குண்டுதான். முதல் குண்டு அந்த பெண்ணை தாக்கிச்சு. அது சரியா தலையில பட்டுது. அவள் அப்படியே சுருண்டு அந்த மணல்ல உருண்டா. அந்த ஆள் அப்படியே மண்டியிட்டு அவளுக்கு பின்னாடி போனான். அப்பதான் இரண்டாவது குண்டு. அவருக்கு தலையிலதான் குண்டு. நான் ரத்தம் தெளிப்பதை பார்த்தேன். அவன் அப்படியே முகம் கவிழ அந்தப் பெண்ணின் மீது விழுந்தார். அதை பார்க்கறதே கொடூரம்.”

“நீங்க என்ன பண்ணீங்க திரு ஹார்ட்ஸ்? நீங்க அந்தக் கொலை காரனை பார்க்கலியா?”

“இல்ல. நான் அவனை பார்க்கலை. ஆனால் அந்தத் துப்பாக்கி யிலிருந்து வந்த சத்தத்தை வெச்சு அவன் என்னை விட ரொம்ப தூரம் இருந்திருக்க முடியாது. நான் பயந்துபோய் அதிர்ச்சியாயிட்டேன் நீங்களே யூகித்திருக்கலாம். அலைகள் வேற வேகமாக வந்திக்கிட்டிருந்தது. ஒரு ஐந்து அல்லது ஆறு நிமிடத்திற்குப் பிறகு நான் மரத்திலிருந்து கீழே இறங்கினேன். நான் ஒரு போனை அடையறதுக்கு ஒரு அரை மணி ஆச்சு. நான் போலீஸை கூப்பிட்டேன். அவங்களும் வேகமாக வந்தாங்க. அந்த இரண்டு பேரும் சுடப்பட்ட இடத்துக்கு கூட்டிக்கிட்டு போனேன். ஆனால், அதுக்குள்ள அலைகள் உள்ள வந்திருந்தது. அங்கே எந்த உடல்களும் இல்ல. எந்த கால்தடயமும் இல்ல. எதுவுமே இல்ல. போலீஸ் நான் ஒரு பைத்தியம்னு நினைக்கிறாங்க.”

நான் ரேடியோவை அணைத்தேன்.

ரேய்முண்டோ மெதுவாக சொன்னான். “நான் உங்களை எச்சரித் தேன், வீரரே.. நான் ரொம்ப வருத்தப்படறேன்.”

ஒரு குளிர்ந்த வியர்வை என் முகத்தில் வழிவதை உனர்ந்தேன், அதை என் விரல்களால் துடைத்தேன்.

“எப்படியோ நான் அவளை இழந்துட்டேன்.” நான் சொன்னேன்.

நான் லூஸியை நினைத்தேன். அவள் சந்தோஷமாக இருக்கும்போது அவளுடைய சிரிப்பு. அவளுடைய பின்னசைவு, அவளுடைய சுருக்கம், அவளுடைய சுலபமாக பயமுறுத்தும் கண்கள். ஆமாம், நான் எல்லா விதத்திலும் அவளை இழந்துவிட்டேன். அவள் இந்த உயரமான பொட்டையை பிடித்துக் கொண்டாள். அவர்கள் இருவரும் ஒரே மாதிரி நினைப்பதாக சொன்னாள். அவர்களைப் பற்றி நினைக்கும்போது, அவர்கள் இருவரும் நல்ல ஜோடியாக அமைந்திருப்பார்கள், அவளையும் என்னையும் விட.

நான் அப்படியே படுக்கையில் படுத்து விட்டத்தைப் பார்த்தேன்.

“அவங்கள் காபி அனுப்பச்சொல்லு.” நான் சொல்லிவிட்டு கண்களை மூடினேன்.

பிரகாசமான கண்களுடன் ஒரு கறுப்பு பையன் ஒரு டிரேயில் காபி கொண்டு வந்தான். அவன் அதை வைத்தபோது, நான் சொன்னேன், "நீ ஐந்து டாலர் சம்பாதிக்கணுமா?"

அவன் கண்கள் கழன்றது.

"நிச்சயமா."

"இங்கே எங்கேயாவது விளையாட்டு பொருட்கள் வாங்கற கடை இருக்கா?"

"விளையாட்டு பொருள் கடை? ஆமாம், இந்த வரிசையின் கடைசியில்."

"ஒரு லெவிசான் வேட்டையாடுகிற கத்தி வேணும். எனக்கு இரண்டு வேணும். அது ஒண்ணு முப்பது டாலர். உனக்கு இந்தா ஒரு ஐந்து டாலர், நீ போய் வாங்கிட்டு வந்தா."

அவன் என்னை அசௌகரியமாக முறைத்தான்.

"லெவிசான் வேட்டைக் கத்தியா?"

"அதுதான். அவங்க வெச்சிருப்பாங்க சரியா?"

அவன் தலை ஆட்டினான். என்னிலிருந்து ரேய்முண்டோ, பிறகு ரேய்முண்டோவிலிருந்து என்னை பார்த்தான்.

"அவங்கிட்ட பணத்தை கொடு." நான் சொன்னேன்.

ரேய்முண்டோ தன்னிடமிருந்து இரண்டு நூறு டாலர்களிலிருந்து ஒன்றை அந்தப் பையனிடம் கொடுத்தான்.

"சரி, இது உங்க பணம்." அந்தப் பையன் சொன்னான், "அதுதான் உங்களுக்கு வேணும்னா நான் பண்ணேன்." அவன் அறையை விட்டு வெளியே போனான்.

"இது என்ன?" ரேய்முண்டோ கேட்டான்.

நான் காபியை ஊற்றினேன்.

"கத்தியில் சத்தம் வராது" நான் சொன்னேன்.

நாங்கள் கடந்த இரண்டு மணி நேரமாக படுக்கையில் இருக்கிறோம். நான் இருந்த மனநிலையை ரேய்முண்டோ யூகித்திருந்தான். அப்பனும் நேரடியாக படுத்திருந்து கண்களை மூடியிருந்தான். அவன் லேசாக நாங்கிக்கொண்டிருந்திருக்கலாம். நான் லூஸிக்காக துக்கப்பட்டேன். நான் அவளை புதைத்தேன். அது ஒரு மனசான பிரச்சினை ஆனால் உண்மையானது. நான் அவளுக்கு இறுதிச் சடங்கு செய்தேன். அவளுக்கு நிறைய மலர்களோடு, நல்ல இசையோடு ஒரு உயர்ந்த அழகான சுவப்பெட்டியைத்தான் விரும்புவாள் என்று நினைத்தேன். நான் அவளுக்காக பிரார்த்தனை செய்தேன். நான் குழந்தையாக இருந்ததிலிருந்து செய்யும் முதல் பிரார்த்தனை. பிறகு நாங்கள் ஆறுமாதம் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்த்தேன். அதிலிருந்த விசேஷமான அம்சங்களை. பிறகு நான் என் நினைவு பூட்டை சாத்தினேன். எனக்கு அதில் ஒரு பூட்டு உண்டு. நான் அதில் சாவியை போட்டு பூட்டிவிட்டு அந்த சாவியை தூக்கி எறிந்தேன். இப்போது நினைப்பதற்கு வேறு விஷயங்கள் இருக்கிறது. நான் அவளைப் பற்றி மீண்டும் நினைப்பேன் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. போரின்போது நான் பல நண்பர்களை இழந்திருக்கிறேன். நான் அவர்களின் இறுதியாத்திரைக்கு சென்றிருக்கிறேன். ஆனால், எந்த நினைவு கூட்டத்திற்கு மல்ல. நான் ஒரு குட்பை சொன்னபிறகு சொல்வதற்கு வேறு எதுவுமில்லை.

“சவண்டோவின் தலையில் குண்டு துளைத்தால்” நான் திடீரென்று சொன்னேன் “நீ என்ன செய்வாய்?”

ரேய்முண்டோ தன் தலையை தலையணையிலிருந்து தூக்கி என்னைப் பார்த்தான். “அது ஒரு கனவு வீரரே. நான் உங்களை நம்ப வைக்க முடியும்னு நினைக்கிறேன்.”

“உனக்கு வேண்டாம்னா என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லாதே. நான் அதைப்பத்தி ஏன் கவலைப்படணும்?”

ரேய்முண்டோ என்னை படித்தபோது ஒரு நீண்ட மௌனம்.

“அவர் தலையில் ஒரு துளை விழுந்தா” அவன் இறுதியாக சொன்னான், “நான் கார்காஸிலிருக்கும் என் மனைவி குழந்தைகளிடம் போவேன்.”

“அப்ப உனக்கும் மனைவி குழந்தைகள் இருக்கு?”

“ஆமாம் நான்கு குழந்தைங்க. மூணு ஆம்பிளை ஒரு பொண்ணு.”

“இப்ப டிமோட்டோவும் செத்துட்டான். அந்த கிழவனும் செத்துட்டா என்ன ஆகும்?”

“லோபஸ்தான் தலைவன் ஆவான்னு நினைக்கிறேன். வேறு யாருமில்லை.”

“அவன் என்ன மாதிரி மனுஷன்?”

“மூளை கொஞ்சம் குறைவு, ஆனால் அமைதியானவன்”

“அவன் உன்னை பார்த்துப்பானா?”

“எனக்கு அவன் தயவு தேவையில்லை. அவன் என்னை தனியா விட்டுடுவான். அதுதான் எனக்கு வேணும். எனக்கு ஒரு பண்ணை இருக்கு. என் மனைவிதான் அதை பார்த்துக்கிறா. நான் அதை பார்த்துக்கிட்டா அது ஒரு முக்கியமான வேலையாயிடும்.”

“அப்ப உனக்கு திட்டம்போட ஒரு எதிர்காலமிருக்கு இல்லியா?”

அவனுக்கு புரிந்து விட்டது.

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்.”

அப்போது யாரோ கதவை தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

நான் தலையணைக்கு அடியிலிருந்து ரேய்முண்டோவின் கைத் துப்பாக்கியை எடுத்து அதை பெட்ஷீட்டால் மறைத்தேன்.

“கதவைத் திற” நான் மெதுவாக சொன்னேன். “உன் முதுகை சுவத்துக்கு பின்னால் வெச்சுக்கிட்டு அப்படியே மெதுவா போய் கதவை திற.”

ரேய்முண்டோ படுக்கையை விட்டு எழுந்து கதவுக்கு பக்கத்தில் மெதுவாக, ஒரு மௌன மின்னல். அவனை கவனித்தபடியே, க்ரேனில் அவன் எனக்கு மிகவும் உதவிகரமாக இருப்பான் என்பதை தெரிந்துகொண்டேன். அவன் தாழ்ப்பாளை அகற்றி கதவைத் திறந்தான்.

நான் சுடுவதற்கு தயாராக இருந்தேன். ஆனால் அந்த கறுப்பு பையன் கதவருகே நின்று கண்களை சுழற்றியபோது, நான் துப்பாக்கியை துணிக்கு கீழே போட்டேன். என் கையை வெளியே கொண்டு வந்தேன்.

“நான் அந்த கத்தியை கொண்டு வந்திருக்கேன்.” அவன் சொன்னான்.

“உள்ளே வா.” நான் சொன்னேன். படுக்கையை விட்டு எழந்தேன்.

லெவிசான் வேட்டைக் கத்தி என்பது விசேஷமானது. அது ஒரு நல்ல இரும்பில் செய்யப்பட்ட ஒரு ஆறு இஞ்ச் கத்தி அது. படு கூர்மை. அது கையில் வைத்து இழுத்தால், உங்கள் கதை முடிந்தது. அது அழகாக இருக்கும். ஒரு அழகான கைப்பிடி. அதில் ஒரு பஞ்சு உறையோடு இருக்கும். உங்கள் கையில் வியர்வையிருந்தால், அது திரும்பவோ நழுவவோ செய்யாது என்பதில் உறுதியாக இருக்கலாம். என்னுடைய ராணுவ காலத்தில் நான் லெவிசான் கத்தியில்லாமல் காட்டுக்குள் போனதே இல்லை. அது பலமுறை என் உயிரை காப்பாற்றியிருக்கிறது. அழுத்தம் அதிகம் இருக்கும்போது, அது மனிதனின் சிறந்த நண்பன்.

நான் இரண்டு கத்திகளையும் சோதனையிட்டேன். பிறகு அந்தப் பையனுக்கு ஒரு ஐந்து டாலர் கொடுத்தேன். அவன் அந்த நூறு டாலருக்கு சில்லரை கொடுத்த பிறகு.

“ஒரு மணி நேரத்திற்குள் இரண்டு சாண்ட்விச்சும் பீரும் வேணும்.” நான் அவனிடன் சொன்னேன்.

அவன் போனவுடன், நான் ஒரு கத்தியை எடுத்து ரேய்முண்டோ வின் படுக்கையில் தூக்கிப் போட்டேன்.

“உனக்கு ஒரு கத்தியை எப்படி பயன்படுத்தனும்னு தெரியுமா?”

அவன் ஒருகுரூர சிரிப்பு சிரித்தான்.

“உங்களை விட அதிகமா, வீரரே. நான் கையில் கத்தியோடு தான் பிறந்தேன்.”

லூஸி செத்துப்போனதும் என் மனதில் அரித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு கேள்வியை அவனிடம் கேட்டேன்.

“அவங்க இந்த உடல்களை வெச்சு என்ன பண்ணுவாங்க?”

“அவள் அந்த சதுப்பு நிலத்துக்கு போயிடுவா. அவனை அப்படியே கார்கஸ்ஸிக்கு கொண்டு வருவாங்க. கிழவன் இறுதிச் சடங்கு செய்வான். அவனுக்கு இறுதிச்சடங்கு பிடிக்கும்.”

“அப்படின்னா அவனுடைய இறுதிச் சடங்கை அவனால பண்ண முடியாது பாவம்.”

நான் சொன்னேன்.

நாங்கள் நாள் முழுவதும் படுக்கையறையிலேயே கழித்தோம். நாங்கள் ரேடியோ கேட்டோம். மதியச் செய்தியில் இரண்டு பேரை சுட்டுக்கொன்றதை பார்த்ததாகச் சொன்ன திரு பில் ஹார்ட்லி விவகாரத்தில் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை. காணாமல் போனவர்களைப் பற்றி போலீஸ் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதுவரையில் அவர்கள் ஹார்ட்லி சொன்ன அங்க அடையாளங்களோடு யாரையும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. வானொலியின் தொனியில் ஹார்ட்லி ஒரு பைத்தியம் என்று சூசகமாக சொன்னார்கள்.

சரியாக 22.00 மணிக்கு நாங்கள் ஹோட்டலை விட்டு வெளியே வந்தோம். நாங்கள் போனதில் நிம்மதியடைந்த மாதிரி இருந்தான் அந்த கிழ நீக்ரோ. அவன் ஒரு புத்திசாலியான கிழவன். அதனால் நாங்கள் ஏதோ கெட்ட காரியம் பண்ணப்போகிறோம் என்பதை யூகித்தான். கால்ஃப் பை அவனை முட்டாளாக்க வில்லை. ஆனால், நான் அவனைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை. போலீஸோடு பிரச்சனையிருந்தால் இந்த மாதிரி ஹோட்டலை நடத்தவே முடியாது.

ரேய்முண்டோ சூட்கேஸையும் கோல்ஃப் பைஸையும் பின்னால் போட்டுவிட்டு வோக்ஸ்வேகனை ஓட்ட ஆரம்பித்தான்.

நாங்கள் எங்கள் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த கிளம்பினோம். ரேய்முண்டோ இன்னமும் அதை செய்துவிட முடியாது என்றுதான் நினைத்தான். ஆனால், முன்பை விட கொஞ்சம் அதிக நம்பிக்கையோடு இருந்தான்.

அவன் ஒரு பெரிய கடை வீதிக்கு போய் அங்கே இரவு முழுவதும் சுயசேவை செய்து கொள்ளும் ஒரு கடைக்கு முன்னால் காலை நிறுத்தினான். நாங்கள் இம்பீரியல் ஹோட்டலிலிருந்து வெகுதூரத்தில் இருந்தோம். அதனால் சவண்டோவின் பித்தான் மனிதர்களைப் பற்றி எங்களுக்கு கவலையில்லை. அவன் காரில் காத்திருந்தபோது, நான் கடைக்குள் போனேன். நான் ஒரு ஜோடி தோல் கையுறை வாங்கிக் கொண்டேன். அந்த இரும்பு கிரேனில் வெகுதூரம் போகும்போது அது எனக்கு தேவைப்படும். ஒரு டஜன் சாண்ட்விச்சுகளும் ஒரு குடும்ப சைஸ் கோக்கும் வாங்கிக்கொண்டேன். அதையெல்லாம் போட ஒரு பையும் வாங்கிக்கொண்டேன்.

நான் ரேய்முண்டோவுடன் சேர்ந்தபோது இருவரும் இம்பீரியல் ஹோட்டலை நோக்கி போனோம். அதுதான் ஆபத்து பகுதி. அந்த

பித்தான் மனிதர்களுக்கு என்னிடம் வோக்ஸ்வாகன் இருப்பது தெரியும். பாரடைஸ் நகரத்தில் ஏராளமான இந்த மாதிரி கார்கள் இருந்தாலும், இனி ஒவ்வொரு சிவப்பு வண்ண வோக்ஸ்வாகனும் சோதனைக்குள்ளாகும். அதனால் நாங்கள் பாரடைஸ் பவுல்யார்ட்டுக்கு ஆரம்பத்துக்கு போனவுடனேயே ஒரு ஒண்ணரை மைலுக்கு முன்பே அங்கே கடலோரத்தில் நிறைய ஹோட்டல்கள் இருக்கும். அங்கே காரை நிறுத்தும்படி நான் ரேய்முண்டோவிற்கு சொன்னேன்.

அவன் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த கார்களுக்கு நடுவே ஒரு இடத்தைக் கண்டுபிடித்து காரை நிறுத்தினான். நாங்கள் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டோம்.

“எனக்கு பத்து நிமிடங்கள் கொடு.” நான் சொன்னேன் “பிறகு என் பின்னால் வா.”

அந்த பவுல்வார்ட்டில் ஏராளமான பேர் உலாத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக்கூட்டத்தில் நாங்கள் காணாமல் போக நல்ல வாய்ப்புகள் உண்டு. ஆனால் ரேய்முண்டோவுக்குத்தான் ஒரு தந்திரமான வேலை. அவன்தான் அந்த கோல்ஃப் பையை வைத்திருந்தான். அந்த பவுல்யார்ட்டில் ராத்திரி 22.00 மணிக்கு யாரும் கோல்ஃப் கிளப் பையை வைத்துக்கொண்டு அலைய மாட்டார்கள். ஒரு ஆர்வமுள்ள போலீஸ்காரனின் கவனத்தை கலபமாக கவர முடியும். நாங்கள் இதைப் பத்தி பேசினோம். ரேய்முண்டோ அதெல்லாம் பரவாயில்லை என்றான். ஒரு போலீஸ்காரனைப் பார்த்தால் நேராக போய் மலிவான ஹோட்டல் எங்கிருக்கிறது என்று கேட்பேன் என்றான். அவன் குட்கேஸை தன்னிடம் வைத்துக் கொள்வான். கேட்டால், இப்போது தான் ஊருக்கு வந்ததாகவும், விடுமுறையில் இருப்பதாகவும் சொல்வான். அது கோல்ஃப் பையை விளக்கிவிடும்.

“அந்த பையை மறந்துவிடாதே.” நான் காரை விட்டு இறங்கும் போது சொன்னேன் “கொஞ்ச நேரத்தில் நாம் அங்கே இருப்போம். நான் பட்டினி கிடக்க விரும்பலை.”

“நீங்க உங்க வேலையை பாருங்க வீரரே, நான் என் வேலையை பாத்துக்கிறேன்.”

நான் அவனைப் பார்த்தபடியே நின்றேன்.

“இது நல்லா வேலை செய்யப்போவது.” நான் சொன்னேன்.

அவன் தோளை குலுக்கினான்.

நான் நகர்ந்தேன் கூட்டத்தில் புகுந்தபடி. நான் மெதுவாக நடந்தேன், வேகமாக இல்லை. காரணம் அந்த பகுதியிலிருந்த எல்லோருமே அந்த வண்ண விளக்குகளில் மெதுவாக நடந்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்தேன். அதில் பித்தான் மனிதர்கள் யாராவது இருக்கலாம்

கூட்டத்தில் புகுந்து இம்பீரியல் ஹோட்டலின் பார்வைக்குள் வருவதற்கு பத்து நிமிடங்களாயிற்று நான் நின்றேன். ஒரு பையனுக்கும் பெண்ணுக்கும். கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணுக்கு பக்கத்தில் ஒரு இடத்தைக் கண்டுபிடித்தேன்.

சவண்டோவின் சூட்டில் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அவர் பால்கனியிலிருக்கிறாரா என்பதை கவனிக்க முடியாமல் நான் வெகு தூரத்தில் இருந்தேன்.

அந்த தனியான பெண் கேட்டாள், "ஏதாவது உற்சாகம் வேணுமா?"

நான் அவளை பார்க்க கூட இல்லை. நான் நகர்ந்தேன்.

அந்த கட்டடத்திற்கு பின்புறம் போக எனக்கு பத்து நிமிடங்க. எடுத்தது. இப்போது நான் கூட்டத்திலிருந்து தள்ளி இருந்தேன். நான் யாரையாவது பார்த்தால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும் அது சவண்டோவின் ஆள் என்று. என் கையில் லெசிவான் கத்தியிருந்தது, அந்தக் கட்டடத்தை கவ்வியிருந்த இருட்டுக்குள் நான் போனபோது.

நான் சில நொடிகள் நின்றேன். கவனித்தேன். பார்த்தேன். யாரும் சுற்றி இல்லை. நான் அங்கிருந்த நீண்ட புல்வெளியிலும் உயர்ந்த தாவரங்களிலும் குதித்தேன். இந்த மாதிரி தளத்தில் ஒரு பாம்பை போல ஊர்ந்து செல்ல எனக்கு என் ராணுவ பயிற்சி கற்றுக் கொடுத்திருந்தது. சில வினாடிக்குப் பிறகு நான் அந்த க்ரேனின் இரும்பு காலின் பார்வையில் விழுந்தேன். நான் அங்கேயே அப்படியே இருந்து கவனித்தேன். பார்த்தேன். அந்த க்ரேனை யாரும் பாதுகாக்கவில்லை என்று என்னை உறுதிபடுத்திக்கொள். எனக்கு பல நிமிடங்களாயிற்று. நான் அதன் நீண்ட உயரத்தைப் பார்த்தேன். அங்கே மேலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த கரம் லேசாக அந்த இரவு வானத்தைக் கோடிட்டு காட்டியது. சவண்டோவின் ஆட்கள் அவர்களின் வேலையை செய்யவில்லை, ஆனால், இந்த க்ரேனினால் எந்த ஆபத்தும் இல்லை

என்று அவர்கள் நினைத்திருக்க வேண்டும். எனக்கு கூட, அதன் உயரத்தைப் பார்க்கும்போது, அதன் உயரத்தில் ஏறுவதை நினைத்தால் பயமாகத்தான் இருந்தது. அவர்கள் அந்த க்ரேனை படித்திருக்க வேண்டும், இதில் யாரும் ஏற முடியாது. எதற்கு ஒரு ஆளை வீணடிக்க வேண்டும், அந்த புதரில் உட்கார்ந்து வேறு ஏதாவது உருப்படியாக செய்யலாமே?

நான் எழுந்தேன். அந்த கட்டடத்தை அடையும் அந்த அழுக்கான சாலைக்கு போனேன். நான் அந்த நிழலில் உட்கார்ந்து ரேய்முண்டோ விற்காக காத்திருந்தேன். எனக்கு புகை பிடிக்க வேண்டும்போலிருந்தது. ஆனால் அது அதிக ஆபத்தானது. அதனால் நான் உட்கார்ந்து காத்திருந்தேன்.

அவன் என்னை பார்ப்பதற்கு முன் நான் அவனைப் பார்த்தேன். அவன் அந்த இருட்டிலிருந்து வந்தான். கோல்ஃப் பை அவன் தோளில், சாப்பாட்டு பை அவன் பின்னால்.

“இங்கே யாருமே இல்லை” நான் சொன்னேன்.

அவன் எனக்கு பின்னால் நின்று அந்த க்ரேனின் கரத்தைப் பார்த்தான்.

“நீங்க என்ன எதிர்பாக்கறீங்க வீரரே, யாரும் அங்கே போக முடியாது. அது உங்களையும் சேர்த்துத்தான்.”

“அந்த சாப்பாட்டு பையை கொடு” நான் சொன்னேன்.

“நீங்க உண்மையிலேயே முயற்சி செய்யப்போறீங்களா?”

“அந்த சாப்பாட்டு பையை கொடு.”

நான் அதை அவனிடமிருந்து வாங்கினேன். அதிலிருந்த தோல் கையுறையை எடுத்தேன். அதை போட்டுக்கொண்டேன். நான் அந்த சாப்பாட்டு பையில் கையை விட்டேன். அதை எடுத்து என் முதுகில் போட்டுக்கொண்டேன்.

பிறகு என் மனதில் ஒரு யோசனை தோன்றியது. நான் துப்பாக்கியை சோதித்து ரவைகளை நிரப்பிக் கொண்டேன். அதே தவறை மீண்டும் செய்யப்போவதில்லை. நான் அந்த கோல்ஃப் பையின் ஜிப்பை திறந்தேன். அதிலிருந்து துப்பாக்கியை எடுத்தேன். அதில் துப்பாக்கி

ரவைகள் இருக்கிறது. அது சுடத்தயாராக உள்ளது என்பதை உறுதி செய்துகொள்ள எனக்கு சில வினாடிகளைத் தான் எடுத்தது.

“நான் உங்களை குத்தம் சொல்லலை, வீரரே” ரேய்முண்டோ சொன்னான், நான் துப்பாக்கியை மறுபடியும் வைத்தபோது.

“நான் இந்த கிழ மிருகத்தை கொல்லத்தான் போறேன்.” நான் சொன்னேன், “இனி நான் எந்த தவறும் செய்யப்போவதில்லை. நீ உன் மனைவி குழந்தைகளிடம் போ. உனக்கு ஒரு எதிர்காலம் இருக்கு. அதை மகிழ்ச்சியோடு கழி.”

நாங்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம் அந்த நிலா வெளிச்சத்தில் வெகு நேரமாக.

“நீளமாயிருக்கு வீரரே.” அவன் சொன்னான் “நீங்க ஏறிடுவீங்கன்னு நினைக்கிறேன்.”

பிறகு அவன் இருட்டில் கரைந்து போனான். நான் என் சொந்த வழியிலிருந்தேன்.

அத்தியாயம் ஒன்பது



நான் ஏறுவதற்கு முன்பாக என் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். மணி 22.40. நான் தொலைதூரத்தில் இருந்த இம்பீரியல் ஹோட்டலைப் பார்த்தேன். அது விளக்குகளால் மின்னிக்கொண்டிருந்தது. சவண்டோவின் சூட், மேல் மாடியில், அதிலும் விளக்குகள் எரிந்தது.

அது ஒரு சூடான இரவு. அவர் பால்கனியிலிருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் அது அவருடைய படுக்கையறையிலும், வரவேற்பறையிலும் உள்ளது. என் தொலைநோக்கிக் கருவி பொருத்தப்பட்ட துப்பாக்கியின் உதவியால் நான் அவரை வீழ்த்த முடியும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன்.

ஆனால், அதிர்ஷ்டம் என் வழிக்கு வரவேண்டும். அவர் சூட்டில் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அவர் இல்லையென்றால் எதற்காக விளக்குகள்?

நான் என்னை அந்த இரும்பு படிக்கட்டுகளில் செலுத்தினேன். அது ஏறுவதற்கு சுலபமாக இருந்தது. இனி அது தாங்கும் சக்தியை பெற்றுத்தது. ஒரு ஒட்டப்பந்தய வீரனை போல நான் என் வேகத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டேன். அந்த கோல்ஃப் பை உதவவில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் அது அந்த குறுக்கு கம்பிகளுக்குள் மாட்டிக்கொண்டு என்னை இழுத்தது. அதை விடுவிக்க நான் நிற்க வேண்டியதாகயிருந்தது. நான் ஐந்தாவது தளத்துக்கு வந்தபோது நின்று இருட்டை பார்த்தேன்.

மழை மேகங்கள் வானில் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ராத்திரியில் ஏதாவது ஒரு சமயம் மழை வரலாம். அதன் அறிகுறிகள் எனக்கு தெரியும். நான் அதை வரவேற்றேன். மென்மையான காற்றோடு

மேகங்கள் நகர்ந்தபோது அதை நிலவை மறைத்தது. க்ரேனை யாராவது பார்த்தால் கூட என்னை பார்க்க முடியாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன்.

நான் அந்த குறுக்குக் கம்பிகளுக்கு நடுவே சாய்ந்து கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டேன். நான் ஏறுவதற்கு அவசரப்பட்டு மேலே போகும்போது களைத்துப் போனால், நான் சவண்டோவின் கொலைகாரர்களை சந்தித்தால், எனக்கு போராட வாய்ப்பில்லை.

நான் அங்கேயே உட்கார்ந்தேன். ஓய்வெடுத்தேன். எதிரே இருந்த இம்பீரியல் ஹோட்டலை பார்த்தபடி. சவண்டோவின் தளத்திலிருந்த பால்கனியில் நிறைய பேர் இருந்தார்கள். இந்த நிலையிலிருந்து, இந்த தூரத்திலிருந்து எது அவருடைய சூட் என்பதில் நிச்சயமில்லாமல் இருந்தேன். ஒவ்வொரு பால்கனியிலும் மூடப்பட்ட ஒரு கண்ணாடி தடுப்பு இருந்தது. தனிமையை கொடுப்பதற்காக. நான் அந்த தொலைதூரத்திலிருந்து எண்ணினேன். மூன்றாவது பால்கனிதான் சவண்டோவுடையது. அங்கே விளக்குகள் தெரிந்தது, ஆனால் பால்கனியில் யாருமில்லை.

ஒரு ஐந்து நிமிட சுமாருக்கு ஓய்வெடுத்தபின், நான் மறுபடியும் ஏறத்துவங்கினேன்.

மறுபடியும் நான் பத்தாவது மாடிக்கு போனபோது ஓய்வெடுத்தேன். தொலைதூரத்தில் கீழே, போக்குவரத்து நெரிசலான பவுல்யார்டில் தவழ்ந்து போகும் கார்களின் வெளிச்சத்தைப் பார்க்க முடிந்தது. எனக்கு வலது புறம் என்னால் தங்கு தடையின்றி கடற்கரையையும், கடலையும் பார்க்க முடிந்தது. அங்கே நிறைய பேர் நீந்திக்கொண்டிருந்தார்கள். கடற்கரை முழுவதும் வெளிச்சமாக இருந்தது. பாரடைஸ் நகரத்தில் இரவு நீச்சல் தான் பெரிய ஈர்ப்பு.

நான் பதினைந்தாவது மாடி உயரத்திற்குப் போனேன். நான் கையுறை அணிந்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி. அந்த கையுறையுடன் கூட, என் கைகள் காய்த்துப்போனது. தொடர்ந்து அந்த இரும்புக் கம்பிகளைப் பிடிப்பது என்பது கடின வேலையாக இருந்தது. அதை மெதுவாக எடுத்துக் கொண்ட போது, சூட்டில் வியர்த்தாலும், நான் சுலபமாக மூச்சு வாங்கினதைவிட முக்கியமான விஷயம் நான் ஓய்வெடுத்தேன். ஹோட்டலின் மேல் சூட்டிலுள்ள விளக்குகள் அணைவதை கண்டேன்.

இப்போது நான் உறுதியாக இருந்த சவண்டோவின் சூட்டில் மட்டும் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

என்னுடைய அடுத்த கட்ட ஏறுதல் என்பது அந்த க்ரேனின் கரத்தில் என்னை கொண்டு போனது. இப்போது அது என்னை அந்த அபார்ட் மெண்டின் உச்சத்திற்கு கொண்டு சென்றது. கறுப்பு மேகங்கள் இப்போது மேகத்தின் முகத்தை மறைத்தது. அது எனக்கு கீழே இருந்த பெண்ட் ஹவுசையும் மறைத்தது.

நான் அந்த க்ரேனின் கரத்திற்கு வந்தபோது மறுபடியும் ஓய்வெடுத்தேன். லேசாகத்தான், அந்த மாடியிலிருந்த பெண்ட் ஹவுசை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. நான் அந்த இரண்டு கம்பிகளுக்கு நடுவே அந்த கோல்ஃப் பையை வைத்தேன். என்னுடைய அடுத்த கட்டமே, அந்த மாடியில் காவலர்கள் இருந்தால் அவர்களை அப்புறப்படுத்துவது தான். நான் சில நிமிடங்கள் காத்திருந்தேன், கவனித்தேன், பார்த்தேன். ஆனால் நான் எதையும் கேட்கவில்லை. எந்த சலசலப்பும் இல்லை. எனக்குக் கீழே இருந்த அந்த கூரையில். கோல்ஃப் பையை விட்டுவிட்டு நான் அந்த க்ரேனின் கரத்தில் ஏறினேன். அங்கே இருக்கும் இழுப்பான் தொங்கியிருக்கிற இடத்திற்கு போகும் வரை. இங்கே நான் சில நிமிடங்கள் இருந்தேன். நான் எதிரே இருந்த இம்பீரியல் ஹோட்டலை பார்த்தேன். நான் உறுதியாக இருந்த சவண்டோவின் சூட்டில் இன்னும் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தது, ஆனால் மற்ற சூட்டுகள் இருளிலிருந்தது. என்னால் யாரையும் பால்கனியில் பார்க்க முடிய வில்லை. ஒருவேளை, நான் நினைத்தேன், என் அதிர்ஷ்டம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

நான்முன்னால் நகர்ந்தேன். அங்கிருந்த பெரிய கொக்கி தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு வயரை பிடித்தேன். அதன் வழியாக அந்த மாடிக்குள் இறங்கினேன். நான் என் கையுறையை எடுத்துக்கொண்டு அதை என் பெல்டுக்குள் திணித்துக்கொண்டேன். பிறகு என் கை பஞ்சினால் மூடப்பட்ட கத்தியின் பிடியை தொட்டேன். நான் கத்தியை அதன் உறையிலிருந்து உருவினேன்.

நான் அந்த மேல் மாடியில் நகர்ந்தேன். அங்கிருந்த மொட்டை மாடியை பார்த்தபடி. அது மெல்ல என் மீது கவிழ்ந்தது. அந்த மாடியில் காவலர்கள் யாருமில்லை. அடிக்கடி மழை மேகங்கள் நிலவை

மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. என்னால் எனக்கு முன்னால் அந்த மாடியை தெளிவாக பார்க்க முடிந்தது.

நான் ஏதாவது பொறியில் சிக்கிக் கொண்டேனா? யாரும் அந்தக்ரேனை பாதுகாக்கவில்லை, மாடியிலும் யாருமில்லை.

நான் யோசிக்க நின்றேன். அந்த கட்டடத்தின் பூகோள நிலையை நினைத்தபடி. அதற்கு மூன்று நுழைவு வாயில், நான்கு லிப்டுகள். அதில் ஒரு லிப்ட் 18.00 மணிக்கு மேல்தான் இயங்கும். அதன் காவலன் இரவு வேலை முடிந்து போகும்போது. நான் என்னை சவண்டோவின் ஒரு பித்தான் மனிதனாக நினைத்துக் கொண்டேன். நுழைவு வாயில், லிப்ட், படிக்கட்டுகளை மறைத்தாலே போதும் ஏன் இருபதாவது மாடி வரை நடக்க வேண்டும்? அது நல்ல பாதுகாப்பு அல்ல, ஆனால், அது நியாயமாக பட்டது.

இன்னமும் நான் அந்த மாடியில் மெதுவாக நகர்ந்தேன், செயல்படுவதற்காக கத்தியை கையில் பிடித்தபடி. நான் தனியாக இருக்கிறேன் என்பதை உறுதி செய்துகொள்ள எனக்கு சில நிமிடங்கள் பிடித்தது.

நான் அந்த மாடியைச் சுற்றியிருந்த கைப்பிடிச் சுவரருகே போனேன். எதிரே இருந்த இம்பீரியல் ஹோட்டலை பார்த்தேன். சவண்டோவின் வரவேற்பறையில் விளக்குகள் எரிவதை பார்த்தேன். அங்கே எந்த நடமாட்டமும் இல்லை. யாரும் அந்த அறையிலோ, பால்கனியிலோ இருந்த மாதிரி தெரியவில்லை.

இன்னும் நேரமிருக்கிறது, எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். இப்போது நான் தனியாக இருப்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். இப்போது என்னுடைய வெஸ்டர்ன் & லீஸை இப்போது எடுக்கலாம்.

நான் என் கையுறையை போட்டுக்கொண்டேன். அந்த பெண்ட் ஹவுஸ் கூரையில் ஏறினேன். அந்த வயரை பிடித்துக்ரேனின் கரத்துக்கு போவது கடினமாக இருந்தது. ஆனாலும் நான் அதை செய்து முடித்தேன். நான் அந்தக்ரேனின் கரத்தோடு போனேன். கோல்ஃப் பையை எடுத்துக்கொண்டேன். மறுபடியும் திரும்பி வந்தேன். ஆனால் நான் ஒரு கம்பியிலிருந்து இன்னொரு கம்பிக்கு போகும்போது அது அத்தனை சுலபமாக இல்லை. ஒருவேளை சவண்டோ கார்டாஸிக்கு போயிருக்கிற சாத்தியம் உண்டா? க்ரேனுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்காத

தற்கு இதுதான் விடையா, கூரையிலும் யாருமில்லை? இதுதான் விடையா?

நான் என் தொலைநோக்கி வழியாக அந்த தொலைதூர அறையைப் பார்க்காதவரையில் என்னால் எதுவும் சொல்ல முடியாது. ஒரு வேளை சவண்டோவிற்கு பதிலாக இன்னும் அதிக பணக்கார சுற்றுலாப் பயணி அங்கிருக்கலாம்.

நான் மறுபடியும் அந்த கோல்ஃப் பையை மாடிக்கு கொண்டு வந்தேன். அதிலிருந்து துப்பாக்கியை எடுத்து அப்படியே படுத்துக் கொண்டேன். துப்பாக்கியின் குழாயை அந்த கைப்பிடிச் சுவரில் வைத்தபடி நான் தொலை நோக்கி கருவியை பொருத்தினேன். அதில் சைலன்ஸரைப் பொருத்தினேன். பிறகு அந்த துப்பாக்கியின் முனையை என் தோளில் வைத்துக்கொண்டேன். நான் அதன் வழியாக பார்த்தேன். நான் அதிலிருந்த மறையை திருகி, அறையை என் நேரடி நெருக்கமான பார்வைக்கு கொண்டு வந்தேன்.

அந்த அறையின் தொலைதூரத்தில் நான் முதல் முறையாக சவண்டோவை பார்த்தபோது சுவற்றிலிருந்த அந்த வெள்ளி மீன் அங்கு இருந்தது. இப்போது நான் சரியான அறையைத்தான் குறி பார்க்கிறேன் என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். இப்போது நான் என் பார்வையை அந்த இருளான பால்கனிக்கு மாற்றினேன். அங்கிருந்த இரண்டு தொங்கும் நாற்காலிகள்மீது போனேன். அந்த இரண்டிலும் யாருமே இல்லை.

அதனால் நான் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. இப்போது நான் காத்திருக்க பழகிவிட்டேன். அதிர்ஷ்டம் என்னுடன் இருந்தால், சவண்டோ நிச்சயமாக பால்கனிக்கு வருவார். இந்த இடத்திலிருந்து நான் சரியாக குறி வைத்தால் அவர் தலை தப்ப முடியாது. நான் அவரை கொன்றே தீருவேன் என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன்.

மழை மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்ததை நான் அறிவேன். அந்த சூடான இரவில் வியர்வையோடு. ஆனால், தளர்ந்த மனநிலையில் இருந்தேன். நான் என் தொலைநோக்கியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும், என் கண்களை அதிலேயே பதிய விடவில்லை. கண்களுக்கு ஓய்வு தேவை. அப்போதுதான் நான் விசையை அழுத்தும்போது சரியாக இருக்கும்.

பிறகு திடீரென்று அந்த வரவேற்பறையில் ஒரு நடமாட்டம். அங்கிருந்த ஒரு விளக்கின் முன்னால் ஒரு உருவம் நகர்ந்து சென்றது. துப்பாக்கியை எடுத்து தோளில் போட்டுக் கொண்டேன். இப்போது இன்னும் கூர்ந்து பார்த்தேன்.

அதில், ஒரு அழகான பெண் பால்கனிக்கு வந்தாள். எனக்குள் ஒரு ஏமாற்றம் ஒடுவதை கண்டேன். அப்படியானால், சவண்டோ போய் விட்டார்! என்னுடைய சந்தேகம் உறுதியாகிவிட்டது. வேறு யாரோ அந்த சூட்டை எடுத்திருக்கிறார்கள்.

என் முதுகுத் தண்டில் ஏதோ ஊறுவது மாதிரி இருந்தது. என் உதடுகள் உலர்ந்து விட்டது. எனக்கு மோசமாக வியர்த்தது. என் உடம்பின் சூடு அதிகமாகி அது என் பார்வையில் ஏதோ மங்கலாக தெரிய வைத்தது.

நான் வேகமாக என் கைக்குட்டையை எடுத்தேன். என் கண்களையும் முகத்தையும் துடைத்தேன். மறுபடியும் அந்த தொலைநோக்கியில் பார்த்தேன்.

பால்கனியில் இருந்த அந்த பெண், வரவேற்பறையில் இருந்த விளக்கு அவள்தலைக்கு ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தது. அவள் அப்படியே லூஸியைப் போல இருந்தாள்!

நான் மறுபடியும் பார்த்தேன். என் இதயத்துடிப்பு நின்று பிறகு ஓட ஆரம்பித்தது. அது லூஸிதான்! நான் செத்துப் போய்விட்டதாக நினைத்த லூஸி! எந்த லூஸிக்காக நான் துக்கப்பட்டு புதைத்தேனோ அதே லூஸி!

பிறகு ஒரு நடமாட்டத்தைப் பார்த்து என் பார்வையை மாற்றினேன். ஒரு ஒல்லியான உயர்ந்த மனிதன் அவளுக்கு பக்கத்தில் நின்றிருந்தான். அது டிமோட்டோ. அதில் எந்த தவறுமே இருக்க முடியாது. என்னைப் பார்த்தபடி டிமோட்டோவும், லூஸியும் பால்கனியில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

"அவர்கள் ஒரு நல்ல ஜோடி, இல்லையா திரு பென்சன்." அமைதியாக பின்னாலிருந்த இருளிலிருந்து சொன்னார் சவண்டோ.

நான் துப்பாக்கியை கீழே போட்டுவிட்டு உருண்டேன். அந்த பெண்ட் ஹவுசின் வெள்ளை சுற்றில் அவருடைய சதுர வடிவ

உருவத்தை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. என்னை விட்டு பதினைந்து அடி தள்ளி இருந்தார்.

நகர்ந்து சொல்லவே முடியாத அளவுக்கு அதிர்ச்சியில் இருந்தேன். அப்படியே என் கையில் சாய்ந்தபடி அவரை முறைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“நான் ஆயுதங்கள் எதுவுமில்லாம தனியா இருக்கேன்.” சவண்டோ சொன்னார். “நான் உங்களோடு பேச விரும்பறேன். நான் சொல்றதை கேட்பீங்களா?”

என் கை பஞ்சினால் மூடப்பட்டிருந்த அந்தக் கத்தியை துழாவினேன். நான் கத்தியை அதன் உறையிலிருந்து பாதி உருவினேன்.

“நான் ஒரு சிகரெட் பிடிச்சிக்கிறேன்.” அவர் சொன்னார். “இது என்னுடைய மருத்துவர்களுக்கு எதிரான வேலை. ஆனால் என்னால இதை இப்ப தவிர்க்க முடியலை. உங்களுக்கு சிகரெட் வேணுமா திரு பென்சன்?”

நான் அந்த தொலைதூர பால்கனியைப் பார்த்தேன். லூஸியும் டிமோட்டோவும் இப்போது அங்கு இல்லை. அவர்கள் இருப்பதாக நானே கற்பனை செய்து கொண்டேனா? எனக்கு இந்த ஆளை கொல்ல வேண்டும் என்கிற வெறி இருந்தாலும், இவனை கத்தியால் கொல்ல முடியாது. என்னுடைய பல வருட பயிற்சியில் துப்பாக்கி என்பது ஒரு அந்நிய பொருள், கத்தி என்பது எனக்கு மிகவும் அந்நியோன்யமானது.

நான் எழுந்து நின்று அவரை விட்டு தள்ளிப்போனேன். அவர் சிகரெட்டை பற்ற வைத்தபோது அந்த வெளிச்சத்தில் அவர் வயதாகி கறுப்பாகி இருந்தார். அந்த பாம்பு கண்களில் ஒளி இல்லை.

“இன்னும் சில மணி நேரத்தில் திரு பென்சன்” அவர் சொன்னார் “உங்க மனைவியும் என் பையனும் மெக்ஸிக்கோ நகரத்தில் இருப்பாங்க. அங்கிருந்து அவங்க எங்கயாவது போய்டுவாங்க. அவங்க எங்கே போறாங்கன்னு எனக்கு தெரியாது. ஆனால் அவங்க காணாமப் போறது அவங்களுக்கு பாதுகாப்பு. நீங்க உங்க மனைவியை இழந்துட்டீங்க. நான் என் பிள்ளையை இழந்துட்டேன். நடந்ததுக்காக நான் வருத்தப்படறேன். நீங்க இதில சம்மந்தப்பட்டீங்களேங்கிறதுக்காகவும் நான் வருத்தப்படறேன். எங்க ஊர்ல ஒண்ணு சொல்வாங்க. ஒரு மனுஷன் இடியினால உயிரிழக்கலாம். அதாவது ஒரு

மனுஷன் ஒரு பெண்ணை பார்க்கறான். ஒரு இடி வந்து அவனை தாக்குது. டிமோட்டோ உங்க மனைவியை பார்த்தப்ப இதுதான் நடந்தது. அது அவளுக்கும்த் நடந்திருக்கு. இது அடிக்கடி நடக்காது. ஆனால் அப்படி நடந்தா, எங்க மக்கள் அதை மதிப்பாங்க. அதனால் நானும் அதை மதிக்கிற கட்டாயத்தில இருக்கேன். நல்ல கவனமா பாருங்க திரு பென்சன். உங்க மனைவி உங்களுக்கு ஏத்தவங்க இல்லேங்கிறதை புரிஞ்சுக்கிற புத்திசாலித்தனம் உங்களுக்கு இருக்கு. இந்த உண்மையை நீங்க ஏத்துக்கிட்டா உங்க மனைவியுடைய இழப்பு உங்களுக்கு அதிக பாதிப்பை தராது. நான் என் மகனை இழந்ததை விட. அவங்க ஒண்ணா சந்தோஷமா இருக்கப்போறாங்க. நீங்களும் நானும்தான் சந்தோஷ மில்லாம இருப்போம். ஆனால், வாழ்க்கை இப்படித்தான். இதெல்லாம் உங்களுக்கு விளக்கத்தான் நான் இங்கே வந்தேன். ரேய்முண்டோ எனக்கு விசுவாசமானவன். அவன்தான் இந்த சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்தான். நீங்க என்னை கொல்ல விரும்பநீங்கன்னு எனக்கு தெரியும்." அவர் தன் கனமான தோள்களை உயர்த்தினார். "இதை என்னால புரிஞ்சுக்க முடியுது. நான் வயசானவன் சாவை கண்டு நான் பயப்படவே யில்லை. ஆனால், முதல்ல நான் உங்களுக்கு விளக்கிறேன். ரேய் முண்டோ ஏற்கெனவே டயஸ் சவண்டோவைப்பத்தி விளக்கிட்டான். நான் ஒரு பெரிய தப்பு பண்ணிட்டேங்கிறதை ஒத்துக்கிறேன். நான் என் பையனை பத்தி தப்பா எடை போட்டுட்டேன். என்னுடைய இடத்தை எடுத்துக்கிற தகுதி அவனுக்கு இல்ல. என் மக்கள் வாழ்வை முன்னேத்த எனக்கு ஏராளமான பணம் தேவை. உங்களுக்கு அதைப் பத்தி தெரியும். என் மகன் மேலே ஒரு இடி வந்து தாக்கும்னு நான் எதிர்பார்க்கலே. என் பையன் உங்க மனைவியோடு ஓடிப்போனபோது நிலைமை ஆபத்தாயிடுச்சு. எங்களுடைய மக்களுடைய பாரம்பரியம் வற்புறுத்தினாலும், என்னால என் பையனை கொல்ல உத்தரவிட முடியலை. காரணம் நான் என் பிள்ளையை நேசிக்கிறேன். என் மக்களுக்கு நான் தேவை. என்னுடைய இடத்தை எடுத்துக்க வேண்டியவனுக்கு முதுகெலும்பே இல்லை." அவர் தன் கையிலிருந்த சிகரெட்டை அந்த மொட்டை மாடியில் போட்டு அதை தன் காலால் அழுத்தினார். "அதனால ஏதாவது ஏற்பாடு செய்தாகணும். ஒருத்தருக்கு பணமும் என்னை போல செல்வாக்கும் இருந்தா திரு பென்சன், ஏற்பாடு செய்யறது பெரிய விஷயமில்லை. என் பையனை கொன்னாச்சுன்னு நான் லோபனை நம்ப வைக்கணும். என் பையன் ஒரு

பெண்ணோடு ஒடிப்போனதால, அந்த பெண்ணும் கொல்லப் பட்டான்னு அவரை நம்ப வைக்கணும். ஹார்ட்லி, அந்த பறவைகள் விரும்பிக்கு லஞ்சம் கொடுக்கிறது ரொம்ப சுலபமாக இருந்தது. பணம் பல விஷயங்களை வாங்குது. லோபஸ் ஹார்ட்லியின் அந்த ஒலி பரப்பை கேட்டார், ஆனால் அவர் முழுமையாக நம்பலை. நான் அதை புரிஞ்சுக்கிட்டேன். நான் எதிலும் சுத்தமாக இருக்க கத்துக்கிட்டேன். அதுதான் வெற்றிக்கு ஒரே வழி. லோபஸுக்கு செத்த உடலை காட்டினோம். எனக்கு பிணத்தை அப்புறப்படுத்துற ஒரு நிபுணரை தெரியும். அவர் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். உங்க மனைவிக் கும், என் மகனுக்கும் அதிகமான போதை பொருளை கொடுத்தோம். அந்தப் பிணத்தை அப்புறப்படுத்தற நிபுணர் தலையில அடிப்பட்ட மாதிரி ஏற்பாடு செய்தார். அதை பஞ்சால துடைச்சா போயிடும். லோபஸ் திருப்தி அடைஞ்சார். இப்ப அவங்க பாதுகாப்பா மெக்ஸிகோ நகரத்துக்கு போகலாம். அங்கிருந்து வேற எங்கயாவது போய் ஒரு புது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கலாம். நான் ஒரு மகனை இழந்துட்டேன். நீங்க உங்க மனைவியை இழந்துட்டிங்க. நான் நம்ப ரெண்டு பேருக்காகவும் வருத்தப்படறேன்."

நான் லூஸியை நினைத்தேன். அவளுடைய அழகை நினைத்தேன். நான் அவளை காதலிக்கிறேன்! எப்படியும் நான் அவளை இழந்துவிட்டேன் இப்போது எல்லாவற்றின் மீது ஒரு அலுப்பு தட்ட ஆரம்பித்தது.

"உங்க மார்பில பதிச்ச அந்த சின்னத்திற்காக நான் மன்னிப்பு கேட்கிறேன் திரு பென்சன்." சவண்டோ தொடர்ந்தார். "எனக்கு அதை செய்ய வேண்டிய கட்டாயம். நான் என்ன பண்ணேங்கிறதை லோபஸ் கிட்ட சொல்ல ஏராளமான உளவாளிகள் உண்டு. நான் காரியத்தில் கண்ணா இருக்கேன்னு லோபஸுக்கு காட்ட வேண்டிய கட்டாயம். அதுக்காக நான் ரொம்ப வருத்தப்படறேன்."

எனக்கு அவர் மீது இருந்த வெறுப்பு அதிகமாகியதால் என் உடம்பு நடுங்கியது.

"அது சரி. பெரியவரே." நான் சொன்னேன், என் குரலை ஸ்திரமாக வைத்தபடி. "நான் உங்களை கொல்ல நினைக்கிறதை பத்தி சொன்னீங்க. நீங்க உதவி செய்யறதா சொன்ன அந்த விவசாயிகளுக்காக நான் வருத்தப்படறேன். ஆனால் உங்களை மாதிரி மோசமான சிந்தனையுள்ள

மனிதனால தன்னைத் தவிர யாருக்கும் உதவி பண்ண முடியாது. ஆனால் அதைப் பத்தி எனக்கென்ன கவலை?" நான் எழுந்தேன். "அப்ப என் மனைவிக்கும், முதுகெலும்பில்லாத உங்க பையனுக்கும் நல்ல சந்தோஷமான எதிர்காலம். அது ரொம்ப நல்லது. எல்லாவிதமான தீயதையும் போதை பொருட்களையும் பயன்படுத்தி கால் மில்லியன் விவசாயிகளுக்கு வாழ்வு கொடுக்கப்போற ஒரு அமைப்புக்கு நீங்க தொடர்ந்து தலைவனாக இருப்பீங்க. உங்க பணத்தோட நாத்தம் தெரிஞ்சா இந்த விவசாயிங்க பட்டினியாவே கிடப்பாங்க. நீங்க அதிகாரத்தை அனுபவிக்கிற ஒரு கூலிப்படை. நல்லவன்கிற போர்வையில் உலவுகிற ஒரு அடியாள் நீங்க. உங்களை மாதிரி மனுஷங்களுக்கு வாழறதுக்கு தகுதியே இல்ல. ஆனால், உங்கள மாதிரி மனுஷங்க என்னை வாந்தி எடுக்க வைப்பீங்க."

நான் அந்த மாடியின் குறுக்காக நடந்து க்ரேனுக்கு போனேன்.

"திரு பென்சன்.."

நான் நின்றேன்.

"உங்களுடைய கோபத்தையும் வெறுப்பையும் என்னால புரிஞ்சுக் முடியுது." சவண்டோ சொன்னார். "அதுக்கு நிவாரணம் பண்ண நினைக்கிறேன். இந்த பத்திரங்களை எடுத்துக்குங்க. அந்த சின்னத் தையும், உங்க மனைவியோட இழப்பையும் இது ஈடுகட்டும்னு நினைக்கிறேன். தயவு செய்து இதை எடுத்துக்குங்க."

அவர் கையில் ஒரு கவர் இருப்பதை பார்த்தேன்.

நான் காயப்படுத்த விரும்பிய மாதிரி எப்படி அவரை என்னால் அவரை சுலபமாக காயப்படுத்த முடிந்தது என்பதை உணர்ந்தேன்.

"சரி, நான் அதை எடுத்துக்கிறேன்." நான் சொன்னேன்.

நான் அந்தக் கவரை அவரிடமிருந்து வாங்கினேன். அதில் இரண்டு இருபத்தைந்தாயிரம் டாலர் பத்திரம் இருக்கிறதா என்று பார்த்தேன்.

"ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் திரு பென்சன். அது ஒரு பெரிய தொகை" சவண்டோ சொன்னார். "இதை வைத்து ஒரு புதிய வார்க்கையை நீங்க துவங்கலாம்."

“நீங்க எதுக்காக இந்த பணத்தை கொடுக்கிறீங்க?” நான் கேட்டேன்.
 “என் வாயை மூடறதுக்கான லஞ்சமா? நீங்க உங்க சகோதரன் பிள்ளையை கொல்லும்போது நான் போலீஸுக்கு சொல்ல மாட்டேன் இல்லியா?”

“இல்ல திரு பென்சன், உங்களுக்கு நிவாரணம் தேவென்னு நினைக்கிறேன். நான் நடந்ததுக்காக ரொம்ப வருத்தப்படறேன்.”

நான் அவரை விட்டு நகர்ந்தேன். என் கை என் பேண்ட் பைக்குள் இருந்தது. நான் அதிலிருந்து ஒரு சிகரெட் லைட்டரை எடுத்தேன். அதை பற்ற வைத்து அந்தக் கவரை அந்த ஒளியில் எரித்தேன்.

ஒரு ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் எரிந்து புகையோடு சாம்பலாகி என் காலடியில் விழும்போது பரம திருப்தியாக இருந்தது.

சுவண்டோவுக்கு மூச்சிறைத்தது எனக்கு கேட்டது. அவர் நடக்க ஆரம்பித்த போது அவர் பல் வழியாக முச்சு விடும் சத்தம் கேட்டது.

“எப்படி நீங்க இப்படி செய்யலாம்?” அவர் அலறினார். அவருடைய குரல் கோபத்தில் நடுங்கியது. “அந்தப் பணத்தை வெச்சு என் மக்களுக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடமே ஆரம்பிச்சிருப்பேன்! அதை வெச்சு ஆயிரக் கணக்கான பேர் ஒரு வாரம் முழுவதும் சாப்பிட்டிருப்பாங்க!”

“பின்னே ஏன் அவங்களுக்கு கொடுக்கலை?” நான் சொன்னேன். “நீங்க எனக்கு கொடுத்தீங்க. காரணம் நாத்தம் பிடிச்ச அழுகிப்போன உங்க மனசாட்சி உங்களை தொந்தரவு பண்ணுது. உங்க விவசாயிகளுக்கு துணிச்சலிருந்தா இந்த பணத்தை நான் என்ன பண்ணினேனோ அதே மாதிரி அவங்களும் பண்ணியிருப்பாங்க.”

நான் க்ரேனின் கைக்குள் போக நகர்ந்தபோது, அந்த இருட்டில் ஒரு நடமாட்டத்தைப் பார்த்தேன். நான் நின்றேன், என் கை கத்தியை நழுவவிட்டது.

“நீங்க லிப்ட் வழியாகவே, போகலாம் வீரரே.” ரேய்முண்டோ சொன்னான் அந்த நிழலை விட்டு நகர்ந்தபடி. “அது வேகமாகவும், சுலபமாகவும் இருக்கும்.”

அவன் நிலா வெளிச்சத்திற்கு வந்தான். பிறகு அங்கிருந்த ஒரு பெண்ட ஹவுஸ் அபார்ட்மெண்டின் ஜன்னலை திறந்தான்.

நான் சவண்டோ பக்கம் திரும்பினேன்.

"உங்களையும், உங்க விவசாயிகளையும் பழி வாங்கறேன்." நான் சொன்னேன்.

பிறகு அங்கிருந்த ஒரு ஆடம்பரமான அறை வழியாக நடந்தேன். அது நிலா வெளிச்சத்திலிருந்தது.

ரேய்முண்டோ எனக்கு முன்னால் நடந்தான். அங்கிருந்த வராந்தா வழியாக என்னை லிப்டுக்கு அழைத்துப்போனான்.

அவன் அங்கிருந்த பொத்தானை அழுத்தினான். கதவு திறந்தது.

நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டோம்.

"அது ஒரு தவறு வீரரே." அவன் சொன்னான். "நாங்கள் மன்னிக்கவே மாட்டோம்."

"நான் அவரோடு தான் இருக்கேன்." அவன் சொன்னான், "அது ஒரு தோட்டாவை விட அதிகமாக அவரை காயப்படுத்தியிருக்கும்."

ரேய்முண்டோ என்னை சோகமாக பார்த்தபடி தோளை குலுக்கினான்.

"ஆனாலும் நீங்க இதுவரைக்கும் பண்ணீட்டிங்க, வீரரே."

நான் அந்த லிப்டு கூண்டுக்குள் போனேன்.

"உன்னையும் ஒழிக்கணும்." நான் சொன்னேன், "பொத்தானை அழுத்தினேன் கதவை மூடுவதற்காக.

நான் அந்த இருபது தளத்தையும் கடந்தேன். நான் அந்த வராந்தாவைக் கடந்தபோது இரண்டு பேர் உட்கார்ந்து சிகரெட் பிடிப்பதைப் பார்த்தேன். அவர்கள் நகரவில்லை. ஆனால் நான் அவர்களை கண்டுகொள்ளவேயில்லை. நான் அந்த இரவு காற்றுக்குள் நடக்க ஆரம்பித்த போது மழை பெய்யத்துவங்கியது.

வானத்தில் மின்னல் ஒளித்தது. இடி சத்தமும் கேட்டது. நான் என் கார் விட்ட இடத்திற்கு போனபோது மழை அதிகமாக பெய்த்தது. நான் நடந்து கொண்டேயிருந்தேன். நான் நன்றாக நனைந்தேன். என் முகத்தில் மழை நீர் ஒழுகியது, நான் என் வோக்ஸ்வாகனை அடைவதற்குள். நான் உள்ளே போய் காரை கிளப்பினேன். கண்ணாடியில் வழிந்த நீரை

துடைப்பதற்காக வைப்பரை போட்டேன். வெகுநேரம் அங்கிருந்த இருட்டை பார்த்தபடியே யோசித்தேன். நான் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதை செய்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி.

நான் அந்த மிருகத்தின் முகத்தில் துப்பிவிட்டேன்

வீடு நோக்கி திரும்பினேன். லூஸி இல்லாத ஒரு காலி வீடு. ஆனால் வீடாவது இருக்கிறதே.

செய்திச் சுருக்கம் : பாரடைஸ் சிட்டி ஹொல்ட்

அவசரச் செய்தி

இன்று மாலையில், துப்பறிவாளர் டாம் லெப்ஸ்கி, பாரடைஸ் நகர போலீஸ், வெஸ்டர்ன் மேயில் ஜே பென்சனின் உடலை திரு. பென்சனின் பங்களா வராந்தாவில் கண்டெடுத்தார்.

திரு. பென்சன் தலையில் சுடப்பட்டிருந்தார்.

“இது ஒரு கூட்டு கொலை” காவல் துறை தலைமை அதிகாரி டெரல் சொன்னார். “பென்சனின் மார்பில் ரெட் டிராகன் அமைப்பின் முத்திரை இருந்தது. இந்த அமைப்பு தீய மற்றும் போதை பொருட்களை வைத்து தொழில் நடத்துகிறது என்பது தெரிந்ததே.

ஜே பென்சன், முன்னாள் ராணுவ வீரர், சமீபத்தில்தான் நிக் லூயிசின் சுடும் பள்ளியை வாங்கியிருந்தார்.

காணாமல் போயிருக்கும் திருமதி லூஸி பென்சனை போலீஸ் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது.”

“பென்சன் மிகவும் நல்ல மனிதர். நான் அவருடைய மனைவியையும் பார்த்திருக்கிறேன். அவரும் மிகவும் நல்லவர்” என்று எங்கள் நிருபரிடம் துப்பறிவாளர் டாம் லெப்ஸ்கி கூறினார்.

